

НИКЪЛАС ЕВАНС

РАЗДЕЛЕНИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НИКЪЛАС ЕВАНС РАЗДЕЛЕНИ

Превод: Иван Атанасов

chitanka.info

Аби Купър е енергична и обаятелна млада жена. Обожава магнетичната и величествена природа на Скалистите планини и учи екология. При една студентска демонстрация Аби се сблъсква с харизматичния Ролф. По-опитен и потаен, Ролф успява да я завладее.

Влюбена и лесно ранима, Аби се увлича по новия си познат и го следва неотлъчно. При една от екотерористичните им акции Ролф застрелва заварил ги на местопрестъплението младеж. Ужасена, отчаяна и изплашена, Аби потъва в неизвестност. Обвинени в убийство, двамата са обявени за национално издирване. Семейство Купър е съсипано и опитва всичко, за да я открие. Но никой няма да успее, докато самата Аби не пожелае да бъде намерена...

Увлекателна... Напрегната и завладяваща.

Лос Анджелис Таймс

На Шарлот

*След като сътворил всички
други същества на Земята,*

*Създателя направил мъжа и
жената.*

*Той моделирал телата им така,
че да могат*

*да опознават взаимно плътта
си,*

*но душите им завинаги да си
останат непознати.*

*Само така, разделени, те
могат да открият*

своя истински път.

Калвин

Сашон,

Творческа

митология

БЛАГОДАРНОСТИ

Дълбоко съм задължен на следните хора за тяхната любезност, търпение и помощта, която ми оказаха при моите изследвания: Чарлс Фишър, Гленис Карл, Блейн Янг, Брус Гийс, Александра Елдридж, Бък и Мери Бранаман, Дейзи Монфорт, Андрю Мартин-Смит, Джил Морисън, Денис Уилсън, Сара Поул, Барбара Теръкс, Дъг Хос-Дейвис, Дан Плечър, Том Рой, Елизабет Пауърс, Сара Уолш, Джейк Крийлик, Джеф Зийли, Гари Дейл, Роджър Сийуолд, Рик Бранзел, Санди Менделсон, Дебора Дженсън, Соня Рапапорт, Ричард Барън, Пат Тъкър и Брус Уайлд, Фред и Мери Дейвис и Джордж Андерсън.

Хиляди благодарности за подкрепата по няколко важни пункта и на Рони Бергер, Ейми Тоб, Айвън Хелд, Раquel Харви, Елизабет Дейвис, Гордън Стивънс, Лари Финли, Карадок Кинг, Сали Гаминара, Карол Барън и Шарлот Еванс.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Те станаха преди зазоряване и излязоха навън под безлунното небе, обсипано с рой звезди. В студения въздух дъхът им се кълбеше на малки облачета, а замръзналият чакъл на мотелския паркинг хрущеше под обувките им. Предният капак на старото комби, което беше единственият автомобил там, проблясваше слабо под тънкия слой скреж. Момчето закрепил ските им върху покрива му, докато баща му натовари раниците им, а после заобиколи колата, за да махне вестника, притиснат под чистачките върху предното стъкло. Той се беше втвърдил от леда и изпращя в ръцете му, когато го смачка на топка. Преди да се качат в комбито, те се поспряха за миг, заслушани в тишината. Взираха се на запад към планините, чийто силует бе очертан от звездите.

Градчето още тънеше в сън, когато се отправиха спокойно с колата на север по главната улица. Минаха край съда и бензиностанцията, после край старото кино, осветявани от време на време от бледата светлина на уличните лампи, а лъчите на фаровете позлатяваха тъмните витрини на магазините. Единствен свидетел на тяхното заминаване беше сиво куче, което стоеше на пост в края на града с наведена глава, а очите му изглеждаха призрачнозелени на светлината на фаровете.

Беше последният ден на март и останките от изринатия сняг се сивееха край шосето. Пътувайки предния ден следобед на запад през полята, видяха, че там вече се прокрадва първата зеленина сред увехналите треви. Преди залез-слънце, когато се бяха измъкнали от мотела и се разходиха по един черен път, чуха подсвирването на авлига, сякаш зимата си бе отишла завинаги. Ала отвъд хълмистите ниви все още се белеше билото на Скалистите планини. Те се издигаха като стена от древен варовик, дълга стотици мили. Бащата на момчето каза, че там сигурно ще намерят добър пролетен сняг.

Недалеч от града се отклониха вляво от шосето по път, който продължаваше с лек завой още двадесетина мили към планините. Видяха един елен и един койот точно когато пътят стана чакълест.

Голяма белокрила улулица излетя от тополовата горичка и се спусна ниско пред тях, сякаш направляваше светлината на фаровете им.

Планината се издигаше все по-голяма — тъмносиня и сенчеста, докато сякаш се разтвори сама, и те се оказаха навлезли във виещ се проход. Рекичка, придошла от топенето на снега, се пенеше между гъсторастящи обезлистени трепетлики и върби. А от двете им страни се издигаха стръмни канари, обрасли с борове, и оголени скали с цвят на слонова кост.

Когато стръмният път стана хлъзгав заради замръзналия сняг, бащата на момчето спря, за да сложат веригите. Излязоха от колата, въздухът навън бе мразовит, неподвижен и изпълнен с шума на реката. Те простряха веригите на снега пред задните колела. Бащата се качи обратно зад волана и придвижи колата бавно напред, докато момчето му извика да спре. Когато мъжът коленичи да закопчае веригите, момчето затропа с крака и задуха в шепите си, за да ги стопли.

— Погледни — каза то.

Бащата се изправи и вдигна очи, докато изгупваше снега от ръцете си. Между канарите, опасващи долината, върхът на голямата, покрита със сняг планина току-що бе запламтял от милувката на първите слънчеви лъчи. Сянката на нощта бавно започна да се отдръпва от неговите склонове пред очите им, отстъпвайки на наситената ивица от розово, златно и бяло.

Паркираха комбито в началото на пътеката. От девствения сняг разбраха, че никой друг не бе идвал тук. Двамата седнаха под вдигнатия заден капак на комбито и обуха скиорските си обувки. Собственичката на мотела им беше направила сандвичи и те изядоха по един, пиха димящо сладко кафе и наблюдаваха как сенките около тях бавно избледняват на светлината. Очакваше ги няколко мили стръмнина, така че поставиха кожи върху ските си, за да бъдат поустойчиви. Бащата провери ремъците и дали лавинните им предаватели работят. Когато установи, че всичко е наред, двамата нарамиха раниците си и стъпиха на ските.

— Ти водиш — каза бащата.

Преходът, който бяха планирали за този ден, беше петнадесет мили отиване и връщане. Бяха направили същия преход преди две години. Тогава откриха едно от най-добрите места за спускане със ски, което някой от тях познаваше. Първите три часа бяха най-трудни:

дълго изкачване през гората, после опасно придвижване на зигзаг нагоре по североизточния склон на хребета. Но си струваше. Южната страна на хребета беше идеална — склон без дървета, който се спускаше на три последователни нива до следващата река. Ако всичко вървеше добре, докато стигнат върха, слънцето щеше да го огрее и да размекне горния слой на снежната покривка, но в основата си тя щеше да остане замръзнала и твърда.

Тези преходи със ски в рядко населения район бяха станали техен ежегоден ритуал и сега момчето ги очакваше толкова нетърпеливо, колкото и баща му. Приятелите му сноубордисти у дома, в Грейт Фолс, го мислеха за луд. „Щом искаш да караш ски — казваха те, — защо не отидеш на някое място, където има влек?“ И наистина при първото им пътуване до Тетънс преди четири години той се бе опасявал, че са прави. Тогава на дванадесетгодишния хлапак му се стори, че трябва да се положат много усилия за ценното малко забавление — твърде много изкачване и кратко спускане. На моменти чак му се дореваваше. Но не беше дал воля на сълзите и на следващата година отново отиде.

През повечето време баща му беше в командировки и нямаше много неща, които двамата да вършат заедно. Понякога момчето имаше чувството, че едва се познават. И двамата не бяха от разговорливите. Но нещо в пътуването им през тези диви и отдалечени места сякаш ги свързваше много повече, отколкото можеха да го направят думите. И малко по малко беше проумял защо баща му се наслаждаваше на изкачването толкова, колкото и на спускането. Беше като някаква особена смес от странна енергия, която ги захранваше по чудесен начин. Безкрайното ритмично повтаряне — плъзгаш едната ска, после другата — ги потапяше в транс. А вълнението и чувството за извършен подвиг, когато достигнеха далечното било и видяха склона, покрит с девствен пролетен сняг, се приближаваше до екстаза.

Вероятно бе започнал да се чувства така, защото с всяка изминала година порастваше и ставаше по-силен. Вече бе по-висок от баща си и със сигурност — по-як. И макар да не беше още толкова опитен в планинарството, беше станал по-добър скиор. Навярно затова днес за пръв път баща му го остави да води.

През първия час пътеката беше засенчена от ограждащите я като стена смърчове и канадски ели, докато се изкачваше все по-високо по

протежение на южната страна на лъкатушещия каньон. Макар и да бяха още на сянка, катеренето скоро ги изпоти. Щом спираха да си поемат дъх, да пийнат вода или да свалят още някой кат дрехи, дочуваха приглушения рев на реката далече под тях. Веднъж чува хрущене, причинено от едро животно някъде в гората.

— Според теб какво беше това? — попита момчето.

— Елен или може би лос.

— Мечките дали вече са се събудили?

Баща му отпи от манерката си, после избърса уста с опакото на ръкавицата си. Тази област бе основната, обитавана от мечките гризли. И двамата го знаеха.

— Предполагам, че са будни. През миналата седмица дните бяха доста топли.

Час по-късно излязоха от гората и в очите им блисна слънчевата светлина. Започнаха да си проправят път през едно дере, пълно с отломки от лавина, неравни буци от замръзнал сняг и камъни, сред които стърчаха дървета, изтръгнати от корен.

Стигнаха до хребета малко преди десет часа. Застанаха един до друг и оглеждаха мълчаливо панорамата, която се разкри пред тях — гората, покрита със сняг, и бледожълтите равнини отвъд нея. Момчето изпита чувството, че ако се вгледа по-напрегнато, би могло — напук на науката — да види от птичи поглед себе си и баща си: малки фигурки на някакъв далечен снежен връх.

Склонът под тях изглеждаше добър, както се бяха надявали. Слънцето грееше точно над него и той искреше като обсипан със слюда. Свалиха ските си и магнаха кожата, като ги изтупаха грижливо от снега, преди да ги приберат в раниците си. Горе подухваше студен ветрец и двамата облякоха якетата си. После седнаха върху една стърчаща скала, пиха кафе и изядоха последните сандвичи. В това време двойка гарвани закръжиха с грак над тях в лазурното небе.

— Е, какво мислиш? — попита бащата.

— Изглежда доста добре.

— Аз бих казал, че е възможно най-близо до рая, който човек може да постигне.

Докато мъжът говореше, единият от гарваните се стрелна пред тях и сянката му мина пред лицето му. Кацна на хребета на няколко метра от тях и момчето хвърли коричка хляб към него. Това накара

птицата да плесне с криле и да излети, но само след миг отново кацна и с вирната глава взе да разглежда ту коричката, ту момчето. Накрая гарванът събра кураж да я вземе, но другарят му се спусна и я грабна вместо него. Измамената птица нададе дрезгав крясък и хвъркна да го преследва. Бащата и момчето се засмяха, наблюдавайки ги как кръжат, стрелкат се настрани и грачат, спускайки се надолу към долината.

Момчето поведе и при спускането. Снегът под ските му се струваше добър, както и бе изглеждал. Слънцето бе разтопило ледената повърхност достатъчно, за да се чувства устойчиво, и то бързо влезе в ритъм. Разпери ръце и изпъчи гърди към склона, сякаш се готвеше да го прегърне, наслаждавайки се на блаженото свистене при всеки завой. Баща му беше прав — бяха възможно най-близо до рая, който човек можеше да постигне.

В края на първия от трите склона, където наклонът леко се увеличаваше, момчето спря и погледна назад, за да се полюбува на останените следи. Баща му вече се спускаше встрани от тях, като внимателно дублираше всяка извивка. Той спря до него и двамата се поздравиха с викове, плясвайки вдигнатите си длани.

— Оставяш страхотни дири!

— И твоите са съвсем успоредни.

Бащата се засмя и каза, че пръв ще поеме по втория склон, а когато стигне до следващото ниво, ще снима момчето, докато се спуска. Така че синът остана да го гледа как се понесе със ските надолу и зачака да го извика. Щом викът долетя до ушите му, полетя в огрения от слънцето въздух, давайки всичко от себе си заради снимките.

От мястото, където застанаха след това — в подножието на втория склон, — можеха да видят целия път надолу до реката, където слънцето още не бе проникнало. От предишното си посещение знаеха, че в нея има големи вирове и стръмни водопади. Тогава беше по-топло, снегът бе по-малко и като се изключи коричката лед по ръба на вировете, течащата вода бе открита. Обаче сега тя беше затрупана и единственото, което можеха да видят, бяха само тъмните ѝ контури.

Баща му погледна часовника си, после засенчи очи и се взря в слънцето. Момчето знаеше какво си мисли. Половината склон под тях все още беше в сянка, въздухът там бе студен и повърхността на снега

нямаше да се е размекнала. Може би трябваше да изчакат известно време.

— Изглежда ми малко замръзнало — каза бащата.

— Всичко ще е наред. Но ако те е страх, нека изчакаме.

Баща му погледна към него над слънчевите си очила и се усмихна.

— Съгласен съм, специалисте. Тогава по-добре показвай ми пътя. — Подаде фотоапарата на момчето. — Гледай да направиш няколко хубави снимки.

— Ще бъдат толкова добри, колкото и карането ти. Изчакай, докато ти извикам.

Момчето мушна фотоапарата в джоба на якето си и тръгвайки, се усмихна на баща си. През първите петдесетина метра снегът беше добър. Но когато наближи границата на осветеното от слънцето място, почувства, че повърхността се втвърдява. Направи завой, но нямаше почти никакво сцепление, нито се чу свистене. Усети само стърженето на леда в стоманените ръбове на ските. Момчето спря там, където светлината граничеше със сянката, и погледна нагоре към склона, на който стоеше баща му, откроявайки се на фона на небето.

— Как е? — извика той.

— Леко хлъзгаво е, но иначе е добре.

— Чакай там, идвам.

Момчето свали ръкавиците си и извади фотоапарата от джоба си. Успя да направи една-две снимки, докато баща му се спускаше към него. Последната снимка по-късно щеше да покаже точния момент, от който нещата започнаха да отиват на зле.

Баща му тъкмо бе започнал да прави десен завой, когато ръбът на лявата му ска не успя да зацепи и се плъзна рязко надолу. Той опита да се коригира, но стъпи твърде тежко на горната ска и тя занесе под него. Докато се мъчеше да възстанови равновесието си, тялото му се наклони, а ръцете и щеките му описаха полукръг във въздуха. Сега се плъзгаше, но се бе завъртял с лице към върха на склона. За момент изглеждаше забавно — сякаш се преструваше, че се пързая нагоре по хълма. След това направи рязко движение, изви се назад, стовари се по гръб и веднага започна да набира скорост.

За миг момчето си помисли, че трябва да опита да го задържи или забави, като се спусне да пресече пътя му. Но веднага осъзна, че

ударът сигурно ще събори и него и то също ще полети по склона. Така или иначе, вече беше твърде късно. Баща му се плъзгаше толкова бързо, че нямаше да има време да го стигне. Едната му ска вече се бе откачила и се носеше като торпедо встрани по надолнището, после се откачи и другата. Момчето се спусна и протегна щеката си напред. Олюля се, успя да докосне ската, но тя прелетя край него.

— Изправи се! — изкрещя то. — Опитай да се изправиш!

Така бе извикал веднъж баща му, когато то падаше. Момчето не бе успяло да се изправи, както не можа да го направи сега и баща му. Когато профуча край него — вече по очи и с разперени ръце и крака, а слънчевите му очила се плъзгаха отстрани, — той изкрещя нещо, но синът не го разбра. Щеките на мъжа, едната, от които бе силно извита, все още висяха на китките му и се влачеха зад него, като се удряха и подскачаха по леда. Въпреки това той продължаваше да набира скорост.

Момчето се спусна със ските си след него. Усещаше, че цялото му тяло трепери, а сърцето му бие до пръсване, но знаеше колко важно бе да внимава да не падне и то. Непрекъснато си повтаряше да запази спокойствие и да се опита да използва целия си придобит опит. „Отпусни се на долната ска, въпреки че се приплъзва. Направи чупка, гърдите ти трябва да са наклонени напред. Завършвай всеки завой. Гледай напред, не надолу, към леда!“

Сега вече нямаше никакво сцепление, но след първите колебливи завой откри, че може да контролира ските си и увереността му започна да се възвръща. Като хипнотизирано то гледаше тъмната, смаляваща се фигура, която се плъзгаше надолу в сенките на долината. Точно преди да изчезне от погледа му, баща му извика за последен път — пронизително и смразяващо.

Момчето спря. Дишаше тежко и краката му трепереха. Знаеше, че е важно да запомни точното място, където баща му бе изчезнал. Може би там имаше някакъв неочакван склон, който не се виждаше отгоре. Опита да си представи трасето от последния път, когато се бяха пързали по ската, но не можа да си спомни дали участъкът към речното корито ставаше по-стръмен или по-полегат. Не спираше да мисли какво може да се е случило, когато баща му е паднал на дъното. Дали снегът, натрупан в коритото на реката, бе омекотил удара, или, замръзнал и твърд като скала, бе потрошил всички кости на тялото му?

Докато се терзаеше, момчето загуби представа за точното място, където изчезна баща му. В сумрака долу всичко му изглеждаше еднакво. Вероятно бяха останали някакви следи по леда, които можеха да го отведат до мястото. Пое си дълбоко дъх и се спусна.

Още на първия завой външната му ска се отплесна и то едва не падна. Колената му омекнаха, а цялото му тяло се скова от напрежение, така че му отне известно време, докато събере кураж да тръгне отново.

На няколко метра по-надолу по склона видя на леда тъмна ивица, дълга около петнадесет сантиметра. Насочи се към нея с едва овладяно странично спускане.

Беше кръв. А по-нататък по склона имаше още. По леда се виждаха и драскотини, вероятно където баща му се бе опитал да се задържи с върховете на обувките си.

Ако бе в състояние да се спусне със ските по същия склон при добър сняг, това щеше да му отнеме не повече от четири-пет минути. Но върху ледената повърхност, с треперещи крака, единствено успя да кара странично, и то толкова напрегнато и страхливо, че му отне почти половин час. Толкова бавно бе слизането му, че слънцето го настигна. Видя как ивицата сянка се оттегли пред него, а кървавата следа се откри ярко върху девствения сняг.

Сега, на светлото, забеляза, че следата изчезваше зад един ръб, а точно до него лежеше нещо тъмно. Като се приближи повече, видя слънчевите очила на баща си, кацнали на върха на последния стръмен участък, сякаш се бяха спрели да наблюдават падането. Момчето спря и ги вдигна. Едното от стъклата беше спукано и едната дръжка я нямаше. То ги сложи в джоба си.

Пред него зейна около двестаметрова стръмнина към дъното на долината, която постепенно се изпълваше със светлина. Младежът надникна, очаквайки да види размазаното тяло на баща си. Но от него нямаше ни следа, ни звук. Само поразителна тишина.

Дори и кървавата диря и драскотините бяха изчезнали. Внезапно като че ли въздухът се раздвижи и двойката гарвани се спусна с грак ниско над главата му. После полетяха надолу към реката, сякаш му показваха пътя. Докато гледаше как сенките им пресичат реката, видя едната ска на баща си и тъмна дупка сред набраздената снежна покривка.

Пет минути по-късно вече беше долу. Там зееше дупка, широка около десетина метра, с назъбени краища, където замръзналият сняг се бе продънил. Още не беше достатъчно близо до нея, за да надзърне вътре.

— Татко?

Никакъв отговор. До слуха му достигна единствено слабият ромон на водата, който идваше някъде отдолу. Момчето изви предпазливо ските си настрани, като пробваше снега при всяка следваща стъпка. Очакваше, че той може всеки момент да се срути и да го повлече, макар че изглеждаше здрав. Тогава се сети за лавинния предавател, който бе полезен точно в такива случаи — да ти помогне да откриеш местоположението на човек, затрупан в снега. Изхлузи ръкавиците си и свали ципа на якето си, измъкна предавателя и започна да върти копчетата. Ръката му обаче трепереше, а мозъкът му бе така скован от паниката, че не можеше да си спомни как работеше това проклето нещо.

В този миг долетя гласът на баща му:

— Тук! Тук съм!

Сърцето на момчето подскочи:

— Татко? Добре ли си?

— Да. Бъди внимателен.

— Видях кръв.

— Порязах си лицето, но съм добре. Не идвай много близо до ръба.

Но беше твърде късно. Чу се силно пращане и синът почувства как снегът под ските му поддаде. В следващата секунда вече падаше. Зърна за миг окървавеното лице на баща си и ужасените му очи, вперени в него. Ръбът на ямата се раздроби. След това момчето виждаше само бялото на снега, който се свличаше наоколо.

Когато се опомни, баща му вече го издърпваше от отломките замръзнал сняг, питайки го дали някъде го боли. Отначало момчето не знаеше какво да му отговори, после заяви, че е добре. Баща му се усмихна и опита да се пошегува:

— Чудесна работа свърши, синко. Току-що ни откри изход.

Синът се обърна и видя какво имаше предвид баща му. Свлеченият сняг бе образувал нещо като малък склон, по който можеха да се изкатерят. Те седяха, загледани един в друг. Бащата още се

усмихваше и притискаше леко бузата си с окървавена носна кърпичка. Имаше дълъг разрез, но не изглеждаше дълбок и кървенето бе почти спряло.

— Не вярвах, че ще те намеря жив — въздъхна момчето.

— Надявам се, че си направил онази снимка.

— Разбира се, тате! Ама какво падане беше! — изведнъж се развесели синът.

Стените на ямата, в която седяха, бяха образувани от пластове синкавобял лед, който двамата бяха потрошили при паданията си. Сякаш се намираха в гигантско замръзнало гнездо на оси. Момчето бръсна снега под нозете си и видя, че стоят на здрав лед. Ските му се бяха откачили по време на падането и стърчаха от преспата. То се изправи и ги издърпа. Баща му също бавно се надигна, леко залитайки. Точно тогава слънцето ги огря.

— Е, сега трябва да потърсим и моите ски — каза мъжът.

Раницата му лежеше на леда, току до мястото, където синът бе разчистил снега. Сноп слънчеви лъчи падаха върху нея. Момчето се наведе да я вдигне и тогава нещо привлече погледа му — блед силует в прозирното синьо на леда. Бащата забеляза как то се поколеба.

— Какво има?

— Погледни тук, долу.

Двамата коленичиха и се взряха в отрупания със сняг лед.

— Боже мой! — възкликна тихо бащата.

Беше човешка ръка. Пръстите бяха неестествено изкривени, дланта — обърната нагоре. Бащата постоя за миг, вцепенен, после разчисти още малко, докато се откри и китката на ръката. Двамата с момчето се спогледаха. След това, без да кажат и дума, започнаха да стържат и избутват настрани заледените буци. След всяко замахване на ръкавиците им се виждаше все повече и повече от онова, което лежеше в снега.

Пред тях се разкри лице, засенчено от ръката и полускрито от голото рамо. Гледаше плахо нагоре към тях с едно невиждащо око, оброчено от заледени къдрици. Беше като запечатано на снимка. Приличаше на лице на девойка. Тя лежеше превита, краката ѝ бяха изкривени и разположени косо в по-тъмния лед отдолу. Беше облечена в червено яке, което бе набрано и усукано и изглеждаше отделено от ръката и рамото ѝ. Платът се беше провлачил след нея, сякаш тя беше

замръзнала, докато го е махала от себе си. Кожата ѝ беше с цвят на пергамент.

2.

Шериф Чарли Ригс погледна часовника си. Прецени, че разполага с около петнадесет минути, за да се справи с купчината книжа, която се издигаше заплашително на единственото празно място сред джунглата на бюрото му. Ако не тръгнеше до два часа, нямаше да може да стигне с колата си до Грейт Фолс и да се върне навреме за партито по случай десетия рожден ден на дъщеря си. Налагаше се да отиде до Грейт Фолс, за да вземе подаръка ѝ. Трябваше да направи това още вчера, но както обикновено, изникнаха, незнайно откъде маса тъпи неща и не бе успял. Подаръкът беше ръчно изработено седло, което бе поръчал в пристъп на екстравагантност преди два месеца. Нямаше идея как изобщо му хрумна, че би могъл да си го позволи. Разтреперваше се само от мисълта колко ще му струва.

Той придърпа стола си по-близо до бюрото, избута няколко мръсни кафени чаши и взе първата папка. Беше разпечатка на още един доклад за употребата на метамфетамин в Монтана. Вратата на тесния му малък кабинет беше отворена, а отвън, в стаята на диспечерката, като че ли всички телефони звъняха едновременно. Никой не ги вдигаше, защото днес беше почивният ден на Лайза, а новото момиче — Мери-Лу, което още не беше навлязло в нещата, стоеше на рецепцията и говореше със старата госпожа Лусън за изчезналото ѝ отново куче. Старата бърбрица явно бе забравила вкъщи слуховия си апарат, защото Мери-Лу трябваше да крещи и да повтаря всичко по два пъти. През прозореца шерифът зърна Тим Хайдекър — един от не толкова схватливите си заместници — който паркираше камионетката си. Ясно бе, че след секунди младежът ще нахлуе вътре с куп глупави въпроси. Чарли се измъкна иззад бюрото си и тихо затвори вратата. Вече беше два без десет.

Но не разочарованието, което би изпитала дъщеря му, го тревожеше толкова много. Двамата с Луси се разбираха чудесно и той знаеше, че тя ще му влезе в положението. Това, което не му даваше мира, бе, че щеше да прибави още едно оръжие към арсенала на майка ѝ. С Шерил се бяха развели преди почти пет години и тя се бе омъжила

повторно. И то щастливо, по думите на всички. Макар че бе пълна загадка как би могла да бъде щастлива с говорещата провлачено мижитурка, наречена неин съпруг. Онова, което продължаваше да учудва Чарли, бе как след цялото това време бившата му жена не можеше да устои и на най-дребната възможност да го ухапе. При положение че не той, а тя го бе напуснала. А Шерил се възползваше от всичко, което касаше Луси, с едва прикрито ликуване. Не бе достатъчно, че Чарли според нея е отвратителен съпруг, ами трябваше да бъде и лош баща.

„Употребата на метамфетамини нараства“ — прочете шерифът. „Брей, че кой би могъл да го предположи?“, помисли си иронично той. Често се чудеше колко ли плащат на хората, които пишеха тези скалпени доклади, за да изтъкват за кой ли път очевидното и за слепците. По дяволите, човек можеше да прекара пет минути в интернет или да отиде до книжарницата и да разбере как да си направи дрогата в собствената си кухня. Може би просто остаряваше и ставаше циничен.

— Сигурна съм, че то ще се появи, госпожо Лосън — казваше Мери-Лу отвън, на рецепцията.

— Какво?

— Казах, че кучето сигурно ще се появи.

Шерифът чу Тим Хайдекър да отговаря на единия от телефоните. Вероятността той да успее да се справи сам с каквото и да било беше едно на милион. И наистина — скоро на вратата се почука и миг след това се показва ядосаното лице на младежа:

— Ей, шефе...

— Тим, точно сега съм много зает. И моля те, не ме наричай шефе.

— Току-що ми се обадиха от ранчото на семейство Дръмонд, нали го знаеш, там горе, на Челото...

— Тим, знам къде е ранчото на Дръмонд. Но може ли да говорим за това по-късно, моля те?

— Разбира се. Просто си помислих, че трябва да знаеш.

Чарли въздъхна и пусна доклада на бюрото:

— Каж ми.

— Преди малко там са се появили двама скиори. Съобщили, че са открили труп горе, при Гоут Крийк. Млада жена, замръзнала в леда.

Ранчото на Нед и Вал Дръмонд беше малко парче земя на няколко крачки от северното разклонение на реката. Отвъд тяхното място, като се изключат една-две хижи, които се използваха само през лятото, имаше само пустош. На Чарли и Тим Хайдекър им отне почти час да стигнат с колата дотам и още толкова, за да разпитат двамата скиори. Те изглеждаха добри хора и си даваха ясна сметка какъв късмет бяха извадили. Ако не бяха успели да намерят втората ска на бащата, на него щеше да му бъде дяволски трудно да се измъкне. В такъв случай щеше да се наложи синът да слезе сам долу, за да доведе някого на помощ. Те обаче се бяха оказали умни и добре подготвени. А това не можеше да се каже за много други самоуверени туристи, които сами си навличаха беди в планината и трябваше да бъдат спасявани.

Бащата успя да покаже на картата мястото, където бяха намерили трупа. Чарли беше докарал два снегохода в ремаркетото и за момент се изкуши от идеята да се качи горе веднага, за да огледа. Ала слънцето вече се готвеше да се скрие зад планината — не след дълго щеше да се стъмни бързо, а температурата — да се понижи. Замръзналото в леда тяло нямаше никъде да избяга. Прецени, че ще е по-добре да го отложи за сутринта, да състави план и да се качи с всички необходими съоръжения. Във всеки случай искаше и бащата да дойде, но раната на лицето му трябваше да се зашие, макар че Вал Дръмонд беше направила всичко възможно да я почисти и превърже.

Всички седнаха да изпият по едно кафе в тъмната кухня със стени от дървени греди на семейство Дръмонд. Чарли познаваше Вал още от детството си и оттогава имаше слабост към нея. В действителност някога бяха обсебени от малко романтично преживяване след едни танци в гимназията — още си го спомняше ясно. Но дори и сега, в началото на четиридесетте, тя все още изглеждаше добре — висока и атлетична. Нед беше по-нисък и с десет години по-възрастен, говореше прекалено — като хората, които разполагат с много време, но беше добряк.

Вал изрази готовност да откара бащата на момчето до медицинския център, за да зашият раната му. Дори предложи той и синът му да останат да пренощуват у тях. Те се съгласиха и благодариха за гостоприемството. Всички се уговориха да се срещнат в

осем часа на следващата сутрин, когато щяха да отидат горе и да извадят трупа.

Точно когато си вземаха довиждане, Чарли си спомни за празненството на Луси и усети как стомахът му се присви. Тук мобилният му телефон нямаше сигнал, така че попита тихо Вал дали може да използва домашния им телефон. Тя го въведе във всекидневната и го остави сам. Чарли прецени, че празненството все още течеше, но нямаше начин да стигне там, преди то да е приключило. Набра номера на Шерил и се подготви.

— Ало? — обади се тя.

Винаги звучеше доста мило, преди да разбере кой е на телефона.

— Здравей, Шерил. Слушай, наистина съжалявам, но...

— Много мило от твоя страна, че поне се обаждаш.

— Изникна нещо непредвидено.

— Нещо по-важно от десетия рожден ден на дъщеря ти?

Разбирам, ти си непоправим.

— Може ли да говоря с Луси?

— Точно сега всички са заети. Ще ѝ кажа, че си се обадил.

— Не можеш ли просто...

— Ще донесеш ли седлото?

— Аз... нямах време да го взема.

— Добре, чудесно. И това ще ѝ кажа.

— Шерил, моля те...

— Нищо не се променя, нали, Чарли? Трябва да затварям. Чао.

Чуха снегоходите дълго преди да ги видят. Най-сетне светлините на фаровете се показаха, проблясвайки между дърветата далече долу, в ниското. После се заизкачваха по стръмния склон извън гората и се понесоха покрай реката към тях. Жълтите лъчи прорязваха чезнещата синкава светлина в долината.

Най-близкото място, където можеха да паркират машината за издирване и оказване на помощ, беше в началото на пътеката, на около пет километра надолу в долината. Беше преустроен училищен автобус, снабден с доста луксозно оборудване. Обикновените радиостанции не бяха много надеждни сред тези стръмни каньони, така че автобусът имаше една със 110-ватов усилвател, достатъчно мощна, за да предава

съобщения между хората в планината и шерифската служба, отдалечена на петдесет километра. Всичко, от което се нуждаеха, трябваше да се пренесе по пътеката с двата снегохода, които се движеха сега към тях. Караха верижни триони, горелки и няколко прожектора, така че Чарли и хората му да могат да продължат да работят и през нощта.

Шерифът разполагаше с екип от десет души, трима, от които бяха негови заместници, а останалите — спасители доброволци. Имаше и един рейнджър от Националната служба по горите, който бе добронамерен, но беше млад и новак в работата и обикновено пречеше. Обаче по протокол и той трябваше да присъства, защото трупът на момичето бе намерен на територията на службата по горите.

Започнаха работа на смени, като през няколко часа слизаха до автобуса да починат, да хапнат и да пийнат нещо. Единствен Чарли стоеше неотлъчно при трупа. От време на време му носеха храна и топли напитки, но той бе уморен, премръзнал и вече доста намръщен, задето трябваше да чака почти час за оборудването.

Занимаваха се с това цял ден. Първо отцепиха с кордон целия район, после систематично го претърсваха, заснемайки с фотоапарати и видеокамера местопрестъплението от всички ъгли. Не намериха никаква следа как трупът се е озовал там. При всичкия този сняг и лед Чарли трудно можеше да се надява да открият поне една улика. Може би когато се затоплеше времето, щяха да намерят нещо — дрехи или обувка, или може би раница. Ако имаха късмет — дори отпечатъци от стъпки в някой долен пласт сняг или в калта.

Двамата скиори ги доведоха дотук още в зори и им показаха къде се намира трупът. Застинал там долу, в леда, той беше най-призрачната гледка, на която Чарли някога е бивал свидетел. А като окръжен следовател и като шериф беше виждал немалко трупове през годините. Скиорите не се задържаха по-дълго, отколкото се налагаше. Бащата имаше петнадесет шева на наранената буза, която бе станала морава от студа. Той искаше да си отиде вкъщи. Момчето изглеждаше бледо и все още в лек шок. Щеше да се прибере в дома си по-възмъжало, отколкото когато го бе напуснало.

Едва в ранния следобед се подготвиха да започнат опитите си за изрязване на леда около мъртвото момиче. Оказа се много по-сложно, отколкото Чарли бе предполагал. Трупът трябваше да бъде откаран

отвъд планината, в щатската криминална лаборатория в Мизула — пътуване, което щеше да отнеме цели три часа. При прогнозираното по-топло време всички се съгласиха, че най-добрият начин да го запазят бе, като го оставят обграден в леда. Досега бяха работили с лостове за разбиване, внимателно отчупвайки парче по парче, така че да не пропуснат нито една улика, която можеше да е замръзнала в ледения блок. Но това бе като да косиш ливада с ножица и Чарли реши, че ако не сменят метода си, може да стоят там и седмица.

Сега снегоходите изкачваха последните стотина метра край реката, влачейки шейни, натоварени с оборудването. Шерифът и хората, които чакаха с него, тръгнаха да ги посрещнат. Светлините на фаровете накараха да заблестят жълто-зелените светлоотразителни жилетки, които всички носеха върху черните си шуби. Колкото повече мръкваше, толкова повече застудяваше. Чарли чувстваше краката си вкочанени дори и в обувките си с дебели грайфери. Какво ли не би дал да си е у дома, пред огъня, с новата книга, която току-що бе започнал да чете. Докато стъпваше тежко през снега, той си свали ръкавиците и се опита да сгрее с дъха си премръзналите си пръсти. Настроението му не се подобри особено, като видя Тим Хайдекър да слиза от първия снегоход.

— Какво ви забави толкова?

— Съжалявам, шефе. Снегоходът затъна при реката.

— Защо не се обади по радиостанцията?

— Опитах, но не можах да се свържа с никого.

— Добре, хайде да тръгваме.

Бяха му донесли топла супа и няколко шоколадови десертчета, които го накараха да се почувства малко по-добре. Посрбваше прав от супата си и от време на време раздаваше команди, докато те свързваха прожекторите към малкия генератор и ги разполагаха. Над него планината се издигаше като загадъчен силует на фона на небето, което бавно се изпълваше със звезди.

Скоро ямата, в която бяха паднали скиорите, се превърна в островче от светлина сред обгръщащата ги тъмнина. От дъното ѝ бе пометен всичият сняг и през лъскавия черен лед се очертаваше призрачният образ на девойката. С къдравата си коса и с протегнатата ръка, със скъсаното червено яке, влачещо се след нея, изглеждаше като балерина, вкаменена наскоро скока ѝ от зла магьосница.

Отне им още шест часа, докато изрежат леда около трупа. Единият от верижните триони засече и трябваше два пъти да се обаждат по радиостанцията за допълнителни остриета. И тъй като ледът се напука и помътня, наложи се да използват оксигени, за да го поразмекнат и да могат да виждат какво режат. Прорязаха и правоъгълна дупка, подобна на гроб, успоредно на мястото, където лежеше мъртвата жена. Спуснаха вътре шейна и започнаха да повдигат тялото върху нея с помощта на дървени пръти. Леденият саркофаг обаче беше много тежък. Чу се ужасен пукот и единият край на шейната пропадна във водата, която течеше под леда. За няколко дълги и напрегнати минути изглеждаше, че трупът ще се изхлузи и ще изчезне в дупката. Но мъжете успяха да прекарат въжета около него и да го задържат, докато подпъхнат пръти под шейната, за да я изправят.

Одялаха още от ледения блок, който обвиваше девойката, за да олекотят товара. Сетне се обадиха по радиостанцията за мушама, обвиха го с нея и го завързаха с широко тиксо и въжета. Най-накрая, точно преди полунощ, три снегохода и половин дузина мъже, дърпащи въжетата, успяха да изтеглят от дупката шейната с нейния траурен товар.

Отне им още един час да свалят ледения саркофаг до автобуса. Беше почти три през нощта, когато го натовариха, изолиран с одеяла и парчета велпапе, в каросерията на камионетката на Чарли. Двама от неговите заместници изразиха желание да го придружат до Мизула, но шерифът отказа. Бяха работили до изнемога почти денонощие, затова им благодари и им нареди да отиват да спят. Самият той се чувстваше в онова странно състояние, при което енергията взема връх над умората. А и по някаква причина, която не разбираше напълно, искаше да бъде сам.

Той мина през Огъста и зави надясно по шосе 200 на един пуст кръстопът, където само месец преди това бе помагал да измъкнат двама мъртви тийнейджъри от катастрофирала кола. Правите пътища се срещаха наред полето, там имаше дори светофар, но си оставаше място, което редовно вземаше жертви. Споменът го разстрои и накара мисълта му да се насочи към мъртвата девойка, която лежеше отзад, в ледения блок. Картината така се бе запечатала в съзнанието му, че не можеше да я изличи.

Продължи да се пита коя ли е и как се е озовала там. Спомни си за самоубийство горе в планината, недалеч от Гоут Крийк. Едно седемнадесетгодишно момче бе свалило всичките си дрехи, прилежно ги бе сгънало и поставило на купчинка заедно с несвързана поема, която бе написало, за да се опита да обясни защо посяга на живота си. Беше се хвърлило от една висока скала, а останките му бяха намерени месец по-късно от някакви ловци, стрелящи с лък. Може би тази девойка бе друг подобен случай или е паднала случайно? Нямаше обявени за изчезнали никакви катерачи или скиори, но това не правеше смъртта ѝ непременно подозрителна. Най-вероятно е дошла сама някъде отдалеч и не е споделила с никого къде отива. Такива неща се случваха... А трупът беше в достатъчно добро състояние, за да бъде идентифициран.

Чарли се замисли за родителите ѝ или за някой друг любим неин човек, за ежедневната им мъка от неизвестността след изчезването ѝ. Не можеше да се отърси от представата, че същото нещо би могло да сполети и Луси. Единственото му дете да изчезне безследно, а той и майка ѝ да не знаят дали е живо, или лежи убито на дъното на някоя яма! Как би могъл да се справи? По дяволите, това би довело до лудост всеки родител.

Шерифът пресече с колата си вододела на Скалистите планини при прохода Роджърс и заслиза по криволичещия път към Линкълн. Беше толкова потънал сред криволиците на мисълта си, че след един остър завой едва не налетя на двойка белоопашати елени. Натисна рязко спирачката, камионетката занесе и се изви напречно на пътя. Спря на затревения банкет. Чу как трупът в каросерията се приплъзна напред и с все сила се блъсна отзад в седалката му. Главата на Чарли рязко се отметна, а от очите му сякаш изскочиха искри.

Поседя известно време, докато се опомни и поуспокои. Ако шосето не бе опесъчено, щеше да изхвърчи от него над върховете на дърветата по склона. Останалата част от пътя измина с шейсет километра в час с надута до дупка радио, за да държи надалеч лошите мисли.

Щатската криминална лаборатория беше спретнатата тухлена постройка, разположена точно встрани от Бродуей, на пътя за летището. Беше наредил от шерифството да позвънят предварително, за да е сигурен, че тук ще има някой, който да приеме тежкия

обледенен труп. Очевидно бяха получили съобщението, защото двамата мъже, които излязоха да го посрещнат, изглеждаха като олимпийски състезатели по вдигане на тежести.

— Значи това е нашата Джейн Доу? — каза единият от тях, докато тримата се мъчеха да натоварят тялото на количката. — Човече, та ти си ни докарал цяла планина от лед.

— Да се надяваме поне в него да има улики — отговори Чарли.

Откараха я право в хладилната стая, където той подписа формуляра и им пожела лека нощ.

Докато караше обратно към града, небето на изток избледняваше, обагряйки се в розово и гълбовосиво. Вече се бяха появили една-две коли и няколко камиона. За кратко обмисли идеята да се прибере вкъщи, но се отказа. Сега, когато работата беше свършена, умората се стовари върху него и тилът страшно го заболя. Намери мотел близо до междуцатското шосе и нае стая, малко по-голяма от игрална маса. Но имаше легло, а това бе всичко, което го интересуваше. Спусна бежовите пластмасови щори, свали якето и обувките си и се мушна под завивките. После си спомни, че не беше изключил мобилния си телефон и тронаво се отправи да го вземе от якето си. Дисплеят показваше, че е получил гласово съобщение. Чарли се върна в леглото и внимателно отпусна глава на възглавницата. Изключи нощната лампа и кликна да прослуша съобщението.

Беше от Луси. Казваше, че се надява той да е добре и че съжалява, че не е могъл да отиде на празненството ѝ; че ѝ липсва и много го обича. Самотният, съсипан от умора мъж стисна очи — щеше да се разплаче, а не можеше да си го позволи.

3.

Сара чакаше вече четвърт час и започваше да се чувства глупаво. В другия край на окъпания в слънце белокаменен площад група невероятно красиви ученички ближеха сладолед и не сваляха очи от нея. Макар да не разбираше и дума от италианския, Сара бе сигурна, че я коментират, вместо да слушат учителката си — изнервена на вид жена със стегнат кок, — която четеше от някаква книга. Несъмнено ги запознаваше накратко с галерията, която щяха да посетят. Както и Сара, ако дойдеше човекът, с когото имаше среща.

Тя извади цигарите от чантата си и запали. Щеше да му отпусне двадесет минути, както казваше обикновено Бенджамин. „Ако някой те кара да чакаш, отдели му двадесет минути и после си тръгни.“ Това било хем учтиво, хем запазвало достойнството. Ако чакаш по-дълго, хората ще си помислят, че ти липсва самоуважение. Ядосваше се, че макар от четири и половина години да живееше без него, все още си мислеше, че трябва да се държи според правилата му. Но това бе твърде дълбоко насадено в съзнанието ѝ.

Тя се улавяше, че се пита какво ли би казал Бенджамин в толкова много различни ситуации — било като си купуваше дрехи или си избираше от менюто в ресторанта, било като изразяваше мнение по някои теми. После, за да се накаже, нарочно тръгваше по друг път: избираше цвят или ястие, което знаеше, че няма да ѝ хареса, или изразяваше мнение, което би го накарало да изкрещи възмутено. Проблемът бе, че след толкова много години съвместен живот техните възгледи почти винаги съвпадаха. Цената на нейния бунт можеше да се изчисли по големия брой противни тоалети, които висяха, необличани, в гардероба ѝ.

Днес беше последният ѝ ден във Венеция и тя не искаше да го пропилява в чакане на фактически непознат човек — мъж с поне двадесет години по-млад от нея, който вероятно е забравил за срещата им. Беше планирала да прекара деня в обиколка по магазините, за да купи подаръци за няколко души у дома. За да съчетае всичко това, стана, закуси и излезе от хотела преди осем часа.

Запознаха се предишната сутрин на корабчето за Торчело. Нейната туристическа група се бе разделила за през деня и само част от хората пожелаха да направят едновременно разходка през лагуната. Повечето бяха пенсионирани двойки, имаше две приятелки от Ню Йорк Сити и две от Ню Джърси. Всички бяха с поне десет години по-възрастни от нея и тя се принуждаваше да изслушва досадните им оплаквания от хотелската храна и от това колко скъпо било всичко. Цяла седмица Сара се държа настрана от тях, отклонявайки учтиво отпращаните ѝ покани. Най-добрата ѝ приятелка — Айрис, с която се бяха записали за екскурзията, беше се отказала в последния момент, защото майка ѝ получи удар. Може би и тя трябваше да се откаже. Ала никога не бе ходила във Венеция и не ѝ се щеше да пропусне шанса.

На корабчето побъбри малко с веселите вдовици, както ги наричаха в групата. Бяха две жени от Нюарк, които никога не спираха да се смеят. После се измъкна към кърмовата част, за да си намери място, където би могла спокойно да си чете книгата и да гледа параходчетата, които се носеха с пухтене по зелената вода край тях.

Младият мъж се качи, когато корабчето спря в Лидо. Той се настани на една седалка от другата страна на пътеката, която гледаше в същата посока като нейната. Вероятно бе между двадесет и пет и тридесет годишен, облечен консервативно с бяла риза и черни панталони с ръб. Той улови погледа ѝ и ѝ отвърна с красива усмивка. Сара също му се усмихна учтиво, но бързо сведе поглед към книгата си. Надяваше се, че руменината, която заля страните ѝ, не се вижда. С крайчеца на окото си забеляза как непознатият извади скицирник от черната си кожена чанта. Прелисти го, докато намери страницата, която търсеше, измъкна тънкописец и се залови за работа.

Тя можа да види, че беше точна рисунка с черен туш на някаква стара сграда с изронена мазилка и прозорци с богати орнаменти. Младият мъж попълваше детайлите, вероятно по спомен или просто воден от собственото си въображение. Каквото и да беше, творбата изглеждаше впечатляваща. Той отново улови погледа ѝ и благосклонно ѝ показа работата си. Заговориха се. На ясен, макар и неправилен английски младежът ѝ обясни, че е от Рим и идва всяка пролет във Венеция, за да посети своя възрастна леля. Рисунката бе на нейната къща.

— Скицираният дом изглежда малко по-голям, отколкото е в действителност. Но на леля това ѝ харесва — поясни непознатият.

— Рисувате много добре — похвали го Сара.

— Благодаря ви, но аз си знам, че съм твърде техничен. Студент съм по *архитектура*.

— Архитектура ли? Съпругът ми беше архитект.

— О, сега с друго ли се занимава?

— Не, искам да кажа, че е архитект. Просто вече не е мой съпруг.

Когато стигнаха Торчело, откриха, че крачат заедно по пътеката, която се виеше от пристанището до старата църква „Санта Фоска“. Ранното пролетно слънце беше жарко и се отразяваше ярко от белия цимент. Сара свали пуловера си и го завърза на кръста си като тийнейджърка. Беше облечена с фланелка без ръкави и бяла ленена пола.

Младежът каза, че е дошъл специално, за да рисува прочутата камбанария на църквата в Торчело. Той знаеше доста за историята на острова. Бил заселен през петнадесети век, много по-рано от самата Венеция. Някога бил процъфтяващо място с население от двадесет хиляди души, ала маларията прогонила жителите му и повечето от сградите се превърнали в руини. Сега тук живеели малко хора.

Пред църквата младият мъж ѝ показва грубо издялан каменен трон, за който се смяташе, че е принадлежал на вожда на хуните — Атила.

— Мислите ли, че той наистина е седял в него? — попита тя.

— Е, не твърде дълго. Тронът не изглежда много удобен.

— Може би точно това го е направило толкова жесток.

Влязоха в църквата. Вътре беше хладно, благоговеен шепот изпълваше полуздрача. Двамата дълго стояха, обхванати от страхопочитание, пред златната мозайка, изобразяваща Мадоната с Младенеца. Той ѝ прошепна, че според него това е най-хубавото нещо, което може да се види в цяла Венеция, освен може би Скуола Гранде ди Сан Роко. Младежът я попита дали вече е била там и когато тя му отговори отрицателно, предложи да ѝ я покаже на следващия ден. Сара прие, поласкана и развеселена от вниманието на този красив и стеснителен мъж с великолепа кожа, бели зъби и ясни кафяви очи. Беше достатъчно млад, за да ѝ бъде син. Уговориха си среща и тя го

остави да се залови с рисуването на камбанарията. Едва когато се ръкуваха за довиждане, си казаха имената. Той се наричаше Анджели.

И ето я сега, чака като глупачка, пред Скуола Гранде — или както там се наричаше това проклето място. И то под насмешливите погледи на ученичките, които вероятно я вземаха за някоя престаряла свалячка заради това, че пуши и твърде много се старае да изглежда шик със своите слънчеви очила и къса тъмносиня рокля на Армани. Сара отново погледна часовника си. Беше получил двадесет и две минути — двете извънредни бяха дадени като предизвикателство към бившия ѝ съпруг. Това беше достатъчно! Тя размаза фаса с обувката си, изплезе се на най-нахалната от ученичките и си тръгна.

Три минути по-късно чу някой да вика името ѝ. Обърна се и видя Анджели да тича по моста, който току-що бе прекосила. Изчака го да стигне до нея и му отпрати най-хладната си усмивка. Задъхан, той успя да ѝ обясни, че леля му се е разболяла тази сутрин. „Дявол да го вземе — помисли си Сара, — определено можеше да измисли и нещо по-нетрадиционно.“ Но младежът изглеждаше толкова искрено разкаян, задето я бе накарал да го чака, че тя бързо му прости. Е, добре, беше повисяла малко повече, но какво от това? Той беше много по-добра компания от веселите вдовици, които така или иначе вероятно я бяха отписали като твърде високомерна.

Скуола Гранде бе пълна с творби на Тинторето. Високата зала беше обширна и тъмна и разточително декорирана с червено кадифе и полирано орехово дърво, което проблясваше под светлината на стенните лампи. Петдесетината посетители и дори и ученичките, които също бяха влезли, стояха, загледани с мълчаливо удивление във фреските, покриващи стените и тавана. Самите изображения тънеха в полумрак и Сара трябваше да си сложи очилата, за да различи религиозните сюжети.

Анджели отново влезе в ролята на усърден и добре информиран гид. Той ѝ прошепна, че сградата била построена в началото на XV век. Посветили я на сан Роко — светеца — покровител срещу заразните болести, с напразната надежда, че той може да спаси града от чумата. Стенописите отнели на Тинторето почти четвърт век, поясни Анджели. Говореше ѝ неща, които лесно можеше да бъдат почерпени от всеки пътеводител, и на Сара ѝ мина мъчителната мисъл,

че младежът навярно има обичай да „сваля“ туристки на нейната възраст.

Най-прочутата творба на Тинторето — „Разпятието“ — се намираше в малка съседна зала и те стояха там дълго време, вперили погледи в нея. Сара никога не бе наясно с религията. Майка ѝ не беше ревностна католичка, а баща ѝ бе атеист, който сега, на седемдесетгодишна възраст, се колебаеше между агностицизма и някакви още по-неопределени възгледи. А Бенджамин отричаше всякаква форма на религиозни вярвания като удобно извинение за това човек да не мисли. Въпреки че Сара не споделяше изцяло скептицизма му, отношението ѝ по този въпрос — както и по толкова други — беше силно повлияно от неговото.

Фактът, че сега допускаше да бъде толкова развълнувана от стенописите, вероятно отново бе някакъв безплоден, полусъзнателен опит да се отърве от влиянието му. „Разпятието“ излъчваше страдание и красота, всяка група от персонажи бе обсебена от собствената си драма. Прикованият Христос, увенчан със светлина на фона на студеното небе, гледаше от кръста към своите палачи. Фигурата му излъчваше такова спокойствие, че Сара се почувства изпълнена с някакъв смътен и неизразим копнеж.

Зад очилата зениците ѝ се навлажниха. Тя изтри тайно очите си, но беше сигурна, че младежът забеляза вълнението ѝ. Той разказваше нещо за обичая на Тинторето да включва в творбите си и собствения си портрет, но внезапно млъкна и се отдалечи на няколко крачки, за да разгледа друг стенопис. Сара му бе благодарна. Ако беше опитал да я докосне или да я утеши, тя със сигурност щеше да загуби контрол и да избухне в плач. А през изминалите няколко години достатъчно бе плакала. Чувстваше се смутена и дори леко ядосана, че една фреска може да я разнежи до сълзи.

Почувства истинско облекчение, когато отново излязоха на слънчева светлина. Двамата стигнаха до Канале Гранде точно навреме, за да хванат корабчето до моста Риалто, където Анджело знаел едно добро ресторантче. „Там се хранят венецианци — каза той, — не туристи.“ Оказа се скромно заведение край една тясна алея. Сервитьори с бели сака, които се сториха на Сара необичайно дребни, припкаха между масите с подноси, натоварени с ястия от прясна риба

и димяща паста^[1]. Един от тях взе поръчката им със съдържана любезност.

Тя помоли Анджели да избере вместо нея. Той поръча салата от сладки домати, босилек и биволско прясно сирене, после някаква печена на скара бяла риба, чието име не ѝ говореше нищо. Когато я сервираха, вкусът ѝ бе като на костур. Изпиха цяла бутилка бяло вино, което — по думите му — било направено от грозде, виреещо по източното крайбрежие на езерото Гарда. Питието беше хладно и меко и Сара с удоволствие обърна няколко чашки. Накрая започна да се чувства леко замаяна.

Никога не обичаше да говори за себе си. Беше ѝ неудобно, а и не смяташе, че животът ѝ е интересен за някого. Разбира се, след като Бенджамин си отиде, тя бе придобила много по-голямо самочувствие по този въпрос. Айрис и малкото ѝ близки приятелки, които се навъртаха край нея, не ѝ бяха оставили голям избор, като я подтикваха да изследва заедно с тях провала на брака си. Анализираха всеки неин отвратителен спомен, предъвкваха го, докато не остана нищо повече за казване и на всички им писна.

Но години преди това с Бенджамин бяха щастливо женени — поне що се отнасяше за нея, — тя си бе изработила простичка тактика да не разкрива твърде много неща за себе си. Вместо това задаваше въпроси. И скоро откри, че колкото по-директен и плашещо личен бе въпросът, толкова по-вероятно бе събеседникът ѝ да започне да говори за себе си и да забрави да я попита каквото и да било. Особено ако се случеше да бъде мъж, и то непознат. Точно това правеше сега с Анджели.

Сара го разпитваше за Рим, за следването му, от каква архитектура се интересува, за леля му, която май наистина се оказа болна. Накрая дори го накара да ѝ разкаже за приятелката си — германка на име Клавдия, за която той се надяваше един ден да се ожени. Но младежът се усети, че прави твърде много признания, без тя да е отронила и дума за себе си. Той сложи длани на бялата, осеяна с трохи покривка на масата и ѝ зададе няколко въпроса.

Попита я дали работи и тя му разказа за продажбата на книжарницата. И за облекчението да се отърве от нея след всичките тези години.

— Не я ли харесвахте?

— Обичах я. Книгите са голямата ми страст. Но в днешно време на малките независими магазинчета като нашето им е много трудно с конкуренцията. Така че сега не продавам книги, а ги чета.

— А имате ли други страсти?

— Градината ми. Познаването на растенията.

— Сега, като сте продали книжарницата, можете да се радвате на тези неща. Нали вече сте... Как се наричаше това? Свободна жена.

— Мисля, че това, което имате предвид, се нарича рентиерка.

Сара се усмихна и погледна към него, отпивайки бавно още една глътка вино. И осъзна, че флиртува. От сто години не беше имала това усещане. Помисли си, че е забравила как се прави. Но то ѝ доставяше удоволствие и ако в този момент я беше попитал дали може да отиде с нея в хотелската ѝ стая, би могла и да се съгласи.

— Значи сте били омъжена — заинтересува се Анджело.

— Е, вече не съм.

— Колко време изтрая бракът ви?

— Цял живот. Двадесет и три години.

— И живеете в Ню Йорк?

— В Лонг Айланд.

— Имате ли деца?

Тя бавно кимна. Това беше най-непреодолимата причина да избягва въпросите. Усети как удоволствието се оттича от нея. Сара се покашля и отговори с най-спокойния тон, на който бе способна:

— Имам момче и момиче. На двадесет и една и на двадесет и три години.

— С какво се занимават, студенти ли са?

— Да. Нещо такова. Може ли да получим сметката?

Трябваше да се махне, да излезе отново навън. И то сама. Видя, разбира се, че той е объркан от рязката ѝ промяна. Как би могло едно просто споменаване на децата така внезапно да развали настроението ѝ? От тази тема всички други обикновено се разнежваха. Клетият младеж естествено щеше да го разтълкува погрешно. Вероятно щеше да предположи, че тя е притеснена да признае, че има деца, не много по-малки от самия него. Или да заключи, че изобщо не е разведена, а само се стреми да се позабавлява и споменаването на децата е предизвикало чувството ѝ за вина. Съжали за него, както и за развалянето на онова, което възникна между тях. Но нищо не можеше

да направи. Сара се изправи, извади кредитната карта от чантата си и я сложи на масата пред него, без да обръща внимание на протестите му. Извини се и се отправи към тоалетната.

Като излязоха навън, Анджелио смутено я попита дали би искала да посетят друга галерия, но тя отказа. После се извини, че не се чувства добре от виното, защото не била свикнала да пие. Благодарил му, задето е бил толкова мил и такъв добър гид, както и за всички прекрасни неща, които ѝ бе показал. Младежът предложи да я придружи до хотела, но тя му отвърна, че предпочита да се прибере сама. Сбогува се с него, подавайки му ръка. Но по лицето му прочете такова отчаяние, че го хвана за раменете и го целуна по бузата, което като че ли го смути още повече. Когато Сара си тръгна, Анджелио изглеждаше напълно съкрушен.

Като се върна в хотела, фойето беше пусто. Само една млада двойка англичани се регистрираше. От тях се излъчваше свенливото щастие на младоженци. Сара взе ключа си и се отправи към асансьора, а токчетата ѝ отчетливо потропваха по белия мраморен под.

— Госпожа Купър?

Тя се обърна и портиерът ѝ подаде един плик. Жената натисна бутона на асансьора и докато кабелите подрънкваха и се движеха зад стъклената врата, отвори плика. Беше съобщение от Бенджамин от Санта Фе, където живееше сега с онази жена. Беше звънил по телефона в осем тази сутрин и после отново в десет. Искаше тя да му се обади. Било спешно.

[1] Макаронени изделия. — Б.пр. ↑

4.

Бен и Ив бяха в леглото и гледаха по телевизията стар филм с Кари Грант, когато агент Кендрик позвъни. Беше малко след девет. Ив беше запалила свещи и пламъчетата им потрепваха от идващ незначително откъде полъх, като хвърляха игриви сенки по грубо измазаните с вар стени, по картините и закачените дрехи. Пабло спеше в спалнята си, която беше в съседство. Бен съвсем скоро бе ходил да го нагледа и спъвайки се в играчките по пода, бе подпъхнал още едно одеяло под слабичките му раменца. Момчето се разшава и промърмори нещо насън, после отново се успокои. Дългите му тъмни къдрици лежаха, разпилени като ореол на възглавницата.

Беше събота — един чудесен пролетен ден, който курортистите приеха като даденост, но Бен продължаваше да го смята за истинско чудо. Сухият пустинен въздух бе изпълнен с аромата на люляк и череша. Ясното наситеносиньо небе бе огряно от светлина. Тази ярка, искряща и почти шокираща светлина над Ню Мексико — с отчетливите ѝ сенки по кирпичените стени! Светлина, която можеше да накара и пълен далтонист да грабне четката. Дори след четирите години, прекарани тук, тя все още го изпълваше с еуфория.

Тримата бяха излезли с джипа за късна закуска в Тесуке Вилидж Маркет. После обиколиха сергиите на битпазара. Пабло подтичваше пред тях като разузнавач, откриваше разни неща и ги викаше да отидат да ги видят. Ив купи една стара рокля в пурпурно и кафяво, с оранжеви фигурки и веревна кройка. Имаше дупка на едната подмишница и тя се спазари с жената да намали цената на тридесет долара. Когато се отдалечиха, прошепна на Бен, че лесно ще я зашие, а роклята струвала най-малко сто долара.

Следобед в задното дворче, където черешата бе отрупана с розови цветчета, под топлите слънчеви лъчи си опекоха на скара риба тон, червени пиперки и суши. Пабло си играеше на гоненица с малкото шведско момиченце, което живееше в съседство. Къщата на Ив беше част от един анклав от шест къщи, разположени върху южния склон на долина, обрасла с пелин и мексикански кедър, която се спускаше към

града от западната му страна. Беше едноетажна постройка от напукан кирпич със закръглени ъгли и врати от стар, посивял чам. Независимо че къщата заедно с двора би могла да се побере три пъти в дома му в Лонг Айланд, където прекара толкова години със Сара и където сега тя живеееше сама, Бен я предпочиташе. Харесваше я, защото беше на Ив, но още повече, защото не беше негова. Този факт — както и Пабло — го караха да се чувства необременен и да гледа на съжителството си с тях като на собствен избор. А това пък му даваше усещането, че е по-млад и по-свободен, отколкото се полагаше на един петдесет и две годишен мъж.

Точно когато яденето бе готово за сервиране, децата дотичаха по пътеката и възбудено съобщиха, че колибрите са се завърнали. Бяха видели едно от тях до ателието на Ив, където дворът приличаше повече на джунгла, отколкото на градина. Ив ги запита какъв вид е било според тях и от това, което можаха да й разкажат, заключи, че е черноглаво колибри. След вечеря, когато Пабло бе изкъпан и облечен с пижама, те намериха в килера хранилките, напълниха ги с вода и ги закачиха на един нисък клон на черештата.

Пабло искаше да изчака и да види дали птичките ще дойдат, така че докато Ив се изкъпе, Бен го гушна и поседя с него на дивана. Четеше му „Островът на съкровищата“ и вдъхваше топлия сладък аромат, който се носеше от него — детето на друг мъж, което бе обикнал като свое. Момчето беше почти осемгодишно, но изглеждаше по-малко, защото бе дребничко и слабо. Колибрите изобщо не дойдоха и когато се стъмни, Бен отнесе сънливото и отпуснато дете в леглото му.

Ив вдигна телефона, щом Кендрик позвъни. По лицето и гласа й Бен веднага разбра за какво бе обаждането. Тя му подаде слушалката и изключи звука на телевизора. Седна на леглото, а Бен протегна ръка, опитвайки се да я накара да остане. Ив винаги се оттегляше и си намиралше някаква работа, когато имаше обаждане от другия му живот. Веднъж му обясни, че така само му дава пространство, но той подозираше, че го прави, за да защити и себе си.

Ив прошепна, че ще направи чай и след малко ще се върне.

Специален агент Дийн Кендрик работеше в Денвър и бе станал основната връзка на Бен с ФБР. Имаше и други, с които бе говорил през изминалите три и половина години, откакто Аби избяга. Както и

още анонимни мъже и жени, които го бяха наблюдавали и следили, подслушвали телефонните му разговори, преглеждали имейлите му и контролирали банковите му сметки. Те вероятно знаеха повече за него, отколкото той за себе си.

Онези, чиито имена знаеше и на които се бе обаждал по телефона за новини през няколко седмици, бяха достатъчно любезни, макар и рядко приятелски настроени. Кендрик обаче беше различен. Той изглеждаше искрено състрадателен и почти се бяха сприятелили, въпреки че Бен го бе срещал само веднъж. Сега дори си говореха на малки имена. Може би той просто беше по-добър в работата си от останалите. Определено караше Бен да се чувства по-спокоен, но така би могъл по-лесно да изтърве нещо — някаква премълчана част от информация, която би могла да им помогне да заловят и осъдят дъщеря му. Как му се искаше на Бен да знае нещо за нея!

— Бен, как си?

— Чудесно. А ти?

— Добре съм. Има ли някой при теб?

Въпросът бе по-скоро рутинен, като се имаше предвид, че току-що бе говорил с Ив.

— Да, гледаме телевизия. Защо?

— Имам новини. За Аби. Те щяха да накарат някого от нашите хора в Албъкърки да дойде с кола и лично да ти го каже, но си помислих, че ще е по-добре да го чуеш от мен.

Той млъкна за момент, но мисълта на Бен вече тревожно препускаше.

— Страхувам се, че новините не са добри — подзе агентът.

Сърцето на Бен замря. Какво означаваха добри или лоши новини, когато ставаше дума за Аби? Добри или лоши за кого? От почти три години тя не се бе обаждала нито на него, нито на Сара, нито дори на брат си Джош. Ако от ФБР я бяха заловили, това със сигурност можеше да се определи като добра новина, нали? Той преглътна.

— Намерили са трупа й горе, на Челния хребет в Монтана, западно от Грейт Фолс. Била е там известно време. Наистина съжалявам.

На телевизора Кари Грант тъкмо щеше да бъде ступан от двама яки мъже, той се опитваше да се измъкне, но не се получаваше. Мозъкът на Бен блокира. Дъщеря му е мъртва? Можеше да си го

представи, но не беше нещо, което би допуснал в мисълта си. Не беше възможно. Ив се появи на вратата с две чаши зелен чай. Тя спря там и застина. Гарвановочерната ѝ разпусната коса контрастираше на белотата на раменете ѝ. От чашите се издигаше пара, светлината на свещите танцуваше в гънките на бледорозовата ѝ сатенена роба. Гледаше го с кафявите си очи, без да мига. Вече беше разбрала.

— В какво състояние...? — Бен не можа да се насили да довърши изречението. Неговото малко момиченце — мъртво, труп, оглозган от дивите животни. Не! — Искам да кажа — сигурни ли сте, че е тя?

— Сто процента. По пръстовите отпечатащи и ДНК пробите. Толкова съжалявам.

Настъпи продължителна тишина. Бен имаше чувството, че неговият свят се разпада пред очите му. Ив остави чая, приседна на леглото и го прегърна с хладната си ръка през раменете. Кендрик изчака Бен да започне полека да се съвзема от шока. Деликатно попита дали той да уведоми Сара, но Бен му отвърна, че ще го направи сам и че тя е в Италия. От разговора с Джош преди два дни знаеше, че Сара ще се прибере в понеделник.

Специалният агент отново повтори колко съжалява и че ще се обади пак на другата сутрин, за да решат какво ще правят около подготовката за погребението и какво да кажат на медиите. Налагало се да има нещо като изявление.

— Да — съгласи се Бен. — Разбира се.

После затвори телефона и остана да седи, загледан в надписите на филма. Откри дистанционното и загаси телевизора. Едва тогава се разплака.

Час по-късно все още лежеше с глава, сгушена до гърдите на Ив, чиято нощница бе мокра от сълзите му. Накрая двамата започнаха да обсъждат какво трябва да се направи. Бен се питаше дали няма да е по-добре да не съобщават на Сара, докато не се върне. Да ѝ спестят всички тези дълги часове в самолета, когато ще бъде сама със скръбта си. Може би той трябваше да отлети за Ню Йорк, да я посрещне на летището и тогава да ѝ каже. Но Ив бе по-разсъдлива от него. Като майка тя му каза, че не може да го отлага толкова дълго. Сара имаше право да ѝ бъде съобщено веднага и щеше да му се сърди, ако не го направеше.

Изчислиха, че във Венеция беше шест часът сутринта. Твърде рано за обаждане. „Да я оставя да поспи — помисли си Бен. — Да ѝ дам още два часа, преди да я връхлети тази нова болка.“ Щеше да ѝ звънне в полунощ. Тогава двамата можеха да решат как да съобщят новината на Джош и на родителите си.

Докато чакаха, той сподели с Ив какво му бе казал Кендрик за медиите. Преди две години Аби Купър — малко богато момиче — се бе превърнала в екотерористка, издирвана из цяла Америка за убийство. Беше станала сензация. Излъчваха се телевизионни предавания, посветени на нея, с драматизирани възстановки на това, което се твърдеше, че е извършила. Месеци наред Бен трябваше да отговаря на половин дузина обаждания на репортери, повечето от които се опитваха да продължат историята от друга гледна точка. Но тъй като все още нямаше арест, с времето те сякаш изгубиха интерес и тормозът приключи. Сега може би нямаше да вдигнат много шум. Или пък щяха да превърнат смъртта ѝ в сензация.

Когато в полунощ позвъниха във Венеция, им казаха, че синьора Купър вече е излязла от хотела. А щом позвъни отново два часа покъсно, тя още не се бе върнала. Те чакаха, като ту заспиваха, ту се събуждаха. Подкрепяха се един друг, докато свещите се смаляваха, капеха и една след друга догаряха. Накрая Ив заспа, сгъшена в него, с обърнато настрани лице. Той отново заплака, загледан в процеждащата се през прозореца лунна светлина.

Топлата ѝ ръка го изтръгна от съня му точно преди седем часа. Ив стоеше до леглото и му подаваше звънящия мобилен телефон.

— Сара е — каза тя.

Той видя името на малкото екранче, но още бе толкова замаян от съня, че за момент се зачуди защо ли му се обажда. После мрачната действителност отново се върна. Дъщеря им беше мъртва.

Ив вече се бе облякла. Слънчевата светлина, изпъстрена с пращинки, падаше косо през прозореца зад нея. Той седна, взе телефона, а тя го целуна по челото и излезе. Беше оставила чаша с кафе на нощното шкафче. До него долетя гласът на Пабло, който викаше от кухнята. Натисна зеления бутон на телефона и каза: *Ало*.

— Бенджамин, ти ли си?

Гласът ѝ звучеше напрегнат и глух, едва го разпозна. Но тя бе единствената, която го наричаше така.

— Скъпа...

Беше го мъмрила неведнъж, задето я нарича така. „Каквото и да съм сега за теб, Бенджамин, със сигурност не съм ти скъпа“, кореше го тя. Но и сега той не успя да преодолее навика от толкова години. Този път тя го прекъсна, преди още да е изговорил думата.

— Какво има? — попита. — За Аби ли е? Намерили ли са я?

Думите ѝ го поразиха. Тя знаеше! После осъзна, че под *намерили* тя има предвид да са я открили жива. Бен преглътна, опитвайки се да избистри главата си.

— Сара...

— За бога, Бенджамин! Каж ми!

— Мъртва е.

— Какво?

Гласът ѝ застина. Как можа да го изтърси така? Кендрик му бе съобщил новината много по-тактично. Обърка се.

— Намерили са трупа ѝ. В Монтана. Някъде в планината.

— Не. Аби. О, не. Не...

Тя издаде нисък, протяжен вопъл и се опита да каже нещо, но не успя. Беше толкова сърцераздирателно, че Бен започна да приказва само за да не я чува. Той говореше и говореше, като се опитваше да звучи спокойно и ясно, разказвайки ѝ това, което знаеше: за ДНК пробите и пръстовите отпечатащи, за мястото, където е било тялото, за решенията, които трябваше да вземат... Докато тя не му изкрещя да млъкне. При това гласът му пресекна и Бен загуби контрол, сякаш думите бяха изцедили силите му.

Разделени от хилядите километри и от отчуждението, двамата се разридаха в един глас. Плачеха за младия живот, който бяха създали и обичали заедно, а бяха загубили поотделно.

Бяха казали на Бен, че погребалният дом е недалеч от летището на Мизула. Той реши, че ще отиде там веднага щом самолетът му кацне. Но не беше предупредил Сара за намерението си и все още се колебаеше дали да изчака, докато тя пристигне от Ню Йорк. Ала когато самолетът кацна и той включи мобилния си телефон, видя, че има съобщение от нея: налагало ѝ се да хване по-късен полет. Сара щеше да се добере до Мизула чак вечерта, когато погребалният дом щеше да

е затворен. Това означаваше да отиде там с нея чак на следващата сутрин. Не можеше да чака толкова дълго.

Независимо от уверението на Кендрик, че самоличността е установена сто процента, в съзнанието му продължаваше да се прокрадва мъничка надежда, че може да са направили грешка. Веднъж бе чел за случай, при който някой объркал две проби и поставил грешни имена на тях. Трябваше да види със собствените си очи, че това е Аби.

Носеше само ръчен багаж и бе един от първите, които слязоха от самолета. Жизнерадостната млада жена на гишето на Херц го посрещна като стар приятел, но може би просто така ги бяха обучили.

— На почивка ли?

— Не, пристигнах, за да... видя дъщеря си.

— Това е чудесно. Тя е в Мизулския университет, нали?

— Да, беше.

Отне ѝ само няколко минути да попълни документите. Съобщи му номера на клетката на паркинга, където го чакаше колата, и му подаде документите и ключовете.

— Желая ви приятно прекарване.

Бен ѝ благодари и излезе през двойната стъклена врата. Небето беше прихлупено от тъмносиви облаци, а въздухът бе топъл и изпълнен с напрежение, сякаш всеки момент ще завали. Аби често казваше, че времето в Монтана било като кутията с шоколадови бонбони на Форест Гъмп: никога не знаеш на какъв ще попаднеш. Бен си спомни онова първо посещение в Мизула преди повече от пет години, когато той и Сара долетяха тук с нея, за да я запишат в университета. Беше в края на октомври, но температурата бе двадесет и шест градуса. Като се събудиха на другия ден, имаше тридесет сантиметра сняг и трябваше да излязат и да си купят по-топли дрехи. От магазина на „Хорт Хигинс“ взеха на Аби скиорско яке във вишневочервен цвят, което струваше над двеста долара. Господи, тя изглеждаше толкова красива в онзи ден! Уверена, изпълнена с радост.

Бен се спря. Не биваше да мисли за нея по този начин. Преди да се отдаде на скръбта, имаше твърде много неща, които трябваше да се свършат: да се вземат важни решения, да се говори с шерифа, с местната служба на ФБР, за да разбере какво се е случило. Ако си позволеше да си я спомня по този начин — пламенна и щастлива, —

със сигурност щеше да си загуби ума и да бъде неспособен да мисли трезво. Но най-вече Сара щеше да има нужда той да бъде силен. Не искаше да я разочарова, да ѝ дава още едно основание да го мрази.

Колата беше малка сребриста японска машина. Трябваше да издърпа седалката до краен предел, за да напъха краката си под кормилото. Сара вероятно щеше да си помисли, че се е поскъпил, задето не е наел нещо по-голямо. Не бяха се виждали повече от година. Вече чувстваше, че стомахът му се свива от напрежение. Бен запали двигателя, излезе на заден ход от паркинга и бавно подкара към шосето.

Сара напълно бе възвърнала самообладанието си, когато говориха повторно по телефона, преди тя да отлети от Италия. Беше хладна, почти делова. Никой от тях не проля и една сълза. Той очакваше да обсъдят нещата, но повече приличаше на изслушване на серия от съобщения. Тялото щяло да бъде превозено в Ню Йорк, каза тя. Погребението щяло да бъде там, където живеели всички любими хора на Аби. Разбира се, всички изключваше Бен, но той го подмина. Имаше намерение да предложи кремация и после прахът да бъде разпръснат в Монтана — мястото, за което Аби твърдеше, че обича най-много на света. Но не искаше да влиза в спор с бившата си жена.

Ала това не бе всичко. Сара вече се бе обадила по телефона на Джош в Ню Йорк. Той бил „опустошен, но добре“, информира го тя. Как да съобщят новината на сина им бе другото нещо, което Бен се надяваше да обсъдят. Беше готов да отлети до Ню Йорк, за да го направи лично, и сега беше бесен, задето не го стори. Освен това Сара бе организирила нещата така, че момчето да остане в Бедфорд с нейните родители. Всъщност те вече бяха отишли с колата до града, за да го вземат. Сара щеше да го види за кратко, когато се върне, а после да долети до Мизула. „Джош — каза тя — няма да дойде с мен.“

Бен се чувстваше напълно пренебрегнат, но както обикновено, преглътна гнева си и не каза нищо. Това бе техника, която Сара използваше отново и отново, откакто я бе напуснал, и сега я бе довела до съвършенство: да го изключва от важните решения за децата им. И то с толкова безцеремонна, а понякога дори и с приятелска самоувереност, че негодуванието срещу нея изглеждаше като грубост. Подразбиращото се послание винаги бе едно и също: с напускането си

той бе показал пълната си липса на обич към тях и поради това бе загубил правото да се съветват с него.

Понякога тя го правеше толкова блестящо, че той не можеше да не се впечатли. Но не допускаше, че ще го направи сега, в общото им нещастие. По-късно осъзна, че на практика тя надмина себе си, тъй като той трябваше да се обади на Джош във вражеския лагер на бившите си тъща и тъст. Джордж и Ела Давънпорт винаги смятаха, че той е недостоеен за златната им дъщеря и неговото напускане бе оправдало тяхното презрение. А сега с пълно право бе принизен до лъжец и безделник.

Веднага след като изслуша списъка с решенията на Сара, Бен звънна на Джош.

— Здравей, Джоши!

— Здравсти.

— Щях да долетя и да ти кажа за Аби, но майка ти ме предупреди, че вече ти е съобщила.

— Да.

— Как си?

— Добре, предполагам.

Настъпи дълга пауза. Бен долови шепот около него.

— С дядо ти и баба ти ли си?

— Да. В колата сме.

— Поздрави ги от мен.

— Добре.

— Майка ти каза, че няма да идваш в Мизула.

— Какъв е смисълът?

Гласът му бе толкова глух и равнодушен, че Бен се запита дали момчето не бе изпило твърде много от онези антидепресанти, които вземаше през последните няколко месеца. Или бе просто зашеметено от новината. А можеше и да се притеснява да говори пред Ела и Джордж. Бен се наруга, че не бе отишъл в Ню Йорк. Той трябваше да бъде със сина си по това време, не онези двамата.

— Добре, предполагам, че си прав. Слушай, ще ми се обадиш ли, когато останеш сам?

— Да.

— Тогава дочуване. Обичам те, сине.

— Да. Чао.

Погребален дом и крематориум „Вали Вю“ — обслужващ опечалените от 1964 година — се издигаше между паркинг за стари автомобили и злокобно изглеждащ бар, наречен „Маунтън Джакс“. Беше заобиколен от тясна ивица трева, сякаш искаше да наподобява рая. Бен спря колата на празния паркинг и като мушна ръце в джобовете на якето си, се отправи към рецепцията. Сградата бе оброчена с колони в паладийски стил и спираловидни гипсови орнаменти. Този странен хибрид между храм и хасиенда по всяко друго време щеше да накара архитекта в него да се усмихне. Далеч на запад просветна светкавица под тъмносивите облаци, спуснали се над планината. Въздухът замириса на мокър прах и точно когато Бен стигна под портика^[1], първите едри капки дъжд изпъстриха асфалта.

Приемната беше тихо просторно помещение с кремаворозов килим и бели стени, украсено с изкусно подредени букети от изкуствени цветя и поставени в рамки гравюри. В далечния ъгъл имаше телевизор с масичка за кафе и два празни дивана с дамска от синьо кадифе. Бен натисна беззвучния бутон на регистраторския плот и докато чакаше, бавно закрачи с безшумни стъпки под картините. Всички те представляваха идилични пейзажи с река, езеро или океан. От тях се излъчваше еднообразно спокойствие — никакви залези или бурни небеса, нито следа от ада или Божието наказание. Запита се дали сменят картините според чувствителността на клиентите. Може би вече го бяха направили за него, защото по стените нямаше нито един пейзаж от заснежена планина.

— Какво обичате?

Млад мъж с дружелюбно кръгло лице и торс, който изглеждаше твърде едър за краката му, се бе насочил към него през кремаворозовия килим. Бен се представи и видя едва доловимо пренастройване в изражението на мъжа. Не преиграваше, просто търсеше точния израз на професионално съчувствие. Беше Джим Пикъринг, с когото и Бен, и Сара бяха говорили по телефона.

— Съпругата ви се обади, за да ни уведоми, че няма да го направите днес.

— Наложил се да хване по-късен полет. Аз излетях тази сутрин от Албъркърки. Ние вече не сме женени.

Не знаеше защо каза това, но мъжът кимна и прибави към съчувствието си една нотка повече загриженост.

— Удобно ли е аз да видя...? — Бен не можа да довърши фразата. Трябваше ли да каже Аби? Моята дъщеря? Трупа?

— Всичко е готово за вас.

— Само исках, нали знаете, да се уверя...

— Напълно ви разбирам.

Той попита Бен дали ще има нещо против да почака за момент и забърза натам, откъдето бе дошъл. Щом изчезна надолу по коридора, отново се възцари тишина. Мястото имаше невероятна звукоизолация. Бен се улови, че се пита какви ли материали бяха използвали. Какво му ставаше? Да мисли за проклетата акустика, докато чака да види трупа на дъщеря си?

Джим Пикъринг се върна и помоли Бен да го последва. Докато минаваха през серия от коридори, той му обясни, че са балсамирали тялото, както е поискала госпожа Купър. Спасителният екип от планината улеснил процеса, тъй като оставил много лед около трупа при транспортирането. Бен не можа да реши дали мъжът си прави скромна професионална реклама, или просто се опитва да успокои тревогата му.

— Не разполагахме с никакви дрехи, така че тя е в така наречената болнична нощница. Нямахме, разбира се, и никакви указания за косата и грима, затова се постаряхме да ѝ придадем естествен вид. Има възможност за някои малки корекции, ако пожелаете. А ковчегът е само временен. Госпожа Купър не каза дали бихте проявили интерес да закупите някой от дома, разполагаме с доста широк асортимент.

— Сигурен съм в това.

— Ето че пристигнахме. Това е нашата стая за оглед.

Мъжът спря пред двойна бяла врата и протегна ръце да я отвори, но миг преди това погледна към Бен.

— Готови ли сме?

Бен кимна.

Помещението беше четири на три метра, осветено с розова светлина, хвърляна от четири високи лампона, чийто горен край се разширяваше като лилия. Обикновеният ковчег от светло дърво беше

поставен отворен върху висока до кръста маса. От вратата Бен можа да види само ивица от розовата сатенена подплата.

— Ще ви оставя — каза Джим Пикъринг. — Ще бъда отвън в коридора. Останете колкото желаете.

— Благодаря ви.

Вратата се затвори тихо след него. Бен остана там за момент, опитвайки се да възвърне малко от предишната си абсурдна надежда, че трупът ще бъде нечий друг. Но знаеше, че това е Аби. Почувства как пулсът му се ускори, кръвта зашумя в ушите му, а в гърлото усети някаква ледена буца. Преглътна и пристъпи напред.

Бяха изминали почти три години, откакто не я бе виждал. Тогава косата ѝ беше боядисана в черно, късо подстригана и на „иглички“, сякаш за да демонстрира непокорството ѝ. Сега бе отново в естествения си червеникаворус цвят, по-дълга и прилежно сресана, така че ограждаше стройната ѝ шия и смекчаваше израза ѝ. Лицето ѝ с дръзко носле и красиво извити вежди беше далеч от онова враждебно, крещящо и изкривено лице, което бе постоянно пред очите му след онази ужасна нощ. Смъртта превратно бе смекчила чертите ѝ. Погребалният грим беше придал на кожата ѝ приятен здрав блясък. Дори в наклона на брадичката ѝ и в трапчинките в ъгълчетата на устата ѝ имаше нещо близко до любопитство. Сякаш нещо в съня ѝ я бе развеселило и тя всеки момент щеше да се засмее и да му каже как стоят нещата. И да отвори очи, сиво-зелени, напръскани със светлокафяви точки. Искаше му се да може да ги види поне още веднъж.

Единственият труп, който Бен бе виждал досега, бе на баща му преди почти двадесет години. Погребалните служители тогава бяха объркали всичко — косата му, изражението му, начина, по който бяха завързали вратовръзката му, всичко. Бяха сложили толкова много руж, грим и червило, че той изглеждаше като някаква страшна изкуствена кукла с перука.

Но с бялата си нощница — като булка, каквато никога нямаше да бъде — дъщеря му изглеждаше спокойна, невинна и красива.

— О, скъпа! — прошепна той. — Моето малко момиченце.

Вкопчи се в ръба на ковчега, наведе глава и затвори очи. Сподавените ридания се изтръгнаха от него накъсани и той не се опита

да ги потисне. Сега беше сам и щеше да си позволи тази слабост, а покъсно щеше да бъде силен заради Сара.

Не можеше да каже колко дълго стоя там. Когато сълзите му секнаха, Бен се стегна и отиде до малка масичка, върху която бе поставена кутия с кърпички. Като избърса лицето си и се успокои, той се върна до ковчега, наведе се над него и целуна дъщеря си по бузата. Не миришеше на нищо, а плътта ѝ до устните му бе студена като камък.

[1] Покрита външна галерия с колони. — Б.пр. ↑

5.

Сара остави сервитьорката да напълни чашката ѝ с кафе за трети път и се опита да не поглежда двамата мъже от другата страна на масата, които довършваха закуската си. От вида и аромата на яйцата с бекон и на пържените картофки ѝ се повдигаше.

Измъчена от дългия полет и часовата разлика, тя бе взела едно хапче за сън някъде след полунощ и целият ефект от него бе, че я потопи в бездната на полудрямка, изпълнена с тревожни сънища. Събуди се, омотана в чаршафите си като мумия, замаяна и със силно главоболие, което дори двете силни обезболяващи хапчета не можаха да спрат. Навън още валеше. Не беше спирало, откакто пристигна.

Бен я беше посрещнал на летището и я беше закарал до хотела в абсурдно малката кола, която беше наел. Тя нямаше представа защо трябва да бъде толкова стиснат. Но не го отбеляза. По време на полета се беше зарекла да бъде учтива. Но, боже мой, колко ѝ бе трудно! Дори като го гледаше сега как закусва и говори банални неща с този тип — шерифа, чувстваше, че кипи от яд. Беше оставил косата си по-дълга и си бе купил някакви модни очилца с телени рамки. Съвсем в стила на Санта Фе.

Бенджамин беше запазил за тях две съседни стаи в „Холидей Ин Парксайд“. След като се регистрираха предната вечер, взеха под наем един чадър и отидоха в китайски ресторант на „Норт Хигинс“. Храната беше чудесна, но разговорът — ужасно скован, може би защото и двамата толкова упорито се опитваха да избегнат да говорят за Аби. Бенджамин сякаш едва бе в състояние да я погледне в очите и не преставаше да ѝ задава различни въпроси за Венеция. Искаше ѝ се да му изкрещи да млъкне. Кой, по дяволите, беше той? Този учтив чужд човек, с когото бе делила толкова години от живота си и който сега се отнасяше с нея като към гостенка, с която се е озовал по принуда на коктейл.

Знаеше, че не е честно от нейна страна и че вероятно самата тя бе виновна той да се държи така. Сякаш някакъв странен защитен механизъм бе щракнал в мозъка ѝ. Да бъде хладна, язвителна и

ядосана на него бе единственият начин, по който можеше да се справи. Ако си позволеше да бъде малко по-мила или се оставеше да бъде утешавана, щеше да изгуби равновесие, да падне от ръба и да се завърти в черния въртоп, който знаеше, че я очаква долу. Малкото ѝ момиченце бе мъртво, лежащо студено в ковчег... Не, нямаше да позволи на съзнанието си да попадне там. Но почти го направи, когато той я прегърна през раменете на връщане към хотела. И отново, когато я целуна за лека нощ в мрачния коридор пред стаята ѝ и двамата се отпавиха към самотните си огромни легла, разделени от толкова тънка преграда, че можеха да чуят дъха и покашлянето на другия.

Шериф Чарли Ригс нямаше кабинет в Мизула, ето защо бе предложил да се срещнат на закуска тук, в „Бараката“. Това беше място, където Аби веднъж ги бе завела, закътано на „Уест Мейн“ и само на няколко крачки от хотела.

Шерифът ги очакваше. Беше сложил подгизналата си шапка и една бяла найлонова торба до себе си на барплота. Изправи се да ги поздрави — беше по-висок и по-едър от Бенджамин, с гъсти, започнали да побеляват мустаци. Очите му бяха мили, но криеха някаква тъга, която според Сара беше постоянна, а не престорена само заради тях. Той имаше онези старомодни западняшки обноски, по които винаги си бе падала. Шерифът учтиво кимна, когато се ръкува с нея, наричайки я мадам.

Веднага заяви колко съжалява за Аби.

— Аз самият имам дъщеря — добави. — Дори не мога да понеса мисълта да ѝ се случи такова нещо.

— Все още не е издирвана за убийство, надявам се — отвърна Сара със смразяваща духовитост, преди да успее да се спре.

Горкият човек трепна, а Бенджамин погледна настрана.

— Не, мадам — каза тихо шериф Ригс.

Седнаха и двамата мъже забърбраха само за времето, докато дойде сервитьорката и взе поръчката им. Тогава, като се наведе напред и заговори с нисък глас, така че да не бъде чуван от други, шериф Ригс им обясни какво се бе случило. Разказа им за скиорите, намерили Аби в леда. И за аутопсията в криминалната лаборатория, от която за съжаление не успели да установят как точно е умряла. Попита ги дали имат представа защо дъщеря им е отишла в тази част на света. Бенджамин отговори, че нищо не знаят. Аби имала рани по главата,

счупен крак и изкълчено рамо, продължи шерифът. Водата в дробовете ѝ навежда на мисълта, че се е удавила. Най-реалистичното предположение за момента било, че раните са от падането, причината, за което оставала неизвестна.

— Искате да кажете, че някой може да я е блъснал? — попита Бенджамин.

— Да, сър, това е една от възможностите. — Той погледна към Сара, преценявайки чувствителността ѝ към такъв разговор. Жената сякаш се почувства леко обидена.

— А възможно ли е самоубийство? — попита хладно тя.

Бенджамин я погледна изненадано.

— Аби никога не би го направила! — отсече той.

— Откъде би могъл да знаеш? — подхвърли тя рязко.

И двамата мъже се взряха в нея. Злобата ѝ сякаш избликна от само себе си. Сара побърза да продължи, опитвайки се да я тушира:

— Искам да кажа, как би могъл някой от нас да го знае? Дъщеря ни я нямаше толкова дълго и ние не знаем какво може да се е случило.

— Права сте, госпожо Купър — каза внимателно Чарли Ригс. — Това е друга възможност, която още не можем да изключим.

Тя можеше да се закълне, че той веднага прецени как стоят нещата между нея и Бенджамин. Вероятно вече я бе окачествил като първокласна кучка. Трябваше да се вземе в ръце и да сдържа езика си.

— Искам да знаете, че това е от първостепенна важност — продължи шерифът. — Ние ще ходим горе, докато снегът започне да се топи. Да се надяваме, че ще намерим нещо, което ще ни помогне да разгадаем какво се е случило.

Ако някой от тях искал да види къде е била намерена Аби, добави Ригс малко притеснено, той щял да им покаже. Бенджамин му благодари и отвърна, че това може да стане след една-две седмици. „Колко абсурдно и безсмислено!“ — помисли си Сара, но се овладя и не го изрече гласно. Не можеше да си представи нищо по-ужасно от виждането на самия труп, което смятаха да направят по-късно. Макар че изобщо не бе сигурна, че ще успее да го понесе.

Шерифът като че се канеше да каже нещо, но когато сервитьорката дойде с ястията, промени решението си. Мълчеше, докато Сара и Бенджамин се хранеха. Тя си бе поръчала няколко препечени филийки, но дори не ги докосна. В действителност

жадуваше за една цигара, но нямаше намерение да накърнява повече достойнството си, като излезе навън под дъжда, за да пуши.

Когато приключиха със закуската, Чарли Ригс каза, че ако нямат нищо против, ще ги заведе до сградата на федералното бюро на Пати стрийт, за да се срещнат с местния агент на ФБР Той трябвало да им зададе няколко рутинни въпроса, които можело да помогнат за изясняване на случилото се с Аби. Сара се съгласи. С известно неудобство шерифът посегна за найлоновата торба до себе си.

— Това са дрехите, които носеше дъщеря ви, когато я намерихме — каза той. — Не знаех дали ще ги искате, но едно от момичетата в службата ги изпра и изглади. Якето е скъсано, предполагам — при падането.

Той подаде торбичката на Бенджамин, който измъкна червеното скиорско яке и го разгъна. Сара видя как очите му се напълниха със сълзи. „За бога — помисли си тя. — Не тук, не сега.“ Ако той загубеше контрол, със сигурност щеше да повлече и нея. Тя мълчаливо се протегна през масата, взе якето и го напъха обратно в торбата.

Чарли Ригс се изкашля.

— Има още нещо важно, което не съм ви казал — заяви той със сериозен глас и млъкна, сякаш търсеше правилните думи. — Нещо, което откриха при аутопсията и което вероятно не сте знаели. В момента на смъртта си Аби е била бременна във втория месец.

През годините Чарли бе срещал доста агенти от ФБР и се бе разбирал добре с почти всички от тях. Имаше един или двама, които се престараваха или се държаха покровителствено, но останалите винаги се отнасяха учтиво, разбрано и бяха добри професионалисти. Чарли бе харесал най-много Джак Андрюс — последния, с когото имаше работа в офиса в Мизула и с когото семейство Купър се бяха срещнали, когато дъщеря им изчезна за пръв път. Обаче приемникът му — младото парвеню Уейн Хамлър — беше нещо съвсем друго.

Седяха в неговия малък задушен кабинет вече повече от час и през това време той не даде думата никому. Дори с армейската си подстрижка и закопчан син блейзър Уейн изглеждаше петнадесетгодишен. Може би затова смяташе, че трябва да им говори авторитетно и надменно. Точно сега Хамлър държеше реч на

семейство Купър относно *междуведомственото сътрудничество* и *съдебномедицинските информационни системи за анализ*, каквито и да бяха те, по дяволите! Единственото реално нещо, което бе направил дотук, бе да повтори всичко онова, което Чарли вече им бе казал. Господин Купър все още изглеждаше, че го слуша учтиво, но през последните десетина минути бившата му съпруга гледаше през прозореца.

Чарли пък гледаше нея. Беше доста трудно да не го прави. Питаше се на каква ли възраст е тя. Жените от Източното крайбрежие се грижеха за външността си. Може би бе на четиридесет и пет. Беше висока и елегантна и очевидно някога е изглеждала великолепно. При други обстоятелства, ако сложеше някое кило и оставеше късо подстриганата си руса коса да порасне малко, още можеше да изглежда така. Тъмносинята рокля ѝ отиваше и Чарли можеше да се обзаложи, че малките диамантени обици на ушите ѝ са истински. Като цяло Сара Купър беше това, което баща му наричаше „от класа“. Без значение, че острият ѝ език със сигурност караше бившия ѝ съпруг да стои на тръни. От собствените си отношения с Шерил Чарли знаеше как се чувства клетият човек. Но и преди бе виждал съкрушени майки да се държат така. Гневът вероятно е техният начин да запазят разсъдъка си.

Ала от време на време зад студената ѝ фасада Чарли откриваше колко крехка и ранима е тя. Той прочете непреодолима скръб в погледа ѝ, когато научи, че дъщеря ѝ е била бременна. Сега Сара гледаше дъжда през прозореца. Откакто Чарли ѝ съобщи новината, бе промълвила само няколко думи.

Бен Купър понасяше мъката по-видимо. Изглеждаше свестен човек. Някога навярно са били чудесна двойка, от тези, които се виждат в светските списания да седят на яхтата си или до плувния си басейн — щастливи, идеални и навярно пред развод. Чарли се зачуди какво се бе объркало между тях. Дали всичко бе заради дъщеря им, или бяха стигнали по някакъв друг, свой си начин до тъгата от собствената си раздяла. Стара история, която преживяваха и самият той, и безброй други хора. История на вина, недоволство и разбити надежди.

Дъждът навън се усили, излезе вятър. Дърветата бяха започнали да се разлистват и през развяващите се бясно клони шерифът видя как водните струи плющят по покривите на три щатски пощенски

камиона, паркирани долу, на улицата. Млада жена в светъл дъждобран буташе по алеята момченце в детска количка, като се опитваше да го запази сухо с един червен чадър. Чарли отново погледна към госпожа Купър и откри, че тя го гледаше. Той се усмихна леко и с очи се опита да ѝ се извини заради Хамлър, който продължаваше да опява зад безупречно подреденото си бюро. Върху него имаше малък хромиран моливник с идеално подострени моливи и подносче за резервни телчета за телбод и кламери, дори и поставка за кафената му чашка. Чарли си спомни, че веднъж някой му бе казал никога да не вярва на човек с подредено бюро. А това на Хамлър граничеше с маниакалност.

Госпожа Купър не отвърна на усмивката му. Вместо това се обърна и хвърли свиреп поглед към бившия си съпруг. Чарли се зачуди дали бе заради учтивото внимание, което горкият човек оказваше на Хамлър, или поради друга причина.

— Ето така стоят нещата, що се отнася до разследването — заключи агентът. — Сега, ако нямате нищо против, трябва да задам на двама ви няколко въпроса.

— Ако това ще помогне, давайте! — съгласи се господин Купър.

Хамлър бе записал прилежно въпросите си в бележник, сложен успоредно до нов молив пред него. Първият беше кога за последен път семейство Купър са виждали или чували дъщеря си. Чарли вече ги бе питал за това и го бе изтъкнал пред Хамлър, но без никаква полза. Господин Купър отговори търпеливо, макар и малко уморено, но шерифът забеляза как ядът започна да се надига у Сара. Най-накрая, когато агентът взе да разпитва за характера и личността на Аби и дали те биха я описали като *склонна към депресия*, тя избухна:

— Слушайте, вашите хора ни питаха за всичко това бог знае колко пъти! Дойдохме да чуем какво имате да ни кажете, а не отново да преминем през всички тези стари глупости. Ако искате да ги научите, просто погледнете в папките си! Всичко е там. Всичко, което Аби някога е правила, казала или яла за закуска! Просто погледнете.

Хамлър се изчерви. Чарли едва не ѝ изръкопляска.

— Госпожо Купър, напълно наясно съм колко трудно е за вас...

— Трудно! Та вие нямате никаква представа за това!

— Госпожо Купър...

— За кого, по дяволите, се мислите? — Сара скочи на крака и се отпрати към вратата. — Няма да слушам повече тези тъпотии.

Мъжете също се изправиха. Хамлър изглеждаше като дете, на което току-що са взели бонбона. Понечи да каже нещо, но госпожа Купър, отваряйки вратата, го прекъсна:

— Извикайте ни, когато имате да ни кажете нещо ново. Но тази сутрин, Уейн, времето ни е ценно. Трябва да отидем да вземем нашата мъртва дъщеря и да я откараме вкъщи, за да я погребем. Така че, извинете ни, но тръгваме. Хайде, Бенджамин!

Ядосаните ѝ стъпки отекнаха по коридора. Хамлър бе вирнал брадичка и изглеждаше така, сякаш ще се спусне подире ѝ. Чарли пристъпи напред и внимателно го възпря.

— Остави я — тихо каза той.

— Но има още много...

— По-късно. Моментът не е подходящ.

Бен Купър стоеше с наведена глава и изглеждаше отчаян и притеснен. Чарли взе палтото на горкия човек и сложи ръка на рамото му:

— Хайде — каза му. — Ще имате нужда да ви закарам.

Шерифът паркира пред хотела и те поседяха няколко минути в камионетката му, заслушани в барабанящия по покрива дъжд. Той ги увери още веднъж, че ще направи всичко по силите си, за да открие как е умряла Аби. Бен беше седнал отпред и постоянно поглеждаше към Сара, която не продумваше. Дори не ги слушаше. Седеше, прегърбена, до задния прозорец и силуетът ѝ се очертаваше на фона на сребрилата вода, която обливаше стъклото. Косата ѝ бе мокра и разрошена, а яката на белия ѝ шлифер бе вдигната толкова високо, че изглеждаше, сякаш тя всеки момент ще изчезне зад нея.

Чарли се извини отново заради агента от ФБР и обеща да им се обади, когато има новини. Те му благодариха и влязоха в хотела, за да освободят стаите и да си вземат чантите. Докато Бен плащаше сметката, Сара стоеше сама под козирката пред входа. Когато той се отправи към нея, тя не го изчака, а се обърна и притиснала ръце към гърдите си, тръгна към колата, без да я е грижа за дъжда. Бен забеляза, че отзад прасците ѝ са напръскани с кал. Тази гледка го трогна и породила у него желанието да ѝ каже нещо успокояващо, да изрази възхищението си от начина, по който се бе опълчила на този малък

подлизурко от ФБР. Ала сега той бе толкова предпазлив и не беше сигурен, че ще намери точните думи и правилния тон.

Подкараха бавно по „Бродуей“, за да намерят погребалния дом. Въпреки ритмичното съскане на чистачките, тишината между тях му се стори толкова дълбока, че Бен не можа повече да издържи.

— Как, по дяволите, може да е била бременна? — изтърси той.

Не би могъл да измисли нещо по-глупаво. Сара се обърна и го изгледа, а той преглътна мъчително и впери поглед напред, готов да посрещне унищожителния ѝ гняв. Но тя не каза нищо.

Джим Пикъринг ги очакваше в приемната. Носеше елегантен син костюм, достатъчно тъмен, за да е официален, но не и мрачен. Един поглед към Сара му бе достатъчен, за да усети, че е по-добре да говори малко. И без да се бави, ги поведе към стаята за оглед.

Бен я попита дали иска да влезе с нея. Сара заяви, че предпочита да види Аби сама. Отговорът ѝ нито го изненада, нито го засегна. Дори се почувства облекчен. Гледката на момичето му в бяла нощница се бе запечатала в съзнанието му и се съмняваше, че би могъл да понесе още една — на майката и дъщерята заедно. Вместо това, Бен отиде с Джим Пикъринг в кабинета му, за да оправят документите.

Имаше книжа за подписване, даване на данни за изготвянето на смъртния акт и формуляри за попълване за транспортирането на трупа до Ню Йорк. Единствената въздушна линия, по която се извършваше превоз на мъртви извън Мизула, бе Северозападната, а това означаваше прехвърляне в Минеаполис. Джим Пикъринг беше направил необходимите приготовления. Той обясни, че ковчегът на Аби щял да бъде поставен в нещо, наречено „въздушен контейнер“ — сандък с шперплатово дъно и картонен капак.

По време на снощната вечеря Сара неочаквано бе споменала, че баща ѝ щял да ги посрещне на „Ла Гуардия“ и че ще бъде по-добре, ако Бен лети обратно за Ню Мексико от Минеаполис.

— Мислех да остана в Ню Йорк до погребението — каза той. — Да помогна за уреждането на нещата и да прекарам малко време с Джоши.

— Ние можем да се оправим.

— Знам, че можете, но просто бих искал да участвам и аз.

— Моля те, не прави проблем от това.

— Не правя, но...

— Няма нещо, което да не може да се уреди по телефона. Ела, ако искаш, ала просто не мога да понеса сцена между теб и баща ми на летището.

— Поне мога ли да дойда на погребението?

— Защо трябва да бъдеш толкова враждебен?

Бен се стараяше да не каже нещо, за което после щеше да съжالياва. Но се умори да бъде тормозен. В този случай нямаше да отстъпи. Имаше работа за вършене, а и искаше да види Джош. Всеки баща би изпитвал същото.

— Слушай — каза той колкото може по-спокойно. — Тя е и моя дъщеря. И няма да има сцена. Мога да изтърпя родителите ти. Правил съм го години наред. Искам да дойда с теб, моля те.

Сара въздъхна и не отговори. Явно това не беше краят.

Книжката вече бяха оправени, но тя още не беше излязла от стаята за оглед, така че Бен отиде сам до залата, където бяха изложени урните и ковчезите. Докато обикаляше и ги оглеждаше, му дойде наум, че може би трябва да избере нещо по-пищно от обикновения дървен ковчег. Дори сега Сара вероятно си мислеше, че пак се е поскъпил. Най-разкошните струваха около четири хиляди долара, но те изглеждаха твърде претенциозни и големи. „Без съмнение — помисли си мрачно — някъде имат специални видове за по-млади покойници.“ Единственото нещо, което хареса, бе богато гравирана бронзова урна, изработена с формата на планина, с борове, рогат елен, кошута и мило сърненце. Ала те, разбира се, нямаше да я кремират.

— Ще тръгваме ли?

Сара бе застанала в рамката на вратата. Джим Пикъринг се навърташе дискретно зад нея. Тя носеше тъмни очила, лицето ѝ бе смъртнобледо. Бен пристъпи към нея. Прииска му се да я прегърне през раменете, сега това му изглеждаше най-естественото нещо на света. Но тя се досети за намерението му и със съвсем незабележим жест му даде знак, че не трябва да го прави.

— Добре ли си? — попита глупаво той. После додаде объркано: — Тъкмо разглеждах и се чудех дали да не вземем по-хубав ковчег. Искам да кажа...

Изад тъмните си очила тя хвърли един хладен поглед на стаята.

— Тук няма нищо. Ще взема един, щом пристигна у дома.

Самолетът излетя по разписание в ясното синьо небе. Дъждът бе спрял точно когато пристигнаха на летището. От прозорците на залата за заминаващи бяха видели количката да откарва Аби по мокрия асфалт към самолета, където четирима млади мъже, бърбрейки, го вдигнаха и натовариха.

Самолетът направи вираж и се насочи на изток, а край илюминаторите гората се плъзгаше като килим от ослепителни нюанси на зеленото. Сара си мислеше за трупа, клатушкащ се безжизнено в тесния сандък под нея в тъмното багажно отделение. Все още не можеше да осъзнае, че дъщеря ѝ е мъртва. Сякаш за да оцелее, умът ѝ се насочваше към маловажни неща.

Стойки сама край отворения ковчег в погребалния дом, тя бе шокирана не от гледката на тялото — толкова хубаво и толкова нелепо облечено и гримирано, — а от собственото си чувство на отчужденост. Беше очаквала, че това ще е моментът, когато заключените врати на скръбта ѝ най-после ще се отворят. А сякаш се гледаше във филм. Беше си сложила тъмните очила и не ги сваляше не защото очите ѝ бяха подпухнали от сълзи. А защото бяха сухи. Чувстваше се като измамница. И може би затова после толкова жестоко избегна прегръдката на Бенджамин. Видя, и то не без жал, колко го нарани това.

Горкият Бенджамин... Сега тя го погледна отстрани, седнал от другата страна на пътеката. Самолетът не беше пълен, а седалките имаха странични облегалки, които можеха да се вдигат, и тя предложи, за да се разположат по-нашироко, всеки от тях да заеме по една двойна седалка. Той гледаше навън към планините, потънал в мислите си. По своя печален начин Бенджамин все още бе красив мъж. По-дългата му коса го издаваше, че се опитва да младее. Не беше толкова слаб, колкото последния път, когато го бе видяла, но така изглеждаше по-добре. Сара се радваше, че сега може да го прецени обективно, без да копнее той да се върне. Вече дори не го мразеше.

Бен навярно почувства погледа ѝ, защото внимателно се обърна към нея. За да прикрие мислите си, Сара едва забележимо му се усмихна. Той ѝ отвърна с усмивка, подобно на бито куче, усетило, че му прощават. Стана от седалката си, пресече пътеката и седна до нея. Сара премести чантата си, за да му направи място.

— Току-що прелетяхме над вододела — каза Бенджамин. Думите му можеха да се разбират по много начини, затова побърза да поясни: — Искам да кажа — над Континенталния вододел.

Сара погледна през прозореца и въздъхна:

— Тогава другият вододел трябва да е някъде наблизо.

— Не, той е на югозапад оттук.

Това бе мястото, където бе започнало всичко между тях. Или бе започнало да свършва. В курортното ранчо „Вододелът“ бяха идвали лято след лято и бяха прекарвали най-хубавите ваканции през живота си. Мястото, където Аби се влюби в Монтана и твърдо реши да отиде да учи в тамошния колеж. И където преди шест години, които сега изглеждаха като цял един живот, Бенджамин се влюби в Ив Кинсела и пристъпи към разрушаването на техния брак.

Известно време и двамата мълчаха. Стюардесата се зададе по пътеката с количката с напитки и закуски. И двамата поискаха вода.

— Поговори с мен — помоли тихо той. — Не може ли просто да поговорим малко? Поне за Аби?

Тя присви рамене.

— Щом искаш. Какво трябва да кажа?

— Не знам. Просто си мисля, че ако говорим за това, може би ще успеем... да си дадем малко утеха. Сара, знаеш, че не трябва да се обвиняваме...

— Да се обвиняваме ли?

— Не, нямах предвид това...

— Бенджамин, аз въобще не се обвинявам. Никак.

— Знам, просто...

— Аз обвинявам теб. Теб и само теб. — Тя млъкна и се усмихна горчиво. „И онази жена, разбира се“, мина ѝ през ума. Видя в очите му, че той прочете мисълта ѝ.

— Сара, как можа да го кажеш?

— Защото е вярно. Аби не умря, понеже е паднала или скочила, или е била блъсната от скалата, или каквото и да е там. Тя умря, Бенджамин, заради това, което ти причини на всички ни.

ВТОРА ЧАСТ

6.

„Вододелът“ беше място, което сякаш искаше да остане в тайна. То бе сгушено в началото на криволичеща долина, която се спускаше към друга, по-голяма, където едно шосе следваше извивките на река Йелоустоун. Отстрани от това шосе имаше нещо като табела за онези, които можеха да я забележат и разчетат. Ала изкривената топола, на която доста отдавна бе закована, почти я беше погълнала и сега надписът изглеждаше като белег върху кората. На около тридесет метра по-нататък чакълест път се отделяше край една рекичка и единственият знак, че води нанякъде, беше смачкана тенекиена пощенска кутия.

Лост Крийк^[1], чието течение следваше чакълестият път, имаше подходящо име. През лятото тя почти пресъхваше, а бреговете ѝ бяха обрасли с диви череша и жълти шубраци, чиито листа бяха покрити с прахоляк, който се вдигаше от пътя. Водата се използваше за напояване на ливадите, които се простираха от двете ѝ страни, и за поене на добитъка. Водоемите бяха разположени нагоре по течението, където пасищата се изпъстриха с градински чай.

Добре и при пролетното топене на снеговете Лост Крийк не изпълваше коритото си. Нейната сестра от другата страна на разделящата ги като гръбнак, обрасла с борове скала, която даваше името на ранчото, беше много по-променлива и непредвидима. Наречена на отдавна забравен, но без съмнение темпераментен пионер, Милърс Крийк бе пълноводна и буйна. В продължение на осем километра тя лъкатушеше между големите камъни, с водопади, водовъртежи и вирове, пълни с пъстърва.

С кола от шосето се стигаше горе за петнадесет минути, но ранчото се виждаше едва от половин километър. Точно когато наклонът изглеждаше твърде стръмен, а гората — заплашително тъмна, пътят внезапно излизаше измежду дърветата в падина с тучно пасище, където пасяха лъскави охранени коне, размахвайки лениво опашки, за да пъдят мухите. Отвъд тях, на по-високия и по-прашен хълм, се виждаше малък комплекс от варосани обори, облицовани с

дъски. До тях — покрит с червен пясък манеж и ограждения за добитъка от светло дърво. Над всичко това, на фона на величествените планини, се издигаше къщата, обградена с цветни лехи и тревни площи.

Сградата бе дълга и ниска, скована от греди. По протежение на цялата ѝ фасада се простираше широка три метра веранда с маси и столове, откъдето вечер гостите обичаха да отправят взор над върхарите. И да се любуват на планините от източната страна на долината, окъпани от последните лъчи на залязващото слънце. Рекичките се разделяха зад къщата и я обграждаха като защитни ровове от двете страни. Два моста над тях я свързваха с ливадите. Сред масивните борове дискретно бяха разположени два тенискорта и басейн с двадесет дървени бунгала, всяко със собствена веранда.

В Монтана имаше по-модерни ферми, с по-изискана кухня и по-претенциозни туристи. Но „Вододелът“ не се рекламираше и не търсеше клиенти, защото не му беше нужно. Гостите му идваха по препоръка на познати, след което се връщаха отново и отново. Така беше и със семейство Купър. През втората половина на юни те винаги наемаха шесто бунгало. Това беше четвъртото им летуване тук, но щеше да се окаже последно. Почивката, която завинаги щеше да промени живота им.

Днес беше четиридесет и шестият рожден ден на Бен и той бе изтръгнат от съня си от най-ужасното изпълнение на „Честит рожден ден“, което някога бе чувал. Главата му бе замаяна от твърде многото бира и твърде малкото сън и фалшивото пеене сякаш я взриви. Той едва отвори очи и видя Сара да му се усмихва от съседната възглавница. Тя се наведе към него и го целуна по бузата.

— Добро утро, рожденико!

— Поне така пеят.

Слънчевите лъчи, процеждащи се през червено-белите пердета, образуваха ярка шахматна ивица на голия дъсчен под. Обгърнаха и босите крака на Бен, когато той се затътри към вратата, пътьом обличайки халата си. Аби, Джош и дрезгав хор от новобранци стояха на моравата точно пред верандата на бунгалото и го приветстваха. Бен се показва пред тях, засенчвайки с ръка очите си от слънцето.

— О, това сте вие, момчета! — възкликна той. — А аз си помислих, че отвън има глутница койоти.

— Честит рожден ден, татко! — извика Аби.

Беше събрала приятелите си и няколко от любимите им работници от ранчото. Бяха осем-девет души, всички му се усмихваха и му честитяха рождения ден, като правеха остроумни забележки за възрастта му. Аби се качи по стълбите с Джош и двамата го целунаха, подавайки му голяма кутия, обвита в хартия с щамповани теленца. Сара също бе излязла на верандата, загърната в бял халат. Тя застана между двете си деца и ги прегърна през раменете. Всички имаха слънчев загар и косите им бяха изрусели. Бен никога не ги беше виждал толкова лъчезарни и прекрасни.

— Това е подарък от всички нас — каза Аби.

— Благодаря ви. Трябва ли да го отворя сега?

— Разбира се.

Върху кутията имаше плик и той разкъса първо него. Беше една от онези картички, които родителите трябваше да се преструват, че намират за по-забавни, отколкото ги считаха в действителност. На нея бе изобразен скелет на динозавър, а на вътрешната ѝ страница имаше надпис: *Честит рожден ден, древно изкопано*. Бен кимна и се усмихна.

— Благодаря — каза той. — И аз ви обичам.

В кутията имаше чудесна шапка „Стетсън“ от бежов филц.

— О, ето това наричам шапка!

Бен я нахлупи. Разнесоха се одобрителни възгласи и подсвирквания. Стоеше му великолепно.

— Чудесно пасва на халата — забеляза Аби.

— Откъде знаете размера ми?

— Просто избрахме най-голямата — подхвърли Джош.

Всички се засмяха и Бен направи лъжливо движение, сякаш ще го сграбчи, но момчето ловко се измъкна.

— Господин Купър?

Тай Хокинс — един от работниците в ранчото — пристъпи напред и му подаде малък пакет. Двете най-добри приятелки на Аби — Кейти и Лейн — се изкискаха зад него. Очевидно го бяха наговорили. Той беше кротък младеж с шокиращо руса коса и сурова, макар и още невинна хубост, която размекваше коленете на почти всички жени в ранчото. Особено на Аби. Тя се старееше да участва в групата му по езда всеки ден от началото на почивката им.

— Момичетата смятат, че вероятно ще имате нужда от това, за да сте в тон.

Бен отвори пакетчето и извади шарен кожен шнур, оплетен с конски косми. Знаеше какво е, но не искаше да разваля шегата.

— За какво служи това?

Тай се усмихна:

— Мисля, че би трябвало да придържа шапката ви.

— Наричат го още *жартиери* — изчурулика Кейти.

Рожденият ден на Бен Купър се бе превърнал в ритуал на тези почивки в ранчото. Макар да смяташе, че разбира от шегата и се радваше на вниманието, понякога му се струваше нечестно, че отбелязването на годишнините му трябва постоянно да бъде толкова публично. Предишната година му бяха подарили червена количка, марка „Порше“, в кутийка, на която се мъдреше надпис: *Менопоршето на Бен*. Въпреки че не беше толкова депресиран от стареенето като някои мъже, които познаваше, не можеше и да каже, че този процес му харесва — костите изпукваха, когато станеше от леглото, а косата сякаш се уморяваше да расте на главата и вместо това, изникваше в ушите и в носа. Вчера, докато вземаше душ, забеляза първите бели косми по слабините си и се опита да не ги приема като символични.

— По-добре да се връщаме на работа — каза Тай. — Ще яздите ли тази сутрин, господин Купър?

— Ако имате кон, достоен за ездач с такава шапка.

— Имаме жребец, който се нуждае от обядване, това добре ли е?

— Няма проблем. Оседлай го.

Язденето на Бен беше друга семейна шегата. Той влагаше в него, както правеше и при повечето спортове, повече ентузиазъм, отколкото умения. Аби, която яздеше от шестгодишна и бе наследила естествената елегантност на майка си, казваше, че на неподвижен кон баща ѝ изглежда като Клинт Истууд, но когато препусне, заприличва на жабока Кърмит.

Тай и другият каубой заявиха, че отиват да се заемат с оседлаването на конете за езда и всички останали се съгласиха да се срещнат след двадесет минути в къщата за закуска. Бен и Сара се помотаха на огряната от слънцето веранда, гледайки как малката група се разпръсна по моравата.

Лейн и Кейти закачаха Джош за нещо и той се преструваше на ядосан, но явно се радваше на вниманието им. Беше хубаво да го видиш такъв. Предната година хормоните на момчето им се бяха развихрили — беше започнал да се бръсне и да расте толкова бързо, че едва успяваше да бъде в крак със себе си. За щастие дрехите, които обичаше да носи, бяха големи като за двама.

Сара и Бен винаги се притесняваха повече за Джош. Може би заради това, че бе пълна противоположност на сестра си, която притежаваше всички дарби, които човек може да пожелае за детето си. Докато Аби минаваше като хала през житейския път, брат й сякаш се препъваше на всеки завой. Отпуснатите му рамене подсказваха колко много тежи светът на плещите му.

Беше нежна душа, приветлив и надарен с чудесни качества, но му липсваше естествената грация и хубост на сестра му. И въпреки че Бен никога не би си го признал, знаеше, че любовта, която изпитва към момчето, е смесена с нещо, близко до съжаление. Беше ставал свидетел на твърде много разочарования: виждаше го да отразява собствения му провал пред успеха на другите; да наблюдава отстрани, докато равни на него или по-умни и по-атлетични, по-хубави или просто по-отворени събираха оваците. Бен подозираше, че Сара изпитва същото, но никога не успяваше да го обсъдят, без това да прерасне в караница. Тя яростно го защитаваше и приемаше като лична обида всеки намек, че синът ѝ може да не е перфектен.

Миналото лято Джош постоянно се срамуваше от Кейти и Лейн. Но съдейки по начина, по който сега тичаше с тях през ливадата, това като че ли се бе променило. Докато ги наблюдаваше, Бен се осмели да се надява, че за момчето нещата най-сетне отиваха на мястото си. Всички деца сякаш си имаха индивидуална възраст, на която откриваха своя ритъм. Може би тази на Джош най-после бе дошла. Сега Кейти го блъсна и изтича напред заедно с Лейн, двете се смееха и му се подиграваха, но Джош безгрижно се спусна да ги преследва като пораснало кутре.

Това даде възможност на Аби и Тай да повървят сами. Без да знаят, че са наблюдавани, те се приближиха повече един до друг. Тя се наведе, за да му прошепне нещо, той се засмя, а момчето пъкна палеца си в задния джоб на дънките му. Бен и Сара се спогледаха.

— Изглежда, нашата дъщеричка е спечелила състезанието — каза той.

— Да знаеш някога да е губила?

— Той има вид на добро момче.

Загледаха се в тях, без да продумат повече. На ливадата остана само ветрило от стъпки по роената трева, а мелодичните момичешки гласове се стопиха в спокойния утринен въздух.

Докато Сара вземаше душ в тясната дървена баня на бунгалото, Бен се обръсна пред огледалото над мивката. Единственото му облекло се състоеше само от шапката му, тъй като реши, че днес нещата ще бъдат различни между тях. „Бъди мил с нея — каза си той. — Престани да бъдеш такъв намусен и да превръщаш живота ви в ад. Забрави какво е било през изминалата седмица и започни на чисто.“

— Не мога да се освободя от мисълта за Джоши — каза Сара зад стъклената преграда.

— Какво имаш предвид?

— Състоянието му тази година. Как разцъфна...

— Да. Интересно какво може да направи сексът за едно момче.

— Не го мислиш сериозно, нали?

Не го мислеше, разбира се. Просто се закачаше.

— Защо не?

— Бенджамин, момчето е само на петнадесет години, за бога!

— Знам, но някои момчета са късметлии.

Каза го, без да се замисли, без никакъв съзнателен стремеж да я дразни. Но съдейки по мълчанието ѝ, тя го бе приела точно така. Той се опита да смени темата, ала без особен успех.

— Колко сериозни са намеренията на Аби към този млад каубой?

— Не знам, но е по-добре да внимава, за да не го уволнят. По всеобщо мнение тук следят стриктно тези неща.

— Какви неща?

— Знаеш какви — да общуваш с гостите.

— Да общуваш ли?

— Досещаш се какво имам предвид.

Обикновено тя се смееше, когато той я закачаше за недомлъвките ѝ, но не и днес. Водата спря да шурти и вратата на душ-кабината се отвори. Бен я видя в огледалото как излиза и протяга ръка за хавлията, грижливо избягвайки да срещне очите му.

На четиридесет и две, тя все още бе стройна и със стегнат бюст. Дори след двадесетгодишен брак видът на голото ѝ тяло почти винаги го възбуждаше. Може би защото достъпът му до това винаги бе много по-ограничен, отколкото желанието му. Нещата между тях отдавна стояха така — тя избягваше страстта му изкусно и механично. Както и сега, когато той се обърна и пристъпи към нея, Сара бързо уви хавлията около тялото си. Бен посегна към раменете ѝ, но Сара се усмихна дипломатично и го целуна целомъдрено по устните.

— Това наистина е страхотна шапка.

— Благодаря, госпожо.

— Честно ли мислиш, че Джош и Кейти са...

— Общували? Разбира се.

— Не трябва ли да поговорим с него за това?

— Разбира се, ако наистина искаме да го накараме да се почувства неудобно.

Той все още я държеше и се опита да спре с целувка отбранителните ѝ реплики.

— Бенджамин, говоря ти сериозно.

— Може ли да побърбим за това по-късно? Има още един член в семейство Купър, който се нуждае от малко внимание.

Бен се притисна към нея, беше възбуден. Тя погледна надолу:

— За кой член по-точно говорим?

— За него. Забравй за мен. Това е напълно алтруистично.

— По-късно. Искам да ти дам подаръка си.

— Ти си единствения подарък, който искам.

Бен я придърпа по-близо и я целуна по шията. Тя му позволи, но спря ръката му, когато се опита да развие хавлията ѝ.

— По-късно.

Целуна я по устата. Сара обаче не се размекна, а сложи ръце на гърдите му и нежно го отблъсна.

— Бенджамин, ще закъснеем за закуската.

Той я пусна и се обърна, поглеждайки се в огледалото: отхвърлен, възбуден и нелеп, с шапка на главата. Свали я и я метна върху един стол.

Всичко си бе постарому. Същият предсказуем цикъл от пренебрежение и цупене, от нежелание за секс и наранена гордост, които изпълваха брака им, откакто се помнеше. Въпреки че знаеше как

стоят нещата, той все още хранеше онези налудничави романтични представи за това, че би могло да бъде различно, когато са заедно в отпуск. Сякаш действително искаше да бъде разочарован.

Сара бе изчезнала в спалнята и няколко минути по-късно, вече облечена и с увита около главата кърпа, се върна с подаръка. Беше красиво опакован и завързан с червена панделка. Бен бършеше лицето си и се престори, че не я вижда. Вероятно му бе купила риза и навярно щеше да се извини за това и да предскаже, че той няма да я хареса. Бен вероятно нямаше да я хареса, но щеше да се престори неубедително, че това не е така.

— Ако не я харесваш, с радост ще я сменят.

— О, благодаря ти. — Взе подаръка от нея и го сложи на стола. — Ще го отворя по-късно, закъсняваме за закуска.

Погледна с крайчеца на окоото, за да прецени въздействието на злобната си забележка, и влезе под душа, затваряйки вратата след себе си.

Тази сутрин яздиха до Наблюдателницата — беше едно от любимите им места. Висока червена скала се извисяваше над гората като челото на някой огромен благороден воин, който пази своите владения. Беше дълга езда и лъкатушещият път бе доста стръмен през първите няколко километра нагоре през каньона. Но след час теренът стана равен, преминавайки във високопланинско пасище. Точно там бяха сега, пресичайки широка долина, където на конете им хареса да потичат, преди да спрат за почивка и водопой.

Тази година тревата бе избуяла и тучна от обилните пролетни дъждове. Конете трябваше да вдигат глави, докато галопираха през нея, разделяйки я с гърдите си като кораби, порещи океан от зеленина. Бяха деветима ездачи и както обикновено, Сара бе последната в колоната. Освен Джес — работника от ранчото, който ги водеше, — тя бе най-добрата ездачка, но обичаше да е последна, за да може да спира, когато си поиска, без да притеснява никого. И точно това правеше сега. Сред изпъстрилите тревата цветя бе забелязала някакви бели и жълти, които не познаваше. Искаше да откъсне няколко, за да ги отнесе в ранчото и да провери какви са в новото си издание „Растенията в Скалистите планини“.

Тя запомняше имената на растенията, дори и латинските им названия, по същия начин, както запомняше имената на книгите и писателите. Но това лято във „Вододелът“ имаше такова изобилие от цветя, че не можеше да ги определи всичките. Като яздеше нагоре през каньона, Сара бе разпознала остролистия балсамов корен, индианската метличина и падаща звезда. Но тези, които току-що бе зърнала, бяха нови за нея. Тя остави другите да препускат напред, намали хода на коня си и зави обратно.

Сара и Бенджамин яздеха със семейства Делсток и две жени от Санта Фе, които бяха пристигнали предишната вечер. Аби, Джош и всички други деца яздеха с Тай, отивайки към Наблюдателницата по друг път. Делсток беше колективното име, с което Аби наричаше семействата Брадсток и Делрой, които бяха срещнали тук преди три години, когато бе първото посещение за всички тях. Техните деца — и в двата случая момче и момиче на почти една и съща възраст — веднага се бяха сприятелили. Същото стана и с родителите. Оттогава се събираха всяко лято. През останалите петдесет седмици от годината — като изключим някои спорадични телефонни разговори по повод Коледа и Деня на благодарността — те сякаш живееха на различни планети. Но това заздравяваше връзката им.

Том и Карън Брадсток от Чикаго бяха адвокати на частна практика, макар и в различно направление. Карън представляваше бедните и потиснатите. Том — техните богати потисници или както казваше Карън: „подбрани корпоративни гангстери“. Той имаше заплата, а тя обществено съзнание и това бе темата на постоянната война между тях. Демонстрираха я публично с остроумни и насмешливи обиди. Но това беше битка и за спечелване на поддръжници. В почти всяко друго отношение те, изглежда, добре си подхождаха. Доколкото можеше някой изобщо да прецени тези неща. И двамата бяха едри, шумни и обичаха да се забавляват с нещо като взаимна, почти безсрамна чувственост, която Сара понякога намираще за смущаваща.

Двамата Делрой от Флорида бяха по-източени, по-мършави и заедно с това — по-тайнствени. Фил, когото всички, дори и жена му, наричаха Делрой, имаше собствена софтуерна компания, чийто предмет на дейност никой не можеше да определи с точност. Той твърдеше, че била „ориентирана към развлекателната област“. Том

Брадсток често му подхвърляше закачливо, че това било евфемизъм за „порно“, но Делрой просто му отправяше една от своите загадъчни усмивки и мистерията си оставаше. Фил беше почернял най-много от всички. Връзваше прошарената си коса на опашка, а на дясното си рамо имаше татуировка на китайски символ, чието значение също никога не разкриваше. Той притежаваше онова лаконично спонтанно чувство за хумор, което някои жени намираха за привлекателно. Но не и Сара, която го смяташе за твърде преднамерен.

Мая Делрой се занимаваше с алтернативно лечение. Имаше нещо общо с „кенетичния фокус“, но когато се опитваше да обясни какво означава това, вниманието на Сара сякаш винаги се отклоняваше, което вероятно показваше, че има нужда от самообразование. Мая беше грациозна и подвижна, носеше дрехи предимно в червено, кехлибарено и жълто. Всяка ранна утрин постилаше малка рогозка на тревата пред бунгалото си, за да тренира йога. Повечето от тези неща я определяха като тип жена, която Сара при нормални обстоятелства щеше да избягва на всяка цена. Обаче у Мая имаше и някаква прикрита поквара, цинизъм, стигащ до самоирония, което я оневиняваше. Сякаш целият ѝ духовен облик беше една голяма шега...

Теорията на Бенджамин бе, че семейства Брадсток и Делрой толкова много се различават едни от други, че вероятно не биха си направили труда да се познават, ако той и Сара не играеха ролята на свързващо звено. Истината бе, че между трите семейни двойки имаше не повече от три незначителни общи неща и вероятно именно това несъответствие, заедно със сходната възраст на децата им, поддържаше ежегодното им двуседмично приятелство.

Сега всички бяха отминали далеч напред и се бяха изгубили от погледа на Сара. Слънцето се бе издигнало високо и напичаше, а лекият ветрец рошеше тревите и въртеше носещите се във въздуха пухчета от тополите в планината. Сара бе слязла от коня, за да търси нови цветя. Тя свали сламената си шапка и вдигна лице към слънцето с примижали очи. Опитваше се да поеме спокойствието, което се излъчваше от това място. Около нея се чуваше единствено жуженето на насекомите. От време на време конят размахваше опашка и зобваше от сладките стъбла на власатката^[2]. Беше охранен, як четиригодишен дорест жребец, наречен Ръсти заради цвета си. Не беше най-добрият

ездитен кон в ранчото и понеже главният каубой знаеше колко добра ездачка е Сара, всяка година ѝ се предлагаше да го сменят. Но тя отказваше, защото животното бе смело и благородно.

Сара отвори очи и изтри потта от врата си. Време беше да тръгва. Откъсна цветята си — едно бяло и едно жълто, прибра ги на сигурно място в малка метална кутийка, която носеше за тази цел, и я мушна в джоба на бялата си памучна риза. Знаеше мястото, където другите щяха да спрат, за да починат конете им, преди да заизкачват последния етап от стръмнината до Наблюдателницата, така че нямаше нужда да бърза. Метна се на седлото и смушка Ръсти. Яздеше бавно, изпълвайки дробовете си с аромата на напечените от слънцето треви. И си мислеше за Бенджамин.

Силата на човешките навици никога не преставаше да я учудва. Как ставаше така, че двама души, интелигентни и възпитани, които се обичаха, се озоваваха оковани в стереотипите на поведение, което никой от тях не харесваше? Или поне така предполагаше тя. Сякаш всеки знаеше ролята, която трябва да поеме, и нямаше друг избор, освен да я играе. Сара често се бе питала дали и Бенджамин като нея се чувства така потиснат от неподходящата си роля в тяхната пиеса. Тя — фригидната съпруга, той — похотливият звяр. А с отминаването на годините те се бяха превърнали в карикатури на актьори от някоя изтъркана сапунена опера. Бяха изолирани в собствените си тъжни клишета, неспособни да измислят някакъв друг начин да бъдат заедно. Боже, колко уморена бе от всичко това!

Повече от седмица той не ѝ беше обръщал внимание. Само защото през първата им нощ тук, след всичките часове, прекарани в пътуване и после в стоене до късно на партито на Делсток, тя се бе почувствала твърде уморена, за да се любят. Не можеше ли да почака до сутринта? Не можеше ли просто само да я гушне? Ако го беше направил, без да настоява за повече, тя вероятно, въпреки умората си, щеше да склони да направят това, което той искаше. Но за Бенджамин нямаше такова нещо като простичко гушкане, то винаги трябваше да доведе до секс. Ала при жените не се получава така. Или поне при нея.

Някога той беше различен. Сетне промяната бе твърде постепенна, за да бъде точно определено кога е настъпила. Със сигурност Бенджамин винаги бе искал повече секс, отколкото тя бе готова да му даде. Но не беше ли така с повечето брачни двойки? Сара

не бе от жените, които откровено говореха за тези неща с приятелките си, макар че често ѝ се бе искало да е такава. Но имаше усещането, че повечето съпруги се чувстват така — или поне след първите около двадесетина месеца, когато двамата не могат да се наситят един на друг. След като страстта отстъпеше място на навика, а после — на грижите за децата, нещата се променяха. Сексът се превръщаше в обикновена разтуха.

Това не означаваше, че го намира за досаден или че не може да се възбуди. Имаше моменти, особено в миналото, когато сексът беше вълнуващ, щом останеха сами. Но когато децата бяха по-малки, той беше по-търпелив, по-мил и разбиращ. Сега, ако тя не се включеше веднага, Бенджамин я караше да се чувства жестока и фригидна.

Може би това нетърпение обхващаше всички мъже, когато станеха на средна възраст и видеха, че младостта им отминава. Вероятно това първо осъзнаване на собствената им смъртност ги принуждаваше отчаяно да се самодоказват, караше ги да възприемат дори и най-милият отказ на желанието им като кинжал, забит в сърцето на тяхната мъжественост.

Каквато и да бе причината, Сара възприемаше това с все по-голямо негодувание. Беше толкова нечестно, толкова непочтено. И рутината, която го съпътстваше, беше непоносима. Цупенето му. Мрачното мълчание... Нима се очакваше, че те могат да я предразположат да прави любов с него? Ужасно бе и лицемерието, произтичащо от всичко това. Пред децата и особено пред семейства Делсток мъжът ѝ бе самата нежност и деликатност. Само преди вечер Аби се възторгваше какви късметлии били, че са толкова щастливо семейство. Най-щастливото, което познавала... Очевидно нито тя, нито някой друг бе забелязал, че баща ѝ не е отронил и дума на Сара от повече от седмица.

Никой не виждаше как стоят нещата, когато бяха сами, как той нарушаваше тишината само ако бе достатъчно щастлив да забележи нещо за критикуване. Иначе се изолираше зад вестника си или списание „Аркитекчъръл Дайджест“, потъваше в онази нещастна биография на Льо Корбузије, която се опитваше да прочете от шест месеца. И се държеше така, сякаш съпругата му съществува само в най-отдалечените кътчета на съзнанието му.

Естествено Сара знаеше, че всъщност тя е в самия център на емоциите му. Той кипваше, ако тя понасяше своето изгнание жизнерадостно, сякаш нямаше и най-малка представа за негодуванието му или просто не я беше грижа. Може би така беше във всички семейства. Всеки партньор откриваше подходящо оръжие и се научаваше как най-добре да го използва. Неговото беше леденото мълчание. Нейното — да се прави, че не забелязва. А то бе по-ефикасно.

Но този път Сара бе твърдо решена да издържи колкото може по-дълго. Чувстваше се виновна за онова, което се случи тази сутрин. В крайна сметка клетият ѝ мъж имаше рожден ден. Сигурно му е било трудно да надмогне сръдните ѝ и да отиде при нея, когато тя излезе от душа. Но упоритостта ѝ, прословутото давънпортско твърдоглавие, което бе помогнало на баща ѝ да натрупа богатство, я беше подтикнало да не отстъпва. В крайна сметка единственото, което той искаше, бе да я чука. И защо, по дяволите, тя трябваше да му позволи след всичките тези дни на пренебрежение към нея?

Без съмнение нещата щяха да се разрешат от само себе си, както ставаше винаги. Накрая напрежението щеше да стане толкова непоносимо, че тя щеше да рухне, да се разреве, да обвинява себе си, като му каже да отиде да си намери друга — някоя по-млада и по-секси. И щеше да хлипа, а вероятно и той. След това щяха да правят секс — трагичен, отчаян и разтърсващ.

Сега Сара вече виждаше останалите си спътници отвъд полюшващата се трева. Някои от тях стояха на сянка под трепетликите, а други пояха конете в каменистия вир на рекичката. Бледите стволоче на дърветата изглеждаха като пламтящи факли на фона на замъглените от маранята сини планини.

Докато пояха конете, Том Брадсток и Делрой говореха с Джес и другите две жени от Санта Фе. Бенджамин, нахлупил новата си шапка, седеше на сянка и бърбеше с Мая и Карън. Джес видя Сара и извика. Всички останали се обърнаха и взеха да ѝ махат, освен Бенджамин, който просто си седеше и я гледаше, сякаш я убиваше с поглед. Дори от разстояние Сара се почувства объркана и смутена. Почуди се какво ли си мисли той за това, което вижда, и дали още я обича. Защото независимо колко я нараняваше и наказваше, тя не се съмняваше в своите чувства към него. Обичаше го и винаги щеше да го обича.

[1] Изгубената рекичка. — Б.пр. ↑

[2] Трева с рехави класове и четинести листа. — Б.пр. ↑

7.

Тай и неговата банда вече свиреха почти час, а Аби още не можеше да проумее колко страхотни са. Цялото място се тресеше. Всички столове и маси бяха махнати от голямата трапезария, групата беше в единия край, барът — в срещуположния, а всички, които още можеха да стоят на краката си, танцуваха. Деца, родители, баби и дядовци, дори хората от персонала танцуваха с всеки, който по някое време се окажеше срещу него. Въпреки че всички врати и прозорци към верандата бяха широко отворени, вътре беше горещо като в пещ и всички бяха подгизнали от пот, но сякаш на никого не му пукаше.

Бандата се наричаше „Ад на закуска“ — име, което Аби много не възприемаше, но поне беше необичайно. Собствените им парчета бяха изумителни, макар че тази вечер свиреха най-вече за възрастните хитове на *Ролинг Стоунс*, *Бийтълс* и *Игълс*. В момента изпълняваха великата вариация на „Роден в Щатите“. Аби танцуваше с Лейн Делрой и брат ѝ Райън. С него бяха имали нещо миналото лято, но слава богу, той го бе преодолял и сега отново бяха просто добри приятели. Всички се смееха на бащата на Райън — Делрой, когото Аби тайно смяташе за гадничък. Беше от онези типове, които винаги те прегръщат малко сладно. Точно сега той се опитваше да научи Кейти Брадсток и майка ѝ да танцуват някакъв смешен африкански племенен танц.

Майката на Аби танцуваше с Том Брадсток, който смешно провлачваше крака а ла *Блус Брадърс*^[1], докато баща ѝ се правеше на Брус Спрингстийн^[2] с Мая Делрой. Преди няколко години Аби щеше да е унижена да види родителите си да изнасят такъв спектакъл, но сега се гордееше с тях. Хубаво бе да ги гледа така щастливи и забавляващи се. Но през цялото време очите ѝ се връщаха на Тай. Във всичко той бе невероятно добър, за да е истински. Не само че бе мил и чувствителен и изглеждаше като Брад Пит — е, поне от разстояние, но и свиреше на китара, и пееше като истинска рокзвезда, която можеш да видиш по телевизията.

Преди дни случайно спомена, че той и приятелите му от колежа имат банда и че ако тя иска, могат да дойдат и да свирят на партито за рождения ден на баща ѝ. Аби се съгласи, но не очакваше нещо толкова добро. Тай изглеждаше прекрасно в сините си джинси и бяла риза с перлени копчета, цялата на петна от пот. Тя танцуваше за него и усещаше очите му върху себе си. Оставаха още пет дни до заминаването им и той много щеше да ѝ липсва. Особено след снощи.

Всяка вечер след последната езда конете се връщаха свободни и няколко работници от ранчото язدهа пред тях, за да се уверят, че ще пристигнат живи и здрави на пасището. Вчера бе ред на Тай и под неубедителния претекст, че приятелят му не се чувствал добре, бе помолил Аби да пояди с него. Това бе първият сезон, през който той работеше във „Вододелът“. Харесваха се от мига, в който се видяха. Между тях припламна привличане и ако му позволяха, нещо можеше да се случи.

Дни наред Аби бе ходила до оборите, за да му помага за конете и след доста разговори и уж случайни докосвания преди два дни те най-накрая се целунаха. Проблемът бе, че нямаше и миг, в който да останат сами. А заради неговата работа трябваше да бъдат дискретни. Никой не знаеше за чувствата им, освен Лейн и Кейти. Те я бяха покрили предишната вечер, макар Аби да подозираше, че двете малко ревнуват.

Гледката на препускащите коне, вдигащи облаци червена прах под лъчите на залязващото слънце, беше страхотна. Нямаше нужда животните да се движат вкупом, така че Аби и Тай просто ги следваха. След като се изкачиха до пасището, двамата отидоха до нисък хълм и се изтегнаха в уханната трева под дърветата, гледайки как конете пасат под издължените сенки. Той беше нежен, но по-колеблив, отколкото бе очаквала. Изненада я срамежливостта му. И въпреки че тя само веднъж бе правила любов с едно момче от училище на парти по-рано тази година, предположи, че за Тай това бе първият път. За своя собствена изненада Аби пое инициативата, като му помогна, щом той се замота с презерватива. Успокои го да не се притеснява, когато свърши бързо. Втория път беше доста по-лесно и по-хубаво.

Докато се обличаха в сумрака, чува гласове и преди да успеят да се престорят, че правят нещо невинно, сякаш от нищото изникнаха две фигури. Бяха жените от Санта Фе, чиито имена Аби разбра по-късно — Лори и Ив. Това беше тяхната първа вечер в ранчото и те

разглеждаха любопитно наоколо. Нямаше съмнение, че бяха видели нея и Тай достатъчно ясно, за да ги познаят и да се сетят какво вършат. Но реагираха така, сякаш не ги бяха забелязали, и без да кажат дума, се обърнаха и заслизаха към ранчото.

По време на ездата тази сутрин, когато стигнаха до Наблюдателницата, Аби се ужаси, като видя, че двете жени са там и чакат с нейните родители и с четиримата Делсток.

— Предполагам, че ще е по-добре да си търся друга работа — прошепна Тай, докато слизаха от конете си.

Но ако жените бяха пуснали слуха, това по нищо не пролича. Бащата на Кейти бе най-големият чешит сред мъжете и винаги се радваше да каже нещо смуцаващо. А сега точно той се нагърби да представи Лори и Ив на Тай и децата, с които предполагаше, че не се бяха срещали.

— А това е прекрасната принцеса Аби — каза Том Брадсток.

Жените се усмихнаха и топло ги поздравиха. Аби, която обикновено не беше от срамежливите, нервно отвърна на поздрава им. После срещна за кратко очите им, за да се увери дали не я гледат многозначително.

— Това е Тай — най-красивият каубой и разбивач на сърца в Монтана.

Тай се ръкува с тях и едва тогава, след като не последва издайнически поглед или духовита забележка от бащата на Кейти, Аби си отдъхна. Взе да мисли, че може да им се размине.

Но сега, като го гледаше как пее и свири на китара, на нея ѝ се прииска целият свят да узнае. Всички пееха с пълно гърло финалния припев на „Роден в Щатите“ и човек имаше чувството, че покривът ще се срути. Когато песента свърши, се разнесоха бурни аплодисменти. Усмихнат и лъщящ от пот, Тай изчака на микрофона, докато шумът стихне и можеше да бъде чуто.

— Много ви благодаря — каза той. — Сега ще направим почивка, от която и вие, приятели, имате нужда. Това беше само за загряване. Ще се върнем след малко и ще ви изсвирим някои истински рокпарчета.

На бара имаше плодов пунш, но на Аби ѝ се пиеше вода. Някой ѝ подаде бутилка и тя излезе на верандата, която бе красиво осветена с гирлянди от лампички. Тук бе много претърпкано и шумно, затова

момичето си проправи път към широкото дървено стълбище, което водеше към моравата. Поставените край цветните лехи ниски лампи хвърляха снопове светлина над тревата, но тя предпочете да застане в сянката между тях. Наслаждаваше се на хладната милувка на вятъра по пламналите си бузи и на тревата по босите си крака. Аби отметна глава и допи водата, гледайки към нощното небе. В този миг една звезда падна. А след нея и още една...

— Надявам се, че си пожела две неща.

Гласът я стресна, защото си мислеше, че е сама. За момент не можа да се сети кой е, но после видя Ив, която се усмихваше от сенките.

— О, здравейте! Ако и вие сте ги видели, мисля, че всяка от нас трябва да си избере по една.

— Добре, споразумяхме се.

Ив притвори очи и вдигна усмихнатото си лице към небето. Тъй като предната вечер беше много смутена, Аби едва сега я разгледа. Беше вероятно около двадесет и пет — тридесет годишна, висока и стройна. Тази вечер дългата ѝ тъмна чуплива коса бе вързана високо с копринен шал, сивкавозелен като роклята ѝ. Определено беше забележителна жена. Имаше нещо необикновено в лицето ѝ, особено след като отново отвори очи. Погледът ѝ бе някак неподвижен и пряк и на Аби това се стори малко изнервящо.

— Пожела ли си нещо?

— Не още. Имам толкова много желания, че не зная кое да избера.

— Прекрасно е да си млад. Когато човек остарява, желанията му намаляват и накрая се свеждат до едно.

— Искате да кажете, че всички останали се реализират?

— Не, само някои. Но мисля, че човек просто се съсредоточава върху едно, което има значение.

— Върху онова, което никога не може да се сбъдне ли?

Ив се засмя:

— Може би е точно така.

Известно време и двете не проговаряха, само гледаха небето, очаквайки да падне още някоя звезда. Смехът на Том Брадсток се разнесе от верандата зад тях.

— От Ню Йорк си, нали? — попита Ив.

— Да, от Лонг Айланд.

— Студентка ли си?

— Ще бъда следващата година.

— Знаеш ли вече къде ще учиш?

— Мама и татко са се спрели на Харвард.

— Но ти — не.

— Не, искам да се запиша в тукашен колеж.

— Тук, в Монтана ли?

— Може би. Във всеки случай някъде в западните щати, толкова ми харесват тези места. Може би в Колорадо или Орегон, не знам... Въпросът е в това, че аз наистина се интересувам от дивите животни и природата. Искам да съм някъде, където земята още не е съвсем съсипана. Впрочем мама и татко не знаят.

— Не се притеснявай.

— Те не знаят и за...

— Аби, съжалявам за това, което се случи. Нямахме представа, че сте там...

— Вината не беше ваша. Само че ще ви бъда наистина благодарна, ако...

— Кълна се, че нито Лори, нито аз сме казали на някого. Не е наша работа. Просто много съжалявам, че те притесних.

— Не, аз съжалявам.

— Ами защо и двете не престанем да съжаляваме и да го забравим?

— Съгласна съм.

Заради случилото се Аби бе готова да намрази жената, но сега бе изненадана да открие колко мила е тя. Райън Делрой и братът на Кейти — Уил — бяха пуснали нелепия слух, че тя и приятелката ѝ Лори сигурно са лесбийки само защото бяха на почивка заедно.

— Вие сте от Санта Фе, нали?

— Точно така. Или поне там живея засега. Израснах в Калифорния.

— И сте художничка, а Лори притежава галерия, така ли?

— Да, така е по-удобно.

— Какъв е вашият стил на рисуване?

— Ами доста фигуративен, но не е това, което би нарекла реалистичен. По-психологичен, изследователски. Предполагам, би

могло да се каже, че рисувам това, което се случва в живота ми. То е нещо като терапия, но по-евтина. Напоследък нарисовах доста картини за сина ми.

— Имате син?

— Да, казва се Пабло и е на почти две години. Разбира се, той е най-прекрасното дете, което някога се е раждало.

— А къде е сега?

— С баща си. Ние не живеем заедно.

— О, сигурно ви липсва... Имам предвид Пабло.

— Така е. Но е само за седмица, а и те винаги много се забавляват с баща му. Виж, още една звезда! Твоя е. Аз вече съм си избрала.

— Знам какво сте си пожелали.

— Наистина ли? Да не си и екстрасенс?

— Не. Просто, както казва баща ми, когато човек има деца, единственото, което иска, е те да са здрави и щастливи. Така че, обзалагам се, това е, което искате за сина си.

— Здрав и щастлив ми звучи като две желаниа.

— Добре, тогава по-добре вземете и тази звезда.

Бен се бе облегал на дървеното перило на верандата, където Том Брадсток забавляваше малка група с една от своите истории. Бен бе ходил да вземе още малко напитки, така че беше пропуснал началото. Том разказваше за един плъх, който се бил настанил в къщата, където Том и Карън живеели, когато децата им били малки. Унищожителят на гризачи сложил отрова и след няколко дни посред нощ чули странни шляпащи звуци, идващи от детската баня.

— Отидох там, оглеждам се и се ослушвам — нищо! После повдигнах капака на тоалетната чиния, а плъхът гледа право в мен. Ама голям, ви казвам, с размерите на куче! Не се шегувам. Добре де, на много малко куче. Очевидно от отровата е ожаднял и се е напъхал да пие вода. Както и да е, затворих капака и пуснах водата, за да го отнесе, но когато отново го вдигнах, той пак ме гледа. Вкопчен в чинията, само дето целият бе мокър.

Том размърда нос, имитирайки плъха, и всички се разсмяха. Бен стоеше до Карън и я чу как въздъхна, а като погледна към нея, тя му се

усмихна кисело:

— Господи, ако ми даваха по десет долара всеки път, когато слушам тази история, сега щях да съм богата.

— В този момент Карън дойде да види какво става. Казвам ѝ аз...

Карън изсуфлира на Бен:

— Карън, иди ми донеси кутията с инструментите.

Бен се ухили. Историята продължи и макар и малко дълга, беше интересна, пък и Том я разказа добре. Точно когато се опитвал да убие плъха с чук и той пищял и се гърчел, четиригодишната Кейти дошла до вратата, както си била сънлива, и каза, че иска да пишка. Попитала какво прави татко ѝ и той, сякаш било най-естественото нещо на света да стои там гол-голеничък с окървавен чук в ръка в три часа сутринта, отговорил, че тоалетната чиния се е счупила. Тъкмо я поправял, така че малката трябвало да използва тоалетната на мама и татко.

— Искам да кажа, че ако клетото дете бе открило плъха в тоалетната или го бе видяло, окървавен и гърчещ се, никога нямаше да пожелае да отиде повече там, нали така? Щеше да получи анорексия за цял живот. И така, Карън я заведе да се изпишка и после я сложи пак да си легне, докато аз довърша работата си. След това свалих плъха долу, увих го в един вестник и го сложих в гаража, измих кръвта от ръцете си и от чука. Като убиец, какъвто всъщност вече наистина бях. Качих се в спалнята и си легнах. Лежах в леглото си през остатъка на нощта с отворени очи и гледах в тавана...

Карън отново се обърна към Бен и с досада изрецитира поантата на разказа:

— Чувствайки се като Антъни Пъркинс в „Психо“^[3].

— ... чувствайки се като Антъни Пъркинс в „Психо“.

Историята се прие добре. После Мая Делрой започна да разказва една за своя среща очи в очи със скорпион, но тя не притежаваше таланта на Том и Бен не си направи труда да я слуша.

— Карън, дали само мъжете, или и жените разказват непрекъснато едни и същи истории? — попита той.

— Ти ми кажи.

— Не мисля, че Сара го прави.

— Аз — също.

— Но аз, като всеки мъж, си имам своите истории за купони. А защо жените нямат?

— Защото не изпитват нужда да впечатляват всички с това колко са духовити и умни.

— А мъжете имат ли такава нужда?

— Разбира се. И то през цялото време.

— Обаче и Мая сега разказва някаква история. Тя не се ли опитва да впечатли околните?

— Не, просто я разказва.

Бен поклати глава, усмихна се и си сръбна бира от бутилката. Винаги бе харесвал Карън, чувството ѝ за хумор, начина, по който приемаше всички за потенциални мишени.

— Откога сте женени? — попита той.

— Тази есен ще честваме двеста години.

— Не думай, двамата изглеждате чудесно заедно.

— Така е. По същество. Но бракът не е ли ад? Искам да кажа, кой го е измислил? Двама души, които трябва да се търпят години наред, като постепенно си омръзват до смърт. Да свикнеш с хъркането, с безпаричието. Нали се предполага, че ние сме най-еволюираните, суперумните същества, а пък това е най-добрата идея, до която сме достигнали?

— Според мен е така, защото бракът трябва да освободи ума ни за по-висши неща. Иначе щяхме да изразходваме цялата си творческа енергия, за да се преследваме един друг.

— Звучи ми логично.

Бен се засмя.

— Не, сериозно — продължи Карън. — Какъв е смисълът от брака днес? Искам да кажа, че първоначалната идея е била да се задържат мъжете за по-дълго. Нали разбираш, за да осигуряват месо за децата и да прогонват саблезъбите тигри. Но сега жените могат сами да се справят доста добре с почти всичко, дори и с тигрите. Другата причина, заради която са се женели нашите родители, предполагам, е бил сексът. След това се появиха противозачатъчните таблетки, така че и това основание отпадна.

— Прилича ми повече на аргумент срещу мъжете, отколкото срещу брака.

— Не е така, по дяволите! Нямам нищо против тях. Макар че, като си помисля, може би вече не се нуждаем от толкова много мъже. Знаеш ли, бихме могли да запазим няколко породисти екземпляра в клетки. За да се продължи развитието на видовете и да задоволяваме нашите плътски нужди.

— Звучи страхотно.

— Мислиш, че ще отговаряш на изискванията?

— Трябва ли да те впечатля с някоя от моите истории?

Карън докосна ръката му и се засмя. Делрой се качи по стълбите откъм моравата и се присъедини към групичката, която слушаше разказа на жена му за скорпиона. Очите му бяха притворени и се усмихваше. Едно от малкото неща, които не криеше, беше страстта му към тревата. След вечеря той се измъкваше тихо сред дърветата, за да попуши. Постоянното му оправдание беше, че дебнел птиците. Бен, който не бе пушил марихуана или дори цигара от колежа насам, наскоро бе почувствал непонятна нужда да го придружи, но все още го бе срам да го помоли за това.

— Здравей, Дел! — извика тихо Том Брадсток. — Видя ли някой трипръст кълвач тази вечер?

Делрой се усмихна:

— Цяло ято.

Мая завършваше разказа си. В него май нямаше никаква интрига, но несъмнено имаше някакъв по-дълбок и кармичен подтекст, който Бен не бе доловил. Всъщност той не бе и слушал. Мислеше за това, което каза Карън. И наблюдаваше Сара. Тя бе по-нататък на верандата, разговаряше и се смееше с Лейн, Кейти и две момчета от музикантите. Той винаги се бе възхищавал и дори леко бе завиждал на лекотата, с която общуваше с деца на тяхната възраст. Елегантна, както винаги, в кремавия си ленен блузон, с коса, прибрана зад ушите, на които блестяха малки перлени обици, тя изглеждаше така, сякаш бе излязла от реклама на Лоран. Развеселена, но и леко резервирана. Съвсем недостижима. Като я гледаше, той се почувства необичайно безпристрастен, сякаш разглеждаше непозната. В един момент си даде сметка, че Карън го наблюдава.

— Е, ти как си? — попита го тя.

— Аз ли? Страхотно. Защо?

— Защото определено не изглеждаш така.

— Какво имаш предвид?

— Има нещо различно в теб тази година. Виждаш ми се по-замислен. Може би малко тъжен.

Бен предпазливо ѝ се усмихна.

— Съжалявам — каза Карън. — Не е моя работа.

— О, не, няма нищо, наистина съм добре. Просто работата не вървеше много добре два-три месеца и като че ли съм забравил как се спи.

— И какъв беше проблемът?

— Слушай, добре съм и си прекарвам чудесно. По дяволите, та това е моят рожден ден.

— Е, Бен, тогава всичко е прекрасно.

Тя погледна настрана и си взе питие, а той се почувства гузен, че бе толкова напрегнат и предпазлив. Но пък какво би могъл да каже? Че усеща как светът му бавно се изплъзва изпод него? Че се чувства изолиран, празен и съкрушен, а не знае защо? Не е лесно да се обсъждат тези неща. Не и с жена, която все пак не му беше толкова близка приятелка. Независимо от прямотата, с която всички си говореха през отпуската. Всъщност той не можеше да си представи, че би могъл да сподели с някого това. И не защото го беше страх, но защото не знаеше откъде да започне.

Тази сутрин, докато гледаше как Аби и Джош се отдалечават през ливадата, той бе споделил радостта им. Ала картината се бе загнездила в главата му през целия ден като контраст на това, което бе последвало. И се бе превърнала в нещо символично. Двама щастливи младежи, крачещи самостоятелно, силни и самоуверени, докато техните родители се оттегляха в едно пространство, което ставаше все по-студено и изпълнено само с ехото на миналото. Изпита предчувствие за дълбока загуба, докато картината отново и отново изплуваше пред очите му, подобно на рекламен клип, който той не искаше да гледа.

Ако трябваше да бъде честен пред себе си, всичко бе заради Аби. Въпреки че не би го признал пред никого, тя винаги е била любимката му. Точно както Джош бе любимецът на Сара. Може би това деление се случваше във всички четиричленни семейства — бащата се обединяваше с дъщерята, а майката — със сина. Сигурно така е било и в неговото детство. И то с пагубни резултати, защото сляпото

обожание на майка му бе накарало съпруга ѝ да ревнува, бе разбило брака им и бе издигнало стена между баща и син, която никой от тях не успя да преодолее.

Бен бе убеден, че това не бива да се случва между него и Джош. И засега не се беше случило. Двамата се разбираха чудесно. Но макар че много обичаше момчето си, любовта му към него бе различна от тази, която изпитваше към Аби. Тя беше светлината, която толкова дълго го бе подкрепяла. А сега, когато този светъл лъч се отклоняваше и се насочваше към света, Бен усещаше, че нахлува сянката.

В разсъжденията му нямаше особена логика, защото той истински се гордееше, че децата му стават независими... Спомняше си и понякога обичаше да цитира думите от „Пророка“ на Калил Гибран, която Мартин — най-добрият му приятел, бизнеспартньор и кръстник на Аби — ѝ беше чел на първото ѝ причастие. Разказваше се за това как родителите не бива никога да хранят чувството, че притежават децата си. Напротив, те трябва да считат себе си за лъка, от който синовете и дъщерите им ще излетят като живи стрели. Бен вярваше в това, още повече че то бе правилно. Но имаше нещо, което никой не казваше: какво става с лъка, след като стрелите излетят. Дали тогава просто го захвърляха в някой ъгъл на килера да събира прах?

Егоизмът на тази мисъл го шокира. За да я прогони, Бен изгълта остатъка от бирата си и сложи бутилката на една маса. Карън се бе отдалечила и говореше с някого.

Докато вървеше сред навалищата на верандата и хората обръщаха лица към него и му се усмихваха, пожелавайки му честит рожден ден, видя Аби да се качва по стълбите. Беше облечена в сини джинси и къса бледорозова блузка, която разкриваше ханша и пъпа ѝ. Изглеждаше страхотно. Тя го видя и дойде при него, като обви ръце около шията му.

— За какво е това? — усмихна се Бен.

— За нищо. Просто изглеждаше така, сякаш имаш нужда от прегръдка.

Бащата я отдалечи от себе си, държейки я за голите ръце, за да я разгледа. Тя сякаш цъфтеше.

— Добре ли си прекарваш?

— Супер. И ти ли?

— Разбира се.

- Защо не носиш шапката си?
- Не исках да карам другите мъже да ревнуват жените си.
- Къде е мама?
- Ей там, флиртува с музикантите.
- Нали са готини?
- Не са зле. С изключение на солиста им.
- Знам. Трябва да се отърват от него.

Аби се усмихна, присвивайки очи. Бен беше сигурен, че се опитва да си представи колко знае той за личния ѝ живот.

— Тай ме попита дали бих искала да посетя ранчото му в четвъртък. Ще може ли?

— Той има собствено ранчо? Е, това променя всичко.

— На родителите му е. В четвъртък е почивният му ден. То е доста далеч, в Уайоминг, така че ще трябва да тръгнем в сряда вечер. Ще имаш ли нещо против?

Бен сви рамене:

— Предполагам, че не. Виж какво ще каже майка ти.

Аби се наведе напред и го целуна по бузата:

— Благодаря ти, татко.

Тя се отдалечи да намери Сара. Бен се обърна и я проследи с поглед.

— Сигурно много се гордеете с нея.

Извърна се и видя Ив да му се усмихва. Вероятно бе стояла там през цялото време, докато той разговаряше с дъщеря си.

— Не е ли смешно как винаги можеш да познаеш кога искат нещо? А дъщеря ми не е от най-лошите. Вие сте Ив, нали?

— А вие сте Бенджамин.

— Очевидно сте говорили с жена ми. Всички останали ме наричат Бен.

Той протегна ръка и тя я раздруса с насмешлива тържественост. Вече се бяха запознали по време на ездата тази сутрин. Привлекателните жени често го караха да се държи малко непохватно. Ръката ѝ беше хладна.

Беше я забелязал, когато влезе в столовата предишната вечер. И въпреки че не бяха разговаряли по време на ездата, доста време я бе наблюдавал крадешком. Беше обърнал внимание на бавната ѝ, леко подкупваща усмивка, на ниския ѝ, малко загадъчен глас, на прямите ѝ

тъмни очи. Гледаха така, сякаш знаеха повече за теб, отколкото би искал. А като се имаше предвид, че вече бе разговаряла със Сара, това не можеше да се пренебрегне.

— Аби ми каза, че идвате тук всяко лято.

— Така е. Това е нашето четвърто летенуване. Може би е време да отидем някъде другаде.

— Защо?

— О, не знам. Просто исках да кажа, че е хубаво човек да се движи, да върши нещо различно.

— Всички деца, изглежда, много харесват това място.

— Да. Не можете да си представите колко трудности ни създаде Аби първата година, когато казахме, че сме запазили места в ранчо. Тя винаги е обичала природата, но тогава преминаваше през фазата, когато всички момичета като че ли искат да живеят в търговския център. Приятелите ѝ щяха да карат ваканцията си в Европа, Холивуд или Маями, а тя — в ранчо! Спомням си я как се мусеше на задната седалка, докато карах насам, и викаше: „Ужас, крава! О, погледни, още една!“

Ив се разсмя. Бен я погледна и въздъхна:

— Но когато пристигнахме тук, Аби се влюби в мястото.

Настъпи кратко мълчание. Те се усмигнаха един на друг и той осъзна, че гледа устните ѝ твърде настойчиво.

— Мога ли да ви донеса едно питие? — попита Бен.

— Не, благодаря, добре съм си и така. Но вървете, ако вие искате...

— Не, и аз не желая.

Двамата стояха така няколко минути, докато той търсеше какво да каже. Всички останали се смееха и разговаряха. Ив се огледа наоколо, сякаш искаше да избяга, после рязко се извърна и улови погледа му.

— Сара ми каза, че сте архитект. Къщи ли проектирате?

— Понякога. Не толкова често, колкото ми се иска. Партньорът ми върши по-голямата част от забавната работа, а аз се грижа за финансите. Преследвам хора, които ни дължат пари, такива неща... От време на време се занимавам с реконструкции, за да поддържам форма. И много рядко — с ново строителство. Всъщност върху това работих напоследък — един малък жилищен комплекс в Хамптънс.

— Не мисля, че някой прави „малки неща“ в Хамптънс.

— Ами ако трябва да съм точен, не е точно там. А и проблемът е, че не е достатъчно малък. Това е хубав терен с много дървета, чудесен е за средно големи къщи. Но инвеститорите сега искат да се изсече всичко, за да се удвои броят на къщите и те да станат два пъти по-големи. Просто ще бъде още един нелеп комплекс а ла Макманшънс^[4].

— Макманшънс ли? Харесвам ги.

— О, те са навсякъде. Всъщност това, което искаха тези типове, бе по-скоро Гараж-Махал^[5].

Ив се засмя.

— Както и да е, това вероятно няма да стане. Поне не и с мен. Тази колосална битка се проведе точно преди да дойдем тук. Аз напуснах събранието. Просто станах и си излязох. Никога не бях го правил през живота си, но определено няма да ми е за последно.

— Добре ли се почувствахте?

— Прекрасно, бих казал.

— Сара ми обясни, че сте проектирали вашия дом. Разкажете ми за него.

Не можеше да си представи защо я интересува това. Почуди се за момент дали не го провокира заради нещо друго.

— Ами нали знаете онази забавна сграда на Франк Гери^[6] в Билбао?

Тя кимна пламенно.

— Музеят „Гугенхайм“?

— Ами къщата ни няма нищо общо с него.

Ив се разсмя отново, изглеждаше искрена. Господи, почувства се духовит!

— Тя е на нива, бяла, с голяма морава отпред, с чудесен корейски дрян и околоръстна тухлена алея за коли. Подовете ѝ са от дъб и варовик. Има и едно смешно и екстравагантно полегато стълбище, нещо като това на Одри Хепбърн, което направих само за да впечатля тъста и тъщата си.

— И получи ли се?

— Ни най-малко. От задната страна построих голямо студио за мен. С щори, които мога да затворя и да поспя или да погледам телевизия, без да ме видят. Гаражът е настрани и целият е покрит с бръшлян, така че никой не може да нарече къщата ми Гараж-Махал.

— Звучи прекрасно.

— О, не! Домът ни е нещо като фалшив Франк Лойд Райт^[7], построен евтино на неподходящо място. Бих искал да го съборя и да го построя отново. Но това е моята къща и отчасти — работно място.

Чу се силен писък от микрофона, а след това — топлият глас на Тай, който канеше всички да запретнат ръкави и да се върнат на дансинга. Бен се поколеба дали да покани Ив да потанцуват, когато някой го хвана отзад за лактите. Обърна се и видя Сара.

— Хайде, рожденико! Не си играл с мен през цялата вечер.

— Не можах да се вредя от всичките тези млади каубои.

— Добре, приятелче, сега е твоят шанс. — Тя рядко пиеше и никога не прекаляваше, но сега страните ѝ бяха зачервени и повишеното ѝ настроение изглеждаше леко пресилено. Сара се обърна към Ив и съзаклятнически ѝ се усмихна, което озадачи Бен. — Ще ни извините ли?

— Разбира се.

— Чух, че обичате тениса. Ще поиграем ли утре?

— С удоволствие.

Сара го задърпа за ръката към вратата на трапезарията. Точно когато бе готов да я последва, Бен се обърна и видя Ив да гледа след тях. Тя се усмихна и той отвърна на усмивката ѝ. И при тази краткотрайна връзка нещо се случи с него. Едва доста по-късно той щеше да признае пред себе си това чувство. Но дори и тогава щеше да се колебае да го назове с толкова лесното, несигурно или велико име — влюбване. Но знаеше, че то бе промяна — като отключване на врата или звук от стъпки в празна къща.

Оркестърът засвири мелодия, която не познаваше. Сара го заведе на дансинга и изрече нещо, което той не чу заради музиката. Наведе глава към нея и я попита какво е казала.

— Казах, че е очарователна — извика в ухото му тя.

— Кой?

— Ив.

Бен знаеше много добре кого има предвид. Това бе първото му разочарование. Кимна ѝ утвърдително и сви рамене, сякаш досега не бе мислил по въпроса.

— Да — отвърна. — Изглежда мила.

По-късно, в леглото, когато лампата бе загасена и той лежеше с гръб към Сара, усети пръстите ѝ да рошат косата му и после бавно да се плъзгат към тила му. Бен остана неподвижен и студен като мрамор. Въпреки че напрежението в слабините му нарасна, реши жестоко да не ѝ обръща внимание. „Отблъсни тази, която те е отблъснала, покажи ѝ как си се почувствал“, помисли си той. Беше го правил често и преди, макар да знаеше, че това наказваше повече него, отколкото нея. И само удължаваше взаимното им страдание, осигурявайки им още една нощ, един ден или една седмица в сърдене.

Но този път не постъпи така. Въпреки мислените си закани, той се обърна, протегна ръце и я откри — гола, хладна и нерешителна. Задържа я в прегръдките си за малко по начина, по който винаги го правеше, а тя вдигна бедро, както винаги, и го сложи върху неговото. Почувства ритуала, нейния аромат, така напълно познати, бавното съживяване на плътта ѝ, което винаги го възбуждаше.

Но изведнъж, сякаш с някаква нова решителност, тя го възседна. Наведе глава и го целуна дълбоко, шокиращо, а косата ѝ падаше като завеса върху лицата им. Бен повдигна ханша си и проникна в нея, а тя се изви толкова силно назад, че го заболя, той извика и трябваше да я сграбчи за бедрата, за да я спре. У нея имаше някаква настоятелност, която никога дотогава не бе проявявала, и ако не беше стаената меланхолия, той можеше да я сбърка с открито желание.

В тъмнината Бен различаваше единствено стройния ѝ силует, гърдите ѝ с цвят на пергамент и изпъкналите ѝ ребра. Лицето ѝ бе в сянка, но той виждаше блясъка на очите ѝ и това го разтревожи, защото всеки път, когато правеха любов, тя мижеше, сякаш не желаше да става свидетелка на своята необузданост.

Върховият миг дойде бързо и едновременно за двамата. Сара извика, ала гласът ѝ бе толкова нисък и див, че Бен не можа да го познае. После тя изведнъж застина. Дълго време стоя неподвижна като скулптура върху него, докато дишането им постепенно се успокои и ги обви пълна тишина. Главата ѝ бе отпусната назад, така че той вече не виждаше лицето ѝ, само очертанията на брадичката ѝ и бледата извивка на шията и раменете ѝ. След това Сара се разтrese, и то толкова силно и рязко, че за момент Бен помисли, че се дължи на

последен спазъм на задоволство. Но всъщност тя плачеше. Той бавно докосна рамото ѝ:

— Какво има?

Сара поклати глава, като че ли бе неспособна да произнесе и дума. Бен се надигна на лакти и тогава тя се отдели от него.

— Скъпа, какво има?

— Нищо — прошепна жена му.

Той нежно я обърна на една страна и се опита да я гушне. Тя се разрида. Беше кръстосала ръце пред гърдите си, сякаш за да сподави личната си агония, избликлала от нея и разтърсила в конвулсии цялото ѝ тяло.

— Кажи ми — настоя Бен. — Моля те, кажи ми.

— Няма нищо.

[1] Известна американска група, изпълняваща блус. — Б.пр. ↑

[2] Известен американски рокмузикант. — Б.пр. ↑

[3] Филм на Алфред Хичкок от 1960 г. — Б.пр. ↑

[4] Модерен стил на строителство, характерен за предградията, изразяващ се накратко в следното: най-голямата къща на възможно най-малък терен, с троен гараж и малък заден двор. — Б.пр. ↑

[5] Къща в марокански стил. — Б.пр. ↑

[6] Канадски архитект, проектирал музея „Гугенхайм“ в Билбао, който е признат за най-добрата сграда на XX век. — Б.пр. ↑

[7] Световноизвестен американски архитект, отличаващ се с уникален стил. Проектираните от него сгради се допълват от заобикалящите ги пейзажи, отгук произлиза и основната му идея за отваряне границите на пространството. — Б.пр. ↑

8.

Те подкараха конете в галоп през градинския чай, а после нагоре по ниския хълм, едната страна, на който се червенееше като рана — там, където скалата се бе изронила от вятъра и дъждовете. От билото Аби можеше да види проблясването на реката между тополите, които растяха край бреговете ѝ. Техните пухчета се носеха бавно в горещия обеден въздух. Двамата мъже спряха за малко конете — Тай от дясната ѝ страна, а баща му — от лявата — и се полюбуваха на сенките под облаците, които плуваха като неясни кораби върху пасището долу. Бащата на Тай посочи на изток, където реката изчезваше зад далечното скалисто планинско разклонение, и каза, че там свършва тяхната земя и започва тази на съседите.

— А кои са тези планини? — попита Аби.

— Бигхорн. А по на север е Роузбъд.

— Толкова е красиво! Откога живеете тук?

— От три поколения. Тай ще бъде четвъртото.

Той сякаш щеше да каже още нещо, но размисли и вместо това, просто потърка брадата си, гледайки мълчаливо земите си. Високо над искрящите прорези на реката се появи огромна птица. Тя бавно кръжеше, понесена нагоре от топлото въздушно течение. Изведнъж нададе жален писък, сякаш оплакваше голяма загуба. Тай обясни на Аби, че това е златен орел. Била късметлийка, защото тези птици много рядко можели да се видят наблизко. Но Аби вече знаеше, че има страхотен късмет. По-рано, докато яздеха високо в планината, там, където започваше гората, бяха видели лос, една дива овца и черна мечка, която побутваше малкото си да върви сред дърветата.

— Тай, да отидем да намерим тези жребчета — каза бащата.

Той смушка коня си и пое надолу, а Аби последва размахващата се сива опашка на кобилата му между големите крайречни камъни и градинския чай. Зад нея яздеше Тай. Бяха ѝ оседлали един умен дорест скопен кон, чиито хълбоци бяха потънали в пот. Тай яздеше пъстър жребец, който беше отгледал сам. Тримата водеха животните не с юзди, а с оглавници. Аби никога не бе попадала на кон, толкова

спокоен и същевременно толкова енергичен — напълно в хармония с ездача. Тези коне бяха различна класа от тези във „Вододелът“, но пък точно с развъждането им бащата на Тай си изкарваше прехраната. Състезателните коне на Рей Хокинс, както откри Аби по-късно, винаги можеха да се продадат на висока цена.

Рей вероятно бе на възрастта на баща ѝ, въпреки че от продължителното живеене на открито кожата му бе задебеляла и го правеше да изглежда по-възрастен. Очите му имаха същия бледосин цвят като тези на Тай и когато се засмееше, те почти се скриваха сред бръчките на лицето му. Излъчваше същата спокойна ведрост, каквато понякога бе зървала у сина му, когато бе съсредоточен в работата си. В действителност това се проявяваше и при майка му. Дори и при конете и кучетата и при почти всички животинки в ранчото. Това ѝ изглеждаше малко призрачно, сякаш те бяха обединени от някаква специална тайна. А може би просто се дължеше на живота в такова удивително място.

Пътуването им от „Вододелът“ предната вечер беше доста продължително. Возеха се в стария бледозелен пикап на Тай. Залязващото слънце зад тях позлатяваше равнините и планинските върхове. Бяха карали на изток часове наред по междущатското шосе, бяха минали край Билингс, Хардин и Литъл Бигхорн, после на юг през щатската граница в Уайоминг и басейна на Паудър Ривър. Разговаряха много, но вече се чувстваха чудесно един до друг дори и като мълчаха. Тай ѝ пусна някои от любимите си музикални парчета на неизвестни местни банди, за които Аби никога не бе чувала. Сетне тя се сви до него и заспа, а когато се събуди, бяха в Шеридан. Пресякоха, друсайки се, железопътната линия и минаха край стар парен локомотив, гордо спрял край нея.

Ранчото на семейство Хокинс бе разположено в една пролука сред хълмовете на около осем километра от града и до него се стигаше по криволичещи чакълени пътища. Пристигнаха там по тъмно и едва на сутринта Аби успя да види какво поразително място беше то. Родителите на Тай не си бяха легнали, за да ги посрещнат, и въпреки че момичето предпочиташе веднага да се мушне в леглото, те бяха настояли да сервират една епична вечеря: студена шунка и пуешко месо, салатата от зеле и печени картофи, последвани от боровинков пай и сладолед. Тай яде, сякаш бе гладувал седмици наред. През цялото

време Рей и Марта, които бяха вечеряли по-рано, седяха и ги наблюдаваха усмихнати, като посръбваха от чашите си топло мляко и едва отронваха по някоя дума. Предпочитаха да слушат разказа на сина си между отделните му хапки за това какво става в ранчо „Вододелът“.

Той беше единственото им дете и по лицата им личеше, че се гордеят с него. Майка му изглеждаше като една от онези скандинавски жени, които Аби си спомняше от снимките на първите заселници: руси и с лунички, закопчани до шията жени, които можеха с еднаква решимост и сръчност да избродират кърпа или да застрелят койот между очите от четиридесет и пет метра.

Жребчетата, които сега отиваха да видят, бяха пуснати на свобода на една от ливадите, опасващи реката. Когато тримата ездаци приближиха, животните вдигнаха глави, наостриха уши и се загледаха в тях. Рей спря, освободи кобилата си да пасе и продължи пеша към кончетата. Те сведоха глави и кротко се затътриха насреща му.

Рей спря и ги изчака. Щом стигнаха до него, те го наобиколиха и взеха да годушат, а той ги галеше по вратовете и муцуните, почесваше ги по гърбовете и им говореше. Извика на Аби да дойде и двамата с Тай слязоха от конете си и се присъединиха към него. Макар да бяха малко по-срамежливи към нея, жребчетата ѝ позволиха да ги пипа и дори да духа в ноздрите им, вдъхвайки техния топъл, сладък дъх.

Когато се върнаха в къщата за обед, очакваше ги друго угощение със студени меса, салата и домашно печен хляб. Аби заяви, че никога през живота си не е виждала такова райско кътче. Бащата на Тай се усмихна и кимна, но съпругата му въздъхна и сви рамене.

— Сега е така — каза тя. — Но колко дълго ще си остане такава е друг въпрос.

— Какво искате да кажете? — попита момичето.

Марта погледна към Рей, сякаш искаше разрешението му да продължи, ала той не изглеждаше много склонен. Тай беше озадачен, колкото и Аби.

— Какво има? — попита той.

— Майка ти просто говореше за сондажа — това е всичко.

— Защо, какво се е случило?

— Няма нищо. То няма да се случи.

— За бога, Рей, кажи му за писмото.

— Какво писмо? — заинтересува се Тай.

Аби почувства, че се е натрапила в някакъв личен семеен проблем и се почуди дали да не се престори, че иска да отиде до тоалетната. Бащата на Тай въздъхна и когато заговори, се обърна всъщност към момичето:

— Тук наоколо се правят доста сондажи.

— За нефт ли?

— За газ. Земята наоколо е пълна с находища на метан, целият басейн на Паудър Ривър. Газът е затворен във въглищните пластове. Доскоро никой не се интересуваше много от него, но сега откриха наистина евтин начин за сондиране.

— Вие няма да правите сондаж за газ тук, нали? — попита Аби.

Рей мрачно се засмя.

— Не, няма. Но дори и да искахме, не бихме могли. Както повечето собственици на ферми в този край, когато дядо ми е купил тази земя, правителството му е продало само правата за повърхността. То е запазило за себе си полезните изкопаеми и по-късно ги е отдало под наем. Току-що научихме, че някой е наел нашата земя.

— Покажи писмото на Тай — настоя Марта.

— Не сега.

— Рей, той има право да...

— Мамо, всичко е наред. Ще го прочета по-късно. Кой е купил лиценза?

— Някаква малка фирма от Денвър.

— И какво смятат да правят?

Бащата на Тай сви рамене.

— Предполагам, че ще го научим следващата седмица. Те изпращат екип, който да проучи нещата.

— Не им разрешавай.

— Точно това му казвам и аз — обади се Марта.

Рей се усмихна.

— Не можем да ги спрем. Законът е на тяхна страна. Имат право да обикалят с коли наоколо, да копаят, да сондират, да правят каквото си поискат. Дават ти един така наречен *договор за нанесени щети на повърхността*, който всички наоколо знаят, че не струва и колкото листа, на който е написан. Но и да не го подпишеш, те просто могат да продължат.

— Но това е ужасно! — възмути се Аби.

— Може би няма да се стигне толкова далеч. Много от тези момчета просто купуват лиценза, после стоят безучастни и нищо не правят.

Ала по гласа му си пролича, че не бе успял да убеди и себе си в това. После смени темата и попита Аби какъв е животът в Ню Йорк. Тя му отговори, че е добре и че преди повече го е харесвала, отколкото сега. Проблемът бил, че прекарвала повечето време на Запад, където имало толкова много пространство, че ѝ ставало все по-трудно да се върне у дома.

— Тай каза, че искаш да се запишеш в колеж тук — обади се Марта.

— О, непременно!

— Това е чудесно, но какво смятат майка ти и татко ти?

— Още не съм им казала. Мисля, че татко ще го приеме добре.

— Чуй какво ще ти река, госпожице — посъветва я Рей. — По начина, по който се справяш с коня, бих казал, че мястото ти е точно тук.

Следобеда тръгнаха обратно за „Вододелът“. Като напускаха Шеридан, Тай поиска да ѝ покаже нещо и отби от главното шосе в лъкатушещ чакълест път. Пред тях облак от червена пепел се издигаше към небето и когато наближиха завоя, видяха два гигантски екскаватора да копаят яма в склона.

— Правят дупка за вода — поясни Тай. — Когато пробият въглищния пласт, оттам изригва голямо количество вода. Човек би казал, че за такова сухо място това е добре. Но водата е солена и където залее земята, нищо не може да покълне. Тя убива всичко. Виждаш ли ей там? — Той посочи надолу към долината. — Онези бели участъци край реката. Това е сол. Там бяха най-хубавите ливади, около стотина акра. Собственост са на един приятел на татко. Сега не стават за нищо. Там също се ловеше добра пъстърва, но сега няма нито една риба, всички измряха. Газовите компании облицоват тези големи ями с нещо като пластмаса, както правят тук. Но те се напукват и водата се разлива, а от компаниите не правят нищо, за да я спрат. Защото всъщност не им пука.

Те продължиха да карат и от време на време Тай ѝ показваше различни неща: извори, компресори, енергопроводи и тръбопроводи, мръсни пътища, разрязващи като рана девствения пейзаж. Дватамата

навлязоха в друга долина и спряха до нисък дървен мост, където във водата на една рекичка клокочеше метан, изпуснат от сондирането. Тай й разказа как веднъж негов приятел поднесъл запалена кибритена клечка и цялата река пламнала.

На връщане към шосето той й показва изоставена фермерска къща. Артезианските кладенци, които бяха работили успешно в продължение на четиридесет години, внезапно бяха започнали да изпускат газ или да пресъхват, защото някакъв идиот от сондажниците беше пробил водоносния пласт десетина метра по-нататък.

— Не може ли някой да възпре тези хора?

— Не. Има една протестираща група, но проблемът е друг. Много хора смятат, че сондирането ще облагодетелства града, ще отвори работни места, ще съживи търговията. А това са пълни глупости. В повечето случаи компаниите използват своя собствена евтина работна ръка и единственото, което получава градът, са куп проблеми.

— Случва ли се същото и в Монтана?

— Още не, но няма да закъснее.

След това те не разговаряха много. Насочиха се на север и после на запад покрай шосе 1–90, докато от касетофона се носеха тъжните песни на Стив Ърл, а бледото слънце се снишаваше пред тях и потъваше в облаците. Аби не бе виждала Тай толкова мрачен и отчаян. Той включи фаровете, а тя се пресегна и го погали по косата.

— Още два дни — каза Тай — и после ще си заминеш.

Първите дъждовни капки опръскаха предното стъкло.

— Ще се върна — отговори Аби.

Валя целия петък и през по-голямата част от съботата и само малцина смелчаци с мушамы — Аби неизменно сред тях — излязоха за последна езда. От почиващите, които не отидоха, най-упоритите се затътриха под дъждобраните си до реката да половят риба или да поскитат по подгизналите пътеки из гората. Но повечето отпускари просто си седяха, четяха или играеха на *монополи* или *скрабъл* в салона на фермерската къща.

Докато Аби яздеше или се навърташе в оборите, за да помага на Тай, Джош се мотаеше с децата на Делсток. Развлечението им се

състоеше главно в изтягане в едно от бунгалата — обикновено в това на Лейн и Райън Делрой, защото техните родители не се безпокояха за бъркотията. Слушаха музика и провеждаха дълги и язвителни дискусии на теми, скачащи от световния мир до трашметъла, халките за нос и лака за нокти. Джош гледеше колкото може по-често да бъде близо до Кейти Брадсток. Това правеше и сега.

През изминалите дванадесет дни той бе обхванат от треската на копнежа. Нямаше миг през деня, в който образът ѝ да не изпълва главата му. Тя караше тялото му да вибрира. Видът ѝ, ароматът ѝ, дори мисълта за нея му причиняваха странна тъпа болка. Джош беше като открита жива рана от главата до петите, с постоянно възбуден член. Толкова постоянно, че момчето се разтревожи да не би това да му причини някаква беда.

Проблемът бе, че чакаше твърде дълго да му се случи нещо подобно. В училище изглеждаше, че всяко друго хлапе на неговата възраст, а и от по-малките, бяха правили секс. Той знаеше, че мацките не си падат по него, но след миналата есен, когато махна очилата и започна да носи контактни лещи, свали няколко килограма и взе да се облича с по-готини дрехи, вече не мислеше, че изглежда толкова тъп и скучен. Освен това благодареше на бога, че вече няма толкова много пъпки. Макар че, като си помисли човек, това явно не спираше момчета като Кевин Симпсън — един задръстеняк от десети клас — да правят секс.

Разбира се, Джош не беше толкова наивен, че да вярва на всички истории, които разказваха такива самохвалковци като Кевин. Много от тийнейджърите претендираха, че са го правили, макар да не бяха. Както и да е, но историята с Кейти го докарваше до лудост. Ваканцията щеше да свърши, а те още не се бяха целунали. Беше напълно сигурен, че и тя като него иска нещата да се случат. И на няколко пъти едва не се получи. Като онази нощ на празненството по случай рождения ден на баща му, когато танцуваха заедно. Бандата на Тай засвири едно бавно парче, а тя обви ръце около врата му и му се усмихна така, че целият изтръпна от възбуда. Точно тогава Аби и Лейн дойдоха и развалиха нещата, като затанцуваха с тях.

Това беше истинският проблем — те бяха една тумба и винаги вършеха всичко заедно. Кое то беше страхотно и много забавно, ала почти нямаше миг, в който да остане с Кейти насаме. Тогава можеха да

изключат, че са само приятели и да превключат на нещо по-вълнуващо. Бяха се смели, закачали, разговаряли, гонеха се един друг наоколо и дори се гъделичкаха. Ала зацикляха дотам. Точно като надраскана грамофонна плоча. Сякаш и двамата не знаеха кое копче да натиснат, за да я задвижат отново.

Беше събота следобед и всичките шестима братя и сестри — в това число и Аби, завърнала се от оборите със сламки в косата — се бяха изтегнаели на събраните легла в бунгалото на Лейн и Райън. Слушаха новия албум на *Рейдиоход*, за който Райън каза, че е *върхът*. Джош тайничко си помисли, че ако го чуе още веднъж, трябва да излезе навън и да се обеси. Стаята миришеше на мръсни чорапи и цигарен дим, който те правеха всичко възможно да заличат, като държаха задните прозорци отворени и периодично фъскаха от дезодоранта на Лейн, марка „Калвин Клайн“. Бяха й обещали да я обезщетят, макар че вероятно нямаше да го направят. Уил Брадсток заяви, че от дезодоранта мястото миришело на турски бардак и изглеждаше разочарован, когато никой не си направи труда да го попита откъде знае това. Всички бяха твърде отегчени и уморени от предишната нощ, когато се промъкнаха зад съблекалните на басейна и пушиха трева, която Райън открадна от запасите на баща си.

Всички — освен Джош. Той не беше нито отегчен, нито уморен. А твърде зает с мисълта за дясното си бедро, което през последните десет блажени минути беше притиснато до Кейти. Тя лежеше, свита на една страна, с гръб към него, подпряна на лакът, разкошното й дупе бе сгушено в него, а голото й рамо бе опряно на гърдите му. Кейти четеше стар брой на „Пипъл Магазин“. Беше подпряла списанието върху Райън, който пък бе заспал, облегат на Аби. А може би Кейти само се преструваше, че чете, защото все още не бе обърнала нито една страница.

Момичето носеше от онези секси жълти потничета и къса дънкова поличка с ниска талия, които разкриваха петнадесетина сантиметра загоряла от слънцето кожа. Понякога, като се размърдаше, се виждаше горният край на бикините й, които бяха от розова дантела. Джош се правеше, че чете списанието над рамото й, докато всъщност надничаше крадешком в зеещото деколте на потничето й, където виждаше дясната й гърда да изпъква малко над чашката на сutiена й, който също бе розов, но сякаш бе направен от сатен, а не от дантела.

Нейната близост, притискането на задничето ѝ в слабините му, сладкият, топъл дъх, който се носеше от нея, го бяха възбудили невероятно. Той дискретно се опитваше да притисне с дясната си ръка члена си към корема си.

Мястото, където слабините му докосваха задничето ѝ, се беше сгорещило. Тя можеше да се премести, но не го правеше. Нямаше начин да не си дава сметка за това. Вероятно изпитваше същото удоволствие като него. „Човече — помисли си Джош, — може би това е моментът да ѝ покажа как се чувствам в действителност.“

Сърцето му лудо заби. Надяваше се, че с божията помощ тя може да го чуе и да го почувства. „Давай! — рече си. — Момчето трябва да направи първата стъпка. Може би тя това чака, умира да ѝ покажа колко много я желая.“ Имаше един очевиден и прост начин, който нямаше да остави у девойчето никакво съмнение. Джош пое дълбоко дъх и бавно махна дясната си ръка от корема, така че възбуденият му член се допря до нея.

Кейти Брадсток подскочи, сякаш бе бодната с остен. Тялото ѝ като че се повдигна цяла педя от леглото.

— Джош! — изкрещя тя. — Господи!

Всички впериха погледи в него. Той почувства, че лицето му пламна.

— Какво? — попита, опитвайки се да прозвучи невинно изненадан.

— Какво става? — попита и Аби от името на всички.

Кейти се отдалечи, лазейки на четири крака напреки на леглото върху плетеницата от стреснати тела.

— Нищо — отвърна тя. — Просто трябва да отида до едно място.

Тя слезе от леглото и изскочи през вратата. Настъпи дълга и дълбока тишина. Сега всички бяха нащрек и се гледаха един друг, търсейки някакъв знак за това, което се бе случило. Джош се опита да си придаде вид на озадачен, докато мозъкът му яростно се мъчеше да намери някакво правдоподобно извинение.

„Буболечки“ — помисли си той.

— Навярно нещо я е ухапало.

Джош се изправи на колене, глупаво забравяйки за своята възбуда, която бързо спадаше, но все още издуваше шортите му. И тутакси се присви комично, за да го скрие, преструвайки се, че търси

буболечки сред намачканата покривка на леглото. На стереоуредбата Рейдиоход тъкмо стигнаха до самоубийствено кресчендо. Аби и Лейн вече се бяха насочили към вратата, за да търсят Кейти. Уил и Райън просто седяха и го гледаха.

— За какво беше това? — попита Уил.

— Нямам представа. Мисля, че е била ужилена от нещо...

Погледът на Райън се премести апатично от слабините на Джош обратно към очите му и в него блесна лека насмешка.

— Да, точно така — каза той. — Само се чудя от какво.

Бен метна последната чанта в задната част на наетия товарен автомобил и затвори капака. Трябваше да хванат по-ранен полет от останалите почиващи, затова всички се бяха струпали на паркинга зад оборите, за да ги изпратят. Ритуалът по сбогуването беше в разгара си. Аби, Кейти и Лейн, се прегръщаха, готови да се разплачат, целуваха се и си обещаваха да се чуват по телефона и да си пишат имейли. Братята им извършваха същото нещо в една по-резервирана и по-скована версия, като се наричаха един друг „братле“ и „човече“ и си разменяха сложни ръкостискания и потупвания по гърба.

През това време майките им повтаряха другия годишен ритуал с обещания за взаимно гостуване. Бен чу Сара да казва, че тази година те *непременно* ще посетят семейство Делрой във Флорида. Може би всички ще успеят да се отскубнат от родителите си и да се срещнат за Деня на благодарността? А защо да не отидат някъде да покарат ски през февруари? Нищо от това, разбира се, нямаше да се случи и всички тайничко го знаеха, ала взаимното преструване ги караше да се чувстват по-добре при раздялата.

Това беше ритуал, в който мъжете като че ли никога не вземаха участие по причини, които Бен не бе разбрал напълно. Може би те бяха просто твърде цинични. Вместо това той, Том Брадсток и Делрой стояха до товарната кола, наблюдаваха снизходително и обсъждаха помъжки и важни въпроси, като сигурността на чекинга^[1] при полет и колко въздушни мили всеки от тях е пропътувал. Том тъкмо бе започнал да им разказва за кучето търсач, което го харесало на летище „Чикаго О’Хеър“ и веднага се насочвало към него всеки път, щом влезел в залата за багаж.

— Опитвах се да обясня на водачите му, че сме просто добри приятели, но те не ми повярваха и ме завлякоха до стаичката за второ претърсване.

Бен слушаше, колкото да може да се засмива на правилните места. Той наблюдаваше Джош и отново му стана мъчно за него. Предната вечер момчето бе пропуснало вечерята, твърдейки, че не се чувства добре. Дори не се показва на обичайното парти за закриване на смяната, което се проведе в бара след това. Сара предположи, че нещо се е объркало между него и Кейти. Сега, като ги гледаше как грижливо се избягват, Бен си помисли, че сигурно е била права. На всичко отгоре Аби се разплака преди закуска, тъй като току-що се бе сбогувала с Тай. „Мъже и жени! — въздъхна Бен. — Боже, помогни ни!“

След това видя Ив. Беше се оглеждал за нея на закуска, но тя не се появи и той се примири, че ще тръгне, без да ѝ каже довиждане. Може би така беше по-добре. Но ето я и нея — хубава, както никога, в облеклото си за езда. Вървеше през ливадата. Сутрешните ездачи се канеха да тръгват, конете бяха напълно оседлани и наредени в редица пред оборите, като някои от летовниците вече ги бяха яхнали. За момент Бен си помисли, че тя сигурно се е запътила натам, но тогава Ив махна с ръка и се насочи към паркинга. Погледна го и двамата си размениха усмивки, но тя се присъедини към жените.

Том Брадсток бе свършил разказа си и бе отишъл да поговори с един от ездачите. Делрой гледаше към Ив.

— Какво не бих дал да съм Адам — каза той тихо.

На Бен му отне известно време, докато разбере какво има предвид.

— О, така е. Симпатична е.

— *Симпатична ли?* Бен, ти си толкова... уравновесен. На мен ми хрумват дузина прилагателни, с които да я охарактеризирам, преди да стигна до симпатична.

Две вечери по-рано Бен бе събрал кураж да придружи Делрой в неговото нощно шляене в гората. Не знаеше дали дрогата в днешно време бе по-силна или просто бяха изминали доста години, откакто бе опитвал за последен път, но само след няколко дръпвания главата му започна да се върти. Той се заклатушка, плувнал в студена пот от ужасното гадене. Едва се добра до бунгалото си и лежа на леглото, както му се стори, часове наред, убеден, че ще умре. Унижението бе

достатъчно горчиво, но по-лошото бе заключението на Делрой, че двамата са стигнали до по-близки взаимоотношения. *Уравновесен?* Откъде, по дяволите, би могъл да знае? Те дори не се познаваха. Бен погледна часовника си.

— Е — каза, — мисля, че е време да тръгваме.

Като се насочи обратно към жените, Бен чу Сара да пита Ив дали идва понякога в Ню Йорк.

— В действителност ще идвам през септември за изложбата на един приятел.

— Ами добре, ще отидем заедно — предложи Сара.

— С удоволствие.

— Може да изгледаме и някое шоу. Обичаш ли мюзикъли?

— Обожавам ги.

Докато си разменяха телефонните номера, Бен подбра децата и всички се сбогуваха за последен път. Когато Ив допря хладната си буза до неговата, той почувства как в душата му пропълзя меланхолия. Тя каза колко много се радвала, че се е запознала с всички тях. „Не с него — отбеляза наум той, — *с всички тях.*“ Лори още била в леглото, допълни Ив, но я била помолила да се сбогува и от нейно име. Семейство Купър се качиха в товарната кола и Бен завъртя ключа.

— Ив, гледай да ни се обадиш — извика Сара.

— Обещавам.

Никога нямаше да го направи, разбира се. Докато се отдалечаваха надолу по алеята, а децата викаха и се навеждаха през прозорците, за да махат за сбогом, Бен вдигна очи към огледалото и я погледна. Смяташе, че е за последен път.

[1] Гишета на летището, където се приема багажът на пътниците и им се дава място в самолета. — Б.пр. ↑

9.

Беше мач пойнт^[1] и както обикновено, бащата на Сара щеше да спечели. Никой нямаше да бъде изненадан. Дори гущерите, които се приличаха на слънце край корта, наблюдаваха с нещо като отегчен фатализъм. Все пак фактът, че Джордж Давънпорт на шейсет и осем годишна възраст все още можеше да съкруши своя зет в два сета, му доставяше огромно удоволствие, което той не можеше да прикрие. В своите безупречно бели шорти и фланелка с къс ръкав, с пригладената си посребрена коса и леката пот, избила по загорялото му чело, Джордж подхвърли топката и се приготви за сервис. В отсрещния край, облечен в мократа си от пот сива тениска и бермуди на цветя, които носеше с детинско пренебрежение към устчествърския етикет на кортовете, Бенджамин стоеше, скован като затворник пред отряда за разстрел.

Беше съботата преди Деня на труда и семейство Купър бяха потеглили с колата тази сутрин на зазоряване от Сайосет към Бедфорд за ритуалния обед с родителите на Сара. Как този обичай бе оцелял през толкова много години, когато всички участници — с изключение на майката на Сара — така се страхуваха от него, беше мистерия. И то толкова дълбока, колкото ненаситната радост на баща ѝ от победата за енти път над един вял противник. Може би просто за да удължи агонията на Бенджамин, сега той направи първата си двойна грешка в мача.

— Четиридесет на петнадесет!

Обедът чакаше на терасата, която се простираше пред южната фасада на къщата. Усещайки момента, който минаваше за кулминационна точка на играта, Сара, майка ѝ, Аби и Джош се бяха запътили към тях по подрязаната трева, носейки лимонада и демонстрирайки една упорита и до известна степен пресилена веселост. Кортът, като всички останали неща в дома на семейство Давънпорт, беше безупречен. Един от наетите градинари го почистваше два пъти седмично. Беше с тухленочакълени алеи, засети с рози, хибискус и артистично оформени туфи лавандула, покрит с

последен модел изкуствена трева, на която според бащата на Сара се играело по-добре, отколкото на истинската. Фактът, че човек, чийто принос към благодарната нация включваше няколко мистериозни разновидности на жив плет, можеше толкова да подобри Божието творение, не би изненадало никого, а най-малко Бенджамин. Зачервен и отблъскващо потен, сега той се подготвяше за втората решаваща точка.

— Давай, татко! — извика Аби от сянката на дървото край корта.

— Тишина, моля! — обади се дядо й. И не се шегуваше.

Джордж би сервис. Този път той бе бърз и нисък, и в зоната на Бенджамин, който направи скок надясно и успя да уцели топката, но с ръба на ракетата си. Само колкото да я прехвърли обратно над мрежата във висока дъга.

Като на забавен кадър, достатъчно продължителен, за да съсипе нечий мъжки живот, тъстът му наблюдаваше как топката се спуска надолу. Ръката му, държаща ракетата, се издигна като кобра, готова за нападение, и с отличен синхрон и светкавичен удар запрати топката с епичен подскок между краката на Бенджамин. Тя прелетя над телената ограда зад него и оттам — в розите. С различна степен на ирония четиримата зрители завикаха одобрително и заръкопляскаха.

— Благодаря, Бен!

— Благодаря *ти*, Джордж!

Сара гледаше как двамата най-важни мъже в живота й си стиснаха ръце над мрежата, после се отправиха към изхода. Баща й покровителствено бе прегърнал зет си през потните рамене.

— Има още живот в старото куче, а?

— Бих казал — повече от достатъчно, Джордж.

— Горкият Бенджамин! — въздъхна съчувствено майка й.

— И така, татко, какъв е резултатът? — извика Джош, сякаш всички не го знаеха.

— Слушай, наричат се добри обноски. Домакинът не се бие, не ти ли го е казал някой?

— А как става така, че винаги губиш от дядо и у дома?

Мъжете бяха излезли от корта и се бършеха с хавлиени кърпи до масичката от тиково дърво в беседката. В това време майката на Сара сипа лимонада и отговори на въпроса на Джош:

— Причината е, че баща ти знае много добре, че няма друг мъж на Божията земя, който да обича повече да печели от дядо ти. Това е от проклетия ген на Давънпортови. Да се надяваме, че ти не си го наследил.

— Не се притеснявай, бабо — обади се Аби. — Губещите гени на татко ще го компенсират напълно.

— Хей, моля ви! — обади се Бенджамин. — Всички да се чувстват свободни. Нека просто да го наречем *национален ден за сразяване на Бен*.

Той довърши лимонадата си и бавно затича към къщата, за да вземе душ и да се преоблече. Бащата на Сара тръгна с останалите обратно през моравата, подлагайки Аби на строг разпит относно наскоро обявеното ѝ намерение да отиде в Монтанския университет. Сара не подкрепяше желанието ѝ колкото Бенджамин, но в този момент не искаше да изостави дъщеря си и да вземе страната на баща си, който, както се очакваше, беше скептично настроен. Аби добре защитаваше идеята си и Сара реши да се държи настрана. Тръгна сама напред, а Джош вървеше най-отзад с баба си, като я информираше как се справя *Чикаго Къбс*^[2]. В петък бе получил писмо от Кейти Брадсток и оттогава беше изпаднал в еуфория. Не бе разкрил съдържанието му, но каквото и да се бе объркало между тях, сега беше оправено.

Не беше валило от седмици, но тревата с нейната свръхмодерна напоителна система изглеждаше поразително зелена. Беше излязъл ветрец и подухваше опърлените листа на големите стари дъбове, които обграждаха алеята за коли. Сара затвори очи, пое дълбоко дъх и се опита да се порадва на слънчевата топлина и на усещането на тревата под босите си крака. Но напряжението ѝ не я напускаше.

Това място винаги я караше да се чувства като на тръни. Със своята псевдоколониална фасада и безсмислено много стаи къщата никога не ѝ бе изглеждала като дом. Бяха се преместили тук от много по-малко и уютно място в другия край на града, когато тя беше на петнадесет и бизнесът на баща ѝ бе купен за неприлично много пари от голяма уолстрийтска банка. Каква нужда имаха, по дяволите, от такъв палат? Сара никога не бе успяла да проумее тази чудовищна суета. Особено когато те толкова рядко приемаха гости, а вече бяха изпратили нея и брат ѝ Джонатан в колежи. По онова време Сара бе стоварила вината за преместването върху майка си, която

произхождаше от по-благороден род от Ню Ингленд. Но с възрастта започна да мисли, макар че никога не би го признала пред Бенджамин, че истинският сноб беше баща ѝ. Той просто по-добре се прикриваше.

Вече бяха стигнали до стълбите на терасата и Сара чу, че Аби започваше да се отчайва. Защо, по дяволите, възмущаваше се дядо ѝ, когато разполага с избор на толкова много по-добри колежи, намиращи се по-близо до дома му, тя иска да отиде *на другия край на света*? И то пълна отличничка, най-добра във всичко!

Сара се обърна към него:

— Татко, това е Монтана, за бога, а не Монголия!

— Току-що сключихме сделка с едни хора от Монголия. Всъщност там е чудесно място.

— Да не би случайно да има нещо общо със срещата на един млад каубой? — попита майката на Сара.

Аби изръмжа и изгледа вбесено брат си:

— Джош, малък плъх такъв, какво си казал?

Той вдигна ръце в знак на пълна невинност.

— Нито дума!

— Ти си трогателен лъжец! Може би трябва да разкажеш на всички защо така внезапно стана фен на „Чикаго Къбс“. Да не би да има връзка с твоето увлечение по Кейти Брадсток?

— *Малък ли?* — възпротиви се брат ѝ. — О, а ние сме толкова големи и пораснали!

— Тихо, деца — обади се умирително Сара.

Докато стигнат до терасата, препирнята се бе успокоила и Аби неохотно се съгласи да разкаже малко за Тай на баба си и дядо си. Тя умело успя да насочи разговора към своето посещение в ранчото на родителите му, откъдето се бе върнала почти очарована, заявявайки, че е най-хубавото място, което някога е виждала, по-хубаво дори от „Вододелът“.

Обедът се състоеше от студен омар, уловен по специална поръчка предния ден следобед. Имаше също стриди и скариди и зашеметяващо количество салати, приготвени от Роза. Тя поддържаше къщата на родителите на Сара през последните девет години, без някога да се усмихне. Бенджамин казваше, че вероятно все още не е имала основание за това. Овалната маса бе покрита с поразително бяла ленена покривка и бе засенчена от два големи кремави брезентови

чадъра. Имаше място поне за двайсетина души и вместо да се съберат в единия край, шестимата седнаха на по метър един от друг. Бяха толкова изолирани по местата си, че ако трябваше да се подаде нещо, викаха Роза, която стоеше мрачно отстрани.

Обикновено празнотите се попълваха от брата на Сара и неговото семейство. Джонатан беше пет години по-малък от нея и те никога не бяха станали близки. Като баща си, той се занимаваше с някакъв вид финанси и наскоро бе постъпил на работа в Сингапур, отвеждайки със себе си жена си от Тексас — Кели, и двете им еднояйчни близначки. Докато всички ядяха от огромния омар и мълчанието ставаше все по-упорито, Сара почти започна да чувства липсата им.

Защо тя налагаше това ежегодно мъчение на Бенджамин и децата, когато го мразеше почти толкова, колкото и те? Миналата седмица бе съсипана от продължителен спор с Аби и Джош, които до тази сутрин отказваха да дойдат. На закуска Сара най-накрая бе изнесла една тирада за значението на семейството, включвайки в нея и чувството за вина и всякаква друга маневра, за която се сети. Като например как били готови да вземат от дядо си и баба си всички щедри чекове за рождените си дни и коледните им подаръци, но не желаели в замяна да прекарат няколко часа с тях за обед. Как дядо им нямало да стане по-млад и нямало да е сред тях още дълго. (Въпреки че в действителност той бе в неприлично добро здраве и вероятно щеше да ги надживее всичките.) Тя падна дори толкова ниско да спомене Мисти — понито, което родителите ѝ бяха подарили на Аби, когато бе десетгодишна. Бен се държа настрана от всичко това. Но макар да не каза и дума, от самодоволното му изражение тя можеше да предположи колко се радва на техния бунт. Това я изпълни с желание да запрати нещо по него.

Но сега бяха тук, чувството за вина се бе върнало и на нея ѝ бе мъчно за всички тях. Дори и за Бенджамин. Той не беше особено дружелюбен от доста седмици насам, по-точно — откакто се бяха върнали от „Вододелът“. Беше сдържан и зает, с проблеми в работата и тя реши да припише всичко на това. Може би вината бе и нейна, колкото и негова, защото нещата с книжарницата също не вървяха добре. Всъщност това бе най-лошата година за нея. Една от големите търговски вериги беше открила нов магазин само на две пресечки от

книжарницата и Джефри, нейният обожаван и преден управител, който сега доста добре ръководеше сам нещата, отново взе да говори за напускане. Ала въпреки че Сара обичаше да обсъжда проблемите си, Бенджамин не изглеждаше склонен да я изслуша. Нито да ѝ сподели своите собствени дертове. Баща ѝ със своя нюх на копой точно сега го питаше за работата.

— Как върви твоят проект за Хамптънс?

— Всъщност не изглежда много добре, Джордж.

— Как се казваше онзи мъж, че забравих?

— Предприемачът ли? Ханк Макълвой.

— Макълвой, така беше. Онзи ден питах Бил Стърлинг за него. Той ми каза, че човекът имал неприятности и банките искали да им плати всичките си дългове. Това ли е проблемът?

— Не, по-скоро в *творческите различия*.

— Татко е герой — извика Аби от отсрещната страна на масата.

— Те искаха да отсекаат всички онези красиви дървета, но той не го направи.

— Струва ми се жалко да загубиш работата си заради няколко дървета.

— Дядо!

— Е, вероятно си добре и без тази поръчка.

— Да, сигурно е така.

Бенджамин сдъвка една хапка от омара и погледна Сара. Тя се усмихна, за да покаже солидарност, но той отклони поглед.

— Ела ми каза, че фирмата ти току-що била спечелила някаква награда — продължи баща ѝ.

— Точно така. За търговския център, който направихме в Хънтингтън.

— Ти ли го проектира или Мартин?

— Ами всички работихме по него. Но предполагам, може да се каже, че в основата си идеята бе на Мартин.

— Той е умен тип.

— Да, така е.

— Предай му моите поздравии.

— Благодаря, Джордж. Ще му ги предам.

Имаше време, когато такава едва прикрито унижение щеше да вбеси Бенджамин. В ранните дни на техния брак той щеше да

прегълтне само част от него и после да започне спор по друг въпрос, който неизбежно щеше да бъде спечелен от баща ѝ. Защото каквато и да бе темата и без значение кой беше прав или крив, неговият прием да се усмихва и да остава спокоен в крайна сметка така влудяваше Бенджамин, че той започваше да крещи. Но като го гледаше сега, седнал срещу нея на масата, все още потящ се от унижението на корта, Сара не забеляза никакъв признак за обида или гняв, а само отегчено примирение. Това я разстрои повече от всеки евентуален скандал.

По-късно, когато ги караше към къщи, избухнаха Аби и Джош, а не Бенджамин. Той дори не се усмихна и не показа, че изпитва каквото и да е задоволство, когато те изляха своя гняв и принудиха Сара да се закълне в Бога, че това ще е последният обед по случай Деня на труда. Без никакво колебание тя се извини и това сякаш ги обезоръжи и ги накара уморено да млъкнат. Джош си сложи слушалките на уокмена, а Аби се сви до него и скоро заспа. Бенджамин отпусна главата си на облегалката и се загледа немиждащо през страничния прозорец. Изглеждаше толкова нещастен, че Сара сложи ръка на рамото му, но той не реагира по никакъв начин и след няколко секунди тя се дръпна.

— Мислех си, че с годините баща ми ще улегне — каза Сара. — А той става все по-зле.

— Винаги си е бил такъв.

— Във всичко, което казва, има някаква заядливост.

— Винаги е било така.

Бенджамин притвори очи. Сара разбра намека и продължи да шофира мълчаливо. В огледалото видя, че и Джош беше заспал. Магистралата бе задръстена от празничния трафик, затова излезе от нея и пое по така наречения обиколен път. Но той беше също толкова претоварен и те запълзяха през предградията, броня до броня с останалите автомобили. Включи радиото, но не можа да намери станция, която да не я дразни или да не я кара да се чувства още по-самотна. Струваше ѝ се, че всички хора в колите около тях разговарят и си прекарват добре.

Причината бе старото волво комби, което беше в съседното платно и продължи да кара успоредно с тях. Беше точно като онова, което някога притежаваха, само че синьо, а не бяло. На покрива му бяха натоварени велосипеди и къмпингово оборудване, точно каквото имаха и те. В него седеше съпружеска двойка с две малки деца —

момче и момиче, и двете руси и изключително хубави. Всички се смееха и бърбореха. Сара се опита да не гледа към тях. Стисна зъби, за да спре сълзите, които в последно време толкова бързо потичаха. Взя се решително напред, укорявайки се, че е станала толкова глупава и сантиментална. Заповяда си да не наднича към волвото. Да не позволява на картината на собственото ѝ загубено щастие да изплува пред очите ѝ.

[1] Решаващата точка. — Б.пр. ↑

[2] Американски бейзболен отбор. — Б.пр. ↑

10.

Бяха се запознали, когато Сара бе второкурсничка в Уелзли. Едно момиче от курса ѝ по Шекспировите трагедии, което тя едва познаваше и дори не харесваше много, бе помолено от младеж от Харвард да заведе „мацки“ в Кеймбридж за някакво парти. В Уелзли не бяха много момичетата, които реагираха благосклонно на такова прозвище. Сара трябваше да види в това предупреждение, но тъй като нямаше какво да прави, отиде сама.

Оказа се една от онези отвратителни забави на студентските братства — с много пиене и противни шеги, крясъци и перчене и с повръщане в лехите с цветя. Бенджамин, стоящ сам в един ъгъл, с дългата си коса и кожено сако, изглеждаше артистичен и интересен и не на последно място — трезвен. Той явно бе по-голям от другите, повече мъж, отколкото момче, и очевидно толкова ужасен и отчужден от останалите, колкото и тя. Двамата се забелязаха и като че се почувстваха свързани още преди да кажат и дума.

Бенджамин ѝ сподели, че бил там като шофьор. Имал кола и бил придуман от някакви момчета, които били поканени, да ги закара от Сиракюс, където следвал архитектура.

— Обясниха ми, че съм щял да видя как живее другата половина.

Той сръбна от така наречения плодов пунш и направи гримаса. В него, както се говореше, бе налят чист спирт, откраднат от химическите лаборатории. В този миг някой пусна друг албум на Уингс.

— Е, сега знаеш — въздъхна Сара.

— Да, поне платиха бензина. Но музиката ме убива. Да отидем ли някъде другаде?

Те поеха по улиците на Бостън със стария му „Форд Мустанг“. Гърнето му беше спукано и той вдигаше такъв шум, че всички се обръщаха подире им. Откриха малък италиански ресторант, където тя бе ходила веднъж, поръчаха си порции с изпускащи пара спагети вонголе и бутилка евтино вино „Чианти“. Седяха и разговаряха до затварянето на заведението. Сара каза, че си спомня един бар наблиз

и отидоха да го потърсят, ала не успяха да го намерят и продължиха да се разхождат. Беше ясна есенна нощ, въздухът бе мразовит и тя се изненада, като мушна ръка в неговата. Трябва да бяха извървели километри и през цялото време не спряха да говорят.

Той ѝ разказа, че идва от Абилин, Канзас, където родителите му имали магазин за хардуер. Сподели, че сега, когато не трябва да живее там, мястото много му харесвало, но докато растял, нямал търпение да се измъкне. Имал по-голяма сестра, която почти не виждал, и не се разбираше с баща си, който все още му бил сърдит, защото не е станал адвокат. Сара го попита дали винаги е искал да бъде архитект, а Бенджамин поклати глава отрицателно. Това, което действително е желал, било да стане актьор.

— Е, не точно актьор — поправи се той. — Филмова звезда. Известен като Пол Нюман или някой друг като него.

— А какво те разколеба?

— Не бях достатъчно добър. В колежа единственото, с което се занимавах, беше драматичният кръжок. Играех във всички пиеси — направих някои хубави роли. Но благодаря на Бога — получих просветление.

— Разкажи ми.

— Ами играех Анджело в „Мяра за мяра“. Познаваш ли пиесата? Сара кимна неопределено.

— Добре. Нали си спомняш, че когато Изабела не иска да спи с него, Анджело заповядва да отсекаат главата на брат ѝ Клаудио, но те не го правят, а само се преструват, че са го сторили. И вместо това обезглавяват някакъв бедняк.

— Бернардин.

— Точно той. Хей, имаш впечатляваща памет! Та директорът ги кара да ми донесат главата в кошница и, разбира се, аз не знам, че тя не е на Клаудио и трябва да повдигна покривката и да видя какво съм направил. И той каза: „Бен, искам да повърнеш, ама наистина. И да покажеш наченки на вина“.

— Вина... Звучи като по книга.

— Да, историята на моя живот. И така, всяка вечер поглеждах в кошницата онази нелепа гумена глава, цялата омазана с кетчуп, и се опитвах, боже мой, опитвах се да се вживея в ролята си... Но единственото, което ми се искаше да сторя, бе да се разсмея.

— И направи ли го?

— Не. С изключение на последната вечер, когато някой бе сложил надуваема жаба вместо главата. Иначе просто се престорих — повръщане, вина. И бях чудесен. За мен написаха някои великолепни отзиви. Но знаех, че ако не го почувствам истински, значи не съм създаден за актьор.

— Вярваш ли, че всички актьори го чувстват?

— Не, но смятам, че най-добрите го правят.

На свой ред, Сара му разказа за семейството си и за детството си в Бедфорд. Но само при споменаването му той направи насмешлива физиономия, сякаш вече знаеше с кого си има работа. Това веднага я накара да започне да омаловажава всичко, което опираше до пари, привилегии и връзки. Сякаш да бъде в Уелзли вече не бе достатъчно за него да определи социалния ѝ статус.

Никога не беше срещала момче, което да слуша толкова добре. Когато най-накрая — повече на късмет, отколкото чрез ориентиране — намериха пътя до мястото, където бе паркирал колата, тя беше вдигната. Докато си я върнат, се зазори и те отново огладняха. Отидоха с форда до масачузетската отбивка и намериха един паркинг за камиони, където си поръчаха мазни порции с бекон и яйца и филийки черен хляб.

Това беше една от най-хубавите ноци в живота на Сара. Когато той ѝ каза довиждане и я целуна невинно по бузата, а после се отправи да прибере приятелите си обратно в Сиракюс, тя разбра... Или по-скоро се надяваше, че това е мъжът, за когото ще се омъжи и от когото ще роди деца.

Но желанието ѝ не беше само сантиментално, то беше абсурдно. Всички знаеха вица за родителите, които изпращат момичетата си в Уелзли, за да си намерят съпрузи. Но идеята бе, че се очаква да хванат някой богат и перспективен харвардски възпитаник, а не син на канзаски собственик на магазин от някакъв си университет, както би се изразил баща ѝ. Освен това тя едва бе навършила двадесет години и все още беше девствена. Единствената в целия колеж, както понякога си мислеше. Беше средата на седемдесетте години, периодът след откриването на противозачатъчните таблетки и преди появата на СПИН-а, и всички се чукаха като зайци. Или поне така изглеждаше. Всички — с изключение на Сара Давънпорт.

Не беше поради липса на предложения или защото бе предпазлива, уплашена или безразлична. Знаеше, че разсъжденията ѝ са старомодни и вероятно малко глупави. Съквартирантката ѝ Айрис сигурно си мислеше, че важат и двете, както и че е напълно луда. Те бяха родени в една и съща седмица през септември и Айрис постоянно ѝ напомняше, че тъй като е с пет дни по-голяма от Сара, е безкрайно по-умна от нея. Тя определено бе единственият човек, с когото Сара можеше да води толкова интимни разговори. Приятелката ѝ бе израснала в Питсбърг, където според твърденията ѝ абсолютно всички шестнадесетгодишни бяха правили секс.

— Просто го преодолей, момиче! — убеждаваше я Айрис. — После бъди придирчива.

Но Сара смяташе, че трябва да обича мъжа, с когото щеше да го направи за пръв път. Това бе старомодно схващане, но ѝ се струваше правилно. Въпреки че бе имала гаджета, с които бе правила почти всичко друго, което водеше до леглото, както бе разбрала от разговорите си с Айрис, Сара започна да се чувства някак странно. А тези неща излизаха наяве. Например със сигурност знаеше, че един малък самохвалко, с когото излизаше за кратко, беше пуснал слуха, че тя прави свирки. И макар според чутоето от Айрис той да не бе успял да получи нито една, това я притесняваше.

Ако онази нощ Бенджамин бе предложил да правят секс, дори на задната седалка на мустанга си, тя щеше да се съгласи. Както обаче се оказа, те не стигнаха до това и през следващите пет месеца. Говореха си по телефона поне веднъж седмично и се срещаха няколко пъти в Ню Йорк, за да гледат филм или някоя нова изложба, като всяка среща завършваше с вечеря и целувка по бузата на сбогуване. И точно когато Сара се примири с мисълта, че единственото му намерение е да бъде новият ѝ най-добър приятел и че вероятно си има гадже в Сиракюс или в родния си град в Канзас, той пристигна неочаквано в Уелзли на Свети Валентин. Носеше огромен и на вид леко агресивен букет от кървавочервени амарилиси. И заяви, че я обича.

Едва по-късно тя откри, че постъпката му не е била толкова рискована, колкото ѝ се бе сторило. Бенджамин тайно се бе обадил предварително на Айрис, за да провери дали Сара има други планове. А сетне се бе заинтересувал дали е добре дошъл.

Същото лято Бенджамин си намери място в претоварената от работа архитектурна фирма в Апър Ийст Сайд, където единственото, което му възлагаха да прави, бе да отговаря на телефонните позвънявания и да донася кафе. Чрез познат на баща ѝ Сара вършеше същото за една компания за телевизионни реклами. И двамата не получаваха заплати, но благодарение на издръжката на Сара изобщо не ги беше грижа. Бяха твърде заети да се опознават взаимно.

Един стар приятел на Бенджамин от Сиракюс прекара три месеца във Флоренция и им остави апартамента си — двустайно тясно жилище на 93-а улица и „Амстердам“. Беше едно от най-горещите лета, а в апартамента нямаше климатик. Над тротоарите трептеше мараня, вътре бе почти същото.

Сара беше заключила, че Бенджамин има опит с жените. Не от нещо, което бе казал, а по-скоро от спокойните му и светски маниери. Но когато си легнаха, той изглеждаше също такъв новак като нея. Измина известно време, преди да преодолеят задръжките си един към друг. В началото тя не разбра напълно защо всички ѝ говореха, че сексът е толкова голяма работа. В онези горещи нощи с широко отворени прозорци, с шума от улицата и тяхната сгорещена кръв, Сара не успя да откликне на ненаситния глад на Бенджамин за секс. Но за пръв път изпита шеметното чувство на облекчение и освобождение.

Беше началото на юли, когато го заведе за уикенда в Бедфорд, за да се запознае с родителите ѝ, които вече бяха чували за него и бяха любопитни. Те естествено нямаха представа, че когато дъщеря им все по-често оставаше през цялата нощ в града, тя не отсяда, както твърдеше, при приятелка от Уелзли. Сара бе разказала достатъчно на Бенджамин за тях, за да има едно наум. Той беше подстригал косата си специално за случая, което тя възприе за акт на преданост. Дори за вечерята облече спортно сако, макар и без вратовръзка. Това, разбира се, не успя да заблуди майка ѝ, която по-късно го описа като „очарователен, макар и малко бохем“.

Бащата на Сара се опита да прикрие презрението си към всеки колеж, който не е от веригата на Айви, зад прекалено ентузиазирания си интерес към Канзаския университет, който Бенджамин бе завършил, преди да отиде в Сиракюс. Вечерята беше като интервю за работа. Баща ѝ знаеше почти толкова за архитектурата, колкото Бенджамин — за корпоративното финансиране, но очевидно бе подготвил домашното

си. Докато Сара и майка ѝ се хранеха мълчаливо, баща ѝ подложи клетия младеж на дващестминутен кръстосан разпит. Искаше да му разкаже всичко за Вернер Селигман, професор в Харвард, който наскоро се бе преместил в Сиракюс и щеше през следващите години да промени облика на университета. За щастие Бенджамин вече му беше фен и с лекота издържа теста. По-късно загуби малко точки, налитайки на майка ѝ, докато излизаше на пръсти, полугол, от стаята на Сара. Но ги навакса на следващата сутрин, когато бе натупан за пръв път от своя бъдещ тъст на тенискорта.

На неделния обед към тях се присъединиха две семейни двойки, живеещи наблизко. Те имаха малки деца, които се залепиха за Бенджамин, сякаш го познаваха, откакто са се родили. Той мило се закачаше с тях и скоро ги накара да се превиват от смях. Децата не искаха да го оставят на мира. Сара знаеше, че много мъже на неговата възраст можеха да го правят, но това, което я порази, бе как Бенджамин разговаряше с тях без следа от снизходителност. Майка ѝ я видя как го наблюдава и по нейната многозначителна усмивка дъщерята разбра, че е отгатнала намеренията ѝ.

Вдигнаха пищна сватба в Бедфорд през лятото, когато Сара се дипломира в Уелзли. И нито веднъж през последвалите дълги години тя не промени впечатлението, което си бе създадала за него през нощта на първата им среща. Сара обичаше почти всичко у Бен: неговата нежност, остроумие и щедрост; начина, по който възприемаше мнението ѝ; интереса му към това, което тя мислеше, казваше или правеше; жеста, с който я канеше да седне на чаша чай, ако тя имаше проблеми, и я оставяше да му разкаже всичко за тях, без да се опитва да ги реши вместо нея. Харесваше страстта му към работата му и беше убедена, че ако има някаква справедливост на този свят, един ден той ще сътвори велики дела.

Интересите им не съвпадаха напълно, но всеки от тях изглеждаше еднакво отворен за нещата, които другият ценеше. Той четеше най-вече нехудожествена литература, но скоро тя го накара да чете и романи — Джейн Остин и Хенри Джеймс, както и Ъпдайк, Белоу и Рот — и му проведе бърз курс по класическа музика. За кратко Бенджамин бе завладян от операта на Моцарт. Никога нямаше да забрави сълзите, които се стичаха по бузите му в Метрополитен, докато слушаха прословутата серенада в „Така правят всички“. На свой

ред, той я заведе да гледа мрачни европейски филми на режисьори, за които почти не бе чувала, като Херцог и Фасбиндер. Пусна ѝ да изслуша всичките му плочи на Майлс Дейвис и Нийл Янг, заведе я в тъмни второкласни заведения в центъра да се наслади на пънкбанди, които бяха така еднообразно отегчителни, че и тя се почувства готова да заплаче.

Двамата толкова си подхождаха, че понякога на Сара ѝ се струваше трудно да разбере къде точно свършва тя и започва той. От време на време се притесняваше, че е твърде отстъпчива — сякаш без да го осъзнава, тихомълком бе разглобена и изградена отново. Когато отиваха да купуват дрехи, храна или мебели или когато обновяваха интериора на дома си, почти винаги вземаше връх вкусът на Бенджамин. Не че той не уважаваше желанието ѝ, просто тя бе много щастлива да се съгласява с него. Защото обикновено не знаеше какво иска, а той винаги знаеше. Изправена пред дузина различни форми на чашите за вино или пред двадесет нюанса на синьото, Сара се чувстваше объркана. Това не бе от голямо значение за нея, но по някакъв начин тя си го обясняваше с факта, че познаването на структурата, цвета и формата бяха работа на Бенджамин.

Знаеше, че не е така с повечето семейни двойки. Много от мъжете с облекчение отстъпваха подобни решения на жените си. Нямаше съмнение, че и Бенджамин се стремеше да контролира нещата. Сара си спомни, че веднъж бе чела за такива хора, когато ходеше на курс по психология в Уелзли. Желанието им да контролират често произлизаше от дълбоко стаената несигурност, от тревогата, че ако не изглеждат решителни и не държат под око всичко, ще настъпи хаос и ще ги съкруши. Може би Бенджамин беше някаква мека версия на това. Ако беше така, Сара бе щастлива да живее с нея. Защото той не беше тиранин. А и честно казано, това често бе облекчение за нея.

Ала той можеше да бъде и мрачен, и труден, особено когато нещата в работата му не вървяха. Освен това у него имаше някакво безпокойство, което вероятно трябваше да я притеснява повече. Когато се караха — което не беше често и поради това бе още по-потискащо, когато се случеше — Бенджамин можеше да бъде жесток. Сетне сякаш му бе трудно да се извини или да прости. И двамата бяха остроумни, но неговият език бе по-остър и дори когато вината не бе нейна, умееше да извърти нещата така, че накрая тя се извиняваше.

В тези първи години най-хапливите им кавги бяха за родителите ѝ. Може би неизбежно Бенджамин им се сърдеше и негодуваше срещу това, че бе зависим от парите, които ѝ отпускаха. Когато завърши в Сиракюс, си пробиваше път три мъчителни и еднообразни години на стажуване, докато най-накрая получи правото да практикува като дипломиран безпаричен архитект. Той започна, като наричаше къщата в Бедфорд Кънтри клуба, а в компания понякога се шегуваше, че ключът към успеха за един архитект е да се ожени за пари. Сара обаче знаеше, че тези коментари бяха по-скоро начин на приспособяване и бяха насочени към него самия, а не към нея.

Истината бе, че и на нея, почти колкото и на него, не ѝ харесваше, че разчитаха на парите на родителите ѝ. Това я караше да се чувства излишна, сякаш нямаше значение дали постига успех в живота си, или затъва в безнадеждна бъркотия. След колежа ѝ предложиха работа в същата компания, където бе разнасяла кафе, но тъй като първоначалният контакт бе от страна на баща ѝ, а не неин, тя я отказа. Вместо това кандидатства и се изненада, като получи изследователска работа в телевизионна компания, която правеше документални филми за изкуството.

Първият ѝ проект беше сериал за Пи Би Ес, посветен на великите американски писатели. За съжаление, за да бъдат квалифицирани като такива, всички те трябваше да са починали. Така че вместо нейните сегашни герои — Рот, Белоу и Ъпдайк, бяха включени обичайните автори, изучавани в гимназията: Мелвил, Марк Твен и Скот Фицджералд. Продуцентът — снизходителен англичанин, който носеше бели обувки от шевро и тупе^[1] — изказа основанията си, свързани с „бюджета и авторското право“ с тон, който подсказваше, че Сара не трябва да тормози красивата си глава за това. Всички алтернативи, които тя предложи, бяха отхвърлени. Хенри Джеймс бил твърде женствен, Едгар Алън По и Биърс — твърде луди, Хемингуей — твърде мъжествен. Нейната забележка, че и Едит Уортън^[2] вероятно е била твърде женствена, не донесе нищо добро за развитието на кариерата ѝ.

Парите бяха смешно малко, но поне си ги печелеше сама. Тя открай време си беше схватлива и след две години работеше за два пъти по-голяма заплата в по-млада и по-модерна компания в Сохо^[3]. Режисираше свой сериал, този път за писатели, които бяха още живи.

И макар че в един от случаите интервюто бе все така надуто и отегчително, Сара подозираше, че конкретният писател просто е бил прекалено вживян в творчеството си.

Животът, който водеха с Бенджамин в малкия си апартамент под наем в края на Гринидж Вилидж, беше скромнен, но щастлив. Той вече работеше за „Долиш енд Дру“ — старомодна, но доста голяма фирма, която проектираше най-вече малки промишлени и търговски обекти. Бенджамин печелеше малко повече от нея и работата му беше рутинна, но скоро бе забелязан. Той беше един от най-добрите чертожници и творци на макети в офиса и се оказа много търсен за презентации.

Забавното бе, че работеше заедно с умен и талантлив млад архитект, който бе нает направо от студентската скамейка на Колумбийския университет предната есен. Мартин Инграм беше дребен на ръст, тъмнокос и като се изключи голото му теме — изключително космат. Имаше дяволити черни очи и остър ум. Притежаваше творчески нюх и амбиция, които се пропиляваха във фирма като „Долиш енд Дру“. Чувството му за хумор бе по-хапливо дори от това на Бенджамин и на своите съседни бюра те си правеха жестоки шеги. Често имитираха суетния, носещ винаги папийонка Ейдриан Долиш и другите старши партньори. Двамата станаха близки приятели и скоро замислиха да избягат и да си основат собствена фирма.

Мартин бе израснал в окръг Насо, в градчето Сайосет — име, което за Сара имаше само негативен подтекст. Веднъж, като дете, бяха я водили там да посети място, наречено Лолипоп Фарм^[4], където бе ухапана от козел. Освен това изяде твърде много захарни пръчки и после повръща на задната седалка на новата кола на майка си. За Мартин обаче Сайосет беше чист, златен и подреден американски град, място, където хората никога не заключваха вратите си и винаги помагаша на съседите си. Той нямаше търпение да се върне там заедно с доста високата си жена Бет — агент по недвижимо имущество. Тя имаше креслив глас и къдрава червена коса. Сара напразно се бе опитала да я хареса. Бет и Мартин бяха измислили всичко. Когато им се родяха деца — на очевидно предварително планирана дата, — те щяха да се преместят в Сайосет.

Вечерта, когато този гениален план бе огласен пред Сара, четиримата ядяха пица на кръглата стъклена маса в апартамента на

семейство Инграм. Той се намираше в по-класен квартал от техния и беше доста по-голям, макар че по мнението на Сара бе прекалено натруфен. Мартин и Бет внезапно подхванаха темата за отиване в Сайосет, възхвалявайки пред Сара неговите добродетели по начин, който за малко да я обърка.

Сред безбройните други предимства мястото очевидно имаше добри училища, по-чист въздух, по-ниска престъпност, супермодерна обществена библиотека и голям деликатесен магазин, наречен „При Банхоф“ на Джексън авеню. Нещо повече, уверяваше я Мартин, вече нямало никакви хапещи козли. Лолипоп Фарм била затворена през 1967 година. И още нещо, което трябвало да се изтъкне: там имало недостиг на свестни архитекти, което давало големи възможности на новоизлюпената ИКА — „Инграм Купър Асошиътс“. Точно тогава Сара разбра накъде води всичко.

— Значи ли това, че и ние трябва да се преместим там? — попита весело тя. Само се шегуваше, но от мълчанието, което настъпи, и от изражението на Бенджамин разбра, че той точно това има предвид.

— Трябва да обсъдим тази идея — отвърна съпругът ѝ.

— О, така ли? И кога ще го направим?

През следващите седмици това ескалира в истинска битка. Излезе наяве, че Бенджамин вече бе пообиколил мястото с Мартин и бе харесал видяното. Можел да си ги представи как живеят там, заяви той. Сара го обвини, че е скрил всичко от нея от егоизъм, допускайки, че неговата кариера трябва да е на първо място. И че иска да решава сам къде да живеят. Заяви му, че тя не желае да се мести в предградията. Може би каза думата с леко презрение, но той за пръв път я обвини, че е снобка от Уестчестър и това толкова я вбеси, че не му говори цели три дни. Между тях настъпи студенина, която сякаш и двамата не желаеха и не можеха да разтопят. Не се докоснаха повече от месец.

Помириха се в една слънчева съботна утрин в началото на пролетта. Двамата намусено маневрираха с количка по пътеките на един разсадник в покрайнините на града, където бяха дошли да купят някои растения за двата квадратни метра тераса на покрива. Тогава Бенджамин внезапно спря и взе една саксия с клематис.

— Тази е за теб — каза той. Усмиваше се странно, но за момент тя си помисли, че е напълно дружелюбен, че може би това е предложение за мир. После видя табелата. Името на вида беше „Арктическата кралица“.

Преодоляха несъгласието си по въпроса къде ще живеят. Но тази внезапна зловна постъпка остана в сърцето на Сара. Тогава за пръв път той я бе обвинил, че е фригидна и това я шокира и нарани.

Аби се роди осемнадесет месеца по-късно. А две години след това — същия месец, когато „Инграм Купър Асошиътс“ получи първата си поръчка — се появи и Джош. За всяко от ражданията Сара организираше работата си така, че да излезе за няколко месеца в отпуск. Нейната кариера, макар и да не процъфтяваше, се развиваше достатъчно добре. Единият документален филм бе довел до друг. Филмът, който бе направила за колекцията от фотографии на Дейвид Хокни^[5], дори бе номиниран за наградата „Еми“. Сега живееха в квартал Ъпър Уест Сайд, в друг апартамент под наем, по-удобен и просторен от старото им любовно гнездо на „Амстердам“. Но с две малки деца и детегледачка на пълен работен ден, която едва успяваха да си позволят, той все още бе тесен и далеч от идеалното. Всяка сутрин Бенджамин се качваше в старото им волво комби и се бяхтеше през натовареното движение към Сайосет.

Верни на графика си, Мартин, Бет и двамата им малки сина, родени точно с разлика от десет месеца, вече живееха там, като „Инграм Купър Асошиътс“ и нейният нарастващ колектив се помещаваше в дълго студио с остъклен покрив сред кленовете в техния обширен заден двор. Около четвъртия рожден ден на Аби семейство Купър бе решило да се присъедини към тях. Със заем, осигурен, въпреки нежеланието на Бенджамин, от попечителския фонд на Сара, те си купиха малка бяла, облицована с дъски къща, недалеч от тази на семейство Инграм. И няколко месеца по-късно внесоха депозит за леко полегат терен от един акър, залесен с гора, в края на градчето. Там Бенджамин щеше да им построи чудесна къща по собствен проект.

По-късно на Сара щеше да ѝ бъде трудно да определи момента, в който започна да приема идеята да се преместят. Беше процес на покаяние, на нарастващо неудобство да отглежда децата си в Манхатън. За разлика от Аби, Джош не бе лесно дете. Беше като магнит за всеки вирус. След един ужасен уикенд, когато Джош не

можеше да диша, посиня и трябваше да го откарат спешно в болницата, му поставиха диагнозата: астма. Той беше кротко и привързано момче, непригодно за суматохата и глъчката на големия град. Пищеше по един час всяка сутрин, когато тя тръгваше за работа. И след като детегледачката им реши, че повече не може да издържи и напусна, Сара започна да отказва работа, за да прекарва повече време у дома.

Летните уикенди прекарваха у Марта и Бет, като си правеха барбекю под дърветата. Запознаха се с техните съседни, докато Сара наблюдаваше как Аби и Джош тичат свободни, здрави и щастливи с другите деца. Тогава тя взе да вярва, че ако ще става майка домакиня, там няма да е толкова лошо място за тази цел.

Спорният въпрос, който стана причина за вземането на решението и заради който Бенджамин и баща ѝ се скараха за пръв път, беше образованието. Въпреки че „Инграм Купър Асошиътс“ се справяше добре, приходите от нея не бяха достатъчни за плащането на таксите на луксозните частни училища в Манхатън. Родителите ѝ реагираха снизходително, когато Сара за пръв път им каза решението да се преместят. За баща ѝ Лонг Айланд бе достатъчно добро място да паркираш яхтата си, но определено не ставаше за живеене. Той никога не бе ходил в Сайосет, но това не му беше необходимо, за да знае що за градче е. И фактът, че дъщеря му и внуците му са принудени да се преместят там, бе доказателство за неспособността на Бенджамин да ги издържа подобаващо. Ако искаха да напуснат големия град, защо не дойдеха в Бедфорд?

В последен опит да откупи преместването им той ги заведе на обед в клуба си — старомодно място, където жените се радваха на малко по-висок статус от едно лошо обучено ловджийско куче. Егото на Бенджамин вече бе засегнато и той се наежи, преди още да са седнали. Навън беше деветнадесет градуса и той бе дошъл с откопчана яка на ризата си, но на вратата го принудиха да вземе под наем вратовръзка и сако, което бе с няколко размера по-голямо и миришеше на цигарен дим. С по-голям ентузиазъм, отколкото действително изпитваше, Сара разказа на баща си всичко за къщата, която щяха да си построят. Той я изслуша в пълно мълчание, дъвчейки мрачно агнешките си пържоли.

— И училищата там са чудесни — каза в заключение тя.

Той се взря в нея над очилата си за четене.

— И ще подложите Аби и Джош на държавната училищна система? Поразен съм.

— Е, Джордж — каза меко Бенджамин. — Тази система беше достатъчно добра за мен.

Баща ѝ се обърна бавно и го погледна изпитателно.

— Била е достатъчно добра за теб ли? — Помълча многозначително и продължи: — Нямам намерение да бъда неуважителен. Сигурен съм, че образованието, което си получил, е било толкова добро, колкото градът... съжалявам, забравих името.

— Абилин.

— ... Колкото градът е можел да осигури. Но мислил ли си някога какво можеше да правиш днес, ако родителите ти са били в състояние да те изпратят в нещо по-елитно?

Беше толкова потресаващо грубо, че Бенджамин погледна изумено Сара и се ухили. Но баща ѝ продължи, сякаш не забеляза физиономията му:

— Нека да им дадем по-добър възможен старт в живота. Аз ще платя.

Бенджамин се изправи.

— Благодаря ти, Джордж, но няма да стане. Те са мои деца. И на Сара, разбира се. И ние ще направим за тях това, което считаме, че е най-добро. Сега моля да ме извиниш, но трябва да отида да спечеля малко пари.

Беше напрегнат момент, ала Сара винаги щеше да му се възхищава за решителната, но достойна съдържаност, която прояви и тогава, и в много следващи подобни ситуации.

Животът в предградията се оказа по-добър, отколкото Сара смяташе, че има правото да очаква. Къщата на три отделни нива, която в крайна сметка Бенджамин построи за тях, беше прекрасна. А около нея, запазвайки естествения декор на дърветата и скалите, които вече си бяха там, Сара направи градина, която ѝ подхождаше. Децата заякнаха. Дали ставаше дума за съботен сутрешен футбол или за езда, за училищна пиеса или летен лагер в Адирондак, Аби винаги беше звездата без никакво усилие.

За Джош трябваше повече време. На три години той загуби връхчето на десния си палец, когато Бенджамин по невнимание хлопна

вратата на колата върху него. Направиха му серия от операции, за да му придадат по-нормална форма и дефектът като че ли никога не му попречи при писането, рисуването или каквото и да било друго занимание. Обаче това го направи още по-стеснителен и срамежлив. В училище му беше трудно, бавно се сприятеляваше и ако не беше Аби да го защитава, той можеше да стане жертва на побойниците. Но макар в сянката на сестра си, постепенно Джош израсна по-здрав и по-уверен, а пристъпите на астма станаха по-леки. Беше чувствително и обичливо дете, но притежаваше някаква упорита издръжливост, несъмнено породена от многото страдание още в ранното му детство. Бенджамин естествено никога не си прости за инцидента, дори и след като Джош започна да се шегува с него, вдигайки два пръста и казвайки с унесен хипарски тон: „Половин мир, човече“, което се превърна в нещо като семеен поздрав.

Цената за превеждането на сина ѝ през изпитанията му беше кариерата ѝ. Макар че тя отказваше да го тълкува така. Сара постепенно занемари работата си и накрая престанаха да я търсят. А когато Джош най-сетне бе щастлив, здрав и уверен и тя започна да звъни във фирмите, откри, че светът се е променил. Телевизията бе станала още по-безмилостно комерсиална и сякаш никой не се интересуваше от типа филми, които тя бе правила. Вече дори не бяха точно филми. Една нова технология бе взела надмощие. Всеки снимаше документални продукции с леки видеокамери; в монтажните бяха изхвърлили старите стийнбекови машини и ги бяха заменили с електронни. Нямахше да отнеме много време на Сара да се научи как да се приспособи, но нещо я задържаше. Чувстваше, че животът ѝ се е променил и трябваше да опита нещо ново.

Бенджамин бе този, който подхвърли идеята. Като се прибра една вечер у дома, той случайно спомена, че току-що е видял табела „Продава се“ пред местната книжарница. Мястото не беше от най-вдъхновяващите и въпреки че Сара заедно с много приятели и съседи го посещаваше, макар и немного редовно, всички се оплакваха от собственичката. Нямала никакво въображение, била некадърна, а понякога — направо груба. Да притежава своя книжарница бе една от мечтите на Сара, но докато Бенджамин не предложи да я купят, винаги си бе мислила за нея като за нещо подобно на някогашната му мечта да стане Пол Нюман.

- Не можем да си го позволим — каза тя.
- Можем — увери я той.
- Но как ще я управлявам?
- Знаеш много добре, че ще бъдеш блестяща.

И тя беше. За три години преобрази „Вилидж Букс“, дори започна да реализира скромна печалба. Беше накарала Бенджамин да проектира една пристройка отзад и дълго преди някой друг да го направи, я превърна в място за отмора с подово осветление и удобни кожени дивани. Имаше даже малък бар, в който човек можеше да си поръча кафе, сода или домашно приготвени сладки. Обзаведе единия ъгъл като детски кът с играчки и ниска масичка, където децата можеха да седнат и да четат или да шарят с моливи. Изгради нова и по-бърза система за поръчки и най-безсрамно използва старите си връзки, като ласкаеше или молеше всеки автор, за когото можеше да се сети, да дойде на среща с читатели и да продаде някоя и друга книга.

През това време Бенджамин и Мартин се замогнаха все повече. В изоставената фурна в търговската част на града, която бяха превърнали в художествено ателие, за тях вече работеха повече от петдесет служители. Постепенно, почти незабелязано, без да са вземали никакво официално решение, Бенджамин започна да ръководи бизнеса, докато Мартин развихри творческата си сила. И въпреки че Бен не беше съвсем щастлив от това разделение на работата им и ръцете да го сърбяха при вида на някой нов проект, който придобиваше форма на чертожната маса, той признаваше, че нещата вървят по-добре по този начин.

— Той е геният, а аз съм този, който подкупва длъжностните лица — шегуваше се Бен.

И макар Сара винаги да възразяваше на това, защото не преставаше да се надява, че един ден съпругът ѝ ще стане велик архитект, накрая прие, че е прав. Бенджамин беше повече организатор, отколкото създател. Ако човек му покажеше нещо — било то чернова на писмо или вестникарска притурка за книжарницата, или проекта на някоя сензационно нова сграда, върху който работеше Мартин — той веднага забелязваше слабите места и знаеше как да ги направи по-добри. Това беше рядък талант, но Бенджамин явно не го оценяваше. От време на време, просто за да поддържа формата си, вземаше пряко участие в някой проект или сам проектираше нещо. И когато това се

случеше, Сара виждаше промяната в него, в духа и в енергията му. Тогава той сякаш се наелектризираше и се ободряваше.

Бен беше най-добрият баща за Аби и Джош. Помагаше им в домашните по математика или им показваше как се вкарват кошове в двора. Водеше ги на уроци по цигулка или по бейзбол, дегизираше се като Дракула, за да забавлява двадесет хлапета на Хелюин. Грижеше се за децата си дори повече от Сара, която работеше дълги часове, опитвайки се да преобрази книжарницата, и още не беше наела Джефри да ѝ помага. Тя дори откри, че взе да изпитва лека ревност, когато малките се обръщаха към него за помощ, а не към нея.

Приятелките ѝ постоянно повтаряха колко велик мъж има тя в сравнение с техните съпрузи, каква щастливка е. Но забележката, която завинаги щеше да остане в съзнанието ѝ, бе казана от Айрис. Тя и нейният мъж Лио, който беше борсов агент и когато не работеше, изглежда, прекарваше повечето време на игрището за голф, живееха в Питсбърг, но в квартал, който бе по-висока класа от този, където тя бе израснала. Айрис бе завършила журналистика и сега беше помощник-редактор в „Поуст Газет“. Два пъти годишно с техните три буйни деца, но без Лио, тя долиташе в Ню Йорк, за да прекара някой дълъг уикенд със семейство Купър.

При едно от тези посещения, в една слънчева съботна утрин, двете жени седяха на кухненската маса, пиеха кафе и разменяха клюки. През това време Бенджамин, който вече бе приготвил закуска за всички, бе заредил миялната машина, сортирал прането и съставил списъка с покупките, без да се допитва до Сара. Сетне весело натовари петте деца в колата и се отправи към търговския център.

— Това не е ли малко нереално? — попита Айрис.

— Кое?

— Той прави всичко. *Знае* всичко. Смята се, че мъжете нямат понятие колко масло има в хладилника. Обзалагам се, че той знае дори размера на обувките на децата.

— Така е.

— И телефонните номера на техните приятелчета?

— Разбира се.

— Лио не помни дори имената им. Наясно ли е Бен с размера на роклите ти?

— Да.

— А на сутиена ти?

— Мразя да пазарувам, той купува повечето ми дрехи.

— Знае ли кога е месечното ти неразположение?

— Айрис!

— Знае ли?

— Да.

— Това не е естествено.

— За бога, не сме хиляда деветстотин и петдесета!

— Не ме разбирай погрешно. Фантастично е, но не е естествено.

Скоро след това тя разказа на Сара нещо, което бе чула от свой приятел в Питсбърг, известен адвокат по бракоразводни дела.

В основни линии ставаше дума, че имало два типа мъже, които бягали от брака: непристойните и нуждаещите се. Непристойният мъж обикновено бил воден от долните си инстинкти, този тип просто не можел да устои на желанията си. Колкото и много да обичал семейството си, то винаги идвало на второ място след главната цел в живота му — да тича след жени. Нуждаещият се мъж по същество бил несигурен и винаги се стараел да докаже на себе си колко много го обичат всички. Вследствие на това семейството му било като една голяма машина за любов, която се нуждаела от неговия постоянен контрол и внимание. Когато децата му пораснали и вече не се нуждаели толкова много от него, той внезапно се ужасявал, че вече е стар и безполезен. Така че побягвал с друга жена, за да намери при нея нова машина за любов.

Айрис го спомена повече на шега, отколкото като сериозен пример. Но дни наред после мислите на Сара се връщаха към този разговор. И колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше на намека ѝ.

Двамата с Бенджамин бяха по-щастливи от всички семейни двойки, които познаваше. Вярно е, че той беше прекалено придирчив към детайлите — като истински архитект. Всичко в живота му трябваше да бъде на правилното място, под съответния ъгъл, да е балансирано и точно и да няма остри ръбове. Обичаше да бъде харесван. Но не беше ли така с повечето мъже?

Идеята, че е от типа съпрузи, които внезапно стават и напускат, беше абсурдна. Ако Айрис наистина бе намекнала за това, то граничеше с параноята. Те се обичаха и си вярваха. И макар

сексуалният им живот да не беше толкова вълнуващ, колкото той искаше, и от дълго време да беше източник на напрежение помежду им, тя нито веднъж, откакто бяха женени, не го бе заподозряла в изневяра. Бенджамин просто не беше такъв тип. Както и тя.

Но почти във всички други области двамата се разбираха великолепно. Толкова много съпруги и майки се оплакваха колко ужасни, егоистични, груби и необщителни били мъжете им, а Сара никога не беше се чувствала така. С Бенджамин винаги бяха разговаряли за познатите си, за работата си и естествено — най-вече за Аби и Джош. За тяхното развитие, проблеми и надежди, за успехите им в училище, за разочарованията им. Децата им бяха — тя се гордеше да го каже — центърът на тяхната вселена. Нима целта на брака не беше да отглеждаш деца и да направиш всичко по силите си, за да бъдат щастливи, уверени и пригодни за живота? Можеше ли нещо друго да бъде по-важно?

Едва доста по-късно, когато децата бяха вече тийнейджъри и Сара започна да крои планове за всички неща, които тя и Бенджамин скоро щяха да могат да правят, за местата, където щяха да отидат само двамата, забеляза сянката, която понякога сякаш падаше върху него. Улавяше го да я гледа или да се взира в далечината с израз на такава безутешност, щото би могла да си помисли, че се е случило нещо ужасно, че има рак или че някой, когото обичаха, е починал. Питаше го дали всичко е наред, а той ѝ отправяше бегла усмивка и отговаряше, че естествено при него всичко е чудесно.

На сватбата им по-голямата сестра на баща ѝ я беше отвела настрана и с тиха настойчивост ѝ бе дала някои съвети. Елизабет беше любимата ѝ леля, някога била прочута красавица от хайлайфа. Тя нямаше деца и се бе радвала на така наречения от семейството „колоритен“ живот, което Сара по-късно осъзна, че е кодовото название на „спяща с много мъже“. По онова време Елизабет бе омъжена за трети път (след години умря, току-що сключила четвъртия си брак), така че на Сара ѝ се стори доста пресилено тя да си въобразява, че може да я напътства.

— Грижете се един за друг — доверително я посъветва леля ѝ.

Не беше кой знае какво откритие, но Сара учтиво се усмихна и обеща, че ще го правят. Елизабет тръсна глава нетърпеливо.

— Не, ти не разбираш. *Грижете се един за друг*. Като двойка. Когато имаш деца, ще искаш да ги поставиш на първо място. Недей. Бракът е като растение. За да го поддържаш живо, трябва да го поливаш и да го ториш. Ако не го направиш, когато децата си отидат, ще погледнеш в ъгъла и растението ще бъде мъртво.

[1] Малка перука за темето. — Б.пр. ↑

[2] Американска писателка, носителка на наградата „Пулицър“ за романа ѝ „Възрастта на невинността“. — Б.пр. ↑

[3] Артистичен квартал в Манхатън. — Б.пр. ↑

[4] Детска зоологическа градина в град Сайосет. — Б.пр. ↑

[5] Британски художник, дизайнер и фотограф. — Б.пр. ↑

11.

Ив никога не бе имала намерение да удържи обещанието си и да позвъни на семейство Купър. Дори след като го направи, не ѝ се щеше да анализира мотивите си. При цялата болка, която скоро щеше да се развихри, тя не искаше да мисли за себе си като за неин инициатор. Вместо това, предпочиташе да вярва, че всичко е дело на съдбата. Ако не тогава и по този начин, съдбата несъмнено щеше да намери друг начин да събере нея и Бен Купър.

През седмицата във „Вододелът“ двете с Лори бяха станали новите най-добри приятелки на всички и Ив бе трогната от тяхното топло посрещане. Сара по-специално се бе погрижила да ги привлече още в самото начало. Ив я хареса доста, но не повече, от която и да е от останалите жени. Беше интересна, духовита и очевидно много умна, но у нея имаше лека резервираност — не че се големееше или държеше с превъзходство, просто беше малко студена и недостъпна. Създаваше впечатление, че дори и да си прекарал с нея десет години на пустинен остров, няма да си разкрил каква е в действителност. Обаче имаше нещо у съпруга ѝ, към когото Ив се почувства странно привлечена.

Това не стана веднага. Истината бе, че отначало сред всички нови лица в ранчото тя не му обърна голямо внимание. Ала със сигурност той беше един от най-интересните мъже там. Тя хареса неговото артистично отношение към живота, начина, по който я разпитваше за Пабло, за работата ѝ, за Санта Фе. И наистина изглеждаше заинтересуван от отговорите. Но след седмицата, макар че бяха разговаряли само два-три пъти, Ив започна да усеща странна връзка помежду им.

В групата, когато Том Брадсток или някой друг ораторстваше, двамата с Бен улавяха погледите си, разменяха си по някоя иронична усмивка. Бяха говорили много за живопис и нямаше съмнение, че тя бе поласкана от интереса му към нейната работа. Ала това, което я бе развълнувало най-много — осъзна го едва по-късно, — бе неговата тъга.

Но той беше женен. Колко щастливо — Ив не можеше да каже, ала това не променяше нещата. За нея Бен беше табу, тя винаги стриктно бе избягвала романтично обвързване с женени мъже. Не толкова от морални скрупули, а защото знаеше от опита на няколко свои приятелки, че то почти винаги завършва със сълзи.

На стената над телефона в кухнята ѝ в Санта Фе имаше корково табло, отрупано с безразборно забодени стари бележки и списъци с покупки, снимки и пощенски картички, заедно с последната рисунка на Пабло. Сред този хаос, който Ив никога не бе успявала да оправи, беше и поканата за откриването на изложбата на приятеля ѝ Уилям. Галерията бе една от важните в Сохо, това бе негова първа самостоятелна изява и той беше кълбо от нерви, звънейки ѝ почти всеки ден за морална подкрепа. В съседство с поканата бе забодено късчето хартия, на което Сара бе написала техния телефонен номер. Една сутрин в средата на юли, след като Уилям ѝ бе позвънил, Ив спря поглед на номера, взира се известно време, после вдигна слушалката и го набра.

Отговори Сара. Прозвуча искрено зарадвана, че я чува. След понататъшното обсъждане, по време на което Ив без никаква основателна причина си даде сметка, че отново се преструва, че харесва мюзикълите, бяха надлежно купени четири билета за „Целуни ме, Кейт“. Четири, защото Уилям, който наистина си падаше по мюзикъли, настоя да бъде кавалер на Ив. За времето след спектакъла бе резервирана маса в заведение на „Медисън“, наречено „Ла Гулю“, което Ив не познаваше, но Сара я увери, че ще я заплени.

Когато таксито на Ив спря пред театъра и тя видя под светлината на лампите Бен Купър да чака отвън, криейки се от дъжда заедно с мнозина други, предположи, че Сара вече е влязла или още не е дошла. Внезапно изпита стеснение и щеше да помоли шофьора да продължи и да заобиколи квартала, но чакащите хора се развикаха за таксито. Тя плати и слезе от него. Нямаше чадър и се затича колкото можеше по бързо между локвите, но въпреки това се намокри.

Той я видя едва когато наближи. Обърна се и погледът му се спря на нея, а начумереното му до този момент лице се озари от толкова топла и приветлива усмивка, че нещо в нея се преобърна. Опитаха да се целунат по бузите, но и двамата обърнаха глави на една и съща страна, така че лицата им се сблъскаха и те едва не се докоснаха по

устните. Пошегуваха се за дъжда и натовареното движение и след това тя му каза, че съжالياва, но Уилям не бил с нея. Някакъв голям немски търговец нахлул в галерията точно преди затварянето ѝ и заявил, че иска да купи цялата експозиция.

— Трябваше да се обадя, но беше твърде късно.

— Ние също искахме да ти позвъним, но Сара не успя да намери номера на мобилния ти телефон.

— Тя вътре ли е?

— Не, също е възпрепятствана. Някакъв досаден автор, който трябваше да има представяне утре в книжарницата, току-що се отказа. Поканила е стотина души, а няма да има кой да говори пред тях. Така че сега е загоряла телефона, опитвайки се да намери някого друг. Бясна е, защото с такова нетърпение очакваше да те види.

Значи щяха да бъдат сами. И въпреки че и двамата си зададоха въпроса дали да не отложат нещата и всеки да тръгне по пътя си, беше ясно, че никой от тях не го желаше. Бен подаде двата излишни билета на млада двойка от опашката, като не им разреши да му ги платят.

Представлението беше прекрасно. Как би могла да си мисли, че не обича мюзикъли? Излязоха навън развеселени и заявиха, че не са разбрали откъде са се пръкнали всичките тези чудесни песни. Все още валеше, но някак си успяха да намерят такси. Отново, както си му е редът, се запитаха един друг дали трябва да приключат за деня и да се разотидат по домовете. Но, разбира се, не го направиха. Ив седеше до него на тясната задна седалка на таксито на път за ресторанта. Смееше се и разговаряше за представлението, с допрени бедра в неговите. Никой от двамата не правеше усилие да се отмести. Тя си помисли колко красив изглежда той и как хубаво се усмихва. А после сърдито се нахока.

Ресторантът беше препълнен и те седнаха в един ъгъл до младеж и девойка, които без смущение се целуваха и докосваха. Случайно Ив бе облечена със същата зелена рокля, която бе носила в нощта на рождения ден на Бенджамин. Помисли си колко умен и различен изглежда той в поло и черно напръскано сако.

— Защо всички в Ню Йорк носят черно? — попита тя.

— Може би всички сме в траур.

— За какво?

— За нашата изгубена невинност.

Поръчаха си бифтек и салата и бутилка превъзходно вино „Марго“. Той я попита как е Пабло и тя неусетно му разказа всичко за бащата на момчето — Раул. Как те никога не са били традиционна семейна двойка, а повече добри приятели, които са допуснали грешката да станат любовници. Макар че резултатът бе Пабло, Ив заяви, че това несъмнено е била най-хубавата грешка в живота ѝ.

След това бе негов ред да отговаря на въпроси. Тя го попита за Аби и Джош, а това доведе до дълго обсъждане на семейството му. Ив сподели, че нейните родители все още са щастливо женени и живеят в Сан Диего — място, което не ѝ харесвало много. Бен разказа за баща си и как двамата никога не са успели да постигнат разбирателство.

— Той си мислеше, че съм едно арогантно копеле и вероятно беше прав. Изминаха почти петнадесет години, откакто почина, а аз едва-едва можах да се помирим с него в мислите си. Странно е как тези неща минават през някакви фази. Отначало му бях ядосан. Постоянно си повтарях как той никога не ме обичаше и винаги ме критикуваше. В действителност за известно време наистина го мразех. После някак си това премина и се почувствах просто тъжен. И малко излъган... За това, че ние никога не успяхме да се открием един друг. А сега мога честно да кажа, че го обичам. И знам, че по свой си начин той също ме е обичал. Просто принадлежеше на друго поколение. Тогава не се предполагаше, че мъжете могат да показват чувствата си, както го правим днес. А той се държеше прекрасно с Аби, когато тя беше бебе. Направо я обожаваше. Обичаше да я държи на коляното си и да ѝ разказва приказки. Никога не го бях виждал толкова мил и нежен. Сякаш се опитваше да ѝ даде любовта, която не е бил способен да покаже към мен. — Бен се усмихна. — Мисля, че ако видиш мои снимки като малко дете, ще можеш да разбереш защо му е било трудно.

— Грозноват ли си бил?

— Нещо повече — противен.

— И моите детски снимки са грозни и противни. Приличам на Миси Приси и Барни Голямата жаба.

— Някак си ми е трудно да го повярвам.

— Искаш да кажеш, че сега съм страхотно красива ли?

Беше глупаво да го изтърси, сякаш се опитваше да го сваля. Нещо, което тя изобщо не бе имала предвид. Той се смути, усмихна се

и отпи от виното. Двамата влюбени в съседство се хранеха един друг с шоколадов мус.

— Знаеш ли — каза Ив, опитвайки се да оправи нещата, — ако той беше жив днес, вероятно щяхте да бъдете приятели.

— Права си. И аз мисля така.

Ив го попита за майка му и Бен ѝ разказа как той винаги ѝ е бил любимец. Според нея синът ѝ никога не би могъл да стори нещо лошо. Дори да станел сериен убиец, тя пак щяла да намери някакво разумно обяснение за това и да му се възхищава. Нейното обожание, поясни той, пораждало семейни шеги.

— Неотдавна дойде да постои у дома и я повозих с колата из града. Мама седеше на предната седалка, а Аби, Джош и Сара — отзад. Когато успях да паркирам на едно тясно място, което не беше кой знае какво предизвикателство, тя възкликна: „Бен, ти си такъв невероятен шофьор!“ Видях в огледалото как Сара и децата едва сдържаха смеха си. Те и досега го споменават всеки път, когато паркирам проклетата кола.

Ив се разсмя и Бен поклати глава, усмихна се и отпи още една глътка от виното си.

— Хубаво е — въздъхна тя. — Майка ти те обича, това е. Казват, че едно момче никога не може да бъде обичано така, както го обича майка му. Това окрилява.

— Да, обаче грешат. Ходих на терапия в продължение на няколко месеца след смъртта на баща ми. Психотерапевтът ми каза, че ако чувстваш, че си бил обичан за нещо, което знаеш, че е неправилно или фалшиво, ако осъзнаваш, че не си бил супергероя, за когото са те мислили, тогава любовта е без значение. Тя не те окрилява, а просто те кара да се чувстваш измамник. Така че внимавай с твоя син.

— Той паркира колелото си по-добре от всяко друго дете, което познавам — усмихна се закачливо Ив.

Бен беше отказал да ѝ вземе пари за театъра, така че тя тайно плати сметката на връщане от тоалетната. Това малко го подразни, но не се издаде. Навън дъждът бе спрял. Улиците и тротоарите блестяха, а въздухът бе свеж. За пръв път миришеше на есен. Те повървяха две пресечки, а после той внезапно си даде сметка колко късно е станало и че има опасност да изпусне последния влак за вкъщи. Спряха едно такси и Бен помоли шофьора да подкара по-бързо към Пен Стейшън.

Когато стигнаха там, Бен мушна една двадесетдоларова банкнота през вътрешното прозорче и се увери, че шофьорът знае къде да я закара.

— Прекарах чудесно — каза Ив. — Благодаря ти.

— Аз също.

Двамата се целунаха по бузите и този път всичко мина добре.

— Ще ти се обадя... — обеща Бен, но бързо се поправи: — Имам предвид, ще ти се обадим, нали?

— Добре. Иди да видиш изложбата на Уилям, ако имаш време.

— Ще опитам, довиждане.

— Довиждане. Предай поздрави на Сара и децата.

Но той вече затръшваше вратата и сякаш не я чу. Ив го видя как тичешком влезе в чакалнята на гарата, докато таксито се отдалечаваше. Тя отпусна глава на облегалката си и се загледа в изцапаната тапицерия на тавана. Както Лори винаги казваше, единствените хубави мъже, които срещала, били или женени, или гейове.

На следващата сутрин Ив позвъни и се почувства едновременно облекчена и разочарована, когато Сара вдигна телефона. Двете споделиха колко съжаляват, че не са успели да се видят. Сара бе открила някакъв по-неизвестен автор, но все още се притесняваше как ще съобщи новината на клиентите си. Ив щеше да лети обратно за Ню Мексико същия следобед, но каза, че идва два-три пъти годишно в Ню Йорк и при следващото си посещение непременно ще се видят.

— И вие с Бен трябва да дойдете някой път в Санта Фе. Доведете и децата — допълни тя.

— Знаеш ли, с удоволствие бих дошла — отвърна Сара. — Никога не съм ходила там.

По време на полета към къщи и през следващите дни Ив от време на време се улавяше, че мисли за Бен. Призна си колко много го харесва, но не чувстваше копнеж или съжаление. Представата за тяхната обща съдба тепърва щеше да се оформя. През годините беше разбрала, че бленуването носи само болка. И Ив просто прие, че нещата стоят така и не могат да бъдат други.

Ако Бен беше свободен, поведението ѝ едва ли щеше да бъде различно. У него имаше някаква напрегнатост, която я интригуваше, но и плашеше. А точно сега Ив не чувстваше нужда от това в живота

си. Тя винаги бе самостоятелна, дори и като малка. Родителите ѝ бяха грижовни, но сдържани, възпитаваха трите си деца в независимост, което Ив оцени едва по-късно като техния най-голям подарък.

Това беше нейното качество, което мъжете погрешно тълкуваха като нежелание за обвързване. Единственият, който някога я бе разбирал напълно, беше Раул, който очевидно имаше същия характер. Дори и през двете години, в които живяха заедно, те бяха отделни души. Като пътници, чиито различни маршрути са съвпаднали за кратко.

Преди Раул тя бе живяла сама. Беше изпитвала болка, но никога — самота. Винаги имаше своята работа и приятелите си, а понякога, когато ѝ се струваше правилно и необременяващо, те биваха и любовници.

Десетина дни след като се върна от Ню Йорк Бен Купър изчезна от мислите ѝ, а Ив се потопи в своя живот в Санта Фе. Но точно тогава една нощ ненадейно го сънува. Беше в театър, не толкова бляскав и голям като този, в който бяха, а спектакълът бе по-младежки, отколкото този на Бродуей. Ив не беше сред публиката, а на сцената. Беше неин ред да играе, обаче не бе имала време да научи репликите си. Тогава видя Бен на първия ред, седнал до възрастна жена, която тя не познаваше. Той изговаряше нещо, опитвайки се да ѝ подсказе думите, но Ив не успяваше да ги чуе и безпокойството ѝ нарастваше. Точно в този момент се събуди.

Същата сутрин, като се връщаше къщи, след като бе оставила Пабло в яслите, тя спря да си купи вестник от павилиона в търговския център на Гарсия стрийт и там се сблъска с Лори. Докато пиеха зелен ментов чай в слънчевия двор, тя ѝ разказа съня си. През седмицата, която бяха прекарали в Монтана, двете бяха стигнали до общото мнение, че Бен Купър е един от най-привлекателните мъже в ранчото и Лори с престорена завист вече бе изтръгнала подробен разказ за вечерта им в Ню Йорк. След дванадесет години аналитична психология тя се смяташе за нещо като експерт по въпроса за тълкуване на сънищата. Този, заяви тя, бил ясен като бял ден.

— А какво беше поведението на възрастната жена, която седеше до него? — попита Лори.

— Поведението ѝ ли?

— Как се държеше? Усмиваше ли се, мръщеше ли се?

— Не знам.

— Ив, важно е. Това е била майка му. Ти очевидно искаш да знаеш дали тя одобрява. Затова е била там.

— Аз не съм я завела, той го беше направил.

— Не го приемаш сериозно.

— Знам. Както и да е, какво да одобрява?

— Теб и Бен.

— Лори, остави ме на мира! С Бен нямаме нищо общо.

Но дори когато го изрече, някакъв вътрешен глас ѝ нашепна, че ще има.

Бен си резервира стая в хотела точно от другата страна на „Плаза“, мрачно и скромно място, което е познавало и по-добри времена. Беше го избрал направо от туристическия справочник, в който се твърдеше, че Джон Кенеди и Ерол Флин са отседнали там. Той тръсна чантата си в тясната и прекалено гореща стая и в този миг му хрумна, че изборът му на квартира може да е повлиян от подсъзнателната нужда да се оприличи на двамата славни донжуановци.

Имаше свободно време, но не се обади на Ив да подрани за срещата, защото реши, че ще изглежда твърде нетърпелив. Самолетът от Канзас беше кацнал по-рано и независимо от снега и от тълпите подранили съботни туристи и скиори на летището, той бе пропътувал с колата разстоянието от Албъкърки за малко повече от час. Междущатското шосе беше чисто и единственият риск бе, че очите му постоянно се отклоняваха на запад, отвъд призрачно белия пейзаж към аления залез.

Снегът му бе дал повод да наеме кола комби, червен „Форд Експлорър“, която го караше да се чувства по-як и уверен като каубой от Дивия запад. Това усещане се подсилваше и от якето му на червени и черни квадрати, туристическите обувки и черната скиорска шапка от полар. Всичко бе купил в Мизула миналия месец, когато бяха завели Аби да разгледа университета в Монтана. Бен щеше да сложи в багажа „Стетсъна“ си, но си помисли, че няма да има куража да го носи. Вярваше, че със скиорската шапка изглежда по-хипарски, макар Аби да каза, че тя просто му придава вид на застаряващ престъпник.

Все пак се радваше, че бе дошъл подходящо облечен. Отново започваше да вали сняг и като се качи обратно в колата, термометърът ѝ му показва единадесет градуса под нулата. Без да проверява на картата, Бен си запробива път през уличното движение към „Пасео де Пералта“.

Бяха изминали дванадесет години, откакто за последен път бе идвал в Санта Фе. Навсякъде бе поставена празничната украса. Но дори и в тъмното откри, че все още си спомня основния план на града и скоро видя знака, който търсеше. Зави и подкара бавно нагоре по хълма, после намери място за паркиране и продължи пеша. Снежинките бяха пухкави и при пълното безветрие се рееха във въздуха, сякаш времето и земното притегляне бяха изчезнали. Снегът приятно проскърцваше под обувките му и като че ли правеше задачата му още по-дръзка.

Каниън Роуд беше като коледна филмова снимачна площадка. Лампички грееха в клоните на дърветата, по протежение на кирпичените фасади на магазините и галериите. Витрините бяха пълни с клонки от ела, където и да погледнеш, виждаше наниз от червени лампички с формата на чушлета и малки свещи в книжни торбички. На един уличен ъгъл имаше дори група хора, които пееха неразбираеми коледни песни около малък огън. Бен очакваше всеки момент да чуе някой да извика: „Стопкадър!“.

Той си спомняше художествените галерии, но те сякаш се бяха размножили и повечето още бяха отворени. Приличаха на Аладинови пещери, изпълнени с топлина и колорит, а витрините им хвърляха отблясъци от жълта светлина върху заснежения тротоар. Единствения път, когато бе идвал тук, Бен си беше обещал, че ако някога реши да си изкарва хляба с рисуване, ще дойде да живее на това място. Някои от изложените картини бяха хубави, но имаше и аматорски. Въпреки това се тълпяха туристи от цял свят и плащаха високи цени. Изглеждаше, че можеш да продадеш почти всичко, щом е голямо, блестящо и с добра рамка.

Той още не можеше да повярва напълно, че е тук. Сякаш наблюдаваше обувките на някакъв друг мъж да го водят нагоре по ветровития хълм, някой по-самоуверен и безразсъден негов двойник. Същия, който бе провел телефонните разговори, бе намерил подходящия нехаен тон, бе ѝ казал, че пристига в Канзас да посети

майка си, която не е добре, и че оттам е на един хвърлей със самолет. И ако Ив проявява интерес, може да се срещнат, за да обсъдят няколко стенописа, които тя би могла да направи за фойето на един вълнуващ нов проект, който разработват той и Мартин в Колд Спринг Харбър. Може би тя ще може да изпрати с Федерал Експрес някои снимки на последните си творби? Беше шокирал и самия себе си. Кой беше този мъж? Знаеше ли той наистина какво иска?

Това, разбира се, не беше първата му забелка. Бен още си спомняше подмладяващата тръпка на очакването, първоначалното оживление, което елиминираше всякаква предполагаема вина. А и трябваше ли да я изпитва? Само два пъти за всичките години на брака им той бе изневерил на Сара, но то бе толкова рядко прегрешение, че в очите му изглеждаше като доказателство за едно почти непорочно въздържание.

Познаваше много мъже, например Мартин, които постоянно изневеряваха. Те никога не пропускаха възможности, даже активно ги търсеха. Бен беше ставал свидетел на това, когато двамата биваха на конференции. Беше го виждал как си набелязва някоя подходяща млада жена по време на коктейл или в хотелския бар. Мартин твърдеше, че може да ги разпознае от сто метра. Определено впечатлен от действията му, Бен го наблюдаваше как им се представя, как веднага ги размива, как ги слуша доверчиво и съсредоточено, създавайки интимност, подобно на градинар, който се грижи за любимото си цвете. И в девет от десет случая успяваше. Е, може би не в девет, но в шест или четири — със сигурност.

— Номерът е да не се притесняваш, че може да бъдеш отхвърлен — обясни му веднъж Мартин. — Дори тези, които казват *не*, обикновено са поласкани, че си ги попитал.

Бен завиждаше на лекотата, с която го правеше, на липсата на притеснение и обвързаност. За Мартин това бе просто секс. Той и Бет, която или заслужаваше „Оскар“, или бе действително единствената в Насо Каунти, която не знаеше за изневерите на мъжа си, вероятно щяха да бъдат женени вечно. Но в двата случая, когато бе направил забелки — веднъж с една млада адвокатка от Куинс, която по онова време работеше за него по изготвянето на нотариален акт за прехвърляне на имот, а втория път с по-възрастна, омъжена жена, която бе срещнал в тенисклуба — Бен в крайна сметка се бе влюбвал. И главно защото

нямаше намерение да напуска Сара и най-вече децата, които тогава бяха още много малки, нито една от любовните му авантюри не бе траяла дълго. И двете бяха приключили с ожесточение. Беше цяло чудо, че никой не разбра. Единственият човек, на когото Бен бе говорил за тях, беше Мартин.

— Знаеш ли какъв ми е проблемът? — довери му той в момент на пристъп на самосъжаление. — Явно не умея да отделям любовта от секса.

Мартин се изсмя.

— Моят проблем пък е, че никога не съм могъл да ги свържа.

Така че ето го пак там — в сърцето си той бе отново готов да стане прелюбодеец. Все още не бе напълно сигурен, че е влюбен, но беше на път да го стори. И това бе странно. Та той едва познаваше тази жена. Въпреки че можеше да каже още във „Вододелът“ и определено онази вечер в Ню Йорк, че тя го харесва и че между тях има дори лека тръпка, това не означаваше нищо. Може би трябваше просто да я забрави. Да бъде мил, но делови. Да пийнат, да поговорят за стенописите и да отлети за вкъщи.

Ала още щом я видя, Бен разбра, че нещата няма да се развият така. Уморен от обиколката си из галериите, той седеше пред коктейл „Маргарита“ в задния ъгъл на бара, където бяха уговорили срещата си. Помещението беше дълго, тъмно и тясно, с лакиран дървен под и картини на всеки сантиметър по стените — явно нямаше измъкване в Санта Фе. Бен видя вратата да се отваря и Ив се появи сред снежинките, влетели от внезапния порив на вятъра. Носеше смачкана и изцапана стара каубойска шапка и голямо, пристегнато с колан палто от дебел тъкан плат в тъмночервено и зелено. Ив свали шапката си, изтърси снега от периферията и стръска коса. Един от мъжете, седящи на бара, когото тя очевидно познаваше, каза нещо, което Бен не можа да чуе, и Ив се засмя. Сетне отиде при мъжа, който я прегърна с една ръка и я целуна, а тя сложи длан на рамото му и остана за малко да поговори и да се посмее с всички.

После един от мъжете се завъртя на стола си и посочи Бен, а тя погледна в тази посока, усмихна се и тръгна към него. Той я гледаше, докато тя премина през помещението. Светлината на лампите се отразяваше в очите ѝ, които през цялото време не се откъсваха от него. Усмивката ѝ се промени малко, ставайки едва доловима, сякаш някаква

преценка или предупреждение ѝ бяха минали през ума. Но след това отново разцъфна, все така топла, ала вече по-сдържана.

Бен се изправи и каза „здравей“, но тя не отговори. Просто се наведе през масата, сложи дланта си върху ръката му и притисна студената си буза до неговата, а ароматът ѝ едва не го накара да изстене. Галерията на Лори, каза тя, е точно отсреща, но е на затваряне. Така че той остави своята „Маргарита“, грабна палтото си и я последва навън. Лори я нямаше, но бе оставила бележка за Бен, в която се казваше, че за всички летовници от „Вододелът“ има десет процента отстъпка.

Картините на Ив — два огромни триптиха с маслени бои — висяха, осветени с приглушена светлина. Каменни стени се виждаха в дъното на галерията. Картините ѝ бяха много по-внушителни, отколкото изглеждаха на снимките, които бе изпратила. По-големият триптих носеше наименованието „Божие наказание“. Изглеждаше почти библейски, цветовете му бяха плътни и тъмни — пурпурно, индиго и тъмен кармин. На страничните две картини бяха изобразени животни от различни видове, нарисувани в по-светлите нюанси на слоновата кост и сивото, бяха сгърчени и оплетени сред корени, сякаш завихрени от силен вятър. В централното табло, в кръг от светлина, бе изобразена изправена на задните си крака огромна крилата фигура — отчасти кон, отчасти човек, отчасти влечуго. Излъчваше сила, но и доброта. Бен бе шокиран и развълнуван, но не знаеше какво да каже, освен че е прекрасно, необикновено, че притежава учудваща сила. „Преддверието на офиса на застрахователната компания в Лонг Айланд може би се нуждае от нещо по-банално“ — помисли си той.

Върнаха се в бара и седнаха на същата маса. Бен поръча чаша червено вино и друга „Маргарита“ за себе си. Двамата разговаряха около час, без да млъкнат. За времето, за Пабло, за това какво са правили в Деня на благодарността. За пътуването му миналия месец с Аби до Мизула, когато трябваше да проверят университета, и как тя планира да прекара идващото лято, като работи за Грийнпийс. И, разбира се — за тези измислени стенописи, които бяха претекстът му да бъде тук в тази снежна и нереална нощ в Санта Фе. Всичко бе така лесно. Разбираха се един друг, смееха се на едни и същи неща, спомняха си малки подробности от живота си. Тя дори се пошегува с него, като го попита къде е паркирал и колко добре се е справил с това.

Когато огладняха, се преместиха на маса край камината в подобния на лабиринт ресторант, който бе в съседство с бара. Ядоха скариди и пикантно печено пиле с грах, като продължиха да говорят. Ив бе облечена със стари сини дънки и сиво-зелена кашмирена жилетка, която скоро свали заради топлината от огъня. Под нея носеше близка по цвят блузка без ръкави, която подчертаваше бюста ѝ. С голи рамене под светлината на свещите тя изглеждаше смуцаващо красива. Бен едва сдържаше възхищението си.

Ако Ив не се чувстваше по същия начин — удобно и свободно като него, — може би нямаше да го каже. Беше коментар, от тези, които карат мъжете да се заковат на място. След като приключиха с яденето, за пръв път тази вечер между тях се възцари мълчание. Те останаха да седят, гледайки се по начин, който сякаш казваше: „А сега какво?“. Тогава Ив отпи от виното си, остави чашата и заяви:

— И така, Бен, кажи ми защо в действителност си тук?

Изрече го нежно и с усмивка, която не беше нито подигравателна, нито укорителна. Но вместо да се изчерви от неудобство, след кратко мълчание, без да отмести поглед от очите ѝ, той ѝ отговори простичко, че се е влюбил в нея. Каза ѝ, че от нощта на тържеството по случай рождения му ден във „Вододелът“ не е спирал да мисли за нея, че никога досега не е бил толкова силно привлечен от жена.

С това удивително признание Бен учуди дори себе си. Не беше го репетиран, нито планиран. То не беше версия на майсторската сваляческа техника на Мартин. Разбира се, даде си сметка какъв глупав риск поема и че нищо друго не би могло да я изплаши повече. Но не спря.

Вместо това, със спокоен, овладян глас продължи да ѝ разказва как след вечерта, която бяха прекарвали заедно в Ню Йорк, той просто полудял. Питал се какво да прави и как да я види отново. Няколко пъти се опитвал да ѝ напише писмо, но не бе успял да намери правилните думи.

Сега говореше повече на ръцете си, склучени на масата пред него. От време на време вдигаше очи, за да прецени ефекта от думите си, но единственото, което можа да долови, беше нещо като сдържана изненада. После, точно когато свършваше, тя погледна пръстите му и Бен си даде сметка, че през цялото време бе въртял брачната си халка.

Усмихна се и сви рамене:

— Ами това е.

Настъпи дълга тишина. Ив се облегна назад и го загледа.

— Не знам какво да кажа — прошепна накрая тя.

— Ти ме попита защо съм тук, значи очевидно знаеше, че не е само заради снимките. И си помислих: по дяволите, защо да се преструвам?

Ив взе чашата си с вино и отпи, като не сваляше поглед от него.

— Значи в крайна сметка не те е интересувала моята работа.

— Картините ти са великолепни.

— Е, ще получа ли поръчката?

— Ако я искаш.

— Единствено тя е от значение.

Поседяха малко, като се усмихваха един на друг.

— А сега не се ли предполага да кажеш, че Сара не те разбира?

— В интерес на истината, мисля, че ме разбират Вероятно твърде добре. Просто вече не сме същите хора. Ще ти бъда много благодарен, ако покриеш раменете си.

Тя бавно облече жилетката си.

— Каж ми правиш ли го често?

— Не.

— Аз не мисля така.

— Благодаря ти.

Сервитьорката дойде, за да ги попита дали са приключили, и остана озадачена, когато те се разсмяха. Бен помоли за сметката. Когато жената си отиде, Ив се пресегна през масата и хвана ръката му.

— Бен, аз много те харесвам. Но никога не съм се забърквала с женен мъж и няма да го направя и сега. Ако беше свободен, можеше да е различно.

На улицата те се целунаха за довиждане като приятели и тя се отдалечи нагоре по хълма, без да погледне назад. Снегът беше престанал да се сипе, но той трябваше да почисти двадесетината сантиметра, натрупани върху предното стъкло на колата. Карайки към хотела, изпитваше момчешко въодушевление. На следващата сутрин, докато самолетът му се носеше в кобалтовото безоблачно небе, Бен гледаше надолу към планините. Бяха нагънати като белези от рани по бялата пустош.

И в този миг усети просветление.

Отиваше си вкъщи, но това бе дума, чието значение вече се бе променило. Място, което в сърцето си вече бе напуснал. Въпреки че Ив в действителност не го бе казала, той разбра, че щеше да го приеме, ако е свободен.

А с него това вече се случваше.

12.

Човек трудно можеше да се загуби в Мизула, дори и да искаше. Където и да попаднеш, единственото, което трябваше да направи, за да се ориентира, бе да се огледа и да открие голямата бяла буква М. Тя се открояваше по средата на стръмното тревисто възвишение, което се издигаше на южния бряг на река Кларк Форк. Хълмът бе наречен Маунт Сентинел и ако човек имаше здрави крака, можеше да изкатери пътеката, която криволичеше на зигзаг по него, и да застане до буквата М. После, плъзгайки поглед над града, да се полюбува на гората и планината, посипани със сняг още от ранна есен — като на снимка от рекламна туристическа брошура. Ако успееше да откъсне очи от тях и да погледне надолу, щеше да види ширналото се в подножието на хълма студентско градче на Монтанския университет.

Беше спокойно, приятно място. Модерните сгради съжителстваха с по-старите, построени от червени тухли преди век и претендиращи за величие. Центърът на градчето се заемаше от обширно затревено пространство, известно като Овалът, където през лятото студентите обичаха да се излежават на слънце и да играят фризби. Мястото бе разделено на участъци от пътеки, настлани със сив камък и червен калдъръм, взети от улиците от търговската част на Мизула. Някога то бе украсено от величествени американски брястове, които един след друг бяха започнали да изсъхват от болест. Освен няколко жълти борове, техните наследници — кленове, червени дъбове и бели акации — все още изглеждаха млади и уязвими. Сякаш за да ги защити, поставена на сив циментов цокъл на западния вход на Овалът, стоеше масивна мечка гризли.

Тя бе изправена на задните си крака, гледайки кръвнишки в далечината, с разтворени челюсти. Бронзовата ѝ фигура като че ли усещаше някаква невидима заплаха. Онези, които познаваха историята, не намираха позата за неуместна. Защото за тридесетте години, през които бе стояла там, университетът бе подложен на постоянна и сурова атака. Консервативната Монтана — и то по-голямата част от нея — гледаше на мястото като на казан, в който кипи либералната отрова.

Ранкин Хол се издигаше върху цокъл от грубо изсечен камък, чиито дванадесет здрави стъпала водеха до сводеста двойна врата, обградена от класически колони. В коридора, сред постерите, карикатурите и обявите за предстоящи концерти и изложби, висеше поставена в рамка хелиографска снимка на жената, на която бе кръстена сградата. Със своята украсена с пера шапка, червена блуза и тъмен костюм Джанет Ранкин — суфражетка^[1], пацифистка и първата жена, избрана за член на долната камара на Конгреса — изглеждаше доста скромна, за да възглавява такова огнище на дискусии. Защото в Ранкин Хол беше създадена прочутата университетска учебна програма по екология.

Родена в годините на протест срещу войната във Виетнам, тази програма беше подготвила активисти, които според критиците бяха съсипали икономиката на щата, отнемайки й хиляди дейности в областта на минното дело и дърводобива. В резултат на което доходът на глава от населението в Монтана бе с четиридесет и шест процента по-нисък от този в останалите щати. Истината, разбира се, бе по-сложна, но това не пречеше на консерваторите да искат да бъде закрыта тази програма. Постоянно се правеха опити тя да бъде ограничена, да бъде съкратено нейното финансиране. Обвиняваха професорите, че поощрявали студентите, които протестираха, като ограждаха с метални огради дървета или се завързваха към камиони, извозващи трупи. Веднъж, с трогателното обвинение, че стенната карта на горите в Монтана, осеяна с цветни топлийки, е официален план за ограждане на дърветата, размахвайки пистолети, федералните агенти бяха щурмували мястото. А по-късно се бяха измъкнали с петна от размазани яйца по лицата.

Аби Купър не знаеше нищо за тази лоша слава, когато си втълпи да дойде да учи тук. Но дори и да беше наясно, нямаше да каже на никого, особено на дядо си, който считаше избора й не само за умопомрачение, а и за лична обида. Може би малко неохотно майка й бе взела неговата страна, повтаряйки възгледа му, че е грях за човек с таланта на Аби поне да не пробва първо в Харвард. Бащата на Аби, както се очакваше, бе на нейна страна. Но като отстъпка пред майка си и дядо си, тя се съгласи да направи една обиколка из Кеймбридж, а по-късно и из Уелзли.

Същата вечер, без да изненада никого, тя съобщи с мелодраматичен тон, че по-скоро ще нарежда рафтове в магазина „Уол-Март“, отколкото да отиде в някой от двата университета. Точно тогава майка ѝ се предаде и сделката бе сключена. Тя щеше да отиде в Монтанския университет, където ѝ бяха обещали място за следващата есен. Естествено щеше да специализира екология.

Лятото, след като завърши гимназията, беше най-хубавото в живота ѝ. Прекара две седмици в Уайоминг с Тай, като работеше в ранчото. Възнамеряваше да остане по-дълго, но той взе да става малко по-настоятелен. Въпреки че го харесваше много, Аби не бе готова да се обвърже. Нещо, към което Тай като че ли се стремеше. Две седмици по-рано от планираното тя отлетя за Ванкувър и постъпи в Грийнпийс.

Работата там не беше нито изморителна, нито толкова вълнуваща, колкото очакваше, но си създаде много нови приятелства. Върховите моменти бяха пътуванията с морски каяци, изследвайки пустите заливчета по крайбрежието. Наблюдаваха мечки да хващат съомга в плитчините и гребяха сред стада от китове, които бяха толкова близо, че можеха да ги докоснат. Нощем лагеруваха на брега, слушайки пъхтенето на китовете в залива и далечния вой на вълците в гората над тях.

Единственото, което помрачаваше тези дълги идилични дни, бяха морските птици, които те намираха мъртви или умираци в скалните дупки, с пера, слепнали от мазут. Спасяваха тези, които можеха, но за повечето бе твърде късно. При вида на техните страдания в сърцето на Аби се надигаше гняв.

Тя се завърна у дома през август, като ѝ остана само една седмица да се приготви за Монтанския университет. Свари майка си изнервена и раздразнителна. У нея се забелязваше някаква тъга, която Аби не бе виждала преди. Баща ѝ също изглеждаше някак различен — по-тих и умислен. Когато я попита какво става, майка ѝ омаловажи нещата, като обясни, че и двамата работели много и не са могли да си вземат отпуск. Джош току-що се бе върнал вкъщи след един месец със семейство Брадсток край Мичиганското езеро. По-голямата част от седмицата прекара в разговори по телефона с Кейти или в меланхолично стоене в стаята си. На Аби всичко това ѝ подежда депресиращо.

Вечерта преди полета ѝ за Мизула майка ѝ влезе в стаята ѝ. Аби тъкмо подреждаше багажа си. Гледката сякаш внезапно преля чашата и Сара избухна в сълзи. Аби я прегърна.

— Съжалявам, нямах намерение да го правя — рече накрая майка ѝ, опитвайки се да прозвучи весело. — Постъпих като глупачка. Мисля, че на майките им се полага да пролеят някоя и друга сълза, когато малките им дъщерички напускат дома.

— О, мамо, та аз ще се върна.

— Знам.

— Затова ли е всичко? Наистина ли?

— Защо, не е ли достатъчно? Слушай, очаква те толкова славно време. Просто ти завиждам — това е.

Стаята на Аби в Монтанския университет се намиреше в Ноулс Хол. Това бе спретната, но непривлекателна четириетажна сграда от тухли и цимент, чиято единствена украса беше белият портик с декоративен фриз, където бяха струпани множество велосипеди. Намиреше се точно до Овалът, край алея, от двете страни на която растяха захарни кленове, чиито листа след първата сурова есенна слана от пламтящо оранжеви се превръщаха в червени. Самата стая, по средата на един от шестте еднакви коридора, беше обзаведена с две легла, две бюра, два стола и два библиотечни шкафа от небоядисан чам. Аби и съквартирантката ѝ ги бяха подредили така, че да осигурят на всяка от тях илюзорно уединение. За щастие двете си допаднаха чудесно.

Мелани Ларсен идваше от малко градче до Апълтън, Уисконсин. Личеше си, че е фермерска дъщеря — руса, с румено лице, с ханш и рамене, които подсказваха, че може с една ръка да измъкне трактор от тресавище. Тя също щеше да специализира екология. Стените в ъгълчето на Аби бяха украсени с постери на планини, диви животни и герои, като Джон Ленън и Че Гевара. Мел беше закачила само три снимки в рамка: на майка си и баща си, на четиримата си братя и една своя: прегърнала юница, която бе спечелила всички награди на местния конкурс.

Мел беше толкова весела и общителна, че само за два месеца тяхната стая се превърна в нещо като обществен център. Вратата рядко

се затваряше. Днес все пак бе затворена. И бележникът, закован на нея заедно с молив, висящ на корда, вече приличаше на мозайка от съобщения.

„Ей, хора, къде сте? Чък Петела“

„Хей, Мел! Имам билети за концерт. Обади ми се. Джаза“

„Абигейл, секси гадже, какво стана снощи? Б ХХХ“

И така нататък. Беше обедно време, когато обикновено приятелите се отбиваха да ги видят с кафе и сандвичи, които току-що си бяха купили в „Ла Пийк“ — малкото кафене от другата страна на алеята в Ломасон Сентър. По един или двама, през няколко минути те щяха да идват по коридора и да виждат затворената врата. Щяха да се понамръщят, а сетне да надраскат някое съобщение. Аби и Мел не си бяха вкъщи и никой не знаеше защо.

На Аби започваше да ѝ се иска да си е у дома. Болката ставаше толкова силна, че се уплаши, че няма да издържи. Тя я връхлиташе на гадни пристъпи, които я докарваха до сълзи. Но проклета да бъде, ако им позволеше да я видят, че плаче! Цялото тяло я болеше, дори на места, за чието съществуване дори не бе подозирала.

През последните пет часа бе седяла, заключена със скоба за шията към металната врата. Струваше ѝ се, че бяха изминали пет дни. Катинарът бе от тези, с които заключваха велосипедите, имаше формата на скоба и бе направен от здрава стомана. Напречната пръчка на решетката, за която бе захванат, беше толкова високо, та Аби имаше чувството, че гръбнакът ѝ вече се е разтегнал с няколко сантиметра. Всеки път, когато понечваше да се отпусне, катинарът я задушаваше. Натъртените места по врата ѝ сигурно бяха отекли, защото скобата сякаш ставаше все по-тясна. Трябваше да продължи да си повтаря да не се паникьосва.

Сутринта беше слънчева и необичайно мека за края на октомври. Но после задуха вятър от север, на небето се скупчиха облаци и захладня. Студената влага от червената пръст на пътя най-накрая се бе просмукала през брезента, който ѝ бяха дали за сядане. Проникна и през грейката ѝ, после сякаш се просмука в костите ѝ. Единствената ѝ надежда бе, че скоро ще се вкочани.

— Как се чувстваш, сестро? — извика Хакера.

Аби се насили да се усмихне, но дори и това болеше.

— Чудесно — отговори тя.

— Стана ли ти студено?

— Не, добре съм.

Заедно с Аби и нейните десет протестиращи приятели имаше около петдесетина човека и цял парк от коли, спрени в подножието на хълма. Там бяха служители от Управлението на горите, местният шериф и цяла тумба негови заместници, хора от дърводобивната компания, репортери и фотографи. Всички те стояха наоколо, гледаха, разговаряха и чакаха нещо да се случи. Дори напереният мъж от Управлението на горите, който цяла сутрин бе снимал с видеокамера, сякаш бе изчерпал всичките си идеи и сега се беше облегнал на капака на своя пикап, изглеждайки отегчен като всички останали. Мразовитият въздух бе изпълнен с прашенето на дузина транзистори. Отгоре се разнасяше непрестанното бръмчене на хеликоптера, който през цялата сутрин вдигаше отсечени трупи от долината. Колата, която току-що бе пристигнала, принадлежеше на местния телевизионен канал. Репортерката и операторът ѝ се изкачваха бавно по хълма към тях. Хакера отново поде песента:

Незаконни секачи, чупката оттука!

— Хайде, приятели, да продължим шоуто!

Пеенето вече ѝ причиняваше също толкова болка, колкото и скобата около шията ѝ, но Аби се насили да приглася. Тя изви очи настрани, за да види Скот и Мел, които бяха заключени по същия начин по-нататък за решетестата врата. Боже, те изглеждаха силни и спокойни, дори щастливи. И пееха с пълно гърло. Това накара Аби да се почувства като страхливка.

Хей-хей! Ха-ха! Лесничей, чупката оттука!

В горния край на вратата тя видя, че Тод и Пи Джи отново се бяха напъхали в техните гигантски костюми на пъстърви и танцуваха комично за пред телевизионната камера. Изглеждаха като пияни. На шест метра над тях, все още висящ на своите каиши до транспаранта,

който бяха разпънали между дърветата над пътя, Ерик пак започна да свири на акордеона си. Репертоарът му от четири песни бе взел да се изтъква. На транспаранта пишеше: „Спрете да унищожавате горите на Монтана!“.

Хей-хей! Ха-ха! Край на корпоративната лакомия!

Телевизионната репортерка спря на стотина метра надолу по пътя, за да говори с шерифа и хората от Управлението на горите, докато операторът се изкатери до вратата и засне *танцуващите пъстърви* Аби, Мел и Скот. Аби се постара да изглежда колкото може по-упорита и предизвикателна. Напразно се надяваше, че може да бъде интервюирана и да получи своите петнадесет минути звездна слава. Но когато репортерката се изкачи на хълма, пожела да говори единствено с Хакера.

Тя и операторът го накараха да застане пред вратата, за да може да хванат *танцуващите пъстърви* и транспаранта зад него. Със своя самоуверен провлачен глас той обясни, че са блокирали пътя, за да спрат незаконната продажба на трупи. И че претендирайки, че прочистват мъртви пожароопасни дървета, дърводобивните компании в действителност секат млади дървета с мълчаливото съгласие на Управлението на горите. От безупречния начин, по който той формулираше изказването си, личеше, че е правил това и преди. Джоел Хакман, Хакера, бе ветеран от стотици протести и почти толкова ареста. Беше една от многото еколегенди в Мизула. Брадат, с фигура на мечок и с бирено коремче, той вече бе започнал да оплешивява. Беше с двадесетина години по-възрастен от всички тях. Завършил горско дело в началото на осемдесетте, никога не се бе връщал в родния си град Омаха, Небраска. Вместо това си бе построил хижа в Битъррутс и бе основал малка организация, наречена „Форест Екшън“, чиято главна — ако не и единствена — цел бе да вгорчава колкото може повече живота на Управлението на горите и на дърводобивните компании. Аби и Мел се бяха запознали с него преди около два месеца, през първата си седмица в университета, когато проверяваха местните

екологични групи. Очаровани и вдъхновени, оттогава те работеха доброволно за него, което до днес се изразяваше най-вече в лепенето на пликове.

Някога Хакера се беше женил и имаше четиринадесетгодишен син, когото обичаше много, но не виждаше твърде често в последно време, тъй като момчето се бе преместило с майка си в Санта Барбара. Дали жената се бе уморила да измъква през няколко месеца Хакера от затвора, или ѝ бе писнало от легендарните му похождения — никой не знаеше. Той вече бе опитал да сваля Аби и втория път, на едно парти късно през нощта след твърде много пиене, тя почти се бе съгласила. Определено го намираше за по-привлекателен от момчетата, крило бе срещнала досега в университета. С такива като Скот и Ерик беше забавно да се мотаеш, но бяха малко незрели. От многозначителните погледи, които Хакера ѝ хвърляше след това, Аби разбра, че той счита работата за недовършена.

Ако трябваше да бъде честна пред себе си, перспективата не ѝ беше неприятна. Може би единственото нещо, което я възпираше, беше смътното и леко угнетяващо чувство за вина към Тай. През двата месеца, откакто беше в Мизула, те се бяха виждали само веднъж. Той измина с кола целия път от Уайоминг, за да прекара уикенда с нея. И макар че му се зарадва, със своята шапка, ботуши и милите си старомодни маниери, той ѝ се бе сторил малко непохватен и не на място сред модерните ѝ нови университетски приятели.

Телевизионната репортерка, която интервюираше Хакера, беше около тридесетгодишна жена с мършаво лице. Беше облечена в широка черна шуба с рошава кожена качулка, която ѝ придаваше траперски вид. Тя слушаше монолога на Хакера с полуусмивка, едновременно снизходителна и неодобрителна. Но може би просто се отегчаваше и ѝ беше студено.

— А какво искате да кажете с *танцуващите пъстърви*?

— Тази река е едно от последните добри места, където пъстървата може да хвърля хайвера си — отговори Хакера. — Изсичането на дърветата по тези склонове, както правят точно сега с този хеликоптер, ще доведе до изтичането в реката на всичката дъждовна вода, носеща минерална пръст. Ще се образува утайка — и край на хвърлянето на хайвера. Унищожаването на гората води до

унищожаването на рибата. Монтана вече е ставала свидетел на твърде много корпоративна алчност.

Точно когато интервюто завършваше, се чу звук от автомобил, спускащ се по хълма зад вратата. Последва дълго изсвирване на клаксон. Хакера се обърна да погледне и за пръв път репортерката се заинтригува. Тя прошепна на оператора да продължи да снима. Шерифът, неговите заместници и хората от Управлението на горите забързаха нагоре по хълма към тях. Аби се стегна да преодолее болката и успя да се извърне точно навреме, за да види как *танцуващите пъстърви* отскочиха встрани, за да дадат път на опръскан с кал червен пикап. Той заби спирачки на няколко метра от вратата.

— Какво става?

— Бригада секачи — каза спокойно Хакерът.

Вратите на колата се отвориха и четирима мъже излязоха, за да видят по-добре какво става. Те носеха шапки, а на лицата им бе изписано учудване. Всички освен един, който според наперената му походка явно бе отговорникът им, бяха на същата възраст като протестиращите. Но това бе единственото общо помежду им. В сравнение с тях дори Хакера изглеждаше като момченце. Той пристъпи напред с приятелска усмивка.

— Здравейте, момчета. Съжалявам за неудобството, но ние просто мирно протестираме срещу незаконната сеч, която се извършва тук.

Бригадирът не отговори. Само го изгледа, мина край него и отиде до далечния край на вратата. Косата му бе вързана на опашка, носеше една обица, а малката му уста бе обградена от черна брада и мустаци. Пъхнал палци в гайките на сините си дънки, той се разходи бавно край Мел и Скот, като ги гледаше, сякаш бяха някаква по-нисша форма на живот. Спря пред Аби и остана там, дъвчейки нещо, като я наблюдаваше с особена усмивка.

— Сигурно е хубаво да нямаш какво да правиш по цял ден, освен да висиш тук — подметна той.

— Определено е по-добре от безмозъчното изсичане на млади дървета — отговори Аби.

Видя, че Хакера се намръщи и се зачуди защо. Очите на бригадира се присвиха. Той изплю голямо количество черен тютюнев сок на пътя, на няколко сантиметра от дясната ѝ обувка. Аби изпита

внезапно желание да го изрита в топките, но реши, че може да не е много умно.

— Коя си ти да го наричаш безмозъчно, малка кучко?

Хакера пристъпи напред. Телевизионната камера продължаваше да снима. Репортерката изглеждаше така, сякаш ще се подмокри от вълнение.

— Хей, момчета, успокойте се! — извика Хакера.

Сърцето на Аби лудо биеше. Надяваше се, че не изглежда толкова изплашена, колкото се чувстваше. Слава богу, точно в този момент пристигнаха двама от заместник-шерифите и Айвърсън — старши лесничейт от горското стопанство. Беше висок, с червеникаворуси мустаци и очила със златна рамка. Изглеждаше повнушителен от тантурестия дребен шериф, който още задъхано се катереше по хълма зад него.

— Добре, хора. Да запазим добрия тон и да се успокоим.

— Ние нямаме нищо против вас, момчета — каза Хакера на бригадира. — Вие просто си вършите работата, знаем това. Работодателите ви са тези, които имат нужда да научат какво не трябва да се прави.

Мъжът се обърна с лице към него.

— Сега и ти го казваш. Ние сме само някакви невежи копелета, а!

— Не, сър. Нямам това предвид. Ние разбираме, че трябва да си изкарвате прехраната...

— Скъсваме си задниците от работа тук от пет сутринта и сега искаме да си ходим вкъщи.

— Съжаляваме за това...

— Просто отвори шибаната врата.

— Добре, господа, достатъчно — каза Айвърсън, като застана между тях, вдигнал длани, с лице към секача. — Господине, ако вие и вашите колеги нямате нищо против да се върнете при пикапа си, ние ще видим дали можем да уредим нещата тук.

След двадесетминутни преговори моментът, за който жадуваше Аби, настъпи. Хакера беше убеден, че протестът е постигнал целта си. Някой донесе ключовете за велосипедните катинари и един по един Хакера ги освободи — първо Мел и Скот, после и Аби. Като коленичи до нея, тя се усмихна и си помисли, че той може да каже, че се е

справила добре. Или поне да попита как е. Но Хакера не каза нито дума, дори не я погледна.

Когато се изправи, ставите ѝ сякаш бяха замръзнали и тя едва не падна. Определено бе хубаво да си свободен. Всички стояха настрани и когато пикапът на секачите мина, Аби видя, че бригадирът им я гледаше през стъклото. Изразът на очите му я накара да си пожелае никога да не се срещат отново.

Пътуването им до Мизула трая три часа. Те се напъхаха в първото заведение, което намериха, като се натъпкаха с пица, пържени картопки и шоколадов пай, което прокараха с галон^[2] горещо кафе. Настроението им беше повишено, смяха се и се шегуваха, докато буйно преживяваха отново събитията от деня. Тод и Пи Джи продължиха да закачат Аби за това, което бе казала на секача, имитирайки акцента ѝ от източното крайбрежие.

— Чупката отгук, безмозъчен убиец на дървета! — извика през смях Тод.

Но шегите им бяха добронамерени и Аби не им се сърдеше. Ерик каза, че ще напише нова песен, озаглавена „Убийците и утешаващите“. После заговориха за пътуването до Сиатъл през следващия месец, след Деня на благодарността, за да протестират на митинга срещу Световната търговска организация. Тод, който вече приготвяше знамената, заяви, че ще стане истинска експлозия и че целият свят ще бъде там. Седейки сгушена между новите си приятели, свързани от младостта, приключението и лекомисления идеализъм. Аби се чувстваше щастлива. Студът, сковал тялото ѝ, бавно отстъпваше пред изпълващата я топлина.

Когато излязоха, вече се бе стъмнило. Докато си проправяха път сред червените отблясъци на неоновите лампи по паркинга към колите си, тя се оказа за няколко мига сама до Хакера.

— Добре се справи днес — похвали я той.

— Благодаря.

— Дупето ти позатопли ли се вече?

— Почти.

— Но знаеш ли, не биваше така да нападаш онзи тип. Беше грешка. Превърна го в свой враг.

— Той нямаше вид, че иска да ни бъде приятел.

— Може би не. Но е по-добре да го накараш да се усмихне, отколкото да плюе. Правилото е: Премахни, а не ескалирай напрежението. Една кофти забележка и цялата атмосфера се нажежава.

— Единственото, което казах...

— Всички чухме какво каза. Работата е там, че го накара да изглежда като глупак и това го вбеси. Точно хора като него трябва да спечелим.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Само ти казвам, за да знаеш за следващия път.

Беше ред на Аби да се почувства като глупачка. Натъпкана с останалите приятели в задната част на стария микробус на Хакера, тя се понамръщи. Аби никога не приемаше лесно критиката, колкото и добронамерена да бе. Обаче нямаше да позволи на това да съсипе деня ѝ, нито щеше да покаже на Хакера, че я е засегнал, и докато стигнат до Мизула, тя отново се смееше заедно с останалите.

Планът бе всички да отидат до дома на Тод и Ерик — разнебитена къща на 4-а улица до реката. Но когато спряха до магазина за алкохол, за да вземат бъчонка бира, Аби каза, че трябва да свърши една работа и се отправи обратно към общежитието. Хакера предложи да я закара, но тя му отвърна, че иска да походи.

— Не се сърдиш, нали? — попита той кротко.

— Разбира се, че не.

Аби пожела лека нощ на всички и учтиво благодари на Хакера, задето ѝ беше разрешил да участва. Но проклета да беше, ако някога залепеше дори и един плик за него. А колкото до секса — можеше да се случи, когато адът замръзне.

[1] Боркиня за избирателни права на жените. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за течности, равна на 3,78 л. — Б.пр. ↑

13.

Сара никога не бе обичала Деня на благодарността. Имаше твърде много работа и напрежение, които сякаш се удвояваха, когато през година беше техен ред да посрещнат майката на Бенджамин. По времето, когато баща му беше жив, свекърът и свекърва ѝ винаги си стояха у дома и пак през година Сара и Бенджамин трябваше да летят до Канзас. А там възникваха друг вид напрежения — повечето между Бенджамин и баща му. Сара се бе чувствала повече като зрител, отколкото като участник. Ако някой ѝ бе казал, че един ден ще изпитва носталгия по тези дни на благодарността в Абилин, никога не би повярвала.

Пуйката бе сложена във фурната в осем и половина и колкото повече се печеше, толкова повече се нажежаваше и настроението на Сара. На всеки двадесетина минути Маргарет пристигаше да се помотае в кухнята и отново да попита дали има нещо, което тя може да свърши. Сара ѝ благодареше и ѝ отговаряше, че няма и че всичко е под контрол и върви чудесно, но тя се колебаеше, правейки малки коментари за приготвянето на храната. Колко *интересно* било, че Сара толкова рядко заливала пуйката със соса, или колко *необичайно* било да не се посипват с брашно печените картофи.

За да се отърве от нея, Сара ѝ бе разрешила да помага при подреждането на масата в трапезарията, но дори и тогава Маргарет трябваше да донесе ютията, за да изглади гънките по бялата ленена покривка. Върховната обида бе нейното пренареждане на букета от махонии и кремове в средата на масата, който бе отнел един час на Сара предната вечер. Горката жена вероятно не си даваше сметка, че всяка от постъпките ѝ може да бъде изтълкувана като критика, но точно когато Сара си казваше да не бъде такава параноичка, зърваше свекърва ѝ да прокарва пръст по лавицата, за да провери за прах.

После идваха безкрайно повтарящите се истории за приятели и съседи от Абилин, почти едни и същи хора, които Сара никога не бе срещала. Или за нещо, което се е случило в дневното телевизионно шоу, което тя никога не бе гледала. Или за някоя героична или забавна

лудория от детството на Бенджамин, която всички бяха чували поне двадесет пъти.

Маргарет Купър беше дребна, закръглена жена, с трайно фризирана прошарена коса и неизменна, крайно неубедителна усмивка, при която очите оставаха напълно безсърдечни. В края на седемдесетте си години, тя все още бе физически здрава и педантична към външността си. Но през последните дванадесет месеца, откакто Сара не я бе виждала, повторенията бяха станали почти безмилостни. Дори и човек деликатно да ѝ намекнеше, че вече е казвала това, тя настояваше да го разкаже докрай.

Междувременно Бенджамин беше изчезнал, както доста често правеше, когато майка му пристигаше на гости. По-голямата част от сутринта бе стоял в ателието си, говорейки по телефона вероятно с Мартин или с Ив Кинсела от Санта Фе за онези ужасни картини, които тя рисуваше за техния нов офис. А когато дойде, отиде направо във всекидневната и се отпусна на дивана до Аби да слуша разказите ѝ за отчаяната ѝ храброст в горите на Монтана. На Сара също ѝ се искаше да ги чуе, ако разполагаше с поне една минутка да поседне. Аби, милата, бе предложила да ѝ помогне, но майка ѝ бе отговорила, че най-полезното нещо, което би могла да направи, е да забавлява баба си. И да я държи настрана от кухнята.

Сара не можеше да проумее какво го бе прихванало Бенджамин напоследък. Той обикновено помагаше, но тези дни едва помръдваше пръста си. С изключение, разбира се, на гимнастиката, която се бе превърнала в негова нова мания. От миналата година по това време той вероятно бе свалил около четири-пет килограма. Твърдеше, че така се чувства много по-добре, макар че това не изглеждаше да го е направило по-щастлив. С всеки изминал ден лицето му сякаш се издължаваше, като че ли бе разпъвано от всичките тези новоразвити мускули.

Тя знаеше колко много му липсва Аби. На всички им липсваше. Но неговият начин да се справи с това като че ли бе да се затвори в себе си. Сара почти не го виждаше. Всяка сутрин Бенджамин ставаше в шест часа, за да отиде на гимнастика и оттам — на работа. А когато се прибереше у дома, в повечето случаи казваше, че има работа и си носеше вечерята в ателието.

Джош пък винаги беше или навън с приятели, или горе в стаята си да говори по телефона с Кейти Брадсток, или да слуша онази ужасна музика, правейки се, че учи. Как при този шум можеше да чуе дори собствените си мисли беше мистерия. Така че Сара в повечето случаи се хранеше сама, гледаше малко телевизия и към девет и половина отиваше в леглото да почете. Докато Бенджамин си легнеше, тя обикновено бе заспала. Не бяха се любили повече от два месеца. Той сякаш вече не се интересуваше от това. При двата случая, когато Сара се бе опитала да прояви инициатива, бе отвърнал, че е много уморен.

Тя направи всичко по силите си да промени нещата. Във всички книги по темата пишеше, че за да се преодолее синдромът на „празното гнездо“, трябва да се положат усилия. Така че миналия уикенд, когато Джош бе останал да спи у един приятел, като изненада Сара бе резервирала маса в нов ресторант за морски деликатеси, който бяха открили в Ойстър Бей.

Мястото бе препълнено, атмосферата бе оживена, а храната — страхотна. Тя се бе опитала да подхване някакъв разговор, обаче Бенджамин сякаш изобщо не я чуваше. Отговаряше механично на въпросите ѝ, без да зададе нито един, и след около половин час двамата седяха мълчаливо, оглеждайки другите хора, които естествено разговаряха и се забавляваха. Сара си спомни как някога се шегуваха за семейни двойки в ресторанта, които седяха на масите си с тъжни и отегчени лица, и как Бенджамин си измисляше някой диалог, който може би течеше в главите им. А ето че вече те бяха такава двойка. И това почти разби сърцето ѝ.

Като го гледаше сега колко жизнен и възроден изглеждаше от присъствието на Аби, как се шегуваше с нея, докато всички седяха около безупречно подредената маса, ѝ се струваше, че така нещата сякаш ставаха още по-лоши. Ала Сара се опитваше да не мисли за това. Налагаше си да продължи да се усмихва с останалите, да бъде празнично настроена. Беше денят, в който върховен дълг на всяко семейство бе да бъде щастливо и да не се замисля за пукнатините, които може би се появяваха по стените. Пуйката, колкото и неадекватно да бе заливана със соса, беше призната от всички за върховна. И макар че Маргарет изяде само една хапка от тиквения пай, преди внимателно да отмести чинията си настрана, всички останали

явно го харесаха. Бенджамин разпитваше Аби за отиването ѝ на митинга на СТО в Сиатъл през следващата седмица и какъв вид протест планират с нейните приятели.

— Какво означава това СТО? — попита Маргарет.

— Всичко, което се Случва с „Тай“ Организацията — обади се Джош.

Аби преди това бе имала глупостта да каже на Сара в негово присъствие, че от лятото насам е виждала Тай само веднъж и че се чувства малко виновна за това. Сега тя изръмжа и му хвърли бърз унищожителен поглед.

— Джош, порасни най-сетне! Това е Световната търговска организация, бабо. Клуб на богатите държави, които правят всичко възможно да измамат развиващите се страни и да ги държат бедни.

— Това ми напомня нещо — поде Маргарет. В стаята можеше да се чуе колективното биене на премалели сърца. — Бенджамин, спомняш ли си, като отиде на онзи протестен митинг срещу войната във Виетнам в Лорънс, когато беше в колежа...

„О, боже — каза си Сара, — започва се!“ Бенджамин се усмихна с досада.

— ... и Хари Бакстър те бе видял по новините на местната телевизия с дългата ти коса, и дойде в магазина, и заяви на баща ти, че изглеждаш като момиче?

— Да, мамо, спомням си.

— Знаеш ли, Аби, баща ти имаше коса чак до раменете?

— Знаем, бабо. Виждала съм снимките.

— Те винаги протестираха срещу едно или друго. Войната, правата на негрите или каквато бе модата по онова време.

— Наричат се *граждански* права, мамо. И не мисля, че са излезли от мода.

— Както и да е. Все пак си мислех, че изглежда красив, ала не прилича на момиче. Но знаеш ли, Аби, след това той си пусна брада.

— Знаем, бабо. Казвала си ни.

— Така ли? О, съжалявам.

Обаче все пак продължи. Разказа им как през една ваканция, няколко месеца по-късно, Хари Бакстър видял Бенджамин с новата му брада и заявил, че сега изглеждал като брадатата жена от цирка.

— Следващия път, като влезе в магазина, му казах, че може да върви да пазарува другаде.

— Как е Хари Бакстър? — попита Сара, преструвайки се на заинтересувана.

— О, боже, старият глупак умря преди години! Макар че Моли още е жива. Обикаля — за наш ужас — с една от онези електрически колички, които дават на сакатите хора.

— На инвалидите, мамо — поправи я кротко Бенджамин.

— Сакати, инвалиди — все тая. Не мога да се оправя с тази формална благовъзпитаност да не се наричат нещата с истинските им имена.

Сара усети, че Джош се кани да направи язвителна забележка и го спря с поглед точно навреме.

Как прекараха останалата част от деня и следващия без убийство — тя нямаше представа. В събота сутринта Бенджамин най-сетне настани майка си в колата и потегли по алеята, за да я откара до летището, а снаха й, Аби и Джош под още студените слънчеви лъчи помахаха весело за сбогом. На Сара се стори, че някакъв огромен товар падна от плещите им.

— Това определено е последния път — каза Джош, изтрополявайки нагоре по стълбите към стаята си. — Ако още веднъж дойде за Деня на благодарността, аз ще напусна.

Сара не си направи труда да спори с него, а прегърна Аби.

— Хайде — каза й. — Да си направим прясно кафе. Имам чувството, че не съм говорила истински с теб, откакто си си дошла у дома.

Свариха си кафе и се качиха по дървеното вътрешно стълбище в стаята, която гледаше към градината и площадката, където си правеха барбекю през лятото. Есента беше мека и още имаше листа по сребристите брези, които Сара бе посадила преди много години. На слънчевата светлина те изглеждаха изпъстрени в яркожълто.

В стаята имаше два кремави дивана, разположени един срещу друг от двете страни на ниска махагонова масичка. И двете седнаха на единия от тях, който бе облян от слънчевите лъчи. Аби накара Сара да си събуе обувките, взе стъпалата й в скута си и докато ги масажираше, й разказа за колежа неща, които несъмнено вече бе разказала на Бенджамин. Но той, разбира се, не си бе направил труда да й ги

предаде. Сара слушаше внимателно всяка дума, гледайки с учудване и гордост дъщеря си, която бе толкова красива и пълна с живот. А и масажът беше прекрасен.

— Къде се научи да правиш това?

— Харесва ли ти?

— Изумително е!

— Чудесно, мислех си, че го заслужаваш. Моята съквартирантка Мел ме научи. Баба винаги ли е била такава?

— Не. Със сигурност нещата се влошават.

— Сякаш живее само за да разказва някоя от тези истории за татко, които всички сме слушали милион пъти.

— Може би това е естественият ход на нещата. Хората, които си обичал, с времето да стават все по-непривлекателни, за да не ти е толкова тежко, когато си отидат.

— Така ли мислиш?

— Възможно е да е така.

За известно време се загледаха през прозореца. Две сини сойки се гонеха неистово между клоните.

— Какво става с татко?

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Може би е просто заради присъствието на баба, но ми се струва някак напрегнат. Като отчужден е, разбираш ли? Сякаш в действителност не е тук.

— Ами нещата не се развиват добре в работата му. Той и Мартин загубиха два големи проекта. Трябваше да освободят няколко души. Може би това го тревожи — обясни Сара и почти успя да убеди себе си.

— А какво става с теб?

— С мен ли? — Сара се засмя. — Нали знаеш — вечните стари неща.

— Мамо, вече съм пораснала.

— Знаем, че е така, скъпа. Но това е, добре съм.

— Не умееш никак да лъжеш.

— Не лъжа. Животът не беше много лесен напоследък с всички неща, които се случиха. А и ти ни липсваш.

— О, мамо.

— Слушай. Няма нищо, ще се справим. Дори сега имам по-малко готвене, по-малко пране. Всъщност връщането ти вкъщи си е истинско натоварване — пошегува се майка ѝ.

Аби се усмихна скептично.

— Дай ми и другия си крак.

— Слушам, госпожице.

Същата вечер, след като се нахраниха, Аби попита дали имат нещо против да излезе за няколко часа, за да се види с някои стари приятели от гимназията. Сара се съгласи, но едва прикри разочарованието си. „Върви да се забавляваш“ — каза ѝ тя. Джош го прие като възможност да ги информира, че имало „нещо като парти“ в дома на най-добрия му приятел Фреди и след като Аби щяла да излиза, не би ли могъл и той да направи същото. Бенджамин го дръпна настрана, за да му даде някой и друг бащински съвет за алкохола и дрогата. Два пъти през миналия месец момчето се бе прибирало вкъщи явно пияно. Отказваше да си признае, ала се притесняваха за него. Аби каза, че ще го изпрати на отиване и после ще го вземе. Обеща, че ще се приберат преди полунощ.

След като децата излязоха, в стаята се възцари тишина. Бенджамин несъмнено скоро щеше да изломоти нещо от рода на това, че има да свърши някаква работа и да се отправи към ателието си. Но минутите минаваха, а той стоеше. От кухнята Сара го виждаше как безцелно оправя безпорядъка, оставен от децата във всекидневната. Тя му подвикна весело, питайки го дали иска малко студена пуйка със салата от зеле и домати.

— Разбира се — отвърна мрачно съпругът ѝ.

А може би той ще отвори бутилка вино?

— Разбира се.

Бенджамин дойде в кухнята, взе една бутилка от лавицата и застана да вади тапата от другата страна на барплота, където Сара приготвяше храната. Беше дълъг и тесен барплот от полиран сив гранит, мебел, каквато имаше във всяка кухня, където се струпват всички вещи, които си нямат специално отредено място: стари списания, купчинки писма и неплатени сметки, широка дървена купа, в която държаха стотинки и ключовете за колите. Единственият шум, който се чуваше, бе почукването на ножа ѝ, докато нарязваше пуйката. Мълчанието му изпълни стаята като мрачен облак. Може би тя

трябваше да пусне някаква музика. Бенджамин взе две чаши от шкафа и ги сложи на плота до отворената бутилка.

— Аби изглежда в много добра форма — каза Сара весело. — Боже, какво ли не бих дала да бъда отново на тази възраст!

Тогава забеляза, че той нервно пристъпва от крак на крак. Спря да реже и го погледна. Бенджамин беше много блед.

— Добре ли си?

— Всъщност не съм.

— Какво става? Болен ли си?

Той преглътна с усилие. Настъпи дълга тишина. И тогава тя разбра. Разбра точно какво се канеше да ѝ каже.

— Сара, аз...

Тя захвърли ножа със силен трясък върху гранита:

— Недей!

— Сара, скъпа, не мога...

— Не го казвай! Да не си посмял да го кажеш!

— Трябва да тръгвам. А не мога да напусна просто така...

— Млъкни! Просто млъкни! За какво, по дяволите, говориш?

За момент Бенджамин сякаш загуби гласа си. Очите му гледаха ужасно умолително, Сара чакаше за отговор, но той не можа да издържи на погледа ѝ. Сведе очи и просто остана да стои така, поклащайки глава.

— Да нямаш някаква любовна авантюра?

Сара изплю думите, сякаш се опитваше да почисти устата си от някакъв гаден вкус. Бенджамин поклати глава, без да вдига очи към нея. Приличаше на лицемерен страхливец. Гледката сякаш накара нещо в нея да експлодира. Тя заобиколи тичешком барплота, за да се добере до него.

— Имаш, копеле! Имаш!

Нахвърли се върху него като побесняло животно, удряйки го по главата, раменете и гърдите. Бенджамин закри лицето си, но не отстъпи, просто я остави да беснее и да го блъска с юмруци. А това, че стоеше там — толкова жалък и унижен, като някакъв безволев мъченик — още повече разпали яростта ѝ.

После тя внезапно се отдръпна и застина, стиснала здраво очи. Хвана главата си с две ръце, като запуши твърде късно ушите си за това, което вече знаеше. А устата ѝ се изкриви в безгласен вик.

— Сара...

Той се опита да сложи ръка върху рамото ѝ, но щом я докосна, тя отскочи и му изкрещя да се маха.

Тогава го погледна и видя сълзите, които се стичаха по лицето му. Видя го да стои там, толкова съсипан и блед, че изхлипа и раменете ѝ се отпуснаха. Тя протегна ръце и бавно го придърпа към себе си, като сега и двамата се разплакаха. Гласът ѝ трепереше като на изплашено дете:

— Не, Бенджамин, не. Моля те, не го прави.

Той я прегърна и тя притисна глава към гърдите му. Опита се да намери някакво местенце в него, където все още той бе запазил любов към нея, повтаряйки тихо: „Моля те, моля те“. Почувства тялото му да се тресе. „Това не се случва, той няма това предвид, не може да има това предвид“, мислеше си тя.

— Сара, скъпа, аз просто...

Сара сложи ръка пред устата му:

— Шшшт! Не искам да го чувам, моля те.

И тогава мисълта за някоя друга жена в обятията му, която да вдишва този топъл и близък аромат, който винаги е бил неин и само неин, я прониза в гърдите, тя се сви и го отблъсна:

— Ив е, нали?

Бенджамин се поколеба, после поклати глава и започна да казва нещо, но тя знаеше, че е познала.

— Спа ли с нея?

Гласът ѝ бе като чужд — нисък и треперещ, подобен на тънко парче лед, което всеки момент ще се счупи.

— Не е по този начин...

— Спа ли с нея?

— Не!

— Лъжеш.

— Кълна ти се...

— Ти си лъжец, мръсен, проклет лъжец!

Той поклати глава, обърна се и се отдалечи. Сара не можа да издържи на тази гледка, изтича, сграбчи го, обърна го към себе си и се опита да го накара отново да я прегърне. Само че сега нещо се бе променило и въпреки че Бенджамин покорно обви ръце около нея, те бяха отпуснати и безразлични. Сякаш не беше на този свят.

Тя не можеше да каже колко е часът. Времето изглеждаше спряло, неговият ход бе отбелязван единствено от колебанието на тяхната отделна скръб. Тя обикаляше из къщата като безутешно привидение, а той я следваше и я откриваше, седнала, прегърбена, на стълбището или свита в ъгъла на стая, която никога не използваша. Ридаеше или гледаше вцепенено в ръцете си. В един миг тя се нахвърляше върху него с юмруци, като му крещеше и го обиждаше, в следващия го хващаше и го придърпваше в прегръдките си, умолявайки го и питайки *защо*. Уверяваше го, че след всичките им съвместни години със сигурност могат да оправят нещата. Тя щеше да се поправи, би могла да бъде по-добра, само да ѝ даде шанс. Заради децата, заради самите тях. „Моля те, Бенджамин, моля те. Само още един шанс.“

Бяха отвън, на верандата, притискайки се един към друг в мразовития нощен въздух. Вятърът си играеше с листата на осветените от прожекторите брези. Най-сетне воплите ѝ утихнаха и над тях легна скръбна тишина. Влязоха вътре на топло и Бенджамин наля от виното, което бе отворил, както му се струваше сега — в някакъв друг живот. Дватама занесоха чашите си във всекидневната, седнаха един до друг на дивана и поведоха уморен разговор.

Тя седеше напрегната, с изправен гръб. И с тих глас, който от време на време пресекваше, го попита за Ив. А той отговори внимателно и доколкото можеше — искрено, че дали му вярва или не, но истината е, че не са спали. С предварително подготвена фраза, която сега, докато я изговаряше, си личеше, че е отрепетирана, Бенджамин заяви, че Ив не е причината за неговото напускане, а само поводът. Очакваше Сара да избухне всеки момент или поне да го прекъсне, но тя не го направи. Просто седеше там, като отпиваше от виното си и го гледаше. И той усети как докато го слушаше, нещо се преобърна в нея. Сякаш у Сара узря някакво ново мнение за него, като че ли си сложи очила, през които отсега нататък щеше да го вижда по-сурово, по-ясно и по-точно.

Мълчаливият ѝ поглед започна да го изнервя, но Бенджамин се опита да запази гласа си спокоен и уравновесен. Каза ѝ, че от дълго време се е чувствал нещастен и че ако тя бъдела честна, щяла да се

съгласи, че нещата между тях не вървели от години. Той вече не бил човекът, за когото се била омъжила. Пък и, за бога, те се били оженили толкова дяволски рано, нали? Точно тогава забеляза, че Сара поклати глава. Тя не отместваше очите си от него, сякаш не можеше да повярва напълно в това, което чуваше.

— Значи това е, нали? — попита го.

— Какво имаш предвид?

— Споделяш живота си с някого почти четвърт век, имаш деца, после решаващ, че си се оженил твърде млад, че не си щастлив и напускаш.

Бенджамин трябваше да се наведе напред, за да я чуе, защото бе казано с шепот, тих като въздишка. Но сега долови нова интонация, която го обърка, един нарастващ гняв, който бе по-студен, побезмилостен и овладян. И той го уплаши. Може би затова почувства нужда да се защити или оправдае и каза думите, за които по-късно щеше да съжалява.

— Никога не съм се чувствал желан от теб. Никога! И аз се вгледах в теб, в нас, в това как стоят нещата помежду ни. Помислих си: „Ето, така ще бъде до края на живота ни“. — Спря, за да преглътне. — Но, Сара, аз не мога да го направя. Трябва да има и нещо повече.

Тя се визира в него дълго време. Погледът ѝ бе почти безпристрастен, преценяващ, леден. После преглътна и бавно кимна, като най-сетне отмести очи.

— Така. Кога ще кажеш на децата?

— Тази вечер. Или утре сутринта. Когато мислиш, че е по-добре. Тя се изсмя горчиво:

— О, моля те, това си е твоя работа.

— Тогава ще им кажа тази вечер.

— Прекрасно. О, драги, със сигурност умееш да подбиращ „подходящото“ време. Честити им и празника.

Сара вдигна чашата си и изпи последната глътка вино. После се изправи, отиде до вратата и след кратък размисъл бавно се обърна отново към него:

— Когато казваш, че никога не съм те желала, грешиш. Това, което имаш предвид в действителност, е, че не съм те обичала по начина, по който искаше да те обичам. Ти си толкова обсебен от желанието да контролираш, че даже искаш да контролираш начина, по

който хората те обичат. И аз живях с това през всичките тези години. Опитвайки се да бъда такава, каквато ти искаше. Обаче никой не може да отговори на очакванията ти, Бенджамин. Никой.

Постоя известно време, вперила очи в него, и макар лицето ѝ да потрепваше, то запази упоритото си изражение, докато тя се опитваше да сдържи сълзите си. След това кимна решително, обърна се и излезе.

Той поседя малко, после я последва до кухнята. Сара изхвърляше недокоснатата пуйка и салатата от двете им чинии в кофата за боклук. Бенджамин влезе, отиде зад нея и се опита да сложи ръце на раменете ѝ, но тя яростно го отблъсна:

— Не ме докосвай!

Той опита и да ѝ помогне в почистването, но тя му каза да не го прави. Така че Бенджамин се върна във всекидневната и седна на дивана. Няколко минути по-късно чу стъпките ѝ и се обърна, като я видя отново да стои на вратата, загледана в него. Сара държеше нещо в дясната си ръка, но ръцете ѝ бяха скръстени и той не можеше да види какво е.

— Това е твоят дом, Бенджамин. Аз съм твоя съпруга. Това са децата ти.

Тя разтвори ръце и запрати предмета, който държеше, през стаята, така че той падна на дивана до него. Беше снимка в рамка на Аби и Джош, която бяха направили по време на зимната им ваканция в Канада преди две години. Сара се врътна и изчезна и той чу познатото потракване на обувките ѝ по дървените стълби. Почуди се дали да я последва, но реши да не го прави. В напразна надежда да намери нещо, което да премахне оловната тежест в душата му, Бенджамин включи телевизора и се настани да чака децата.

Мартин вече му бе казал, че трябва да е полудял. Той беше единственият човек, който знаеше за намеренията му. Една вечер миналата седмица Бен го покани да пият по едно питие след работа. Това бе нещо, което рядко правеха, и Бен видя, че старият му приятел е любопитен и дори малко предпазлив.

Бяха в един бар, точно встрани от Джаксън авеню, едно от онези модни нови заведения, които бяха много стилни, но без душа. Двамата бяха най-възрастните там, поне с по двадесет години, а музиката бе толкова силна, че трябваше да си крещят. Прекараха около пет минути

в бърбрене за децата и за плановете им за Деня на благодарността и после Мартин стигна до същността, като го запита какво става.

— Ще напусна Сара.

— *Какво* ще направиш?

Бен му разказа за Ив, а Мартин додаде, че почти се бил досетил. Защо иначе би насърчавал тези ужасни картини? Той не можеше да повярва, че двамата още не са били в леглото.

— Защо, по дяволите, просто не я изчукаш и да приключиш с това?

— Не знам.

— Не знаеш? Ей, Бен, да не си се побъркал? Искаш да захвърлиш всичко и дори нямаш понятие защо! Господи!

Бен наистина не знаеше какво да каже, освен че от дълго време нещата между него и Сара не вървели добре и той чувствал, че има нужда... да се махне. Да диша. Да се почувства отново жив.

— Колко пъти си я виждал?

— Ив ли? Не знам. Четири или може би пет, но си говорим много по телефона.

— Боже!

— Тя ме кара да се чувствам...

— Жив.

— Всъщност да.

Мартин поклати глава и се загледа във водката си с мартини. После я гаврътна наведнъж и си поръча още една. Бен не беше очаквал кой знае каква подкрепа. От доста месеци двамата не я караха много добре. Макар че Мартин не го бе казал, Бен знаеше, че той го обвинява за загубата на проекта, чието разработване им бе отнело цели две години. Точно както поръчката на Макманшън, когато Бен бе избухнал пред клиентите и цялата сделка се бе разсърнала. Разликата беше, че този път дори не беше по принципен въпрос. Просто не бе успял да изтърпи хората.

— И къде ще живееш?

— Като начало ще отида у майка ми.

— В Абилин? Страхотно!

— После, ако нещата с Ив потръгнат, ще си намеря къща в Санта Фе.

— А какво ще стане с нас? С работата? Всеки ден ще пътуваш от Абилин ли?

— Точно за това исках да говоря с теб.

— Искаш да напуснеш?

— Ако и ти го искаш? Или може би просто ще си взема една година отпуск...

— *Една година отпуск?* Боже, Бен! Ти си едно шибано копеле.

Дотам се разпростря помощта и разбирането на най-добрия му приятел. На следващия ден, когато отиде в офиса, той каза на Бен, че ще е по-добре да приключат нещата на чисто. Хладно го помоли да помисли за разумно откупуване на дялове, имайки предвид упадъка на бизнеса им и всички пари, които дължаха. Може би трябвало да си наеме адвокат, добави Мартин. Бен почувства първия студен повей на своя нов независим живот, сякаш той вече бе започнал.

Когато децата се прибраха, той беше задрямал пред телевизора. Филмът „Казабланка“ бе към края си, самолетът бе отлетял. Хъмфри Богарт и Клод Рейнс бавно изчезнаха в мъглата.

Сара бе чула колата и слезе долу. Бен излезе в коридора. Очите на Джош бяха зачервени и той се смееше над нещо, за което бяха говорили с Аби на влизане. Но усмивката на момичето угасна моментално. Тя погледна към майка си на стълбището, чието лице бе бяло като халата ѝ, после към Бен, който все още бе сънен и се опитваше да подреди мислите си. Той видя страха да се прокрадва в очите ѝ.

— Мамо, какво става?

— Баща ви има да ви казва нещо.

— Аби — започна той, — Джош...

Запъна се. Сърцето му биеше толкова силно, че не можеше да чуе дори мислите си. Всичко, което бе смятал да каже, сякаш се бе изтрило от мозъка му.

— За бога, татко, какво има?

— Майка ти и аз ще се разделим...

— Не — прекъсна го Сара. — Кажете истината. Баща ви ни напуска.

Лицето на Аби се сгърчи.

— Какво? — възкликна тя. — Ти *напускаш*?

— Миличка...

— За какво *говориш*? — Тя погледна отчаяно към Сара, на устните ѝ трепна състрадателна и недоверчива усмивка. Сякаш това можеше да се окаже някаква ужасна, предварително уговорена шега. — Мамо?

Сара сви рамене и кимна утвърдително.

— Истина е.

Джош се взираше в него, очите му се присвиха, докато се опитваше да проумее какво става.

— Хей, вие сериозно ли говорите?

— Да, Джош.

— Просто така ли? — попита Аби.

Раменете ѝ се тресяха и тя захапа юмрука си. „Всемогъщи Боже — помисли си Бен, — какво правя? Мартин е прав, сигурно съм полудял.“ Посегна към нея, но Аби се отдръпна с изкривено от уплаха и отвращение лице.

— Татко — каза Джош, — не можеш да направиш това. Искам да кажа...

Думите му секнаха и просто остана да стои, мръщейки се, с отворена уста.

— Всичко ще бъде наред, Джоши. Честно...

— Не! Няма да бъде наред! — изпищя Аби. — Ти си идиот! Съсипваш нашия живот!

Бен се опита отново да я докосне, но този път тя удари ръката му, обърна се и хукна, ридаейки, към стълбите. Сара не направи опит да я спре, само се отдръпна, за да може дъщеря ѝ да мине. Трясъкът на вратата на спалнята ѝ разтърси цялата къща. Сара поклати глава и кисело се усмихна.

— Чудесна работа, Бенджамин. — Обърна се и се заизкачва след Аби.

14.

Маскирането като плод, получен чрез генно инженерство, беше идея на Мел и тогава тя ѝ се бе сторила доста забавна. Бяха прекарали всичките вечери преди Деня на благодарността да изработват костюмите си. Този на Мел — алена ягода с глава на смаяна риба, която стърчеше отпред — беше безспорно най-добрият. Всеки, който го видеше, избухваше в смях.

В събота Мел бе пропътувала целия път от Мизула заедно с другите в микробуса на Хакера, като *плодовите* костюми рисковано бяха завързани на покрива. Беше цяло чудо, че пристигнаха цели, което едва ли можеше да се каже за костюма на Аби точно сега. Нейният бе замислен като кръстоска между домати и овца, но вече не приличаше на нито едно от двете. Под непрестанния ситен дъжд той бързо се превръщаше в безформена маса. Бяха паднали двата предни крака, както и опашката, а червената боя се бе разтекла по предницата на мократа ѝ шуба и панталоните. Ерик и Скот, които вървяха вляво от нея, вече се бяха отървали от своите костюми и не след дълго Аби направи същото. Отляво Мел все още изглеждаше отлично. Вероятно тя беше ударила тайно един последен слой с водоустойчива боя. От другата страна на Мел беше Хакера, който изобщо не си бе правил костюм, считайки подобни неща за детински.

Беше рано сутринта и търговската част на Сиатъл приличаше на развълнувано море от хора. Десетки хиляди демонстранти се тълпяха рамо до рамо във всяка улица и всички вървяха към конгресния център. Независимо от студа и дъжда, изглежда, се забавляваха, ръкомахаха и крещяха, смееха се и пееха:

*Няма друга сила като тази на народа,
тя никога няма да отслабне!*

Имаше хора, облечени като дървета, слонове, костенурки и китове — техните костюми, изглежда, бяха водонепромокаеми, за

разлика от този на Аби. Над тях се вееха множество ярки знамена, осъждащи злините на Световната търговска организация. Младежът отпред носеше едно огромно изображение на Дракула, забил кървавите си зъби в планетата. Жената до него развяваше знаме, на което пишеше: „СТО. Оправете я или я забранете!“. Онези, които не пееха, надуваха свирки или тромби, звъняха със звънчета или удряха барабани в десетки различни ритми.

И това не бяха само студенти и хипита. Имаше хора от всички възрасти, раси, вероизповедания и националности, таксиметрови шофьори и строителни работници, чистачи и чиновници. Наистина изглеждаше, че те имат влияние. Носеше се слух, че вече бяха успели да спрат церемонията по откриването и че всички богати политици или се свиваха в хотелските си апартаменти, или бяха обсадени в своите лимузини. В действителност целият град беше обсаден и полицаите само стояха наоколо, неспособни да направят каквото и да било.

Беше много внушително, като някакъв епичен карнавал, най-фантастичната проява на солидарност, която Аби бе виждала. Пишеше се историята. Беше едно от онези променящи света събития, като Удсток или събарянето на Берлинската стена, или като Мартин Лутър Кинг-младши, говорещ на света за своята мечта. И Аби наистина вземаше участие и беше свидетел на това. През идните години тя щеше да разказва на децата и внуците си за него. Единственото, което искаше, бе да се почувства част от всичко това. Защото колкото и силно да се опитваше да ги спре, картините на случилото се през уикенда изплуваха пред очите ѝ.

Тя за малко да не дойде тук. Предишната сутрин майка ѝ трябваше да я вкара насила в летището. Аби бе заявила, че няма да отиде, всъщност изобщо не желаше да се връща в колежа. Но майка ѝ не ѝ позволи и да си го помисли.

Тя беше невероятна. Събота сутринта, докато баща ѝ обикаляше тихо къщата да събира нещата си и да опакова багажа си, майка ѝ стоя с изправена глава и не проля нито една сълза. Дори беше *мила* с него, за бога, като му помогна да си търси проклетите очила. Очевидно всичко това бе един голям балон, който рано или късно щеше да се спуска. Но не стана така. През целия ден, дори и след като той си отиде, Сара се грижеше за Аби и Джош, като продължи да ги прегръща и да ги успокоява, сякаш болката бе само тяхна.

Горкият Джоши. Той като че ли не знаеше какво да прави. След като баща им бе съобщил новината и Аби бе изхвърчала с писъци в стаята си, Джош накрая бе последвал майка си нагоре по стълбите и ги беше намерил двете да ридаят и да хълцат, вкопчени една в друга. Той просто седна сам в края на леглото и се загледа отчаяно в стената. Беше все още пиян, разбира се, и се опитваше да проумее какво е станало. Но дори и на следващия ден, даже и след ужасното ледено сбогуване, когато стояха на вратата, прегърнали майка си, и гледаха баща им да се отдалечава с комбито по алеята, в задната част на което бяха натикани всичките му вещи, клетото дете сякаш не знаеше дали му бе разрешено да заплаче, или трябва да бъде големият смел мъж на къщата.

— Аби, чуй ме — бе казала майка ѝ онази нощ, когато тримата седяха край кухненската маса пред вечерята, която никой от тях не искаше, и Аби току-що бе заявила, че няма да лети до Сиатъл на следващата сутрин. — Чуй какво ще ти кажа. Няма да позволим това да ни съсипе. Животът трябва да продължи. Може би баща ти ще се върне, а може би няма. Предполагам, че ще се върне. Но тези неща се случват и никой от нас не може да направи нищо. Междувременно ние ще продължим да живеем, нали? По дяволите, ти ще отидеш в Сиатъл, госпожице, и на тези гадове от ТСО ще им...

— Казва се СТО, мамо — поправи я Аби.

— Каквито и да са. Ще отидеш там и ще ги наругаеш хубавичко. От мен — също. Не знам кои са и какво са направили, но вече не ги харесвам.

Те се разсмяха. Малко истерично, но наистина се смяха.

После пристигнаха Джордж и Ела и имаше още сълзи, но не от майка им. Баба ѝ смяташе да остане няколко дни и дори каза на Аби да се придържа към плановете си и да хване полета си. Докато дядо ѝ заяви, че цялата идея за протеста била ужасно погрешна и очевидно внушена от анархистите и комунистите. И че СТО в действителност била една от малкото истински полезни сили, останали на света. Но Аби беше твърде уморена, за да спори.

Така че ето я тук, подгизнала до мозъка на костите си, опитвайки се да се зарадва, че е облечена с костюм на овца-домат, който сега бе станал толкова мек и лепкав, че беше време да го захвърли. Без да изостава, тя успя да го смъкне на земята и грациозно измъкна краката

си от него. Мел ѝ се усмихна. Беше единственият човек, на когото Аби бе казала за напускането на баща ѝ и ѝ беше строго забранено да го споделя с другите. Последното нещо, което Аби искаше, бе всички да започнат да я съжеляват.

Хей-хей! Ха-ха! СТО да се маха!

Дъждът като че ли взе да спира и докато вървяха напред, небето започна да се прояснява. Между сградите тя зърна океана и пристанището, където бяха акостирали два големи товарни кораба. Аби никога не бе посещавала този град. Високите сгради, застроени плътно по крайбрежието, бяха дори по-изумителни, отколкото бе чувала.

Високо пред тях се издигаше на талази стълб от дим и когато напреднаха още, тя видя, че бе запален голям казан за боклук, а в огъня хвърляха автомобилни гуми. Тълпата се раздели, за да го заобиколи. Сред врявата Аби чу, че се разби някакво стъкло, но не можа да види къде. Сега от дясната ѝ страна пееща група демонстранти обсаждаше заведение на Макдоналдс. Те носеха знаме, на което пишеше: „Противопостави се на господството на Мак“, и някои от тях блъскаха по витрините и вратите. По стените с черен спрей бе надраскано: „Мак Лайното“ и „Мак Мръвката е убиец“.

Полицайте, които бяха срещнали дотук, бяха разбрани и приятелски настроени. Двама от тях, които караха велосипеди успоредно на протестиращите, дори се смяха и шегуваха с тях. Но тези, които сега започваха да срещат, изглеждаха напълно различни. Те като че ли бяха от някаква специална част за борба с противообществените прояви. Бяха облечени в черно, носеха каски със спуснати начелници и противогази, дълги наметала и високи ботуши. Стояха неподвижни като статуи, блокирайки страничните улици, с готови за действие палки.

— Леле! — възкликна Мел. — Кои са тези момчета?

— Това е сборище на Дарвейдърровци — каза Ерик. Както винаги, той носеше акордеона си и веднага засвири темата от „Междузвездни войни“. Всички около тях запяха в съпровод, като крещяха: „Нека силата да е с вас!“. Невъзможно бе да се разбере дали някое от ченгетата се развесели. Противогазите скриваха напълно лицата им.

Внезапно над главите им избоботи хеликоптер и всички се наведоха, защото въздухът завибрира от перките му. Постепенно протестиращите забавиха ход, после спряха и дълго време стояха сред магазини и фирмени офиси, като скандираха и пееха. Бяха притиснати още повече от полицейските кордони и от натиска на идващите отзад хора.

Как и защо всичко внезапно се обърка — Аби никога не разбра. Някои хора по-късно обвиниха за това няколко изнервени или склонни към насилие ченгета. Друг казан за боклук бе запален и черният парлив дим продължи да се стеле над тълпата, така че понякога бе невъзможно да се види какво става. Сред множеството Аби видя, че една пееща група започна да се заключва. Бяха образували кръг, като бяха съединили ръцете си, мушкайки ги в метални тръби.

Чуйте гласа на народа, излязъл на улицата!

Ние нямаме право на глас, ние не сме членове на управата!

Ала над тяхната песен се извиси друг глас, който след всяко повторение ставаше по-непреклонен и по-заплашителен. Някой с мегафон нареждаше на всички да напуснат зоната, защото нарушавали щатския и градския закон. И заплаши, че тези, които откажат да се разпръснат, ще бъдат арестувани за неподчинение.

В началото Аби не можа да определи що за миризма беше това. Помисли си, че идва от нещо, което гори в казана. После очите ѝ започнаха да щипят, а в следващия момент тълпата отпред се разпръсна и тя видя цилиндрична метална кутия, която се търкаляше по земята, разпръсквайки дим. Някой извика, че е сълзотворен газ. Един младеж, който си бе донесъл противогаз, се втурна напред, грабна кутията и я хвърли обратно зад редиците на полицаите, които тръгнаха по улицата срещу тях. Ченгетата имаха пластмасови щитове и държаха палки. Всички, освен няколко недоверчиви или безразсъдно смели протестиращи, започнаха да отстъпват плахо пред тях.

Само за няколко минути цялата атмосфера се бе променила. За момента вятърът отвяваше сълзотворния газ от тях, но се надигна паника и бързо взе да се разраства.

В една пролука сред тълпата Аби видя как полицаите удряха с палките по коленете един от протестиращите, който не бе отстъпил, а отпуснатото тяло на друг бе извлечено встрани. Някой, който го бе видял, започна да им се подиграва и да крещи, а един-двама взеха да хвърлят всичко, което им попадне, по ченгетата. Но кордонът им упорито напредваше. После едно момиче, което стоеше на няколко метра от Аби, се разтресе силно, падна и запищя, като се търкаляше по земята, стискайки крака си.

— Боклуци! — извика Ерик. — Те стрелят по нас!

Още докато го казваше, се чу внезапен залп и още двама от протестиращите извикаха и паднаха. Единият стискаше лицето си. Аби видя как кръвта потече между пръстите му.

— Стрелят с гумени куршуми — каза Хакера.

Вероятно искаше да ги успокои, но при Аби не се получи. Тя никога не се бе чувствала толкова уплашена. Хакера и Скот помагаша на Мел да се измъкне от костюма си на ягода-риба, който вече не изглеждаше толкова забавен.

— Хайде! — рече Хакера. — Да се махаме оттук.

Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. С изключение на малцината смелчаци, които се противопоставяха на полицаите, всички се опитваха да се измъкнат. Имаше твърде много хора, завладени от паника. Изглежда, никой не знаеше кой е най-добрият път за бягство. Човешкият поток ги понесе към една странична улица, но тогава хората отпред взеха да превиват тела под гигантски струи. Над тях се лееше вода и за момент Аби не можа да разбере откъде идва тя. После видя полицейския камион с маркуча и в следващия момент водната струя блъсна Мел в гърдите, преметна я и я запрати на земята.

Аби се спусна към нея, коленичи и я попита дали е добре, а Мел кимна, но изглеждаше твърде шокирана, за да е сигурна. От носа ѝ потече струйка кръв. Хакера и Скот я хванаха от двете страни и я изправиха на крака. Докато я дърпаха настрана, Хакера извика на Аби да стои наблизко.

След като излязоха от обсега на водната струя, тя спря и погледна назад за Ерик, но той не се виждаше никъде. После забеляза акордеона му да лежи, смачкан, на земята. Аби извика на Хакера и на другите да спрат, но те не можаха да я чуят. Намираха се близо до

горящия казан и въздухът внезапно отново се бе изпълнил с талази от черен дим. А когато се проясни и тя погледна към мястото, където ги бе видяла за последен път, те бяха изчезнали.

Аби се затича, но явно се бе объркала, защото сега нямаше толкова много хора и тя си даде сметка, че сигурно се движи обратно към напредващата редица полицаи. Друг хеликоптер избръмча отгоре и като вдигна поглед към него, се сблъска с мъж, който тичаше в другата посока. Ударът я стресна и ѝ изкара въздуха. Тя изпищя и остана да стои на място, опитвайки се да си поеме дъх и да се ориентира накъде да бяга, но паниката сякаш я бе парализирала.

Точно тогава кутията със сълзотворен газ прехвърча през отломките и я удари, от което краката ѝ се подкосиха. При падането главата ѝ тупна в земята, а пред очите ѝ избухна бяла светлина. Аби не знаеше колко дълго е лежала — може би само няколко секунди, но когато отново отвори очи и видя небето, се зачуди каква е тази странна черна мъгла и защо въздухът трепти. После, когато светът си дойде на мястото, осъзна, че точно над нея виси хеликоптер и тя внезапно изпита страшната увереност, че ще се приземи точно върху нея. С все сили се надигна на колене, след това се изправи и опита да се затича, но откри, че не може заради болката в крака, където я бе ударила кутията със сълзотворен газ. Въздухът наоколо бързо се изпълваше с този газ, дробовете ѝ горяха и тя нямаше и най-малка представа накъде да бяга. Озовала се сама сред хаоса, Аби стоеше там, закрила с ръце ушите си, и започна да пищя.

Следващото нещо, което си спомняше, бе, че някой я бе сграбчил за ръката и я дърпаше настрана. Първата ѝ мисъл беше, че е полицай, и тя изкрещя и се нахвърли върху него.

— За бога, опитвам се да ти помогна!

Със замъглените си от сълзите и смъдящи очи единственото, което можа да види, бе черният хобот на противогаз. Това отново я накара да си помисли, че със сигурност трябва да е ченге. После противогазът бе повдигнат и Аби видя слабо брадясало лице, наситеносини очи и дълга черна коса, завързана с червена кърпа — по пиратски. Целият беше облечен в черно, но със сигурност не изглеждаше като полицай.

— Ето, сложи това — каза непознатият.

Долавяше се някакъв акцент, немски или може би скандинавски. Преди да ѝ даде възможност да спори, той вече бе свалил противогаза си и ѝ го слагаше, намествайки очилата и наустника с въздушния филтър на лицето ѝ. Почти веднага въздухът стана годен за дишане. През очилата тя го видя как си сваля кърпата и я намокря с вода от бутилка, която извади от джоба на канадката си. После я завърза като бандит върху носа и устата си.

— Хайде да тръгваме!

Младежът я обгърна с ръка и я поведе през тълпата. Кракът я болеше, но скоро забрави за него и се предаде, без да мисли за останалите, за себе си или къде я води непознатият.

Може би се дължеше на факта, че още бе зашеметена от удара в тила при падането. Скрита зад противогаза, който заглушаваше шума на хеликоптера, виковете и писъка на сирените, Аби се почувства странно откъсната от света, сякаш той внезапно бе тръгнал на бавен ход и тя сънуваше или гледаше всичко това по телевизионните новини. Единственото, което си спомняше по-късно, бяха откъслечни картини, обрамчени от малките кръгли лещи на очулярите: жена, която лежи, окървавена, върху счупени стъкла; будистки монах в пурпурна роба, превит на колене в молитва, с притисната към тротоара бръсната глава; навсякъде — захвърлени знамена, скъсани и изпотъпкани, и един африкански барабан със съдрана кожа, който бавно се търкаля надолу по празната улица към океана.

— Добре ли си?

Тя отвори очи и примигна, но като не видя нищо, обхвана я паника, че е ослепяла. Седна и разтърка очи. Усещаше ги като рани. Погледна нагоре, откъдето ѝ се бе сторило, че е дошъл гласът, и видя неясна фигура, стърчаща над нея.

— Господи, очите ми! — приплака тя.

— Ето, измий ги.

Той коленичи и сложи купа с вода на пода до голия матрак, на който тя лежеше. Докато плискаше очите си, непознатият драсна клечка кибрит и запали една свещ и когато тя отново погледна, видя лицето с онези наситеносини очи. Той не се усмихна, само ѝ подаде хавлиена кърпа, за да се избърше. Тя миришеше на бензин.

— Благодаря.

— Дай да видя къде си ударила главата си.

Аби се обърна, за да може той да огледа раната ѝ. Беше облечена в широк кафяв пуловер, който не беше неин. Беше бодлив и мазен и миришеше на пот. Непознатият вероятно ѝ го беше сложил, защото дрехите ѝ се бяха намокрили. Макар да не ѝ допадаше много фактът, че не си спомня кога ѝ го е облякъл, радваше се, защото в стаята беше студено. Поне бе все още с панталоните си.

— Цицина е. Има и малка порезна рана, но няма нужда от зашиване. Стой мирно, докато я почистя.

Младежът намокри кърпата в купата и внимателно избърса тила ѝ. Помещението беше малко и миришеше на влага, стените бяха напукани и олющени. Подът беше от голи дъски, някои от които липсваха. Нямаше мебели, само купчини дрехи и вехтории, стари вестници и списания. Имаше още един матрак под единствения прозорец, който беше закрит със старо одеяло. Аби чу хора да говорят в съседната стая и през полуотворената врата видя движещи се по стената сенки.

— Успокой се, жива си. Имаше мозъчно сътресение и припадна. Спа в продължение на четири часа. Бях започнал да се притеснявам. — Той вдигна дланта си. — Колко пръста имам?

— Осемнадесет?

Младежът почти се усмихна. Подаде ѝ чаша.

— Чай. Тук има и вода. Трябва да пиеш. Кракът ти е натъртен, но иначе е наред.

— Благодаря ви — промълви Аби. После се огледа наоколо: — Къде сме?

Той нехайно присви рамене:

— В къща. Просто нелегална квартира.

— А кой сте вие?

— Квартирантът.

Тя го погледна унищожително и този път младежът се засмя. Трудно беше да се определи възрастта му. На двадесет и няколко или може би на тридесет години. Въпреки наболата брада, имаше нещо деликатно, почти женствено у него. Беше красив и сякаш се досети, че тя мисли така.

— Казвам се Ролф. А ти си Абигейл Купър от Монтанския университет.

— Ровили сте в портфейла ми, а?

— Похарчих всичките ви пари и използвах кредитните карти. Добре си прекарах.

— Чувствайте се удобно. Впрочем името ми е Аби.

Той кимна официално. Сетне се изправи и се насочи към вратата, като ѝ каза, че когато ѝ се прияде, в съседната стая има храна.

— Благодаря за това, че ме измъкнахте оттам днес — рече Аби.

Младежът се обърна и я погледна, отново кимна и излезе. Момичето поседя малко, като разклащаше чашата и посърбваше от чая — твърде сладък, но поне беше топъл и ободряващ. Запита се какво ли бе станало с другите, дали Ерик и Мел са добре. Сигурно нямаше да е много трудно да ги намери. Всички си бяха записали телефонния номер на Хакера, в случай че се разделят.

Когато се почувства достатъчно силна, тя се изправи и отиде в съседната стая. Ролф, двама други мъже и две жени седяха по турски на пода около голяма купа с ориз и зеленчуци, като се хранеха с пръсти. Трета жена седеше в ъгъла и работеше на лаптоп. Всички погледнаха към Аби, когато тя влезе, усмихната, и ги поздрави. Двама от тях ѝ отговориха, а другите просто кимнаха.

— Заповядай тук — каза Ролф, като се премести да направи място.

Аби седна и награби шепа ориз, давайки си сметка колко е гладна. Стаята беше по-голяма, но почти толкова гола, колкото и другата, с три матрака и повече купчини вехтории. Беше осветена със свещи, поставени в буркани, и примигваща газена лампа със спукано стъкло. Едната стена беше покрита с изрезки от вестници, снимки и неугледни графити.

— Случайно да имате телефон тук? — попита тя.

Поради някаква причина това се стори невероятно забавно на всички, макар че Аби не знаеше защо. В края на краищата жената с лаптопа, изглежда, го бе включила в нещо. Може би се дължеше на начина, по който го бе казала? Почувства, че бузите ѝ поруменяват и се надяваше това да не личи.

— Има телефонна кабина надолу по улицата — отговори Ролф. — До днес имахме мобилен телефон, но господин Услужливия, ей

този, успя да го загуби. — Той перна по главата седящия до него.

— Не съм виновен, онзи тъп полицай ми го взе.

— Значи вие бяхте младежите, облечени като плодове, а? — обърна се една от жените към Аби.

— Да, идеята беше, че са плодове, получени чрез генно инженерство.

— О, много оригинално!

— На такива страхотни неща ли ви учат в Монтанския университет? — запита младежът до нея. Косата му бе сплетена на тънки плитчици и имаше сребърна халка на едната вежда.

На Аби ѝ се прииска да го халоса с юмрук по носа, но реши да не обръща внимание на сарказма му и отговори, че в действителност имали курс по използване на генната технология в селското стопанство, макар че тя самата не го е посещавала.

— И големи активисти по екологията ли сте там?

Въпросът дойде от Ролф и прозвуча искрено и приятелски. Тя почувства, че той се опитва да заглади грубостта на другите. Аби отговори изчерпателно и по-ентусиазирано, отколкото може би трябваше. Говореше директно на Ролф, като му каза за Хакера, за когото си помисли, че може да е чувал, за Горската акция и за протеста срещу търговията с трупи миналия месец. И въпреки че не знаеше точно защо иска да се изфука пред него, откри, че малко разкрсява нещата, представяйки сблъсъка си с дървосекачите за по-опасен, отколкото беше в действителност.

Ако не беше видимо впечатлен, Ролф изглеждаше поне заинтригуван. Вероятно заради това, че изпитваше леко страхопочитание пред него или че беше хипнотизирана от красивите му очи, тя не забеляза, че младежът с плитчиците се подхилква и клати глава, а жените, които седяха от двете му страни, също се усмихват. Докато Аби си даде сметка за това, тя вече се беше поувлякла и разказваше на Ролф за студентските пътувания за плевене, когато всички отиват в планината и изскубват вредните бурени.

— Искаш да кажеш, за да пушите? — попита този с плитките.

Аби млъкна за секунда и изгледа с присвити очи малкия гадняр. Изглеждаше така, сякаш той самият пуши трева. Без да си направи труда да му отговори, тя се обърна отново към Ролф и продължи:

— Намираме невероятни неща там. Три вида червена метличина, листна млечка, наумка...

— Тази листна млечка, човече, може да ти вирне шибаната глава.

— Млъкни, приятел! — скастри го Ролф.

На Аби ѝ писна. Тя се обърна с лице към плитчестия:

— Добре, какво толкова по-важно правите вие?

Той само поклати глава и се изсмя.

— Не, сериозно — каза Аби с нарастващ гняв. — Кажете ми, интересно ми е. Какво правите *вие*?

— Малките богати колежанки, които скубят бурени, о, боже!

— Пройдоха! — върна му го Аби.

Ролф отново му каза да престане, после се наведе напред и сложи ръката си върху рамото на Аби, опитвайки се да я успокои. Тя се дръпна рязко.

— Аби, не говорим така, защото смятаме нещата, които правите, за маловажни. То е, защото ни се струват... как да се изразя? Неудачни, безсмислени може би. Като да пренареждаш мебелировката на „Титаник“.

— О, добре, благодаря.

— Не, говоря ти сериозно. Не проявявам грубост. Само съм реалист. Всичко отиде твърде далеч. Големите корпорации унищожават планетата и никой не ще да се вразуми от протести или каквото и да е друго. Виж какво се случи днес. Виж какво ти направиха. — Той посегна да я докосне, но тя се отдръпна. — Правителствата на индустриалните страни сега се управляват изцяло от транснационални корпорации. Политиците са само техни марионетки. Демокрацията е просто странична атракция. Така че за да имаш каквото и да е влияние, за да накараш хората, които наистина управляват, да спрат, да чуят и да помислят за това, което правят, трябва да ги нараниш. Лично. Реално да ги нараниш.

— И това ли смятахте, че правите днес?

Ролф се разсмя.

— О, не. Днес бе само забавление.

Жената, която през цялото време работеше на лаптопа, дойде да седне от другата страна на Ролф и си взе шепа ориз. Изглеждаше доволна от себе си. От жестовете им Аби доби впечатлението, че тя е неговата приятелка.

— Всичко уредено ли е? — попита той спокойно.

Тя кимна утвърдително.

— Хубаво. Добра работа.

Аби се изправи. Чувстваше се зле и искаше да си тръгне, за да подиша чист въздух. Да се махне от тези чешити, да намери Мел, Хакера и останалите.

— Тръгваш ли? — попита Ролф. После се усмихна: — А може ли поне да си получа пуловера?

Отвратена, че носи нещо негово, тя бързо го съблече и го захвърли на пода. Ролф намери канадката ѝ и ѝ помогна да я облече. Беше още мокра. Той я изпрати до вратата.

— Не се впрягай за онази листна млечка! — извика младежът с плитките.

Аби се обърна да го погледне:

— Преди революцията научи някои шибани обноски, задник такъв.

Сетне излезе, сподирена от гръмогласния им смях. Ролф я придружи по стълбите и по улицата, като я заведе до телефонната кабина в подножието на хълма. В гласа на Хакера прозвуча облекчение, щом я чу. Обеща, че веднага ще дойдат да я вземат. Ролф обясни как да намерят мястото.

Докато чакаха, двамата седнаха един до друг на стъпалата на някаква изоставена къща. Той поясни, че сградите в целия район били опразнени, за да бъдат съборени. Щели да строят офиси. Ролф сви цигара и я предложи на Аби, но тя отказа. Над покривите изплува изпъстреният с петна полумесец. И двамата седяха дълго, без да говорят, само го гледаха как се движи бавно по небето.

— Съжалявам за това, което стана там — каза той. — Оня тип е идиот.

Аби не отговори. Чувстваше се малка и самотна и за пръв път от много време си мислеше за майка си и баща си, за нещата, които се бяха случили вкъщи. И изведнъж осъзна колко тъжен и безсмислен е светът. Усети, че сълзите ѝ напират, но успя да ги преглътне. Ролф сякаш не забеляза състоянието ѝ. Той я попита откъде е и ѝ трябваша няколко минути, докато овладее гласа си, за да му отговори.

— А ти?

— От Берлин. Но живея тук от дванадесет години.

— В Сиатъл ли?

— Не, на разни места. Доскучава ми да стоя на едно място.

Извади химикалка от джоба си и написа един телефонен номер на корицата на тефтерчето си. После я откъсна и ѝ я подаде. Каза, че някой на този телефон винаги ще знае как тя да се свърже с него. Попита я за нейния номер и може би защото все още беше леко замаяна, Аби не можа да си спомни този на общежитието и му даде домашния си. Тогава микробусът на Хакера се зададе по улицата. Скот беше с него и двамата вдигнаха голяма олелия. Мел била добре, обясниха те. Ерик бил в болницата, където трябвало да остане най-малко две седмици. Тазът му бил счупен, което не го притеснявало толкова, колкото загубата на акордеона му. Аби им представи Ролф и тримата се ръкуваха. После тя отново му благодари за това, че ѝ е помогнал и се е погрижил за нея, и се качи в задната част на буса.

Докато се отдалечаваха, му махна през прозореца, а той я погледна право в очите и ѝ се усмихна. В този момент Аби разбра, че някой ден отново ще го види. Тя грижливо сгъна листчето, което ѝ беше дал, и го мушна в портфейла си.

15.

Беше зората на новото хилядолетие и всички бяха преизпълнени с надежди за щастие, мир и доброжелателство. Ала това бяха глупости. Беше изминала само седмица от новия век и Сара вече не го харесваше. Тя седеше на бюрото си в малкия заден офис на книжарницата, опитвайки се да се съсредоточи върху текста, който четеше на компютърния екран. А това бе почти толкова тягостно, колкото и всичко останало в живота ѝ. В това число и времето — студено, влажно, сиво и мъгливо, за което Джефри казваше: „Да ти е драго да си срежеш вените“. Макар че днес не го бе нарекъл така — вероятно от страх, че тя наистина може да го направи.

Продажбите през празничните дни бяха дори по-печални, отколкото се бе опасявала, благодарение на книжарските вериги и на някаква онлайн книжарница, чието име — „Макбет“ — не трябваше да се споменава между тези стени. Цените им бяха толкова абсурдни, че със същия успех можеха да подарят проклетите книги. През отворената врата тя чуваше как Джефри търпеливо се опитва да очарова една клиентка — единствената, която имаха през последния час и половина. Жената търсеше книга, чието заглавие, изглежда, не можеше да си спомни, както и автора или за какво се разказваше.

— Имате ли някаква представа поне за издателството? — попита Джефри услужливо.

— За какво?

— Бог да е на помощ на всички ни! — промърмори отчаяно Сара.

Джефри беше невероятен. Той всъщност управляваше книжарницата съвсем сам по време на коледния наплив. Сара беше идвала през почти всички дни, защото не можеше да понася да стои сама вкъщи, но знаеше, че често повече пречеше, отколкото да бъде от помощ. През първата ужасна седмица, след като Бенджамин напусна и децата се върнаха в училище, Джефри се обаждаше по два-три пъти на ден и винаги се отбиваше на път за вкъщи с храна, цветя или бутилка вино. Беше се превърнало в нещо като постоянно тъжно домашно

парти. Щом майка ѝ си замина, Айрис дойде да постои при нея, а приятелките ѝ се отбиваха да я разведрят, в резултат на което някои вечери кухнята се препълваше от хора. Те готвеха, ядяха, пиеха, плачеха и се смееха, не оставяйки Сара дори да измие чиниите. Тя говори, плака и се смя толкова много, че накрая се чувстваше така изтощена, та ги помоли да си тръгнат и се върна на работа, за да си почине.

— Значи е роман, но не е художествен — търпеливо гадаеше Джефри. — Искате да кажете нещо като „Хладнокръвно“ на Труман Капоти?

— Като какво? — недоумяваше клиентката.

Сара и децата решиха, че е безсмислено да останат у дома за Коледа и Нова година в зората на новото хилядолетие. Тогава изневиделица се обади Карън Брадсток и ги покани на Карибите. Както се разбра, Карън знаеше за Бенджамин, защото Джош беше писал по имейла на Кейти. Някакъв баснословно богат клиент на Том имал къща на остров Мустик, каза тя, и им я бил предложил безплатно за цели две седмици. Щели да дойдат и някои други приятели, но къщата имала безброй стаи, така че да заповядат и те. Сара прие с готовност.

Островът беше красив, макар и удивително стерилен, на него нямаше следа от местна култура. Според Карън преди години е бил купен от ексцентричен аристократ, който предпочитал мястото да е пусто, за да може да организира дълги и пищни партита за отегчени членове на британското кралско семейство. Днес островът бил притежание на някаква компания и се използвал за „убежище“ от изключително богати хора.

Брадстокови бяха поканили още две семейни двойки от Чикаго, но те не се понравиха много на Сара. Едната от жените се отнасяше с нея съжалително, като с инвалид, и непрекъснато я питаше с вбесяващо загрижен поглед как се чувства. Това предизвикваше у Сара желанието да изкрещи. Беше смешно как някои хора изобщо не разбираха положението ѝ. Нормалното отношение беше за предпочитане пред убийствената любезност, която я караше да се чувства смазана.

За щастие Карън се държа точно както трябва. Независимо от другите гости, двете намериха време добре да си побъбрят. Темата не

беше задължително Бенджамин. В действителност някои дни, дори когато се разхождаше сама по брега или седеше с книга в ръка до басейна, Сара често успяваше да прекара цял час, без да мисли за него.

Младият Уил, който бе пораснал много, откакто го бе виждала за последен път, сега бе завладян от спорта и повечето дни изчезваше с баща си да играе тенис или голф. Джош нямаше нищо против. Той беше твърде увлечен по Кейти и чувствата им изглеждаха взаимни. Единствената, която явно не се забавляваше, беше Аби.

Още след първия ден тя обяви, че мрази това място. Каза, че то е пълно с банкери фашисти и техните булимични съпруги, чиито бръчки са изгладени с ботокс. Дори се закани, че ако види още някоя кандидат-знаменитост или застаряла рокзвезда, ще повърне. Щеше да е неудобно, ако самата Керън не бе заявила, че е абсолютно съгласна с позицията ѝ, подкрепяйки я енергично в споровете, които избухнаха на вечеря. Том и Уил неизбежно бяха наричани „неоимпериалисти“ или „прикрити колониалисти“, каквото и да значеше това. Том се справяше блестящо с тези схватки, давайки най-доброто от себе си, но винаги с чувство за хумор. Ала Аби понякога отиваше твърде далеч.

— Боже, Карън, тя е толкова ядосана! — въздъхна Сара след един особено ожесточен спор.

— Разбира се, направо е бясна. Ти не си единствената наранена жена. Колкото и двамата с Бен да ѝ казвате, че не е заради нея, а че просто нещата между него и теб са се объркали, тя вероятно не го вижда по този начин. Трябва да я изпратиш да поговори със специалист.

— С психотерапевт ли?

— Защо не? Ти не ходиш ли при някого?

— Дори не ми е хрумнало.

— А когато се разболееш, нали отиваш на лекар? Е, това не е моя работа, но може би трябва да помислиш за Аби.

Сара вече го бе направила, но не ѝ се искаше да го обсъжда с Карън, защото чувстваше, че почти е оплескала нещата. Беше споменала за гнева на дъщеря си на техния семеен лекар едва миналата седмица, когато отиде да го посети, за да ѝ изпише още сънотворни хапчета. Той бе казал, че терапията е добра идея и че ще се радва да ги свърже с някой психотерапевт. Аби трябвало да се отбие да го види. Но когато Сара ѝ каза, тя избухна:

— Какво си въобразяваш, че съм луда ли?

— Не, скъпа, това е само...

— Ако мислиш така, просто ме прати в лудницата.

— Хайде, Аби, бъди послушна...

— Мамо! Добре, много съм му ядосана, но не е ли време някой тук да се ядоса? Искам да кажа — позволено е, нали? Ти така дяволски се владееш, че хората могат да си помислят, че не те е грижа.

— Не е честно да ми говориш така.

— Ще се справя с проблема си, просто ме остави на мира.

Посрещнаха новото хилядолетие в един крайбрежен бар с ресторант, който се простираше на дървен кей над водата и се стопанисваше от сантиментален индиец, наречен Базил. Аби го бе определила като единственото истинско човешко същество на целия остров. Сара си бе обещала, че няма да се разчувства, но когато удари полунощ и започнаха фойерверките, когато всички взеха да се прегръщат и целуват и да си пожелават един на друг „честита Нова година“, а Аби и Джош се притиснаха при нея като изгубени души, тя не можа да се въздържи. Всички плакаха, дори Джош. Но бе единствения път, когато майката допусна това да се случи.

Като се прибраха вкъщи, на телефонния секретар имаше съобщение от Бенджамин. Твърдеше, че се обаждал от дома на майка си в Абилин, предавайки им развълнувано поздравите си и пожеланията си за щастлива нова година. „Да, точно такава ще е“ — помисли си Сара.

Отначало той ѝ бе звънил многократно и почти всеки път, въпреки волята си, тя бе започвала да плаче и да му крещи. Понякога и той плачеше, наричаше я скъпа и ѝ казваше, че я обича, което толкова я вбесяваше, че ѝ се искаше да счупи телефона. Ако той наистина я обичаше, защо тогава я напусна? Най-накрая тя настоя да престане да го казва и го помоли да не ѝ се обажда известно време.

После Бет Инграм хвърли своята малка бомба. Дали беше нарочно или не — Сара не беше сигурна. Един ден, докато си говореха и Бет мило я утешаваше, почти случайно спомена, че Сара сигурно е изпитвала ревност и друг път. „Извинявай, какво имаш предвид под друг път?“, недоумяващо попита тя. Бет леко се изчерви, а после неохотно сподели, че наскоро на някакво парти говорила със съпругата на един съдружник на „Инграм Купър Асошиътс“. Тази жена

споменала, че Бенджамин имал любовна връзка с млада адвокатка, която понякога е уреждала за тях прехвърлянето на имотите. Очевидно във фирмата абсолютно всички са го знаели. Бет предположи, че Сара също е знаела.

Тя се вбеси и още същата вечер, след като изпи доста чаши вино, потърси Бен в дома на майка му. Но копелето не беше там. Маргарет каза, че не знае къде е, вероятно бил някъде по работа. О, разбира се, беше в Санта Фе несъмнено! За да чука онази развратница — художничката... Сара позвъни на мобилния му телефон и остави съобщение, в което го наруга пиански и го обвини за изневярата. Съжали за тона си веднага щом затвори, а още повече — на трезва глава на следващата сутрин.

Нощите бяха най-лоши. Когато таблетките не действаха, тя лежеше сама в широкото легло с примряло сърце, чакайки да се съмне. Понякога разперваше крака и ръце настрани и усещаше студения, безупречно изпънат чаршаф, който сякаш беше още топъл от съпруга ѝ. След първите няколко седмици Сара се опита да се премести по средата, но това ѝ се стори погрешно, някак твърде крайно. Правейки така, приемаше, че той никога няма да се върне, а бе сигурна, че Бенджамин ще си дойде, знаеше, че ще го направи. Нали не можеше да я изостави просто така, да напусне дома им?

Той долетя от Канзас седмицата преди Коледа да види децата и да им донесе подаръците. Беше купил на всеки от тях по един мобилен телефон, за да можели винаги да му се обаждат. Думите му накараха Аби презрително да се изсмее. „Как ли пък не! Страхотно!“

Бенджамин отседна у един приятел в града и изведе децата на вечеря. Той искаше и Сара да дойде, но тя не пожела. Ала успя да убеди Аби да отиде. След това клетото дете се върна, обляно в сълзи, и изтича направо в стаята си. Джоши седна изнурено на кухненската маса и разказа на Сара, че Аби не е казала нито една човешка дума през цялата вечер. Само седяла, бълвайки жлъч срещу баща им и правейки саркастични забележки.

Сара чу в книжарницата Джефри да казва довиждане на своята клиентка и няколко минути по-късно той се появи на вратата на офиса. Беше хванал с ръце главата си в израз на изумление:

— Чу ли това?

— Беше чудесен.

— Мисля, че трябва да се откажем и да отворим музикален магазин. Тогава поне, когато клиентите не знаят заглавието, изпълнителя или звукозаписната компания, ще могат най-малкото да се опитат да *изтананикат* проклетата мелодия.

Сара се засмя.

Той кимна към компютърния екран.

— Как изглеждат нещата, шефке?

— Печални са. Май наистина ще вземем да продаваме дискове.

— Това не е правилният отговор. Би трябвало да кажеш: „Добре се справихме, Джефри, при тези обстоятелства, като се имат предвид икономическото положение, усилената конкуренция и разпространението на алтернативни възможности за развлечение... Или на по-прост език: като се вземе предвид фактът, че на никого под тридесетгодишна възраст вече не му пука за книгите и не иска да се занимава с нещо, което изисква и най-малко умствено усилие, ние сме се справили доста добре. Благодаря ти, Джефри“.

— Браво! — тъжно се усмихна Сара.

Той се наведе към нея и я целуна по челото:

— Да затворим и да отидем да обядваме на някое хубаво място.

— Чудесна идея. И аз ще изпуша една от твоите цигари.

Темата на деня беше „Изразете вашата човечност“. Поне това си помисли Бен, че е казала жената в трико и червен саронг^[1] в самото начало, когато бяха застанали в голям кръг — всичките с боси крака и държачи се за ръце. Ала не бе успял да чуе много добре, защото стоеше пред големия електрически вентилатор, който духаше косата му във всички посоки. Може да е било: „Изразете вашето чувство за хумор^[2]“. Но това не беше правилната дума, доколкото усещаше, така че трябваше да се спре на човечност. Не че това, което правеха някои от хората около него, не беше смешно. Особено старецът с прошарената брада, носещ морава роба и тюрбан. Приличаше на фанатизиран талибан, който се въртеше из цялата стая със затворени очи, като притискаше една камба до гърдите си. Може би той също не беше чул инструкциите на жената и се пазеше да не вземе неправилното решение.

Наричаше се „Хор на телата“. Ив и Лори идваха тук всяка неделя следобед заедно с петдесет-шестдесет съмишленици, за да изразяват чрез танци и движения темите, които бяха задавани за деня. Мястото за срещите беше голяма зала с висок таван и изкорубен дървен под. Намираше се толкова близо до железопътната линия, че дори когато музиката бе пусната високо, цялата сграда ечеше от минаващите влакове.

Музиката беше задължително ню ейдж, с множество звуци от разбиващи се вълни и писукания на китове. Бен винаги се бе чудил защо звуците, с които си общуваха китовите, се считат за успокояващи и предизвикващи чувство за блаженство, когато никой не знаеше какво, по дяволите, си казват тези същества. Сигурно и китовите се биеха като всички други. Може би те в действителност си крещяха един на друг: „Ти, жалко копеле, това е последният планктон, който си присвояваш от мен! О, живей бе, иди издишай малко въздух“.

В този момент Лори беше в другия край на помещението, изразявайки своята човечност, а може би и нещо повече, с вбесяващо хубав младеж. Той имаше вързана на опашка коса и беше свалил горницето си, което очевидно бе разрешено на мъжете, но не и на жените. Само една похотлива шведка — Улрика — показа своите „активи“ и един клет тип, който имаше троен байпас, припадна и трябваше да бъде изнесен навън. Дори и в Санта Фе себеизразяването явно си имаше някакви граници.

Друго правило бе, че танцуването трябваше да бъде без контакт между участниците. Но някои, изглежда, или не го знаеха, или не ги интересуваше. Имаше двойки, които кършеха тела на пода, толкова сложно преплетени, че беше трудно да разбереш кои крайници на кого принадлежат. Бен дори се опасяваше дали въобще ще могат да се разплетат. Най-накрая щяха да заприличат на възел, който никой нямаше да може да развърже и трябваше да извикат пожарникарите.

Повечето хора обаче си танцуваха сами — като Бен. Понякога някой се промъкваше боязливо до него, усмихваше се и танцуваше за малко, ала после се мушваше другаде. В този момент Ив беше на около десетина метра встрани и танцуваше плавно със затворени очи и лека усмивка. Тя носеше късо бяло ленено горнище и тесни червени бермуди, така ханшът и коремът ѝ бяха открити и изглеждаше толкова

секси, че „човечността“ на Бен копнееше да се изрази по начин, който не е за пред хората.

Ив се притесняваше да го доведе тук днес, понеже не знаела дали това наистина ще му допадне. Навярно си мислеше, че той може да се присмее или ще бъде твърде скован и стеснителен, за да вземе участие. Тя се пошегува с него, че трябва да си облече трико или поне някакви бермуди. Но Бен далеч не беше най-възрастният или най-скованият тук. Със сивата си фланелка и избелели сини дънки той сякаш се чувстваше на мястото си.

През първите петнадесетина минути, след като всички започнаха да танцуват, Ив стоеше наблизо и го наблюдаваше, за да провери реакцията му. Бен не беше най-великият танцьор на света и всъщност — трябваше да си го признае — бе много смешен. Обаче се опитваше да влезе в общия дух и почти се забавляваше. Просто му се искаше да се отпусне повече, да се влее в потока, да прочисти малко съзнанието си.

Това беше третото му посещение в Санта Фе, откакто напусна Сара. Навън снегът се бе стопил, дори се долавяше полъхът на пролетта. Беше тук вече две седмици и макар да не знаеше защо — тъй като щеше да бъде толкова лесно да остане — чувстваше, че е време да се връща в Канзас. Сега с Ив бяха любовници и поне между тях нещата бяха наред. Двамата се намираха в онова упоително, секващо дъха състояние, в което не можеха да не се докосват. Той никога не бе мечтал, че това може да се случи толкова бързо.

Преди два месеца, през декември, Бен й позвъни от дома на майка си в Абилин и й каза с разтреперан глас, че го е направил — напуснал е Сара. Стори му се, че последва дълго мълчание, което всъщност бяха няколко паметни секунди. Тогава тя каза тихо: „Ела“.

Той тръгна още същата нощ, изминавайки пет хиляди и петстотин километра в мъгла и сняг, през равнините и заледените пътища на Оклахома и Западен Тексас, и пристигна точно след зазоряване. Намери къщата и потропа на вратата. Ив беше наметнала черен вълнен шал над бялата си нощница, а лицето й бе загрижено и бледо като зората. Ала го покани да влезе, постоя в коридора и после го прегърна. Без тя да го пожелае, Бен си бе обещал да не го прави. А как би могла която и да е жена да пожелае един толкова неопитен,

нерешителен и жалък мъж! Той не можа да се сдържи и се заплака. Но тя го притискаше здраво в прегръдката си дълго време.

После го настани да седне край кухненската маса, направи кафе, забулени яйца и препечени филийки. И седна да го гледа как се храни, облакътена на масата, подпряла брадичка на ръцете си, вперила поглед в него с нежна усмивка. Сякаш двамата не можеха да повярват напълно, че той е там. След това малкият Пабло — на три и половина години — когото Бен още не бе виждал, се показа от стаята си по пижама, седна и той до масата и започна да му говори, сякаш беше най-нормалното нещо да го завари там.

Но когато се случват важни неща, хората рядко се държат така, както са очаквали от тях. В това число майката и сестрата на Бен. Правилно или погрешно, той бе почувствал, че не може да им каже по телефона, че е напуснал Сара. Трябваше да им го съобщи лично. Обади се на майка си от Ню Йорк, за да ѝ каже, че идва да постои при нея и тя, разбира се, се развълнува. Вечерта, когато пристигна, му сготви любимата му вечеря от задушено месо — само за тях двамата.

Естествено той знаеше, че тя ще бъде разстроена от това, което щеше да ѝ каже. Но тя винаги го бе обожавала толкова много и му бе вярвала, одобрявайки всяко негово действие и решение, дори и тези, за които той знаеше, че са грешни. Ала нейната реакция онази нощ, когато след вечерята най-накрая ѝ съобщи новината, го свари абсолютно неподготвен. Тя беше объркана, ядосана. Избухна, започна да му се кара, дори го удари по ръката. Как е могъл да напусне жена си и децата си? Как е *могъл*?

— Ти даде обещание! — извика майка му през сълзи, които, изглежда, проливаше колкото от яд, толкова и от скръб. — Обещание! Върни се, Бенджамин! Чуваш ли, върни се! Ти даде обещание!

Най-накрая тя се успокои и захлипа, докато той се опитваше да обясни защо е напуснал. Но без да ѝ каже неща, които не искаше да споделя с никого, най-малко с майка си. Вместо това, Бен използва клишета, казвайки, че *от много години*, въпреки че са го *прикривали*, той и Сара не били *щастливи заедно*, че нещата *не вървели между тях*, че двамата се били *променили* и се били *отчуждили*. Най-накрая тези проповеди ако не я убедиха, то поне смекчиха гнева ѝ. Тя изпадна в тъжно примирение, че стореното е сторено и никакви караници няма

да го поправят. Единственото, което винаги искала за него, каза тя през сълзи, е да бъде щастлив.

Ако реакцията на майка му го изненада, то тази на сестра му едва не го съсипа. На следващия ден той отиде с колата до Топика, за да обядва с нея. Сали беше с пет години по-голяма от него — достатъчна разлика, за да е сигурно, че като деца те никога не се бяха опознали истински. С ясното съзнание, че винаги е бил предпочитан от майка им, Бен се отнасяше към сестра си с известна деликатност, сякаш тя можеше, и то с основание, да му се обиди. В редките случаи, когато я виждаше, той се чувстваше облекчен, че тя не изглежда засегната. Или поне не още.

Сали бе по-скоро представителна, отколкото красива жена. Имаше наситенокафявите очи на баща им и дебели вежди. Беше по-висока, отколкото явно ѝ се искаше, и леко изгърбена, сякаш носеше някакъв невидим товар на плещите си. Беше се омъжила за счетоводителя Стивън, който се държеше толкова отегчително, че Аби дори бе измислила глагола *стиванизирам*. Това означаваше от някого или нещо да се чувстваш напълно *отегчен*. Думата отдавна бе навлязла в семейната лексика. Сали и Стив имаха две деца, които за съжаление като че ли бяха наследили повечето гени от баща си. И двете бяха станали счетоводители.

Бен се надяваше да я изведе на ресторант, но Сали бе приготвила обяд в спретнатата си кухня с дантелени пердета и колекция от керамични жаби на перваза на прозореца. Стив беше на работа, така че бяха само двамата и жабите. Бенджамин отново изчака, докато приключат с обед — печени на скара свински котлети, последвани от лимонов пай с глазура — преди да ѝ съобщи новината. Но още докато говореше, от начина, по който се присвиха очите ѝ, разбра, че няма да му се размине леко. Когато свърши, настъпи заплашително тягостна тишина.

— Кой *ти* дава това право? — изсъска тя.

— Какво имаш предвид?

— Кой ти дава право да напуснеш ей така? Наясно ли си, че *всички* не сме дотам щастливи! Не познавам нито една семейна двойка, нито един проклет брак, който с ръка на сърцето да нарека щастлив.

Бен присви рамене и се премести леко на стола си.

— А *ти* познаваш ли някой? — продължи да настъпва тя. — Познаваш ли наистина щастлив брак? Аз — не. Това е част от играта, Бенджамин, идиот такъв! Слез на земята! Смяташ ли, че мама и татко бяха *щастливи*? Смяташ ли?

— Ами не съм сигурен...

— Разбира се, че не бяха! Никой не е. Но това не означава, че просто ставаш и напускаш. О, боже, толкова бил нещастен нашият, че хей така просто напуснал жена си и децата си. За бога, Бен, бъди реалист!

Бен се смрази от изненада. Но тя не бе свършила. Всъщност едва започваше. Сали продължи да му изнася унищожителна лекция за това как той е жертва на нелепата, обърната с главата надолу консуматорска култура, в която всички постоянно били бомбардирани с гибелното обещание за щастие, и дори по-лошо — постоянно им се внушавало, че имат проклетото *право* да бъдат щастливи. Само ако си купели нова кола или нова миялна машина, ново обзавеждане или нов любовник... Посланията били навсякъде, подчерта тя, във всяко списание, което вземеш, във всяко тъпо телевизионно шоу, които подклаждали ненаситността и завистта. Карали хората да бъдат недоволни от това, което имат, убеждавайки ги, че могат да го променят и да бъдат *щастливи*, преуспяващи и красиви, ако просто се сдобият с някое ново прекрасно *нещо*, с нова приятелка, с ново лице или чифт нови силиконови цици.

Ако не беше толкова слиян от тази гневна, изобличителна реч, Бен щеше да ѝ изръкопляска. Но както стояха нещата, той сведе очи, като кимаше, и се опита да изглежда смъмрен. Половин час по-късно, след като два пъти бе отрекъл, че няма някоя *нова* жена, защото вече бе достатъчно уплашен, за да го признае, Бен я целуна за довиждане и излезе през вратата с превити почти колкото нейните рамене. Не бе *стиванизиран*, но напълно и позорно *салиниран*.

Танцът свърши и всички от „Хора на телата“ отново образуваха кръг, само че този път седнали на пода със затворени очи и мълчаливо държейки се за ръце. Бен стискаше ръката на вихрения талибан, който сякаш го бе харесал.

След още двадесетина минути, през които всеки, който искаше, можеше да сподели как се е почувствал, сеансът приключи. Всички се

обуха, Лори се приближи и го прегърна, после дойде Ив и двамата я прегърнаха.

— Добре ли беше? — попита го тя малко притеснено.

— Страхотно.

Ив го погледна скептично.

— Честно, наистина се забавлявах.

Тя обви ръка около талията му, ухаеше едновременно на топлина и сладост. Лори стоеше пред тях и ги гледаше преценяващо, цялата сияеща.

— Знаете ли какво? Дватама изглеждате страхотно заедно, дори си приличате! — възкликна тя.

— Това комплимент ли е? — попитаха в един глас Бен и Ив и се разсмяха.

Пабло бе отишъл да постои при баща си през уикенда, така че разполагаха с къщата само за себе си. Бен запали огън в сводестата каменна камина в спалнята, докато Ив приготви зелен чай, който най-после започна да му харесва. Късното зимно слънце струеше през прозореца, огрявайки белия юрган на леглото, и изпълваше стаята с мека кехлибарена светлина. Те бавно съблякоха дрехите си, сгуснени един в друг, после полека се отпуснаха върху триъгълника светлина, която падаше наляво на леглото. Той усети соления вкус на кожата ѝ, когато целуна раменете и гърдите ѝ, а после плъзна ръка надолу и откри, че бе готова да го приеме.

Страхът, който бе провалял първите им сексуални опити, вече бе прогонен, затворен в най-тъмното кътче на съзнанието му. Имаше моменти, дори и сега, когато този страх опитваше да го предизвика и на Бен му се привиждаха презрителни насмешки за вина и изневяра. Но докато преди му обръщаше внимание и се предаваше, сега можеше да го прогони. Ако Ив не беше толкова търпелива с него, толкова внимателна и очевидно необезпокоена от по-ранните му провали като любовник, той отдавна щеше да е потънал от срам. Но тя го разбираше и отхвърляше боязливото му самосъжаление, опитите му да ѝ обясни миналото си.

Той проникна в нея, все още несвикнал с тялото ѝ, с движенията ѝ. Гледаше нежната извивка на брадичката ѝ, открехнатите ѝ устни, притворените ѝ мигли, косата ѝ, разляла се по възглавницата, и бавно

движещата се сянка на преплетените им тела върху стената. Сега той беше тук, с нея. Беше тук.

[1] Парче плат, носено като рокля от мъжете и жените в Малайзия. — Б.пр. ↑

[2] Поради относителната близост в изговора на „чувство за хумор“ и „човечност“. — Б.пр. ↑

16.

Не бе изминала и година, откакто за последен път беше идвала тук. Но както и много други неща в живота на Аби през тези месеци, мястото беше напълно променено. Двамата с Тай бяха спрели конете си на билото на същия хълм, където бяха яздили с неговия баща преди две лета, и наблюдаваха златния орел да се рее над реката. Бяха дошли по същия път, препускайки през градинския чай на същите два коня. Но приликите свършваха дотук. Пейзажът, към който гледаха сега, принадлежеше на една опустошена планета.

— Мили боже! — прошепна Аби.

— Казах ти, че няма да познаеш мястото.

Дори и планината в тази душна, сива майска утрин изглеждаше променена — по-мрачна, по-неясна и отдалечена. Реката беше плитка и пепелявосива, а бреговете ѝ изглеждаха като оглозгани. Надолу по течението, където някога водата в проломите беше бълбукала и искряла сред жълтите храсталаци, сега имаше пустиня, покрита с тънка, спечена кал. Тази вода бе уморила жребчетата и говедата на семейство Хокинс.

— Виждаш ли тополите ей там? Досега трябваше да са покрити с листа, а са мъртви — до една. Мислехме си, че може да оцелеят, но уви. А там долу, където татко те заведе да видиш жребчетата, по това време на годината ливадите бяха така изпъстрени с цветя, че човек не можеше да мине през тях, без да си пожълти дрехите. Виж ги сега.

Мястото бе сухо, кафяво, покрито с кора от сол, само тук-там жалки туфи от изсветляла трева се опитваха да оцелеят.

— Вече нищо не расте там. Ливадите по-нагоре също ги няма. Реката е отровена, а сега загива и земята. Водата, която излиза при сондирането, убива всичко.

Аби седеше на седлото си и само клатеше глава унесено:

— Не мога да повярвам.

Тай се изсмя горчиво:

— О, та ти не си видяла и половината от погрома. Ела, ще ти покажа.

Той дръпна поводите на коня да завие, пришпори го и двамата препуснаха обратно по пътя, по който бяха дошли. Минаха край оголената червена скала и през храстите градински чай. Вместо да завият наляво към ранчото, поеха надясно и се насочиха към планината над ширналата се долина, осеяна от двете страни с големи заоблени скали и чворести кедрови борове. Някои от тях бяха над хилядагодишни, както ѝ бе казал бащата на Тай.

Докато яздеха по долината, до слуха ѝ достигна боботене, което се усилваше все повече и повече. Когато стигнаха до един завой, Тай спря коня си, а тя бавно се изравни с него.

— Ето какво стана — каза той. — Някога беше хубаво пасище. Сега горния слой на почвата го няма и нищо няма да порасне тук дори когато си отидат.

Точно пред тях, напъряно на цялата долина, бе издълбан широк черен път и далечният му край представляваше море от засъхнала кал, прорязано от коловози, оставени от автомобилни гуми. Виждаха се електропроводи и тръбопроводи и групи циментови кулички с бели покриви, за които Тай каза, че са отворите на шахтите.

Грохотът идваше откъм няколко ниски постройки с бели стени, с генератори и сондажни съоръжения и някакви странни на вид камиони, паркирани до тях. Всичко това бе заобиколено от телена ограда, на която бяха закачени табели с надписи: „Опасно!“ и „Пази се!“. Тай обясни, че това е компресорна станция, а по-нататък имало резервоари, където би трябвало да се събира водата, изхвърлена при сондирането. Кое то си било жива подигравка, тъй като те винаги течали или преливали. Освен това били лошо оградени, така че да опазиш конете и добитъка от тях било истински кошмар.

— Това е само една от многото станции — добави той с горчивина.

После погледна настрани и замълча за малко. Аби се досети за какво си мисли.

По тона му, когато ѝ звънна по телефона преди два дни, тя веднага разбра, че се е случило нещо лошо. Отначало предположи, че е просто обиден, защото толкова отдавна не му се беше обаждала. Истината бе, че единственият човек, на когото изобщо се обаждаше в последно време, беше майка ѝ. Откакто се върна в училище след ужасното пътуване до Мустик, тя заживя като отшелница. Никога не

излизаше и всичките ѝ приятели, освен Мел, вече я бяха изоставили. Беше се заровила в учението си, като прекарваше ден след ден в стаята си или в библиотеката на колежа, четеше за това как светът се разрушава. Гневът сякаш ѝ помагаше да изпитва по-малко самосъжаление. Но като чу какво е преживял Тай, се почувства виновна. По телефона, когато го попита какво не е наред, настъпи дълга пауза и после той ѝ каза тихо, че баща му е претърпял удар.

Аби си бе купила кола на старо — малка тъмносиня тойота — с парите, които дядо ѝ даде за Коледа. Още на следващия ден отпътува до Шеридан, за да види Тай. Знаеше, че няма да си спомни как да стигне до чакълените пътища, водещи до ранчото, така че се уговориха да се срещнат в хотел „Бест Уестърн“. Лицето му беше бледо и изпито. Той я прегърна силно и дълго останаха така. Тя разбра, че е на края на силите си.

Тай пожела да ѝ разкаже какво се е случило, преди да отидат в ранчото, защото не искал майка му да го чуе. Тръгнаха по главната улица, намериха малък площад и седнаха на една пейка. Там имаше бронзова статуя на каубой с дълга коса, кожени панталони и пушка на рамо, сякаш всеки момент можеше да има повод да я използва. Тай се загледа в него, докато ѝ разказваше какво се бе случило.

Било през февруари, само две седмици след като булдозерите влезли в долината и започнали да прокопават пътя. Баща му и майка му отказали да подпишат договора за нанесени щети на повърхността, който им изпратили от компанията „Макгиган Газ енд Ойл“. Вместо това, наели адвокат и подали иск за допълнителни осигуровки за връщането на първоначалния вид на земята.

Тогава една сутрин най-неочаквано двама мъже дошли с кола до ранчото и казали, че екскаваторите ще пристигнат на следващия ден и че след седмица ще започнат да пробиват. Адвокатът направил каквото могъл, но всичко било напразно. Сякаш говорели на глухи. Петролната компания просто не искала да знае. Както било обещано, на следващия ден дошли булдозерите и скоро цялото място заприличало на тресавище.

— Горе копаеха дванадесетина работници — някаква бригада, която бяха довели от Мексико, всичките нелегално пребиваващи. А от компанията не бяха осигурили никакви битови удобства, дори и преносими тоалетни, така че тези типове се изхождаха на поляната.

Вятърът разнасяше мръсна тоалетна хартия навсякъде, даже и долу до къщата. Беше ужасно!

Татко и аз се качихме горе и се опитахме да поговорим разумно с тях, но повечето дори не разбираха английски. А тези, които знаеха, казаха, че нямат нищо общо и трябва да се обадим в офиса, но и там никой не искаше да разговаря с нас. А през това време майка ми си изплака очите.

Най-накрая татко успя да попадне по телефона лично на Дж. Т. Макгиган — главния изпълнителен директор или президента, или както и да се наричаше, по дяволите! Намери го в Денвър. И този тип започна да крещи и да разправя, че баща ми сам си е виновен, че е трябвало да подпише проклетия договор за нанасяне на щети на повърхността.

Той долетя два дни по-късно и се проведе среща в кантората на адвоката, а Макгиган, който се оказа бивш висш офицер от морските пехотинци, взел да крещи и да сочи с пръст майка ми и баща ми. Боже, Аби, трябваше да бъда там, но се налагаше онази седмица да съм в Бозман.

Така че мама ужасно се разстроила, а татко се опитвал да я успокои. Тя продължавала да повтаря на Макгиган: „Не можете да ни причините това“. Всичко вървяло кротко, когато той се приближил до нея, сочейки с пръст към лицето ѝ, и заявил: „Слушайте, госпожо, нека да ви обясня. Нещата стоят така, че мога да направя каквото си поискам с вас, когато си поискам и където си избира, а вие просто трябва да се съгласявате“.

Същата нощ татко получил удар.

Докато вървяха обратно към колите си, Тай ѝ каза, че баща му се прибрал от болницата преди месец, но загубил способността си да говори и бил парализиран.

— По цял ден седи пред телевизора. Никога не го гледа, но какво друго да направим за него! Говорим му, четем му разни неща. Смятаме, че разбира какво му казваме и че все още умът му е някъде там, затворен в него, макар че... — Тай замълча за момент и мъчително преглътна. — Понякога се надявам да не е.

— Как е майка ти? — попита меко Аби, осъзнавайки колко глупав бе въпросът ѝ.

— Както може да се очаква.

Щом стигнаха до къщата в ранчото, видяха бащата на Тай. Седеше, отпуснат на стола си, гледайки в телевизионния екран. Аби го поздрави, но очите му дори не примигнаха. Даваха документален филм за дивите животни. Глутница хиени се опитваше да отдели африканско глиганче от майка му. Марта силно прегърна Аби и се разчувства, но овладя сълзите си. По време на вечерята се постараха смело да поддържат крехкото добро настроение, като Марта задаваше въпроси на Аби за най-разнообразни неща около колежа и призна колко зле се чувствала от това, че Тай се е отказал от следването си в Монтанския държавен университет. Може би Аби щяла да успее да го убеди да се върне.

— О, мамо! — простена Тай уморено.

На телевизионния екран хиените също вечеряха.

— Работата е там, Аби, че той си мисли: „Необходим съм тук и клетата ми стара майка не може да се грижи за ранчото без мен“.

— Не е така — възпротиви се Тай.

Смениха темата на разговора. После Марта деликатно попита как е майката на Аби. Очевидно синът ѝ я бе информирал за станалото.

— Добре е, вече се справя сама. Започна да пуши, което е доста странно. Не го е правила повече от двадесет години.

— Не я съди прекалено строго.

— Не я съдя, това си е нейният живот.

— А баща ти, как е той?

— Добре, предполагам. Всъщност не знам.

Аби едва не добави, че не я и интересува.

Той непрекъснато ѝ пишеше по електронната поща и въпреки че отначало тя му изпращаше кратки и най-вече язвителни отговори, сега вече не си правеше този труд. Три-четири пъти в седмицата ѝ звънеше по мобилния телефон, но обикновено тя просто го оставяше да си звъни, а после прослушваше съобщенията му, които винаги бяха едни и същи: много я обичал и му липсвала, искал да поговори с нея и можел ли да долети да я види следващия уикенд или може би последващия, или по време, което е удобно за нея? Понякога, само за да се отърве от него, тя се обаждаше и казваше хладно, че наистина е заета и съжалява, но не е удобно той да идва нито този уикенд, нито през който и да е в бъдеще. Нямахше представа колко време щеше да мине, преди да секне желанието ѝ да го наказва. Може би това щеше да

стане, когато гласът му престанеше да я кара да кипи от яд. Фактът, че той ужасно ѝ липсваше, само разпалваше гнева ѝ. Винаги бе стоял до нея, винаги беше най-големият ѝ поддръжник и наставник. И тя се мразеше, осъзнавайки колко слаба и неуверена се чувства без него.

Тай дойде в стаята ѝ през нощта и макар сексът, който правиха, да бе помрачен от взаимната им печал, поне им донесе облекчението на забравата. След това обаче тя не можа да заспи и остана да лежи с глава върху гърдите му, заслушана в тихото му похъркване и в далечния вой на койот, идващ някъде отвън в тъмнината.

Едно от кучетата в ранчото си имаше малки. Тай беше намерил дом за три от кутретата, които сега бяха на около три месеца. Едно от тях — мършаво пале с три бели лапички и вирната опашчица — си хареса Аби. То непрекъснато се мъкнеше след нея и не я оставяше на мира. Нямаше си име, както и останалите, така че тя го нарече Сокс. Тай ѝ предложи да го вземе със себе си в Мизула, но макар да бе изкушена, Аби отказа.

Тя остана два дни и на втория, когато работниците от петролната компания подновиха работата си, видя постоянно преминаващите камиони през долината и облаците прах, които вдигаха. Тай каза, че ще се опитат да предявят иск срещу компанията, въпреки че техният адвокат смятал, че нямат шанс. Предупредил ги, че със същия успех можели да си седят и да подклаждат огъня със сметки за стотици долари през следващите две години.

Сутринта, когато си тръгна, Аби си взе довиждане с Рей, целувайки го по челото. Той издаде неясен звук, но тя не разбра дали искаше да ѝ каже нещо. Марта я накара да обещае, че скоро пак ще дойде. Тай я изпрати със стария си пикап до Шеридан и те спряха за малко на междущатското шосе, за да се сбогуват.

От пода пред пасажерската седалка на колата си той измъкна един кашон, в който беше сложил кученцето и едно одеяло, и внимателно ги пренесе на задната седалка на тойотата. Аби се опита да протестира, но Тай я познаваше твърде добре, за да приеме отказа ѝ. Ако не можела да го гледа, каза той, трябвало само да върне малкото създание. Попита я за плановете ѝ за лятото и Аби му отговори, че още не е правила такива. Вероятно щяла да се помотае в Мизула и да си намери някаква работа. Може би щяла да си отиде у дома за седмица

или две, за да прекара малко време с майка си. Но как точно щяла да гледа кученцето Сокс не знаела.

Той я обгърна с ръце и я задържа за малко в прегръдките си. Двата мълчаха, чуваше се единствено бръмченето на минаващите камиони.

— Обичам те, Аби — прошепна младежът.

Досега никой друг не беше й го казвал, освен майка й и баща й. Тя за малко не избухна в плач, но се овладя, само се притисна в него и го целуна. Почувства се зле, задето не му отговори, че и тя го обича, но понеже не беше истина, не искаше да лъже. Докато се отдалечаваше с колата, Аби го видя в огледалото да стои тъжно до пикапа си и да гледа след нея.

В студентското градче на Монтанския университет цареше атмосфера на леност, характерна за края на учебната година и настъпващото лято. Макар че семестърът официално бе приключил, никой не изглеждаше особено забързан да си тръгва. Тополите край Кларк Форк се бяха раззеленили напълно, времето беше ясно и меко, а въздухът — изпълнен с обещания. Студентите караха велосипеди под шарените сенки или преминаваха пеша двете пресечки до „Бърнис Бейкъри“ или „Брейк Еспресо“ за айскафе и гевреци или просто се изтягаха на слънце върху избуялата пролетна трева на „Овалът“ и чертаеха планове за бъдещето си.

Мел и Аби бяха изнесли вещите си от стаята си в Ноулс Хол и бяха струпали повечето от тях в къщата на Тод и Ерик на Четвърта улица, където Аби щеше да остане, докато реши какво ще прави през лятото. Всички други бяха направили своите планове седмици и месеци по-рано.

Мел и Скот вече бяха заминали за Перу. Те се опитаха да убедят Аби да се присъедини към тях, но тя нямаше да отиде никъде без кученцето Сокс. Ерик и Тод тези дни щяха да се отправят към Айдахо, където си бяха намерили работа като водачи по екстремно плаване със сал по река Салмън. След шест месеца в гипс тазът на Ерик бе заздравял и макар че малко накуцваше, той реши, че ще е в състояние да се справи със сал с половин дузина хора на него. „По дяволите — каза Ерик, — щом Мерил Стрийп може да го направи, значи мога и

аз!“ За да измъчва гостите около лагерния огън, щеше да вземе новия си акордеон.

И така в началото на юни Аби и Сокс разполагаха с къщата само за себе си. Мястото очевидно не бе чистено от години, прозорците бяха толкова мръсни, че едва се виждаше през тях. Дори нямаше прахосмукачка, така че Аби взе една под наем и прекара следващите три дни в чистене. Това я накара да се почувства като майка си, но поне отклоняваше мислите ѝ. На третата сутрин, точно след като Сокс бе открил една напълно вкоравена пица под дивана във всекидневната, телефонът иззвъня. Номерът, от който я търсеха, беше местен, но ѝ беше непознат.

— Анонимните домакини слушат — пошегува се тя, но след това чу гласа на баща си и едва не затвори. — Къде си?

— В „Холидей Ин“ — отвърна Бен.

— Какво, в Мизула ли? Защо си тук?

— Аби, дойдох да те видя.

— Но защо не ми съобщи предварително? Сега съм малко...

— Аби, миличка, моля те.

Той я попита къде е и дали може да отиде при нея. По причини, които и самата тя не можеше да си обясни, Аби не искаше да го вижда. Вероятно просто за да го нарани, да го държи в неведение за неща, които той можеше да си мисли, че като баща има право да знае. Каза му, че ще се срещнат във фойето на хотела след час и затвори телефона.

Веднага съжали за това и едва не му се обади, за да го предупреди, че няма да отиде. Обаче не беше го виждала цели пет месеца — от онази ужасна вечеря преди Коледа. А не искаше той да си мисли, че е голяма работа. Не, щеше да отиде, за да му покаже колко малко означава той в живота ѝ сега.

Дотам се стигаше най-много за десет минути пеша през моста, така че прекара останалите петнадесет в трескаво обмисляне на ситуацията. Сърцето ѝ биеше лудо, чудеше се какво ще му каже и колко добронамерена трябва да бъде. Взе душ, изми си косата, после прекара поне двадесет минути, докато реши какво да облече, като през цялото време се укоряваше, че е глупаво, защото кого го е грижа как изглежда тя. Наистина какво значение имаше, по дяволите! Нахлузи

една рокля, след това я смени с друга, после се спря на сини дънки и бяла фланелка с дълги ръкави.

Сокс вече се държеше доста добре, като го извеждаше на разходка. Кученцето даже не се нуждаеше от каишка, просто подтичваше след нея. Ала движението по моста можеше да го уплаши, така че за по-сигурно му я сложи.

Видя баща си, преди той да я забележи. Всъщност Бен погледна веднъж към нея, но не я позна, вероятно защото не знаеше за Сокс или защото тя беше със слънчеви очила и бе подстригала косата си. Баща ѝ стоеше отвън под голямата циментова козирка, а току-що беше пристигнал пълен автобус с туристи, така че пред входа беше оживено. Беше по-слаб, а косата му — по-дълга. Постоянно поглеждаше часовника си.

— Здравей! — рече той, когато най-сетне я видя.

Приближи се до нея, прегърна я и я целуна и така омаломощи волята ѝ да не отстъпи, да не се разплаче и да не се вкопчи в него. Но момичето някак си успя да се овладее. Отвърна му единствено с формална прегръдка. Нямаше да му даде повече — нито целувка, нито сълзи! Нищо. Баща ѝ я хвана за лактите, за да я разгледа. Аби видя, че той полага усилия да не се разплаче.

— Как я караш, миличка?

— Чудесно. А ти как си?

— Добре съм. А още по-добре, че те виждам. Хей, какво е това куче?

— Казва се Сокс.

Бен клекна да го почеше зад ушите, а то се извъртя и заподскача, опитвайки се да близне лицето му.

— Хей, приятелче, вече съм се измил.

Той предложи да отидат някъде да обядват, но Аби отвърна, че с кучето това е невъзможно. Така че тръгнаха нагоре по „Норт Хигинс“ да си купят сандвичи и сок, после се върнаха обратно до Карас Парк, седнаха на тревата, с лице към реката, и си направиха пикник. Там имаше скулптура на огромна пъстърва, която по някаква причина уплаши Сокс. Той постоя, лаейки към нея, но после видя катерица и я подгони. Тя се покатери на едно дърво, под което кучето остана през следващия половин час, извило глава нагоре, скимтейки от време на време.

Баща ѝ задаваше много въпроси за колежа и с какво се занимава сега, а тя му отговаряше хладно. Информативни отговори, лишени напълно от каквото и да е допълнение, което можеше да се изтълкува като ентузиазъм или емоция. Освен това остана със слънчевите си очила, така че той не можеше да види очите ѝ. Разбра, че баща ѝ постепенно си даде сметка за това, защото след известно време сякаш въпросите му се изчерпаха. Оживлението напусна лицето му и накрая той просто се загледа над реката, мълчаливо дъвчейки сандвича си.

— Е, как е новият *ти* живот? — попита тя кисело.

Бен се обърна и я гледа известно време, преди да заговори:

— Аби, толкова съжалявам.

Тя се изсмя и погледна встрани.

— Знам колко много те нараних. Колко нараних всички ви.

— О, наистина ли? Знаеш ли какво? Мисля, че нямаш ни най-малка представа.

— Аби, недей...

— Не, *ти* недей! Ти ни съсипа. Съсипа всичко, което имахме. И мислиш, че можеш да се появиш тук, да кажеш няколко мили думи и да оправиш отново нещата. Добре, но не можеш, разбра ли? Изобщо не можеш, така че — майната ти!

Никога през живота си не беше псувала пред него и грубостта ѝ го шокира. Но и тя изглеждаше не по-малко изненадана от тона си. Да не говорим за хората наоколо. Те впериха погледи в тях и Аби беше страхотно удовлетворена, като видя колко го притесни това. Нека да гледат, нека да чуят, нека копелето да се гърчи! Вече бе на ръба на сълзите, така че рязко стана и бавно тръгна през тревата, за да вземе Сокс от неговия наблюдателен пост под дървото. Когато се върна, баща ѝ също се бе изправил.

— Скъпа, моля те... Не сме първото семейство, на което това се е случило.

— О! И значи ли, че всички трябва да се чувстваме по-добре?

— Не, разбира се. Това, което исках да кажа...

— Слушай, татко. Ти не ми съобщи, че ще идваш...

— Щеше да ми кажеш да не стъпвам при теб.

— Добре, във всеки случай аз трябва да ходя някъде.

— Наистина ли?

— Да. Какво, да не намекваш, че лъжа?

— Тогава да се срещнем по-късно, може би на вечеря?

— Съжалявам, не мога.

Той изглеждаше толкова смазан и нещастен, че тя едва не се предаде.

— Аби...

— Татко, трябва да вървя.

Гушналас Сокс, дъщеря му пристъпи към него и го целуна леко по бузата. Бен се опита да я задържи, но тя не му разреши и се отдръпна.

— Чао.

— Аби...

Тя се извърна и забързано пое към моста, а после изтича нагоре по стълбите към улицата, без да се обърне нито веднъж. Чудеше се дали той ще я последва. Но когато стигна по средата на моста и погледна назад към мястото, където бяха, видя, че баща ѝ бавно се отдалечава. Вървеше през парка с наведена глава, връщайки се в хотела.

По-късно, когато спря да плаче, Аби се обади на майка си и ѝ разправи какво се бе случило. Каза ѝ колко я е разстроило това и как невероятно и егоистично било от негова страна просто да се появи ей така, неочаквано. Сякаш след това, което бе направил, можеше само да щракне с пръсти и всички да дотичат. Майка ѝ я изслуша, възкликвайки точно на място, но Аби имаше чувството, че не я слуша със симпатията, която заслужава.

— Искам да кажа — вметна дъщерята, — не мислиш ли, че поведението му е изумително?

— Скъпа, той е твой баща.

— Какво?

— Много те обича. Може би трябва да му дадеш възможност.

— О, искаш да кажеш, че аз съм тази, която е безразсъдна?

Майка ѝ въздъхна и уморено отговори, че не е така. Опита се да обясни какво е имала предвид, но Аби наистина не искаше да слуша. Господи! Жена да извинява съпруга си, който току-що я е напуснал — това си е вече сюрреалистично! Майка ѝ смени темата и я попита дали скоро ще си дойде вкъщи. Аби отговори, че още не е решила, но вероятно ще остане в Мизула и ще си намери работа.

— Какво ще кажеш двамата с Джош да дойдем да те видим? Бихме могли да отидем заедно на някое хубаво местенце.

— Разбира се.

— Добре, нека и двете да помислим за това. О, едва не забравих, търси те някакво момче, което каза, че сте се срещнали в Сиатъл. Ралф, мисля, че каза.

— Ролф ли?

— Точно така, Ролф. Ще се обади отново. Да му дам ли номера на мобилния ти телефон?

Аби помисли за момент. Не беше се сещала за него от месеци.

— Разбира се — отговори накрая. — Нямам нищо против.

17.

Всички се бяха струпали до перилата отдясно на кораба, към страната на пристанището. Не се ли наричаше десният борд? Джош никога не можеше да запомни дали това зависи от мястото, откъдето го гледаш. Мнозина си бяха донесли бинокли, а всички имаха фотоапарати. Баща му бе забравил да донесе и двете, което, що се отнасяше до Джош, беше страхотно. Някои идиоти снимаха още отсега абсолютно безинтересната огромна морска шир, където единствените признаци на живот бяха други три неподвижни кораба, натъпкани със същите идиоти. Виждаха се патетичните присветвания на фотоапаратите им, сякаш светкавиците им можеха да осветят опашката на кит, намиращ се на половин миля разстояние. Ако изобщо някой решеше да се покаже на повърхността. Джош си представяше как тези хора, когато се завърнат у дома, показват ваканционните снимки на приятелите си. „На тази се вижда океанът и нищо друго. А на следващата...“ Вероятно всичко бе просто една голяма измама. Вече два часа бяха в открито море и бяха зърнали само няколко досадни чайки. Край Кейп Код сигурно не бяха виждали кит отпреди сто години.

— Ей там! Вижте! — провикна се в този миг някакъв човек зад тях, от другата страна на кораба.

Винаги се намираще някой хитрец, който да привлече вниманието на хората. Сега той крещеше, сочеше нанякъде и всички се обърнаха и се затичаха към него. И самият Джош беше мислил да изиграе подобен трик, като изчака всички да бъдат с гръб към него и тогава да се развика: „Ето го, изскача!“. Те щяха да се обърнат и той щеше да каже: „Шегичка!“ или: „О, по дяволите, изпуснахте го!“. Джош погледна към баща си и двамата развеселено си намигнаха.

— Съжалявам — каза баща му. — Не е точно секващо дъха приключение, нали?

— Страхотно е.

Те тръгнаха бавно след другите.

Това бяха няколко странни дни, през които само двамата прекарваха цялото време заедно. Беше нещо, което не бяха правили никога. През ваканциите винаги бяха четиримата, както във „Вододелът“, и на Джош му беше странно, че Аби и майка му не са наоколо. Първоначално баща му се държеше неестествено и сковано, сякаш наистина не знаеше какво трябва да правят или за какво да си говорят.

Първо идеята беше Джош да отлети със самолет до Канзас и да види баба си, после да отиде в Санта Фе и да прекара известно време с баща си и Ив. Макар че щеше да е странно да ги види двамата заедно, Джош щеше да се чувства добре. Всъщност той беше любопитен. Но майка му напълно отхвърли тази идея, така че баща му смени плана и нае паянтова къща на полуостров Кейп Код, точно в края на градчето Провинстаун. Беше достатъчно голяма да подслони осем или десет души. Навярно беше единственото свободно място, което бе успял да намери, или може би се бе надявал, че Аби и новият ѝ приятел в последната минута биха променили решението си и биха дошли.

Никога преди това не бяха ходили в Кейп Код и Джош не мислеше, че ще му се прииска да се върне бързо у дома. Провинстаун се оказа голям курорт за гейове, ала това изобщо не го притесняваше. Само когато двамата с баща му излизаха за вечеря и вървяха заедно по улицата, на Джош му се струваше, че хората ги гледат. Особено когато баща му, както обичаше да прави понякога, го прегръщаше през раменете. В такъв момент на сина му се приискваше да носи табела с надпис: *Слушайте, това е баща ми, ясно ли е?*

Въпреки идването им с колата чак дотук, те като че ли скоро изчерпаха темите за разговор. Или поне онези тривиални и неутрални теми, които нямаха нищо общо с раздялата или с развода, който явно скоро щеше да стане факт, след като бъдеха готови документите. Беше малко тъпо, сякаш в стаята стоеше слон, а всички се страхуваха да споменат за него. Говориха за училището, за приятелите му, в кой колеж смята да се запише Джош следващата година — в действителност на него не му се искаше да ходи никъде, но ако го притиснеха до стената, вероятно щеше да опита в Нюйоркския университет. Знаеше, че баща му би предпочел да поговорят за това, което им се бе случило, но поне през първите няколко дни, изглежда, нямаше представа как да подхване темата. Джош едва не му каза:

„Татко, спокойно, започвай, нека да поговорим, нямам нищо против“. Но не го направи, само гледаше как клетният човек се измъчва и все повече се оплита, докато накрая единственото, което остана да обсъждат, бяха времето и целият списък от скучни неща, които баща му беше научил от туристическия справочник за Кейп Код.

— Както изглежда, Норман Мейлър е имал къща тук — каза една сутрин баща му, докато закусуваха в мизерната малка кухня. Мястото миришеше така, сякаш някой плъх беше умрял под дюшемето.

— Кой е Норман Мейлър?

— Джош, наистина ли не знаеш? Майка ти щеше да е ужасена.

Джош сви рамене.

— Да не би да е някой велик градинар?

— Един от най-великите американски писатели.

— Какво е написал?

Последва дълго мълчание, после баща му бавно и стеснително се усмихна.

— Знаеш ли, синко, не мога да си спомня нито една негова книга.

— Чел ли си ги?

— Никога. Нито една. Но да не си посмял да кажеш на майка ти.

Последната вечер те най-после споменаха за слона. И беше хубаво. Единственото кофти нещо бе, че баща му постоянно го питаше как се чувства и като че ли не повярва, когато Джош му каза, че наистина е добре. Сякаш искаше да чуе, че напълно се е смахнал и се нуждае от лечение, че си е надянал някаква маска, за да се прави на съдържан и смел, а под нея се разкъсва от болка и гняв.

Но не беше така. Разбира се, да гледа майка си толкова разстроена през цялото време, беше трудно и понякога наистина доста тежко. Например като онази нощ преди две седмици в Монтана, когато тя се разрева с Аби и той трябваше да седи на леглото и да ги подкрепя, докато двете изплакаха очите си.

Обаче истината бе, че не беше ядосан на баща си. Просто му беше мъчно за него. Клетникът беше ги напуснал, защото очевидно не беше щастлив, но напускането не изглеждаше да го е променило. Понякога, когато Джош го погледнеше и го изненадаше внезапно, срещаше умисленото му лице. Разбира се, на Джош му беше мъчно за случилото се, но то не предизвикваше у него гняв или негодувание. В действителност той се притесняваше да не би това да означава, че при

него нещо не е наред, че някак си е безчувствен. Може би трябваше да усеща същото като Аби. И да прекара тази седмица, като му крещи обиди и му казва колко позорно е постъпил, какъв ужасен баща и съпруг е.

Но Джош не се чувстваше така. Всичко бе толкова дяволски объркващо, че той не разбираше какво *точно* изпитва. Освен че от време на време беше малко засрамен и виновен. Защото — ако трябваше да бъде абсолютно честен — на него не му тежеше особено много, че баща му ги бе напуснал. А не беше ли шокиращо да признаеш такова нещо? Обаче беше истина. Като изключим факта, че това беше направило нещастни всички други, на Джош всъщност *не му пукаше*.

Дори в някаква степен това беше направило живота му по-добър. Вече не беше в сянката на баща си, който през цялото време да го назидава и да го кара да е внимателен с пушенето на трева, да не пие или да не закъснява прекалено. Или да прави живота му ад, защото не е предал навреме някоя домашна. Внезапно от немирнен тийнейджър Джош се бе превърнал в мъжа в къщата. Сега той беше стожерът, скалата, този, който оправяше бушоните, цепеше дървата, изриваше снега от верандата.

Разбира се, Джош само спомена за това, когато говориха предната вечер в малкия ресторант, където ходеха почти всяка вечер, защото навсякъде другаде беше много шумно и претъпкано. От една страна, баща му сигурно бе щастлив да го чуе. От друга — разстроен от признанието, че не му липсва прекалено много или никак, както бе в действителност. Така че Джош седеше и слушаше, докато баща му продължаваше да се извинява. А накрая синът се помъчи да отговори на всичките му въпроси за майка му и Аби, като се постара да представи нещата колкото може по-позитивно, така че клетият му баща да не се самобичува повече. Защото какъв бе смисълът да му каже колко съсипани и нещастни бяха те в действителност? И колко съдбоносно бе, че ги изостави. Там беше Джош, на когото оставаше още една година, преди да постъпи в университета, който свиреше рок, а и беше мъжът в семейството.

Седмицата, която бе прекарал с майка си и Аби, беше забавна колкото астматичните пристъпи, които имаше в детството. Не бе виждал сестра си от началото на годината, когато се върнаха от

Мустик, който щеше да остане завинаги в сърцето му като мястото, където най-после бе загубил девствеността си под палмите със сладката Кейти Брадсток. Промяната бе доста зашеметяваща. Аби бе подстригала косата си съвсем къса и я бе боядисала черна, а беше облечена като същество, изпълзяло от гробница. Майка му беше блестяща. Дори без да ѝ мигне окото, тя ѝ каза, че изглежда чудесно. Аби явно беше малко разочарована.

Промяната не беше само във външния ѝ вид. Беше в начина, по който говореше, и в това, което споделяше. Всяко нейно изречение бе изпълнено с ругатни. През цялата седмица не спря да говори как светът — и всичко в него — бил прецакан и безнадежден. Как големите корпорации съсипвали всичко: реките, горите, цялата шибана планета. А всички ние се съгласяваме с това и щастливо ги оставяме да го правят.

Започна се в момента, в който долетяха в Мизула, когато отрови живота на майка им, задето е наела високопроходим автомобил. Винаги бяха наемали такава кола в Монтана и Аби никога преди не бе възроптавала. Както казваше баща им, ако човек не кара всъдеход на Запад, напразно си е похарчил парите.

— Имаш ли представа колко много скапан бензин горят тези коли? — попита тя.

— Не, скъпа — отговори спокойно майка им. — Колко скапан бензин горят?

— Като нищо гориш по галон на дванадесет мили, нали? А знаеш ли колко въглероден диоксид и други боклуци се отделят от него в атмосферата?

— Предполагам — доста, иначе нямаше да бъдеш толкова разстроена.

Джош предложи Аби да охлади малко страстите, което бе голяма грешка и имаше точно обратния ефект. Тя изпадна в такава ярост, че майка им кротко се върна в офиса на „Херц“ и нае едно субару.

Нямаше начин да отседнат във „Вододелът“. Ранчото беше свързано с твърде много лоши спомени за майка им, въпреки че Аби по-късно каза, че е трябвало да отидат там, за да прогонят духовете и да покажат среден пръст на баща им. Вместо това, те наеха бунгало в някакво идиотско местно ранчо, наречено „Лейзи Спур“, което се намираще на час път от Мизула. Храната беше ужасна, хората — още

повече, а конете бяха около стогодишни и се опитваха да хапят. Аби беше довела Сокс и изобщо не се съобрази с наредбата, че не е разрешено за кучета в стаите или където и да е другаде в ранчото. Тя и собственикът имаха голяма караница за това и вероятно щеше да се стигне до сбиване, ако майка им не се бе намесила за постигането на компромис.

Тя си мислеше, че част от гнева на Аби и по-голямата част от новия ѝ мрачен мироглед имат нещо общо с нейния нов приятел — немеца, с когото се бе запознала в Сиатъл. На Джош той му се струваше доста готин и се натъжи, че няма да го види. Аби поясни, че Ролф много пътувал, а тази седмица бил в Юджин, Орегон, на гости на свои приятели. По-късно се беше изпуснала, че всъщност той се е върнал в Мизула два дни преди Джош и майка му да отлетят за дома.

— Не може ли поне да го срещнем? — попита Сара. — Само да му кажем здравей?

— Той не прави такива неща — отговори Аби.

— Не поздравява ли?

— Нали разбираш, не се занимава със „запознанство с родителите“ и с всички тези буржоазни дивотии.

— Е, добре, тогава го направи вместо нас. Поздрави го от буржоазните боклуци.

След „Лейзи Спур“ и седмицата, изпълнена с гнева на Аби, пребиваването в Кейп Код с баща му се оказа почти забавно. Гледането на китове трудно можеше да се избегне, ако си в Провинстаун, защото нямаше кой знае какво друго да се прави. Особено когато времето беше лошо, в квартирата нямаше телевизор, а по кината — нито един филм, който вече да не си гледал. Като си помислеше, може би затова наоколо нямаше никакви китове и те сигурно се бяха отегчили прекалено и бяха отишли някъде другаде.

Точно когато му мина тази мисъл, някой до парапета изкрещя и всички започнаха да бърборят, да проточват шии и да гледат през биноклите си.

— Вижте! — изписка една жена. — На десет часа.

За секунда Джош не разбра какво искаше да каже и внезапно изпита страх, че може да останат тук още пет часа, но след това осъзна, че тя указваше посоката. И тогава го съзря. Беше на триста-

четиристотин метра от тях — една черна издупчина с големината на мравка, която бавно се показваше от водата.

— Погледнете струята, която изхвърля!

Капитанът или главният наблюдател на китовите — или какъвто беше там — се събуди и взе да обяснява на всички по високоговорителя това, което те вече и сами бяха видели. Този бил *китът-мечта*, каза той, така го били нарекли китоловците заради многото мас, която бил натрупал. С други думи — най-добрият за убиване. Участ, с която клетият стар обитател на океана трябваше много да се гордее, помисли си Джош.

Почувства бащината си ръка на гърба си.

— Е, успя, Джоши. Струваше си чакането, нали?

За момент момчето си помисли, че го е казал сериозно, но после видя усмивката му.

— Напълно.

— Е, ще спасяваме ли китове?

— Мисля... да ги спасим.

Сега животното се потопи, като огромната му опашка остана за миг да стърчи във въздуха, след това бавно потъна, вдигайки гейзер от пръски. И това бе последното, което видяха от него. Проклетият кит повече не се показва. Обаче бе белязал деня на хората и те всички отплаваха за вкъщи с усмивка — животът им бе малко по-стойностен.

Джош и баща му тръгнаха с колата към къщи на следващия ден, като си бърбеха и слушаха музика, спираха от време на време, шегуваха се с подobaваща нежност за сметка на Аби, както и със Старбъкс, и с Макдоналдс. Разговорът им за *слона* преди две вечери, изглежда, бе намалил напрежението между тях и Джош за пръв път, откакто се помнеше, се почувства напълно отпуснат в компанията на баща си.

— Знам, че ще бъде за малко — каза Бен, докато стояха до колата, очаквайки ферибота да ги откара до Лонг Айланд. — Но аз наистина бих искал по някое време да дойдеш в Санта Фе и да се запознаеш с Ив, както си му е редът.

— И аз бих искал.

Известно време и двамата не казаха нищо, просто стояха и гледаха корабите в залива, стрелкащите се във въздуха морски птици и идващия ферибот.

— Вие двамата ще се жените ли? — попита синът.

Баща му се засмя, но Джош не разбра защо. Може би просто от нерви.

— Твърде рано е. С майка ти още не сме се развели.

— Знам, но с Ив живеете заедно, нали?

— Отседнал съм у нея, докато си търся свой дом.

— Ще започнеш ли работа там?

— Надявам се, Джош. Говорих с някои хора, искам да се върна към проектирането на къщи. Това винаги ми е допадало, но поради някаква причина спрях да го правя. Малко съм бил объркан, предполагам.

Той сякаш се отнесе в мислите си. Долу, край водата, американското знаме се развяваше от морския бриз, като въжето му за вдигане се удряше шумно в пилоната.

— Може би трябва да стана архитект — каза неочаквано Джош. Не го мислеше наистина. Просто искаше да достави удоволствие на баща си и това беше първото нещо, което му дойде наум.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Това е чудесно, Джоши! Нямах представа. Ти рисуваше хубаво. А коя игра постоянно играеше на компютъра си?

— СимСити.

— Точно така.

— Беше много добър на нея.

— Все още понякога я играя.

— Наистина ли? — Бен сложи ръка на рамото му. — Мисля, че от теб ще излезе чудесен архитект.

Когато приближиха Сайосет, разговорът им замря. Дори и на светлината на късния следобед сянката на разбитото им семейство сякаш достигаше до тях и ги караше да замълчат. Джош влезе пръв в къщата и майка му го посрещна с възгласи, без нито веднъж да погледне към баща му, който бе влязъл след него и стоеше отзад, чакайки кротко. Най-накрая, след като бе задала на Джош стотици въпроси за пътуването и му бе казала, че косата му се нуждае от измиване, тя се обърна, погледна към Бен и му се усмихна сдържано.

— Здравей.

— Здравей, скъпа.

Докоснаха бузите си като два студени айсберга.

— Видяхме кит — обади се Джош. Беше нещо, което би казало четиригодишно дете.

— Наистина ли?

— Да. Беше *китът-мечта*.

— Ами добре, радвам се, че не е бил *китът-тъга*.

Джош взе чантата си и като стигна подножието на стълбите, се обърна и погледна назад. Баща му се усмихна и вдигна двата си пръста, което означаваше *примирие*.

— Почти примирие, човече — каза Джош и вдигна, на свой ред, двата си пръста, единият от които бе наполовина по-къс.

Той занесе чантата в стаята си и остави родителите си да стоят като непознати в коридора. Чу майка му да казва нещо с приглушен и ядосан тон, а после и отговора на баща му, в чийто глас прозираше умора. Ставаше дума за някакво писмо, което тя бе получила от адвокатите му. Джош не искаше и да знае. Той си пусна музика и звънна по мобилния телефон на Фреди, за да го пита какво ще прави тайфата тази вечер и дали той има нещо добро за пушене.

18.

Тъжното бе, че човек никога не можеше да види работата си в целия ѝ блясък. Трябваше да се промъкнеш, да поставиш нещата и после да бягаш навън колкото можеш по-бързо, без някой да те забележи. Идеята беше, докато мястото избухне в пламъци, ти да си вече извън града, и то на много километри разстояние. Разбира се, снимките на овъглените останки бяха във вестниците на следващия ден, но не беше същото, като да станеш свидетел на експлозията.

Но Аби обичаше най-много писането на лозунги по стените и по големите витрини. Всъщност това беше нейната работа, докато Ролф извършваше подпалването. Адреналинът ѝ се покачваше невероятно много, като знаеше, че във всеки момент някой охранител може да се покаже зад ъгъла. Беше станала много изобретателна по отношение на надписите. Най-добрите ѝ попадения досега бяха: *Дебели лениви замърсители* и *Високопроходимите коли = Американска лакомия*, което беше нещо като поетично творчество. Ролф ѝ каза, че не трябва да ги пише толкова интелигентно, защото хората може да не разберат посланието. Например *Обирджии* и *Американска алчност* били твърде неясни, заяви той. Освен това я караше да разнообразява лозунгите си и стила си на писане, за да си мислят ченгетата, че действат повече групи, отколкото бяха всъщност. Само едно нещо бе важно да се повтаря: *ФОЗ*. Или още по-добре, ако имаше време и място, да бъде изписано изцяло: *Фронт за освобождение на земята*.

Единственото нещо, което Ролф наистина стриктно съблюдаваше, бе да не се задържат много дълго на мястото. „Като се мотаеш, сам си просиш да те хванат“ — казваше той и Аби не възразяваше. Ролф беше може би единствения човек в живота ѝ, чиито инструкции спазваше с радост и чието мнение зачиташе, обикновено без да го поставя под съмнение. Той знаеше толкова много, че направо беше плашещо, сякаш имаше компютър в главата си. Можеше да ти обясни абсолютно всичко — за политика, за околната среда, за международните работи или за човешките права в най-затътената

страна, за която се сетиш. Аби обичаше да седи или да лежи до него и просто да го слуша.

Тя знаеше, че благоговението и отстъпчивостта ѝ бяха донякъде свързани с факта, че той е с десет години по-голям от нея. Бяха свързани и с невероятния секс. Още първия път Ролф напълно я бе покорил. Тялото му беше гъвкаво и красиво. Аби му разрешаваше да прави с нея неща, които никога не си бе представяла, че може да ѝ харесат. Неща, които ако някой ѝ ги беше казал преди това, щяха да я шокират и дори да я отвратят. Сякаш той бе отключил пред нея някаква тайна стая, в която сега тя на драго сърце влизаше и неканена.

Разбира се, Аби не беше глупава. Знаеше, че Ролф я бе открил в момент, когато беше уязвима и почти полудяла от гняв и мъка. Но през малкото месеци, откакто бяха заедно, той ѝ беше дал едно невероятно ново чувство за целенасоченост, беше я убедил, че отново има някаква стойност, че двамата заедно могат да повлияят върху днешния свят. Заради всички тези неща, каквото и да се случеше, тя винаги щеше да му бъде длъжница.

Освен седмицата, в която бяха дошли майка ѝ и Джош, с Ролф прекараха лятото или на път, или в къщата на Четвърта улица, с която разполагаха сами. През това време нанесоха удар на две фирми за отдаване под наем на високопроходими коли — едната в Сакраменто, а другата в Портланд, опожарявайки осемнадесет автомобила. В Портланд беше забавно. Както после стана ясно, пламъците се виждали от километър и половина. Беше отразено на първа страница на всички вестници и дори за няколко часа беше водеща новина на Си Ен Ен. Те го гледаха по телевизията в стаята си в мотела, който се намираше в покрайнините на Сиатъл, където останаха два дни. Смееха се, ядяха купена за вкъщи храна и се чукаха, докато Аби я заболя толкова много, че не можеше повече да продължи, а после се свиха като ранени животни и заспаха.

Последният им удар, който направиха преди две седмици, не беше толкова успешен. Бяха отишли с кола до Рино, за да опожарят няколко блока, построени на терен, който трябваше да бъде защитен. Ала нещо се бе объркало и огънят бе угаснал. Все пак два от най-добрите графити на Аби все още бяха в местните новини. Тя бе написала със спрей: *Спрете да грабите природата и Вие ги строите, ние ги опожаряваме*, което щеше да е по-впечатляващо, ако

действително се бе случило. Ролф направо полудя заради угасването на огъня и оттогава се опитваше да си обясни какво се е объркало. Обикновено използваше памучни парцали, напоени в нафта, и запалителна смес с бавно действие, която по същество представляваше смес от гел за коса и гранулиран хлор — от този, който обичайно се използва за почистване на плувните басейни. Каза, че ще открие нещо по-добро за следващия път.

Сега беше краят на август и хората започнаха да се завръщат в Мизула. Първо се появиха Ерик и Тод, после Мел и Скот, като всички оживено разказваха за своите летни приключения и утешаваха Аби, задето е останала в Мизула и сигурно е прекарала скучно. Беше й приятно да ги види отново и да се забавлява, че има такава тайна. Всички бяха мили с Ролф. Той обаче не се интересуваше от отношението им и докато къщата се изпълваше с обитатели, просто тихо се изнесе. Заяви, че трябва да замине за няколко дни. Никога не й казваше къде ходи, а тя никога и не питаше, макар че този път се досещаше къде е отишъл. Само й каза, че докато го няма, Аби може би трябва да се опита да намери някаква друга квартира за тях двамата.

В навечерието на есенния семестър беше късно да се търси. Всички по-прилични квартири вече бяха наети. След три дни Аби намери стая в една разнебитена къща на ъгъла на Хелън стрийт. Сградата беше облицована с плесенявали дъски, а самата стая беше тъмна и миришеше на влага. Намираше се на първия етаж, но имаше самостоятелен вход на върха на изгнила противопожарна стълба, с която горкият Сокс отначало не можеше да се справи. Имаше баня с размерите на вграден шкаф и кухненски кът, където всяка повърхност бе покрита с мазнина. Мел й помогна да пренесе багажа си, после двете направиха основно почистване, минаха всичко с бяла боя и за пет долара купиха завеси от червено кадифе от магазина на Армията на спасението на Уест Бродуей. В началото на следващата седмица, когато Ролф съобщи, че се прибира, мястото почти приличаше на дом.

Той никога не казваше по кое време ще се появи, но Аби и за това се бе научила да не пита. Понякога Ролф пристигаше в пет сутринта, просто се мушкаше в леглото до нея и се любеха. Днес беше вторият ден от учебните занятия и Аби трябваше да има два часа лабораторно по биология, но реши да ги пропусне. Тя отиде с

колелото, заедно със Сокс в телената кошница зад нея, до магазин „Гуд Фуд“, за да купи нещо специално за вечеря.

Ролф беше заклет вегетарианец, така че и Аби сега беше такава, макар че всичките ѝ възвишени принципи можеха лесно да бъдат изложени на риск от аромата на пиле на грил или пържен бекон. Науми си да направи пармиджана^[1] — едно от любимите му яденета. Купи домати, босилек, патладжани, биволско сирене *Моцарела* и *Пармезан*, всичките с органичен произход, за което той беше непреклонен, макар и не прекалено.

Хакера организираше парти тази вечер и Мел се опита да я убеди да отиде. Каза ѝ, че цялата тайфа щяла да бъде там. А защо да не доведе и Ролф? Ако не се е върнал дотогава, можела да му остави бележка да дойде.

— О, знаеш ли, мисля да си остана тук — отговори Аби. — Имам за писане и...

— Аби, хайде, ще бъде страхотно!

— Знам, просто не ми се идва.

— Вие двамата сте като стара съпругеска двойка.

— Да бе, скоро ще му плета пуловер.

Всички проявяваха любопитство към Ролф, но единственото, което знаеха, бе, че с Аби се бяха срещнали в Сиатъл и че той е мъжът, който я беше „спасил“, когато нещата се бяха влошили. Мел отбеляза колко романтично било това и вече го бе кръстила Рицаря. Искана да узнаят с какво се занимава той и откъде е, но Аби им съобщаваше това, което Ролф я бе инструктирал: че подготвя докторат по философия във Вашингтонския държавен университет по въпросите за международните социални и екологични промени, но му било нужно доста време. „Отнема и доста време само да го кажеш“ — шегуваше се тя, после бързо сменяше темата на разговора. Дори и да искаше да им разкрие истината, нямаше да може да добави много повече.

Аби сложи на малката маса свеци и бутилка вино, сготви пармиджаната, направи салата и в осем часа всичко бе готово за сервиране. Когато се прибра два часа по-късно, след като бе извела повторно кучето на разходка до парка и обратно покрай реката, Ролф още го нямаше вкъщи. А не беше се обаждал и по мобилния ѝ телефон. Тогава тя извади яденето от фурната, защото бе започнало да изсъхва, седна на масата и се нахрани сама, четейки книгата си. Беше

биографията на Фидел Кастро, която Ролф ѝ бе препоръчал. Въпреки че не се осмели да му го каже, Аби я намираще за доста скучна.

Той се върна в осем сутринта, точно когато двамата със Сокс бяха на вратата, за да тръгнат към университетското градче, където тя имаше да изпълни две поръчки преди часовете. Както обикновено, Ролф имаше различна кола. Почти винаги караше микробуси без отличителни знаци и напълно безлични. Този път беше стар сив нисан. Аби никога не го питаше как и откъде ги взема.

Тя изчака на малката площадка на върха на стълбата, наблюдавайки го как се качва. До нея Сокс скимтеше и размахваше опашка, но все още не се престащаваше да се спусне надолу да го посрещне. Ролф не се усмихна, нито каза нещо, само не откъсваше очи от нейните, докато не стигна горе. А когато го направи, мина край нея и Аби го последва вътре. Затвори вратата, а той се обърна и все така мълчаливо мушна ръце под сакото ѝ, придърпа я за ханша и я целуна. След това я хвана за китката, отведе я до леглото и я изчука.

Седяха по турски на пода, а картата на улицата беше разгърната пред тях заедно със снимките, които Ролф бе направил. Беше номерирал всяка една от тях, а на гърба ѝ стриктно бе описал всички подробности за мястото, което тя показваше. Видеокадрите, които гледаха на малкото сгъваемо екранче на камерата му, бяха много по-неясни, защото беше снимал през задното стъкло на колата. Докато ги разглеждаха, Ролф обясняваше какво се вижда.

От двете страни на улицата имаше дървета и паркирани автомобили. Кварталът беше шикозен, но не толкова богаташки, колкото бе очаквала Аби, просто като всеки квартал на средната чиновническа класа. Къщите не бяха големи, но с добро местоположение, построени малко навътре от пътя. Имаше поддържани морави и елегантни коли, паркирани на алеите. Обаче липсваха огради и порти или табели с надпис: *Въоръжена охрана*. Камерата тихо бръмчеше.

— Това ли е къщата? — попита Аби.

— Да. — Ролф спря кадъра. — Улицата е тиха. През нощта тук почти не се вижда кола. След полунощ на час минават две-три.

— Този автомобил на алеята негов ли е?

— Оставят го тук, за да си мислят хората, че са си вкъщи. Вътре има лампи, които се включват с таймери, за да създават същото впечатление. Всяка вечер се прибират и излизат по едно и също време.

— Не е точно палат. Мислех си, че ще е много по-люксово.

— Недей да го съжаляваш толкова. Притежават резиденция в Аспен и друга в Маями, където жена му прекарва повечето време. Това жилище го използва само когато е в Денвър и дори тогава повечето нощи е на другия край на града да чука любовницата си.

— Откъде знаеш всичко това?

Ролф ѝ хвърли унищожителен поглед и не отговори. Беше въпрос, който тя не биваше да задава. Очевидно съществуваше някаква информационна мрежа, до която той имаше достъп, но единственото, което ѝ бе казал, беше, че „познава няколко души“, които могат да откриват разни неща за него. Веднъж го бе попитала дали една от тях бе жената в убежището онази нощ в Сиатъл, която стоеше в ъгъла и работеше на лаптопа. Но той бе отговорил, че това са неща, които не трябва да обсъждат, че за нея е по-безопасно да не знае. Аби се опита да не позволи на неговата потайност да я притеснява или наранява, но не се получи. Това я караше да се чувства покровителствана, но и да смята, че той не ѝ вярва напълно.

— Добре — съгласи се тя. — Но откъде можем да бъдем сигурни, че в нощта, когато правим удара, там няма да бъде никой? Искам да кажа — те имат деца, нали?

— Две момчета, но са в колеж. За всеки случай намерих номера на домашния им телефон. Има телефонна кабина на три пресечки оттам. Трябва само да позвъним. Ако някой вдигне, махаме се.

Ролф отново пусна камерата. Сега гледаха друго място — тясна пътека, над която клоните на дърветата бяха надвиснали, образувайки нещо като тунел. Циментова стена обграждаше едната страна, имаше порта и казани за боклук.

— Фасадата на къщата е твърде открита и има охранителни лампи, които светват при движение. Това е задната алея. Може да има лампи и от задната страна на къщата, но и да светнат, никой няма да ги види. Целият двор е заобиколен от дървета.

Изображението бе неустойчиво и неясно, тъй като камерата беше вдигната, за да снима над оградата, но Аби доби смътна представа за

задната част на къщата. Плувен басейн с малка беседка, полегата морава с цветни лехи, стъклени врати.

— Трябва да има някаква алармена система.

— В къщата ли? Разбира се.

— Тогава как ще запалим огъня? Ако счупиш прозорец, алармата ще се включи.

Ролф се усмихна.

— Те имат котка. Не се притеснявай, жената я взема със себе си, където и да ходи. Точно сега тя вероятно прави слънчеви бани във Флорида. Но на кухненската врата има малък отвор с капак. Ще завържем кутия с газолин за гърба на Сокс и ще го изпратим вътре.

— *Какво* ще направим? — ужаси се Аби.

Ролф се усмихна. Той не се шегуваше често, но когато го направеше, шегите му не бяха толкова смешни. Аби все пак се почувства глупаво, защото не схвана закачката му. Сокс лежеше на дивана, положил глава на предните лапи, и ги гледаше. Ролф разроши козината зад ушите му.

— Псето трябва да започне да си вади хляба.

— О, бебчо, кого нарича тати псе? — прошепна тя, взе Сокс и го сложи в скута си. Той се изви и се опита да лизне лицето ѝ.

— Ще трябва да измисля нещо, когато я видя — продължи Ролф. — Имах предвид някакъв по-добър запалител, но може би този път ще трябва да използвам газолин, да пробия дупка и да напълня една тръба. Както и да е, това е мой проблем.

Сърцето на Аби вече биеше учестено. Замисляха по-голям удар от всичко, което бяха правили досега. И докато фирмите за отдаване на коли под наем и празните блокове бяха някак анонимни, това беше лично. Те разглеждаха къщата на Дж. Т. Макгиган от компания „Макгиган Газ енд Ойл“ — човека, отговорен за замърсяването на ранчото на Тай. Този, който бе съсипал живота на родителите му и тяхната прехрана. И сега копелето щеше да си плати за това. Щяха да изгорят къщата му до основи. Единственото, което Аби тайно желаше, бе Макгиган да изгори с нея.

Обаче ФОЗ — Фронтът за освобождение на земята — беше стриктен по отношение на употребата на насилие. Знаеше правилата наизуст. Беше законно да нанесеш *икономически щети* на тези, които печелеха от разрушаването на околната среда. Обаче трябваше да се

вземат всички необходими предпазни мерки да не се наранят хора и други живи същества — определение, което за съжаление защитаваше дори престъпници като Дж. Т. Макгиган.

До юни, когато Ролф за пръв път разкри пред нея тайния си живот — или поне малко от него, Аби даже не беше чувала за ФОЗ. Казаното от него я наведе на мисълта, че се прави на тайнствен като всички мъже. Ала постепенно стигна до заключението, че вероятно нямаше много повече за казване. Ролф ѝ обясни, че групата била изградена по примера на Фронта за освобождение на животните, чиято цел били фермите за отглеждане на животни за кожа и лабораториите за вивисекция. Членовете на ФОЗ били хора, които вярвали, че движението за опазване на околната среда е загубило посоката, тъй като е осакатено и превзето от адвокати, които са станали почти толкова лоши и бюрократични, колкото и самите корпорации и правителствените отдели, срещу които се очаквало, че трябва да се борят.

ФОЗ нямал централизирана структура, нито ръководство, нито йерархия. В него влизали хора, които следвали собствената си съвест, действали индивидуално или по групи, както правели и те двамата. И докато се придържали към правилата, можели да нанасят удари, където и когато си изберат.

Подпалването на къщата на Макгиган беше идея на Аби и тя беше доволна и горда, че Ролф с такава готовност я беше приел. Отмъщаваше заради Тай и родителите му и отправяше предупреждение на Макгиган и всички други алчни, тиранични и разрушаващи копелета, че това, което правят, е неприемливо и няма да бъде толерирано. Разбира се, имаше и друга причина, която Аби не би споменала на никого и която едва признаваше дори пред себе си. Като правеше това за Тай, тя в крайна сметка щеше да се чувства по-малко виновна, че го е отблъснала.

Тогава, през май, след като се върна от посещението си при него, той започна да ѝ се обажда почти всеки ден, като я канеше да отиде пак или предлагаше той да дойде в Мизула. Тя обаче постоянно си измисляше извинения и сега Тай почти не я търсеше. Не му бе казала за Ролф и дори не му бе намекнала, че сега има някой друг в живота ѝ. Може би щеше да е по-честно, ако го бе сторила, обаче Аби не искаше да го огорчава. Във всеки случай имаше чувството, че той се е досетил.

Но в действителност какво значение имаше това, по дяволите? То беше минало. Тай принадлежеше на стария ѝ живот. Беше мило момче, но тя не можеше да се занимава с разни глупости от рода на: „Обичам те“.

Ролф изключи камерата и затвори екранчето.

— Е — попита Аби, — кога ще го направим?

[1] Ястие с патладжани. — Б.пр. ↑

19.

Всичко стана точно както бе предрекъл той. Минаха три пъти с тойотата на Аби и видяха как лампите се запалват и угасват по едно и също време. Колата беше паркирана в алеята, точно както се виждаше и на камерата. Към полунощ те се върнаха по обратния път и на няколко километра извън града спряха в една бензиностанция. Купиха си сандвичи, плодове и бутилка вода, после намериха малък парк и изведоха Сокс на разходка, за да се изпишка.

Ролф винаги недоволстваше, че тя води кучето със себе си, но Аби отказваше да тръгне без него, защото бил техният талисман. А и добро прикритие, понеже с него изглеждали като малко семейство. Пък и досега, при всичките им три „екскурзии“, дребосъкът се бе държал като същинско ангелче — лежеше, свит на кравайче, и ги чакаше. Единствената отстъпка, която бе направила Аби, беше да махне от нашийника му табелката с написания телефонен номер — в случай че се загуби.

През цялата седмица времето беше слънчево и топло, но бе краят на септември и нощите ставаха хладни. Нахлулите от запад облаци сега бавно закриваха звездите. Бяха оставили буса на една тиха улица до някакъв запустял терен, близо до магистралата, и в два без петнадесет през нощта отидоха да го вземат, като паркираха на негово място тойотата. Облякоха черните си якета и провериха дали имат всичко необходимо, след това се върнаха по обратния път и минаха за последно край къщата, за да видят как лампите на горния етаж угаснаха точно девет минути след кръглия час, както бе казал Ролф. Спряха до телефонната кабина, която бе на три преки оттам. Аби зачака в буса, тананикайки си някаква случайна мелодия, за да се успокои, докато го наблюдаваше как набира номера. Той остана в кабината известно време със слушалката до ухото, после я върна на вилката, излезе и с нехайна походка се качи в колата.

— Включва се телефонен секретар — съобщи Ролф.

— Надявам се, че си оставил съобщение.

Опитваше се да се преструва, че не е нервна. Той не отговори, само ѝ хвърли един от своите особени погледи и запали двигателя. Дойде ѝ наум, че някои хора оставят включени телефонните си секретари дори когато са вкъщи. Обаче си премълча. Ролф вече ѝ бе казал, че е прекалено голяма параноичка и че той знае със сигурност, че там няма никой. Вече проверил — жената и децата били надалеч, а Макгиган отлетял до Хюстън на някаква конференция на петролната индустрия.

На връщане минаха по друг път, през улици, които си приличаха, и когато стигнаха до тази на Макгиган, я подминаха и завиха в алеята от задната страна. Ролф изключи фаровете и те бавно поеха през тунела от надвиснали дървета, като се взираха в двора на къщата, без да виждат никакъв признак на живот.

Спряха за кратко до задната врата на Макгиганови, изключиха двигателя, поседяха в тъмнината, свалиха прозорците и се ослушаха. Някъде отзад по алеята, в къща, край която бяха минали, лаеше куче. Обаче скоро то сякаш се умори и млъкна. Единственото, което Аби можеше да чуе, бяха ударите на собственото ѝ сърце. Сокс се беше свил и ги гледаше с широко отворени очи от малкото си легло отзад, набутано между пластмасовите туби с нефта и газолин и черната раница на Ролф, съдържаща всичките му инструменти и запалителя.

Сложиха си ръкавиците и черните шапки, а Аби провери още веднъж джобовете си за двата аерозолни флакона с черна боя. Тя вече бе измислила какво ще напише на стените на лятната къща, до която, както я увери Ролф, огънят нямаше да се разпространи.

— Готова ли си? — попита той.

Аби кимна.

— Изключи ли мобилния си телефон? Добре, да вървим!

Задната порта беше заключена, но стената не бе трудна за прескачане. Ролф се прехвърли, а тя му подаде чантата и тубите с горивото. После той отново се качи на стената и ѝ помогна да се изкатери и да скочи в двора. Дватамата постояха, клекнали, за известно време, докато очите им привикнат с тъмнината. В студения въздух от устите им излизаше пара. Аби погледна нагоре. Облаците се сгъстяваха, в пролуките между тях проблясваха няколко звезди. Ролф си сложи раницата и взе двете туби с гориво.

— Движи се близо до мен! — прошепна той.

После бързо тръгна надясно, като вървеше снишен, с присвити колене и приведена глава. Имаше пътека, която водеше право към басейна и моравата, но Ролф не пое по нея, а поведе Аби отстрани. Двамата се насочиха към къщата под прикритието на дърветата, които растяха край оградата, като криволичеха между храстите и цветните лехи.

Ако имаше охранителни лампи, те още не се бяха включили. Скоро минаха край басейна и лятната къща, прескочиха ниска бетонна стена и после продължиха по края на моравата, докато най-сетне стигнаха до настлана с плочи тераса и самата къща, но все още не се бе включила никаква лампа. Ролф пусна тубите на земята, свали раницата си и внимателно я сложи между краката си. Постояха малко, задъхани, със залепени до студената тухлена стена гърбове и се послушаха. Чувахе се единствено далечното бръмчене на уличния трафик.

Вратата с малкия отвор с капак се намираше на четири-пет метра от мястото, където стояха. Зад нея, издадена от задната страна на къщата, имаше нещо като оранжерия, с полузатворени щори и стъклена двойна врата. Ролф тъкмо се канеше да тръгне напред, когато, взирайки се в тъмнината, Аби видя нещо в оранжерията, сред сенките. Главата и раменете на някой, който стоеше там и гледаше навън. Тя докосна Ролф и прошепна:

— Там има човек!

Той се обърна да я погледне и тя му показа с очи, а Ролф проследи погледа ѝ и за един дълъг миг двамата застинаха.

— Това е само някакво растение, за бога! — възнегодува ниско той.

Беше прав. Сега вече го видя. Беше просто фикус или някакъв вид палма. Помещението беше пълно с такива растения. Почувства се пълна глупачка.

— Колко пъти трябва да ти казвам? — додаде Ролф. — Тях ги няма. Хайде сега, ти ще носиш тубите.

Той вдигна раницата, отиде до вратата и клекна до нея. Аби го последва с тубите с гориво. Остана права да гледа над рамото му, докато Ролф леко докосна капака, който помръдна. Той погледна към нея и се усмихна.

— Видя ли? Искал е да ни улесни. Хайде, отивай бързо да си вършиш работата, това няма да отнеме много време. Остани там, аз ще

дойда.

Той започна да откопчава раницата. Аби се обърна и тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли, чувствайки се все още като пълна идиотка. Толкова бе заета да се укорява, че забрави за ниската бетонна стена, спъна се и падна с ръцете напред в един храст. Една клонка престърга лицето ѝ, като за малко не улучи едното ѝ око, и тя едва не извика, но някак си успя да се сдържи. Скочи на крака и продължи, но този път по-предпазливо.

Една от стените беше обрасла с бръшлян, но другата, обърната към задната страна на къщата, беше идеална. Дори изглеждаше така, сякаш някой я беше почистил и измил специално за случая. Аби измъкна спрея от джоба си и се залови за работа.

Ролф я бе предупредил да не пише нищо, което може да ги свърже по някакъв начин с ранчото на родителите на Тай или дори с областта, така че тя изрисува две големи черни ФОЗ, по едно в двата горни ъгъла, а в долната част на стената написа: *Разрушител на природата* и *Няма нужда от петролна лакомия*. После, точно в средата, започна да пише: *Алчните за петрол ще бъдат наказани*, но когато стигна до *бъдат*, боята във флакона свърши. Докато измъкне другия спрей от джоба си, чу шумолене и прищракване на метал зад гърба си.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя стреснато се извърна. Лъчът на фенерче светна право в очите ѝ и за момент я заслепи. После съзря дулото на пистолет, насочен към гърдите ѝ.

— Не мърдай! Да не си посмял да бягаш! Разбра ли? Стой там, където си. Вече се обадох на номер 900, ясно? Ченгетата пътуват насам, но ако шавнеш, ще ти пръсна шибаната глава.

Заслепена от светлината, Аби доби само смътна представа за лицето на непознатия. Беше млад човек, може би около двадесетгодишен. Забеляза, че е бос.

— Боже, ти момиче ли си? — възкликна младежът, като се приближи.

Тя кимна. В същия момент мерна нещо отзад да се движи. Ако имаше някой с него, той със сигурност щеше да извика. Може би беше Ролф. Трябваше да е той. Наложил си да не отклонява очи и само примигна.

— Какво е това? — Младежът се опитваше да прочете надписа на стената зад нея. — ФОЗ? Коя, по дяволите, си ти?

Тогава тя със сигурност видя, че беше Ролф. Той се прокрадваше зад непознатия, вече бе близо. Ако предизвикаше само един, макар и най-слаб шум от пращането на съчка, младежът щеше да се извърне и да стреля. Може би трябваше да каже нещо, за да му попречи да чуе стъпките зад себе си.

— Слушайте — каза Аби. — Съжалявам...

— Съжаляваш? Хей, бива си те!

— Имате ли нещо против да не светите в лицето ми?

— Не мърдай, казах!

— Ще платя.

— Какво?

— Ще платя. За щетите. Наистина, това е само шега, нали разбирате...

Сега Ролф беше точно зад него. Той държеше нещо в ръката си — парче дърво или може би гаечен ключ. Но когато го вдигна, откъм къщата се разнесе силен трясък, придружен с ярка светлина, младежът се обърна да погледне какво става и видя Ролф зад себе си, замахнал да го удари. Непознатият инстинктивно се наведе, така че ударът пропусна главата му и го уцели по рамото. Ролф се хвърли към пистолета и го сграбчи за цевта. Младежът изпусна фенерчето и Аби скочи напред, метна се на гърба му и се опита да го стисне за гърлото.

Задната част на къщата бе ярко осветена, от кухненската врата и съседния прозорец излизаха пламъци, а после се чу втора, още по-силна експлозия, прозорците на оранжерията се пръснаха и огънят се разбушува и там. Ролф и младежът се бореха за пистолета, като сумтяха, крещяха и ругаеха, а Аби продължаваше да виси на гърба на непознатия, като дърпаше главата му с цялата си сила и скубеше косата му. Той крещеше и се опитваше да я отхвърли от гърба си, но все още здраво стискаше оръжието.

След това пистолет гръмна. Аби изпищя, сякаш някой я блъсна в гърдите. Детонацията като че ли пробива тъпанчетата ѝ. За момент всичко замря. Сетне тя видя Ролф да залита назад на фона на пламтящата къща и реши, че простреляният е той. Ръцете ѝ продължаваха да стискат шията на младежа, но той вече не се бореше и тя бавно отпусна хватката си. През звънтящите ѝ уши до слуха ѝ

достигна неговото хъркане. Аби усети, че тялото му взе да се отпуска под нея. Младежът се свлече на колене и тя отстъпи назад. На светлината на падналото фенерче видя едно тъмно петно да се разраства на гърба на потната му риза.

После той започна да издава ужасяващ гъргорещ звук и Аби го заобиколи, за да застане до Ролф. Тогава видя кръвта да блика от обгорената, димяща дупка на гърдите на младия мъж.

— О, боже! — изстена тя. — Мили боже!

Той гледаше невярващо надолу към тялото си, след това бавно вдигна очи, взря се в Аби и отвори уста, сякаш искаше да й каже нещо.

Ролф я сграбчи за ръката и я задърпа настрана:

— Хайде!

— Не можем просто да го оставим!

— Няма време!

Той я повлече след себе си по пътеката към портата. Момичето се опита да тича, но продължи да гледа назад към младежа и горящата къща и на два пъти се спъна, падайки на колене, така че Ролф трябваше да спира и да я вдига. Стигнаха до портата. Тя не беше заключена, а само залостена с резе, така че я отвориха, изскочиха на алеята и се затичаха към буса. Не бяха го заключили, за да могат, ако се наложи, да се измъкнат бързо. Ролф я бутна вътре, затръшна вратата, после заобиколи тичешком, седна на шофьорското място и зарови в джоба си за ключа.

— Мамка му! — изруга той. — Мамка му! Мамка му!

Не можа да го намери. Отвън се чува викове и крясъци. Двамата се обърнаха и през задното стъкло видяха мъж, който тичаше към тях по алеята. Ролф най-после намери ключа и го пхна в стартера. Двигателят запали от първия път, но преследвачът им вече ги беше настигнал и когато бусът потегли, той отвори задните врати.

— Стойте! Стойте, убийци!

Не беше младок, а около четиридесетгодишен мъж, но едър и с атлетичен вид. Той се опита да се качи отзад в буса, който вече се движеше бързо. Сокс, за когото до този момент Аби бе напълно забравила, се беше изправил и лаеше. Тя посегна към него, но той беше много далеч и твърде изплашен, за да дойде при нея. Мъжът беше качил едното си коляно на задното стъпало и се опитваше да качи и другото. Междувременно бяха стигнали края на алеята, Ролф завъртя

рязко волана надясно и докато изскачаха на улицата, бусът занесе, гумите му изсвистяха, той се наклони на двете си странични колела, а мъжът се изпусна и падна на улицата. С него се изсипа и всичко, което се намираше в задната част на микробуса. Изчезна и кучето.

— Спри! — изкрещя Аби. — Загубихме Сокс!

— Да не си луда?

— Сокс го няма! Падна! Ролф, трябва да спреш. — Тя се опита да хване ръчната спирачка, но той я удари и я блъсна назад. Аби удари тила си в прозореца. — Копеле!

— Млъкни! Просто си затвори шибаната уста!

Тя погледна назад, но кучето не се виждаше никъде. После сведе очи към ръцете си и видя, че са изцапани с кръв. И нададе пронизителен писък.

Само за няколко секунди всичко се бе обърнало с краката нагоре и все повече излизаше от контрол. Не можеше да повярва, че това им се случваше. Картините се въртяха пред очите ѝ като въртележка от лунапарк: горящата къща, коленичилият младеж, гледащ димящата дупка в гърдите си, изражението на очите му, когато се извърна към нея.

През сълзи Аби погледна към Ролф. Той дишаше тежко, лицето му бе изкривено от напрежение, докато караше с лудешка скорост през лабиринта от улици. Къщи, витрини, блясъкът на фарове на профучаващи коли, някаква линейка с пусната сирена.

— Трябва да се върнем! — проплака тя.

— Просто млъкни!

— Беше злополука. Можем да се върнем и да им обясним.

— Млъкни, по дяволите!

— Ролф, ако младежът умре, ще помислят, че ние сме го убили.

— Той вече е мъртъв, глупачке.

Излязоха на шосето и приятелят ѝ намали малко скоростта, като очите му сновяха между пътя отпред и огледалото за обратно виждане. Чуха се още сирени, после отпред се появиха проблясващите светлини на две полицейски коли, които се движеха бързо срещу тях. Те обаче ги подминаха, без да намаляват.

— По дяволите, спри да плачеш! — извика Ролф.

Показаха се табелите за магистралата. Още една полицейска кола ги подмина и пътят вече беше чист. Ролф намали и погледна в

огледалото, след това бързо зави наляво в една странична улица, направи още няколко завоя и скоро излязоха край запуснатия терен и паркираха зад тойотата.

— Хайде! — каза той. — Хайде, Аби. Слизай!

Но тя не можеше да мръдне. Всичките ѝ сили се бяха изцедили. Гледаше втренчено ръцете си. Беше се опитала да изтрие кръвта в панталоните си, но само ги бе зацапала.

Ролф бързо излезе, отключи тойотата, после изтича обратно, измъкна Аби от буса и я повлече по тротоара към колата, като през това време се оглеждаше дали някой не идва. Натика я на предната седалка и затвори вратата. Тя го чу да отваря багажника и да изважда нещо, сетне последваха няколко минути тишина, нарушена от затръшването на капака. Ролф се настани на шофьорската седалка до нея и запали двигателя. Направи остър завой, спря до буса и свали прозореца си. Прозорецът на микробуса също бе отворен. Той запали клечка кибрит, хвърли я през него и в същото време натисна педала на газта. Аби се обърна назад и секунда по-късно почувства как въздухът се сгъсти. Видя буса зад тях да експлодира, обхванат от пламъци.

Скоро излязоха на магистралата. Над главите им проблясваха арки от оранжеви светлини — като отварящи се врати на ада. Напуснаха града и потънаха в мрака. Съзнанието ѝ бе така обсебено от гледката на изцапаните ѝ с чужда кръв ръце, че не знаеше и не я интересуваше къде и как ще живее, ако изобщо живееше.

20.

Ако имаше нещо, което Ив мразеше повече от това да бъде снимана, то бе да ѝ задават въпроси за работата ѝ. Така че да бъде интервюирана за някаква местна кабелна телевизия беше двойно предизвикателство. Репортерът изглеждаше около четиринадесетгодишен и вече беше признал, че обикновено отразява баскетболни новини и не знае нищо за изкуството.

Тя беше прикована до една от своите картини, точно тази, която в действителност не харесваше истински и нямаше да я включи в изложбата, ако Лори не я бе принудила. Обаче операторката хареса колорита ѝ и каза, че ако Ив застане пред нея, фонът щял да бъде подобър и ще могат да хванат някои от гостите, както и чудесното растение от другата страна до прозореца.

— И така — започна четиринадесетгодишният репортер, — как го правите? Искам да кажа, като рисувате отначало малък участък, после още един и така нататък? Или предпочитате да нарисувате всичко наведнъж и после да го запълните?

Ив виждаше Бен, облегнат на стената с чаша червено вино в ръка. Той говореше с Лори, но от начина, по който се смееха, тя разбираше, че подслушват интервюто. Гадняри!

— Ами смятам, че е различно при различните картини — отговори Ив. — При тази имах много ясна представа за формите, които исках да изобразя, и за начина, по който те ще бъдат свързани една с друга. А после просто... как да кажа... се оставяш на течението. Ала неизбежно нещо се случва, което променя първоначалната идея, нали разбирате, например някакъв инцидент.

Момчето изглеждаше озадачено.

— Искате да кажете автомобилна катастрофа?

— Не, имам предвид, че нещо се случва на платното. Допускаш грешка и внезапно, като се отдръпнеш да погледнеш картината, осъзнаваш, че така се е получило по-добре, отколкото си я бил замислил.

Сигурна беше, че той няма и най-малка представа за какво му говори. Може би трябваше да подхване темата за баскетбола.

Сега галерията беше по-хладна и по-тиха, откакто хората бяха започнали да се изтеглят навън на Каниън Роуд. Партито беше чудесно, въпреки че Ив не познаваше почти никого. Знаеше, че Лори беше порботила здравата върху каталога ѝ, опитвайки се да привлече нови клиенти, така че в случая не беше само обичайната тълпа от приятели и паразити, които идваха само заради „Пино Ноар“^[1] и сандвичите с пържен хляб. За да разубедят навлеците, на откриването на изложбите повечето галерии сервираха само пунш, но Лори бе успяла хем да предложи хубаво вино, хем да продаде много картини. През цялата вечер Ив я беше виждала да снове и да залепва малки кръгчета на картините. Голяма част от тях бяха червени, което означаваше, че парите са сменили собствениците си и сделката е направена добре. Зелените, от които имаше повече, означаваха, че картината е била запазена за седмица без депозит, така че не си струваше човек да се вълнува особено за тях. Това обикновено значеше, че някой е изпил твърде много чаши вино и утре ще е забравил всичко.

За щастие въпросите на четиринадесетгодишния изглеждаха изчерпани. А и Ив доста преди него се бе изчерпала откъм отговори.

— Много ви благодаря — каза той.

— Моля. Аз ви благодаря, че дойдохте.

Младежът се помота заедно с операторката си, за да снимат още някои картини, а Ив се насочи към Лори и Бен, които взеха да ѝ правят гримаси, когато се приближи до тях. Той ѝ подаде чашата си с вино и тя отпи.

— Беше толкова внушително — пошегува се Бен.

— Глупости! Като ви гледах двамата да хихикате, не можах да кажа две свързани изречения.

— Нито пък той, така че си бяхте лика-прилика.

Бен я прегърна с едната си ръка и я целуна по бузата. Лори се наведе към нея.

— Продадохме цял товар картини — прошепна тя съзаклятнически. — Видя ли? Тридесет и три, а може би и повече. Фантастично!

— А Лори казва, че този път ще вземе само пет процента комисиона — вметна Бен.

— Мечтай си, момче.

Разсмяха се. После Лори заяви, че трябва да отиде и да помогне на сътрудничката си Барбара, която зад бюрото в предната стая вземаше депозити и оформяше документите. Ив огледа Бен — изглеждаше красив в черната си ленена риза и белите си панталони. Все още я прегръщаше и тя усети как пръстите му леко я стиснаха за рамото.

— Толкова се гордея с теб! — прошепна ѝ Бен.

— О, хайде, стига!

— Трябваше да чуеш някои от нещата, които казваха хората. Бяха направо шашнати.

— Така ли?

— Да, споделях, че това е най-хубавото „Пино Ноар“, което някога са пили на откриване на изложба.

Тя го ощипа.

— Не, честно. Всички бяха изпълнени със страхопочитание. Можеше да продадеш онези два вълчи ангела двадесет пъти по-скъпо. А жената от Лос Анджелис, онази с червената рокля и обещите? Тя стоя да ги съзерцава поне десет минути. Почти се разплака.

— Това може би не е добре.

— Тя хареса картината. За нея това беше миг на катарзис.

Ив се усмихна, надигна се на пръсти и го целуна.

— Обичам те — каза му тихо.

Вечеряха в „Ел Фарол“ с Лори и нейния последен приятел — Робърт, който работеше в някаква високотехнологична военна база в Сан Диего и често му се налагаше да идва в Лос Аламос за срещи, които бяха толкова секретни, че дори не му бе разрешено да споменава за тях. Беше слаб, дребен мъж с очила със златни рамки, с изострено лице и навика да бомбардира с факти, които бяха достатъчно интересни, но не водеха до никакъв реален разговор.

— Знаете ли колко са жителите на планетата? — попита Робърт между две лъжички крем брюле.

Всички бяха забравили.

— Шест милиарда.

Той замълча за момент, за да го оценят.

— Знаете ли колко птици има на Земята?

Никой не знаеше.

— Сто милиарда.

Робърт го повтори, в случай че някой не беше чул.

— Знаете ли какъв дял заема сушата и какъв — океанът?

— Не — отговори Бен. — Но имам чувството, че скоро ще научим.

Приятелят на Лори предпочете да не обръща внимание на репликата. Ив срещна очите на Бен и се опита да не се засмее.

— Една трета от земята е покрита със суша, а две трети — с вода. Което означава...

Отново замълча за ефект. Бен, ужасно сериозен и наведен напред, сякаш беше целият в слух, притисна коляното си в нозете на Ив, опитвайки се да я разсмее.

— ... две цяло и пет птици на един акър^[2].

Всички се постараха да изглеждат удивени и духовно извисени.

— Къде ги намира Лори такива? — попита след това Бен, когато се изкачваха по хълма към колата. — Искам да кажа, какво в този тип я привлича?

— Казва, че е невероятен в леглото.

— Наистина ли? Боже! Да не би да ѝ шепне нежно в ухото факти и цифри?

— Очевидно е забавно удоволствие.

Той се замисли за момент, след това доближи устни до ухото ѝ:

— Знаеш ли, че си много сладка?

Тя простена:

— А знаеш ли какво възнамерявам да направя, като се приберем?

Повървяха малко, прегърнати, а шумът от стъпките им отекваше между кирпичените стени. Нощта беше ясна и почти леденостудена, тъй като есента преминаваше в зима. „Боже — помисли си Ив, — заедно сме почти година!“ А бяха изминали две от онази нощ в Ню Йорк, когато гледаха „Целуни ме, Кейт“ и после вечеряха заедно. Понякога ѝ се струваше като миг, а друг път — като цял един живот.

Никога не бе очаквала, че ще бъде лесно. Знаеше още от началото, дори когато се срещнаха за пръв път, че той има склонност към униние. Понякога се чудеше дали точно тази негова черта не я беше привлякла. Защото, макар и да не го правеше съзнателно, тя си даваше сметка, че е възможно една жена да сбърка любовта със съжалението и да приеме мъж с надеждата, че ще го спаси. Или да

гледа на него като на предизвикателство, убеждавайки себе си, че единствено тя може да се грижи за него като майка и да го направи щастлив. Не смяташе, че е такъв тип жена, в действителност се молеше на Бога да не е такава. Но как би могъл някой да е сигурен?

Ако трябваше да е честна, Бен също не беше такъв тип. Ив предпочиташе да мисли, че се е влюбила в мъжа, когото бе зърнала зад тъгата. Мъжа, в който Бен се превръщаше с всеки изминал ден. Какъвто беше тази вечер — приятен, деликатен и забавен. Когато беше такъв, нямаше друг на света, с когото би предпочела да бъде.

Обаче имаше случаи, когато се питаше дали нещата ще се получат. Никога не бе срещала човек, така податлив на чувството за вина. Той беше голям майстор в това отношение, цял професор. През първите няколко месеца, след като напусна Сара, когато живееше в Канзас и идваше в Санта Фе за седмица или две, Бен се измъчваше толкова много, че тя едва не го помоли да престане да я посещава, поне докато не направи своя избор. Той сякаш притежаваше бездънна яма, в която изсипваше всичко, за което можеше евентуално да се обвини, и после всеки ден слизаше и се въргаляше в нея.

Не бяха само Сара и децата му. В много случаи беше заради майка му. Съжителството му с нея го подлудяваше. Той ѝ се ядосваше, задето продължава да се занимава с него и да му разказва отново и отново едни и същи истории за нещо прекрасно, което е извършил, когато е бил малък. Накрая му писваше и ѝ казваше нещо неприятно, а после през цялата следваща седмица се чувстваше виновен за това. Вбесяваше го дори фактът, че за нула време тя сякаш бе забравила първата си реакция след напускането му на семейството и се бе заела да преиначава историята. Веднъж я беше чул да казва по телефона на някаква своя приятелка, че той никога не е бил щастлив със Сара и че направо е светец, задето е издържал толкова дълго.

Главният източник на чувството му за вина, естествено, бе Аби. Ив още си спомняше как се опитваше да го успокои в началото на годината, казвайки му, че е само въпрос на време, че след няколко месеца Аби ще се почувства по-добре и ще започне да го разбира малко повече. Но това не се случи. Напротив, враждебността на момичето се бе задълбочила. Той се върна от Мизула почти съсипан. На Ив ѝ се искаше да ѝ се обади по телефона и да ѝ каже да порасне и да престане да бъде толкова егоистична. Но, разбира се, не го направи.

Оттогава Бен се опитваше да се научи да живее с примирението, че дъщеря му е загубена за него, поне в близко бъдеще. А най-накрая се вслуша в съвета на Ив и си намери психотерапевт. Преди това бе посещавал такъв единствено след смъртта на баща си, и то само два-три пъти. Беше го чувала да отхвърля така наречената от него *психотерапевтична култура*. „Като цяло — казваше Бен — хората просто трябва да *се справят с това*.“ Ала очевидно стигна до заключението, че той не може, така че бе отишъл и си бе намерил лекар, когото харесваше, и сега покорно го посещаваше по два пъти седмично.

Не беше споделял с Ив кой знае колко за тези сеанси, но явно говореха много за това как почти във всяка сфера на живота нещата, които си направил, скоро се превръщат в единствените, които си могъл да направиш. Скръбта и вината лесно можеха да станат навизи. Вината, според терапевта, беше естественият начин да преразгледаш или да отхвърлиш нещо, което си направил. Но ако си сигурен, че не искаш да го отхвърлиш, тогава то се превръща в нещо като футболно меле, чиято единствена цел е да те накара да се чувстваш зле. Психотерапевтът бе предложил на Бен, когато се почувства примамен от своята яма с вина, да спре на ръба ѝ, да погледне вътре и да реши дали днес наистина иска да скочи в нея.

Докато лятото отминаваше, Ив забеляза, че Бен става по-отпуснат и по-ведър. Пабло го обожаваше и това чувство изглеждаше взаимно. Бен притежаваше естествен подход към децата и тя обичаше да слуша как двамата си говорят и се смеят. И да ги гледа как правят всички онези *момчешки неща* — да ритат топка наоколо, да играят на софтбоул или да се правят на сумисти.

Когато за пръв път се премести тук, Бен твърдо бе решил да си намери собствено жилище и дълго време ходеше да оглежда къщи и апартаменти, които никога не се оказваха подходящи. В началото тя не го обезкуражи. Дотогава бяха живели заедно едва няколко седмици и въпреки че всичко бе вървяло чудесно, беше ѝ се струвало твърде рано да го накара да се премести при нея за постоянно. Обаче бе много лесно да се живее с него, вероятно защото той имаше толкова много години опит. И скоро, без да се споменава дори и дума за това, двамата стигнаха до решението, че Бен трябва да остане. Все пак той бе наел стая надолу по улицата, която вече използваше като офис.

Сега Ив трябваше да го накара да спре да бъде така дребнав и придирчив. Той обичаше всичко да си е на мястото, докато тя бе поларж и оставяше разни неща неприбрани. Добре — беше небрежна. Понякога го хващаше да разчиства след нея или да проверява дали е заключила вратата на колата — нещо, за което Ив никога не си бе правила труда. И тя заставаще и го поглеждаше укоризнено, а той вдигаше ръце и се извиняваше.

— Защо трябва да заключваш вратата?

— Хората крадат разни неща.

— Не съм заключвала вратата десет години и никой нищо не ми е откраднал.

— Тогава си голяма късметлийка.

Ив се опита да го принуди да приеме, че това, което той вижда като разумна предпазна мярка, може да бъде тълкувано и като очакване да се случи най-лошото. А ако очакваш най-лошото, то има странния навик да не иска да те разочарова.

— Дай ми един пример — настоя Бен.

— Боже, има толкова много!

— Само един.

— Добре. Като караш Пабло да носи каска, когато кара колело.

— Но той може да падне, за бога!

— Разбираш ли какво имам предвид?

— Искаш да кажеш, че като му слагам каска, така ще е вероятно да падне?

— Да.

— Ив, знаеш, че това е пълна безсмислица.

— Децата трябва да се учат. Не можеш да ги предпазиш от всичко. Като онзи ден, когато Пабло се катереше по дървото и ти беше така напрегнат.

— Можеше да си счупи врата.

— Но не го счупи.

Бен поклати глава. Тя отиде до него и го прегърна.

— Чуй ме, скъпи. Единственото, което казвам, е, че ако човек си мисли за лошото, той го кани да дойде. Позитивното мислене притежава огромна сила.

Бен не се съгласи напълно, но поне това като че ли го накара да се замисли. Няколко дни по-късно той спомена как веднъж Сара го е

обвинила, че е тип, който обича да контролира. Попита Ив дали е съгласна с това определение и беше потиснат цели два дни, когато тя му отговори по най-милиия възможен начин, че наистина е такъв. Обаче ставаше по-добър, опитваше се...

Знаеше, че приятелите му липсват и че се чувства наранен и отхвърлен от мнозина, които според него слепешката бяха взели страната на Сара, осъждайки го набързо, без дори да направят опит да чуят неговата част от историята. Но най-много бе наранен от бившия си партньор и най-добър приятел — Мартин. След като бе завел Джош на Кейп Код, Бен бе отишъл да прибере картините на Ив, които ѝ бяха поръчани за административната сграда на „Колд Спринг Харбър“. Мартин бе отказал да ги закачи и те бяха оставени да събират прах в гаража на „Инграм Купър Асошиътс“. Той бе накарал Бен да го чака в приемната двадесет минути, после се бе държал студено и рязко, отнасяйки се с него като с непознат.

Но докато преди нещо толкова щеше да торМОЗИ Бен цяла седмица, сега той му отдели само един ден. Ив си даваше сметка колко много усилия коства това на човек, който през целия си живот е обръщал неимоверно внимание какво мислят другите за него. Дори когато пишеше имейли на Аби, което правеше почти всеки ден, или ѝ се обаждаше по телефона, или ѝ оставяше съобщение по гласовата поща, без никога да получи отговор, Бен отказваше да се остави това да го повлече в ямата на отчаянието.

Пристигнаха у дома. Паркираха колата и влязоха в градината през скърцащата чамова вратичка на малкия сводест вход на кирпичената стена. Нямаше дори полъх от вятър и камбанките по черешовото дърво висяха мълчаливо. Все още имаше жълти рози по парапета на верандата пред кухненската врата. Ив откъсна една, докато минаваше, и я помириша. Листенцата ѝ бяха покрити със скреж, но тя все още излъчваше слаб аромат. Подаде я на Бен.

Детегледачката Марая беше заспала на дивана пред телевизора и Ив трябваше да сложи ръка на рамото ѝ, за да я събуди. Бен беше забравил да си вземе мобилния телефон, оставяйки го в спалнята, и Марая каза, че е звънил няколко пъти, но на нея не ѝ било удобно да отговори. Платиха ѝ и момичето си тръгна за вкъщи, а докато Ив отиде да провери как е Пабло, Бен влезе в спалнята да прослуша съобщенията си на гласовата поща.

Имаше три съобщения с нарастваща настойчивост, всичките от Сара. Ще ѝ се обади ли? Важно било. Къде, по дяволите, бил?

Сара си бе помислила, че някой ѝ прави номер. Джефри винаги се обаждаше и с преправен глас заявяваше, че е от пожарната или че е някой известен сприхав автор, или че е от бюро за наемане на жиголо в Насо Каунти, предлагайки ѝ специална оферта за уикенда. Така че когато телефонът иззвъня и мъжът се представи като специален агент Франк Либърг от ФБР, тя, без да се колебае, отговори:

— Да, разбира се, а аз съм Едгар Хувър и ти си уволнен, приятел.

Настъпи мълчание, след което непознатият попита, този път с по-категоричен тон, дали наистина говори с госпожа Сара Купър. Едва тогава тя осъзна, че може би нещата са истински.

— Съжалявам — каза Сара. — Да, аз съм... искам да кажа, да, с нея говорите.

— Госпожо Купър, вие ли сте майката на Абигейл Купър, студентка втори курс в Монтанския университет?

Беше като камбанен звън. Почувства се така, сякаш светкавично остана без дъх. Със спокоен глас успя да отговори, че е тя.

Агент Либърг я попита дали знае къде е Аби и Сара му обясни, че тя, разбира се, е на училище и дали той ще има нещо против да ѝ обясни за какво става дума. Беше в кухнята и си приготвяше вечеря. Краката ѝ се разтрепериха, така че трябваше да се подпре на барплота. По телевизията в другия край на стаята Ал Гор целуваше жена си и махаше на приветстващата го тълпа някъде във Флорида.

Не беше говорила с Аби, нито бе получавала имейл от нея отпреди седмица, но напоследък беше така. Всъщност Сара се бе опитала да ѝ звънне тази сутрин. Както винаги, включи се директно гласовата поща и тя остави още едно съобщение, весело и непринудено, молейки я да се обади, но като внимаваше да не звучи укоризнено.

— Госпожо Купър, обаждам ви се от нашия офис в Денвър. Това е нещо, което е по-добре да се обсъди лично, и бих искал да ви уговоря среща с някои мои колеги от Ню Йорк. Ще бъде ли удобно?

— Предполагам. Но за какво става дума? Случило ли се е нещо на Аби?

— Госпожо Купър...

— Слушайте, за бога, не можете просто да ми се обадите изневиделица и да не ми кажете...

— Колегите ми ще ви обяснят всичко, което могат. В момента единственото, което мога да ви кажа, е, че спешно трябва да поговорим с Абигейл...

— С Аби ли?

— ... за да ѝ зададем някои въпроси във връзка с инцидент, който се случи миналата седмица в Денвър.

— В Денвър? Какъв инцидент? Тя добре ли е?

— Засега нямаме основание да смятаме, че не е. Обаче ни е трудно да се свържем с нея. Госпожо Купър, бащата на Аби с вас ли е в момента?

— Той вече не живее тук. Какъв е инцидентът?

Но агентът изтъкна, че не можел да ѝ каже нищо повече. Колегите му щели да бъдат там след час. Искал да знае дали щяло да има някой друг с нея и тя му отговори, че дотогава синът ѝ ще си е вкъщи.

Сара веднага позвъни на Джош по мобилния телефон и го помоли да се прибере бързо. После направи първия си безуспешен опит да се свърже с Бенджамин, попадайки на проклетата му гласова поща. Опита се да се обади отново на Аби. Влезе в интернет и затърси инциденти, които са се случили предишната седмица в Денвър. Обаче нямаше достатъчно информация, за да стесни търсенето, и не намери нищо обезпокоително.

Двамата агенти на ФБР се появиха точно преди осем часа. Освен дето нямаха шапки, те сякаш идваха от кастинг в централата им. Черни костюми, вратовръзки, прически като за снимка. Не пожелаха нищо за пиене и дори беше трудно да ги накара да седнат до кухненската маса. Джош и Сара се настаняха срещу тях и се приготвиха да слушат. А когато чу това, което имаха да ѝ кажат, сърцето ѝ замря. Почувства леден страх да сковавя тялото ѝ. Усети се, че здраво е стиснала ръба на масата. Джош нежно сложи ръка върху рамото ѝ.

Един младеж бил убит, застрелян в гърдите, а къщата на баща му — опожарена до основи. Видени били двама души да бягат със сив микробус, който по-късно бил намерен изгорен. Друг мъж, който се опитал да ги спре, бил в кома със сериозни наранявания по главата.

Видяно било куче да пада от буса и то било толкова зле ранено, че по-късно починало. Имало ветеринарен микрочип, имплантиран на врата му. На него били отбелязани името, адресът и телефонният номер на собственичката му, някоя си Абигейл Купър от Мизула, щата Монтана. От десет дни Аби не е била на занятия, нито в квартирата си, нито е била видяна някъде в студентското градче.

Агентите зададоха няколко въпроса за политическите възгледи на Аби и дали, доколкото е известно на майката, тя членува в радикални екологични групировки. Единственото, за което Сара се сети, беше Грийнпийс, което по някаква причина ги накара да се усмихнат. Казаха, че имали предвид по-екстремистки групировки, като Фронта за освобождение на земята, за който Сара никога не бе чувала.

Истината бе, че допреди година Аби непрекъснато говореше за своята работа по опазване на природата, за митингите, на които ходеше, кампаниите, в които участваше, но напоследък не обелваше и дума. Всъщност през лятото тя бе оставила у нея усещането, че сега ги смята за загуба на време. Сара си спомни, че бе казала: „Като да преподреждаш мебелировката на *Титаник*“. Някакъв странен майчински инстинкт ѝ подсказа, че е по-добре да не споменава тези неща.

Двамата агенти попитаха дали могат да видят стаята на Аби. Зашеметена от чутото, Сара ги поведе нагоре по стълбите, без да ги попита защо. Застана на вратата, докато те правеха огледа. С постерите, снимките и джунджуриите, с трофеите и гледащите втренчено ешелони от плюшени играчки, мястото вече приличаше на гробница. Попитаха я дали има нещо против да вземат няколко косъма от четката за коса на Аби, която стоеше на тоалетката. Това можело да им помогне да изключат дъщеря ѝ от своето разследване. Поискаха също и нейна скорошна снимка. Сара не намери основание да им откаже.

Когато Бенджамин се обади, Сара вече си беше легнала. Преди това взе сънотворно, но то не подейства даже и след бърбъна, който изпи. Така че бе включила пак лампата и се опитваше да чете. Главата ѝ обаче не спираше да бучи. Вече за пети път препрочиташе един и същи пасаж. Освен на Бенджамин, единствения човек, на когото се бе обадила, беше Айрис, защото не искаше никой друг да знае. Айрис бе изтъкнала всички разумни доводи, че вероятно е някакво ужасно

объркване или грешка. Тя предложи да долети на сутринта, но Сара ѝ каза да не го прави. Обеща да ѝ се обади отново, щом има някакви новини. Когато чу гласа на Бенджамин, нещо в нея се скъса.

— Къде беше, по дяволите? — изкрещя тя. — Цяла вечер се опитвам да се свържа с теб.

— Съжалявам, аз...

— Боже, направо полудях!

— Какво има?

Почувства се зле, че се отнесе толкова грубо с него, защото в действителност той нищо не можеше да знае. Беше изминала седмица, откакто се бяха чували за последен път. Тогава разговорът отново беше за развода им, за някакви нови подли неща, които той и адвокатите му се опитваха да пробутат. Разбира се, всеки път, когато се опитваше да спори с него, винаги адвокатите бяха виновни, а не той. Бенджамин я изслуша с гробовно мълчание, като от време на време я молеше да обясни нещо, което не е разбрал.

— Първата ми работа ще е да отлетя натам — каза той, когато тя свърши.

— Къде? В Денвър ли?

— Не, в Мизула. Трябва да я намерим. Някой трябва да знае къде е. Ти добре ли си?

Сара преглътна, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Сара?

— А ти как мислиш, по дяволите?

— Защо не дойдеш и ти, можем да се срещнем в Мизула.

— Ами Джош? Не мога просто да го оставя тук.

— Добре, може би ще дойда първо до Ню Йорк.

— Бенджамин, не ставай смешен! Какъв е смисълът от това?

— Никакъв. Добре.

Той започна да ѝ се извинява. Можеше да си го представи как стои там с отчаян вид. Тогава внезапно я прониза една мисъл и тя не можа да се въздържи да не я изтърси на глас:

— Тя слуша ли всичко това?

За миг настъпи тишина. Той сякаш не разбра кого има предвид или се престори, че не я е разбрал. Двамата вероятно бяха заедно в леглото.

— Е, слуша ли?

— Не, Сара — отговори Бенджамин уморено. — Не слуша.

[1] Марка френско вино. — Б.пр. ↑

[2] Мярка за повърхност, равна на 4046 кв.м. — Б.пр. ↑

21.

Младият полицай развърза пластмасовата лента с надпис „Не минавай“, която бе опъната пред основата на дървеното стълбище, после се отдръпна настрани. Агент Джак Андрюс кимна, за да му благодари, и поведе Бен нагоре по стълбите край облицованата с мухлясали дъски стена до малката външна площадка пред вратата на жилището. На нея имаше прозорец със спукано стъкло, закрито с мръсно перде от вътрешната страна. Агентът отключи вратата и влезе пръв.

Помещението беше студено, тясно и миришеше на влага. Единственото по-люксово нещо вътре бе прекомерно дългата завеса от червено кадифе. На пода имаше кучешка паничка с някаква храна.

— Студентски живот, а? — каза Андрюс.

Бен сви рамене и кимна, опита да се усмихне.

— Не сте били тук преди това, така ли?

— Не. Последния път, когато дойдох, тя живееше в къща на Четвърта улица. Беше през пролетта.

— Бяхме там. Значи не сте я виждали много често.

— Стана така, след като се разделихме с майка й. В такъв вид ли беше помещението, когато дойдохте за пръв път?

— Някои неща бяха взети за изследване. Компютър, книжа, снимки и още някои дреболии. Всичко друго е непокътнато.

— Имате ли право да обискирате? Искам да кажа...

— Да, сър. Имаме право.

По-рано в кабинета си в сградата на Федералното бюро, от другата страна на реката, той беше казал на Бен за другите произшествия — палежите с подобни графити по стените. Бяха се случили в три различни щата и заради това в разследването се бе намесило и ФБР. Другата причина бил фактът, че това очевидно били екотерористични актове.

Бен само се бе изсмял. Тероризъм ли? Сакраменто, Рино, Портланд... Идеята, че Аби снове из целия Запад, за да подпалва разни неща, беше абсурдна. А пък за тази случка в Денвър — боже, опази!

Но Андрюс се бе усмихнал съчувствено и бе погледнал към бележките си. После го разпита за приятеля й, онзи, който се наричал Ролф. Искаше да знае дали го е срещал или говорил с него и Бен отвърна, че нито той, нито Сара са имали тази възможност.

Те бяха получили справка за всички телефонни разговори, които Аби бе провела по мобилния си телефон, откакто го притежаваше, и старателно бяха проверили всеки един от тях. Имало позвънявания от телефон в Шеридан, Уайоминг, каза Андрюс, от дома на господин Рей Хокинс. Това име говорело ли нещо на Бен?

— Това трябва да е Тай. Ако правилно си спомням, баща му се казваше Рей. Тай и Аби бяха близки за кратко време. Макар че за по-късно не знам. Съпругата ми би трябвало да е наясно.

Бен обиколи малкото помещение, без да е сигурен какво да търси или защо изобщо бе помолил да го види. Но той трябваше да направи нещо, за бога! Мобилният телефон на Андрюс иззвъня и той излезе навън да говори. Единственото, което Бен успя да чуе, беше многократното повторение на „да“, „добре“ и „точно така“. После агентът се върна в стаята.

— Господин Купър, трябва да ви съобщя, че тази сутрин от централата ни в Денвър са предоставили името и снимката на дъщеря ви на медиите. Не подозирах, че ще се случи толкова скоро.

— Боже мой!

В този момент на входната врата се показва един полицаи.

— Сър?

Андрюс отиде при него и полицаят тихо му каза нещо.

— Добре, благодаря.

Полицаят си тръгна, а агентът се обърна към Бен:

— По-добре да вървим. Насам е тръгнал телевизионен екип.

— Какво? Мили боже!

— Трябва да тръгваме.

Обаче вече бяха закъснели. Когато слязоха по стълбите, на улицата спряха фургон и бус с някакво сателитно устройство на покрива. Вратите се отвориха и навън се изсипа тълпа от хора с камери и микрофони. Полицаят разпери ръце, за да се опита да ги задържи, но задачата бе непосилна за сам човек.

— Господин Купър? Господин Купър? Може ли да поговорим, моля? Господин Купър?

Андрюс се опита да го прикрие, докато вървяха към колата.

— Моля ви, дами и господа — каза той. — Бихте ли ни оставили да минем? Благодаря ви, много ви благодаря.

Но всичко бе напразно.

— Имате ли новини от Аби, господин Купър?

— Господа — каза Андрюс, — господин Купър несъмнено ще направи изявление по-късно. Сега той не е в състояние...

— Имате ли представа къде е Аби, господин Купър?

Вече бяха до колата. Андрюс отвори вратата пред него, но всички се трупяха и го блъскаха. Бен успя да се наведе, за да седне, но не достатъчно и си удари главата. Андрюс се опита да затвори, но някакъв репортер беше мушнал микрофона си под носа на Бен.

— Господин Купър, Аби ли го е извършила?

— Какво си въобразявате, по дяволите? — изкрещя Бен. — Разбира се, че не го е извършила!

Вратата се затръшна, той натисна заключващия механизъм и се опита да не гледа към камерата и лицата, които продължаваха да крещат безмълвните си въпроси през стъклото. Почувства се като престъпник. Андрюс подкара автомобила.

— Съжалявам.

Бен беше твърде потресен, за да отговори. Само невярващо поклати глава.

— Истината, господин Купър, е, че напоследък не я виждахме много — каза Мел. — Откакто започна да се среща с Ролф, те се движеха само двамата.

Седяха в ъгъла на шумен и неугледен ресторант, наречен „Депото“, който се намиреше до железопътната линия. По стените бяха накачени картини, изобразяващи Дивия запад, обаче нарисувани иронично в светли неоновите цветове: розово, пурпурно и жълто-сиво. Музиката беше силна, но това поне означаваше, че могат да говорят, без да бъдат чути от околните. Мел седеше срещу него от другата страна на масата заедно с приятеля си Скот, докато Бен се бе настанил до по-възрастния брадат мъж, когото му представиха като Хакера, макар че очевидно това не беше истинското му име. Всички си бяха поръчали бифтеци — най-големите, които Бен беше виждал досега —

и на които тримата вече бяха отдали дължимото. Бен едва бе докоснал своя.

Той пожела да говори с Мел, но когато пристигна тук със закъснение — след още един дълъг и унищожителен разговор със Сара — с изненада завари другите да чакат заедно с нея. Мел бе говорила предпазливо, когато ѝ се обади този следобед, след като медийният кошмар най-после бе престанал. Може би Аби ѝ бе казала лоши неща за него. Или може би беше просто шокирана като всички от случващото се. Отначало не ѝ се искаше да се срещат, но най-накрая се съгласи. Скот и Хакера несъмнено бяха включени за морална подкрепа. Все пак в момента всички се чувстваха малко по-спокойни.

— И така, може ли да ми разкажеш за този Ролф? — попита Бен.
— Единственото, което знаем, е, че го е срещнала в Сиатъл.

— Как да ви кажа, господин Купър — отвърна Мел, — ние почти не сме го виждали. Само няколко пъти сме си казали „здрости“. Наистина това е всичко.

— Той тук ли следва?

Мел погледна малко нервно към Скот, а после двамата — към Хакера, сякаш той трябваше да отговори. Мъжът се изкашля.

— Не. Разправяше, че подготвя докторат по философия във Вашингтонския държавен университет. Но не е вярно. Познавам много хора там и никой не е чувал за него. В Сиатъл е живял за кратко в нелегална квартира с още няколко души. Оттам взехме Аби, след като беше ранена по време на демонстрацията. Помолих един приятел да провери мястото. Там вече няма никой. — Той отпи от бирата си и продължи: — Да ви кажа истината, не мисля, че Ролф изобщо е истинското му име.

— Защо?

— Господин Купър, допреди няколко години аз самият участвах в активното екологично движение. Известно е, че съм правил от време на време по някой френски ключ.

— Френски ключ ли?

Тримата си размениха усмивки.

— Не сте ли чели *Бандата „Френският ключ“*^[1] на Едуард Аби?

— О, не, не съм. Но знам какво искате да кажете.

Хакера се направи на шокиран:

— Далеч съм от подобна мисъл. Но във всеки случай човек се научава да познава хората. То е нещо като мрежа. И щом в нея попадне някой, той оставя своя почерк, ако ме разбирате...

Бен нямаше понятие за какво говори Хакера и по лицето му явно си пролича. Струваше му се, че мъжът се опитва да му каже нещо, без да го назове. Хакера погледна към Скот и Мел. Скот кимна, Хакера се наведе по-близо до Бен и продължи:

— Преди няколко години се случиха доста тежки инциденти. Някои в Орегон, повечето в Северна Калифорния. Писма-бомби в пощенската кутия, тръби-бомби — неща от този род. Повечето цели бяха федерални агенции: Агенцията за управление на земите, Управлението на горите, дърводобивни и минни компании. Нямаше убити, но имаше доста ранени. На един от генералните директори в дърводобивния бизнес беше откъсната ръката. Работата е там, че по онова време на това място се навърташе един тип, когото много от местните хора описаха като евентуалния извършител. Имал лек европейски акцент — немец или швейцарец. Строен, нещо като хубавец. Представял се с името Майкъл Крюгер или Крамер. Накрая трима-четирима души бяха арестувани и пратени за дълго в затвора. Но той просто изчезна.

— Мислите, че това е Ролф?

Хакера вдигна ръце с дланите нагоре:

— Не знам. Може би е той, а може би не.

— Казахте ли на някого за това?

Хакера се изсмя:

— Имате предвид — на ченгетата? Не, сър.

— А ще бъде ли добре, ако аз го направя?

Мъжът се облегна назад, взе бирата си и се усмихна горчиво:

— Човече, смятам, че те вече знаят всичко.

Бен го попита какво има предвид, но Хакера отказа да поясни. Той само запита Бен дали ФБР възнамерява да публикува снимка на Ролф и подробности за него, както са направили за Аби. Бен можа само да повтори това, което му бе казал Андриус: още не били установили със сигурност самоличността на другото замесено лице. Хакера скептично се засмя:

— Да бе!

И довърши бирата си.

Когато се разделяха на улицата пред ресторанта, Мел стисна ръката му:

— Сигурна съм, че Аби не би сторила нещо глупаво. Всичко ще се оправи.

Бен се усмихна и отвърна, че вероятно е така. Тя го целуна по бузата, обърна се бързо и се отдалечи с другите. Кое то беше много добре, защото поради някаква причина от този малък жест на привързаност от очите му бликнаха сълзи и той плака по целия път до хотела.

Сара му бе казала да ѝ се обади след срещата си с тях, независимо в кой час. Така че като се прибра в стаята си, осветена само от нощната лампа и трептящото синьо на телевизора с изключен звук, набра номера, който някога беше и негов. Ала отсреща се включи телефонният секретар. Гласът бе все още на Аби, записан поне преди две години:

Здравейте. Вие се свързахте с дома на семейство Купър. Ние всички сме много заети и не можем да говорим с вас точно сега, но, моля, оставете съобщение и ако то наистина е духовито и приемливо, ще ви се обадим. Чао!

— Сара?

Помисли си, че може да вдигне слушалката, но тя не го направи. Остави кратко съобщение, после реши да опита с мобилния телефон. Гласът ѝ прозвуча в слушалката:

— Бенджамин?

— Здравей, опитах първо на домашния телефон...

— Ние сме у Мартин и Бет.

— И Джоши ли е там?

— Да. Трябваше да дойдем тук, защото къщата ни е под обсада от репортери и телевизионни екипи. Наложих се да се измъкнем отзад. Истински кошмар е.

По тона ѝ си личеше, че е скована, уязвима и докарана до ръба на нервния срив.

— По новините съобщиха, че я издирват за убийство. — Гласът ѝ секна. — О, Бенджамин...

— Скъпа.

Тя се разрида. Той едва можеше да го понесе.

— О, скъпа.

— Моля те, ела. Моля те.

Беше една от онези прекрасни есенни вечери — ясна, топла и спокойна, цялата окъпана в златиста светлина. Кленовете в задния двор на семейство Инграм пламтяха в кехлибар и червено, а дългите им сенки се простираха през моравата. Сара ги съзерцаваше вече пет минути. Тя стоеше отвън, на верандата, облежната на стената до отворената врата на кухнята, и пушеше нова цигара. Нещата излизаха извън контрол. Днес вече бе изпушила половин кутия. Щеше да ги спре. Утре.

— Сара?

Бет бе застанала на вратата. Беше си взела свободен ден, за да остане с нея.

— Той е тук.

Сара я последва вътре. Мина през кухнята и после през коридора, настлан с лакиран паркет, пресичайки триъгълника от светлина, която падаше на пода през прозореца, разположен по средата на стълбището. Бет отвори входната врата и излезе навън, където таксито се отдалечаваше по алеята, а Бен стоеше в дългия си бледожълт шлифер. Той остави чантата си, за да може Бет да го прегърне. Сара застана на вратата, засенчвайки с ръка очите си от слънцето, и го наблюдаваше как идва към нея. Изглеждаше уморен, с присвити от напрежение очи, но ѝ отпрати неговата си красива, смела и тъжна усмивка. „О, боже! — помисли си тя. — В такъв момент, когато светът ни така внезапно рухна, как може той да не е мой?“

Бен разпери ръце и тя се притисна към него, сякаш беше самият живот, а цялото ѝ тяло се разтресе в ридания. Той притисна леко главата ѝ към гърдите си и започна да гали косата ѝ, както някога. И когато най-накрая Сара бе в състояние да вдигне поглед към него, я целуна по челото и нежно избърса сълзите ѝ, без никой от тях да пророни и дума.

Бет ги наблюдаваше с навлажнени очи. Двамата я последваха в къщата, все още прегърнати, спряха в коридора и отново се притиснаха един в друг.

— Миришеш на самолет — каза тя.

— Това е новият ми одеколон, керосин за мъже.

— О, Бенджамин! Каж ми, че това не се случва.

— Джоши тук ли е?

— Пожела да отиде на училище.

— Репортерите още ли са пред къщата?

— Минах с колата оттам към два часа — отговори Бет. — Имаше още един-двама. Алън каза, че след като направите изявление, вероятно ще ви оставят на мира.

Бет ги бе свързала със свой приятел адвокат на име Алън Хърш, специалист по шумни дела, към които имаше голям медиен интерес. Той беше връзката им с полицията. Планът беше на следващата сутрин да проведат пресконференция, на която да излязат Сара и Бенджамин и да прочетат предварително съгласувано изявление. Хърш дори искаше и Джош да присъства, но Сара се страхуваше от това.

Те отидоха в кухнята, Бет ги настани да седнат и сипа на всички по чаша вино, макар още да нямаше и шест часът. Бенджамин попита за двамата сина на семейство Инграм, които бяха в колеж. Бет отговори, че се чувстват превъзходно. Скоро приключиха с баналния разговор.

— Чу ли, че са арестували Тай? — попита Сара.

— Какво са направили?

— Обади ми се майка му. Беше в ужасно състояние. Бащата на застреляното в Денвър момче притежава компания, която правела сондажи за нефт и газ на територията на тяхното ранчо. Те имали големи главоболия с него. Очевидно той е съсипал цялото място. Полицията знае за Тай и Аби и за всичките му обаждания на мобилния й телефон. Изглежда, мислят, че той може да е замесен по някакъв начин. Може би дори, че той е другият, който е избягал с буса заедно с Аби.

— Тай ли? — възкликна Бенджамин. — И дума да не става!

— Това казах и аз. Но те твърдят, че имал мотив.

Сара разказа какво й бе съобщил Хърш този следобед: трябвало да внимават какво казват по време на телефонните си разговори и в имейлите си, защото имало *голяма вероятност* да ги подслушват и наблюдават, за да видят дали Аби няма да се опита да се свърже с тях. Нейната банкова сметка и кредитните й карти вече били блокирани. Несъмнено сметките на Бен и Сара също били под наблюдение, в случай че се опитат да й изпратят пари.

— Не могат да направят това, нали? — попита Бенджамин.

— Той каза, че ще е по-безопасно да допуснем, че сме под наблюдение.

— Какво, където и да отидем, през цялото време някой ще ни следи ли? И Джоши ли? В училище?

Сара сви рамене. Бен поклати глава.

— Не мога да го повярвам. А ти, Бет?

— Може би съм гледала твърде много филми.

Джош се върна от училище, Бен се изправи и го прегърна. После Мартин се прибра и петимата вечеряха, като се опитаха да поговорят за други неща, но всичко им изглеждаше малко фалшиво. Мартин и Бен не бяха разговаряли от дълго време и макар че и двамата положиха усилия, ясно се долавяше стаената взаимна обида.

А телефонът не спря да звъни. ФБР и Алън Хърш искаха да уточнят напълно подробностите за пресконференцията и им изпратиха по електронната поща проекто-изявлението. Всички отидоха в кабинета, където Сара, Бенджамин и Бет застанаха около Мартин, а той седна на компютъра, преработи текста и го изпрати обратно. В него се казваше, че Аби е прекрасно момиче, че те много се гордеят с нея и са убедени в невинността ѝ. Накрая я призоваваха да се предаде и да помогне да се изяснят нещата. Изявлението завършваше с: „Обичаме те, миличка. Молим те, ела си у дома“.

— Разбираш, че ти трябва да го прочетеш, Сара — каза Бенджамин.

— Не мога.

— Скъпа, аз ще бъда до теб. Джоши — също. Знаеш, че бих го направил, но по начина, по който стоят нещата между мен и Аби, тя има нужда да го чуе от теб.

Сара поспори малко, но знаеше, че той е прав. Някак си трябваше да намери сили.

Къщата на семейство Инграм имаше пристройка за гости, която се издаваше в типичния за Мартин драматичен стил, гледайки към задната градина. Тя имаше собствена веранда и три двойни стаи, всяка от които разполагаше с отделна баня. Това разпределение отърва Бет от решаването на проблема кой къде ще спи. Предната вечер Сара и Джош бяха ползвали самостоятелни стаи, а Бен вече бе сложил чантата си в третата. След късните телевизионни новини — по които, слава

богу, не споменаха за Аби или за убийството — домакините пожелаха „лека нощ“ и се оттеглиха, а семейство Купър се насочи към пристройката.

Тримата седнаха за малко на леглото на Сара и поговориха. Джош им разказа за видеозаписа, който той, Фреди и още няколко души от последния курс правеха в училище. После стана, пожела „лека нощ“ и отиде в стаята си. Бенджамин като че ли прие това като знак и той да се оттегли. Сега, когато бяха само двамата, внезапно се почувства неловко. Утре им предстоял дълъг и тежък ден, обясни той. След това се наведе, целуна я по бузата и тръгна към вратата.

— Не си отивай — каза тихо Сара.

Бен се обърна и я погледна.

— Спи тук, моля те — продължи тя. — Имам нужда от теб. Само тази вечер.

Той затвори вратата, върна се до леглото, седна до нея и я задържа в прегръдките си.

Съблякоха се срамежливо като непознати. Изглеждаше й странно да види тоалетната му чантичка до своята в банята и всички неща, които познаваше, но вече не бяха част от живота ѝ. Самобръсначката му, малкия кожен несесер за нокти, който някога му бе купила, дезодоранта, който той винаги използваше. Когато излезе от банята, Бенджамин вече бе угасил лампата и тя се мушна в леглото до него. Двамата дълго лежаха, загледани в тавана и в бавно променящите се очертания и сенки в стаята.

— Липсваш ми, Бенджамин. Толкова много ми липсваш!

— О, скъпа.

— Оправям се без теб. Ден след ден. Но то е, сякаш... — Трябваше да преглътне мъчително. „Не се разплаквай — каза си, — не се разплаквай!“ — ... сякаш е останала само едната ми половина. Другата си е тръгнала.

Той се обърна към нея и я прегърна с едната си ръка. При докосването му Сара се разплака.

— Обичам те, Бенджамин.

По-късно той вероятно щеше да си помисли, че го е планирала. Но не беше така. Беше просто бавното, неумолимо сливане на две наранени души. Сара се обърна към него, обви с ръка кръста му и почувства топлината на тялото му, познатите извивки и тежестта на

гърдите му към своите. Нейната буза бе прилепена до боцкащата му брада, устните ѝ — в меката вдлъбнатина на шията му. Вдъхна познатото му до болка ухание.

— Сара, чуй ме, ние...

— Тихо, моля те.

Беше почувствала възбудата му и сега се притисна към него, усещайки го как се втвърди. Тя се пресегна, повдигна нощницата си, мушна ръка в гащетата му. Усети го как той потрепери. Бен намери устните ѝ, започна да я целува, завъртя се, заставайки отгоре, изхлузи гащетата си и като се отпусна между отворените ѝ крака, бавно проникна в нея.

И отново беше неин. Макар и само за тази печална, открадната нощ. Той беше неин.

[1] Роман, публикуван през 1975 г., в който се разказва за банда, извършваща саботажи като протест срещу фирми, чиято дейност нанася вреди на природата в американския Южен запад. Книгата има толкова силно влияние, че терминът *френски ключ* става синоним на саботаж, насилие, упражняване или нарушаване на закона за защита на дивата природа и екосистемите. — Б.пр. ↑

22.

Аби бе ходила в Сан Франциско само веднъж. Беше по време на семейна ваканция, когато беше около дванадесетгодишна, и тогава бяха отседнали в хотел, който се оказа място, където хората идваха да се възстановят след козметични операции. Всички носеха превръзки, на някои целите глави и лица бяха увити, и се опитваха да ядат закуската си през цепнатините, оставени за устите им. Баща ѝ каза, че приличало на кастинг за филма „Невидимият“. Лятото беше в разгара си, но не видяха слънце изобщо, защото градът беше забулен от угнетяваща мъгла. Въпреки това се забавляваха чудесно — возиха се на автобуси, на трамваи, обикаляха сергиите на Рибарския кей, купиха си фланелки.

Този път беше малко по-различно.

Тя стоеше в мръсното коридорче пред офиса на управителя, малко по-нататък от тоалетните, и чакаше за пари. Светеше само една лампа с гола крушка, стените бяха лъскаво червени с множество бели петна, където са били отлепени бележки и боята се бе олющила заедно с тиксото. Единствената оцеляла бележка гласеше: „Личен. Вход забранен!“, на която някой голям шегаджия беше вмъкнал „член“ след „личен“ и за онези, които не можеха да схванат смисъла, беше надраскал отдолу неприлична рисунка.

В другия край на коридора можеше да види опушения червен блясък на бара, където джубоксът, както обикновено, беше окупиран от фенове на хевиметъла. Те винаги го пускаха толкова високо, че Аби трябваше да се научи да чете по устните поръчките на хората. Когато смяната ѝ свършеше, обикновено минаваше най-малко час, преди ушите ѝ да спрат да бучат.

Беше след полунощ и тя чакаше вече пет минути. Зад заключената врата Джери, управителят, с всичките си сто и петдесет гадни килограми, броеше бакшишите, докато в същото време говореше по телефона с един от своите тъпи приятели. Вероятно затова се бавеше толкова много. Вършенето на доста работи наведнъж не беше сред талантите му.

— Изключително оригинален — казваше той. — Добре, имаш го, дебелако. Трябва да затварям. Да, до по-късно.

Когато вратата се отвори, Аби видя Джери да се навежда на стола си, тапициран с боброва кожа, към бюрото, където парите стояха, разделени на пет купчинки, сред хаос от развалени стари бургери и пици, чашки от кафе и бог знае колко други неща между тях. Кабинетът, както и всичко друго в „Били 3“, в това число и кухните, бяха опасни за здравето. Кой беше или е бил Били 3 — Аби нямаше представа. Може би той бе изял нещо от менюто и бе умрял. Или бе оцелял и затова бе станал известен.

— Здравсти, Беки, извинявай за това.

Аби само кимна. Той взе една от купчинките с банкноти и ѝ я подаде. Аби ги преброи.

— Тук има само осемнадесет долара.

Джери отхапа от бургера си и присви рамене.

— Нямаше много посетители.

Без да спори, тя напъха парите в джоба на палтото си и се обърна да си върви.

— Добре ли си?

— Какво?

— Не си много разговорлива.

— Е, и? Не ми плащат за това.

— Хей, по-спокойно, малката.

Прииска ѝ се да запрати нещо по него, но вместо това, само го изгледа, обърна се и излезе.

— И аз те обичам! — извика той след нея.

Дебелият негодник я беше накарал да чака толкова дълго, че изпусна автобуса си до Оукланд. Аби затича надолу по хълма, но той вече се отдалечаваше по магистралата, така че седна на стената, запали цигара и зачака следващия. Освен трафика по магистралата, единственият признак на живот беше една черна котка, седнала на отсрещния тротоар пред автомобилната морга, където се виждаха купчини от сплескани коли. Тя се миеше в края на петното студена светлина, която хвърляше единствената улична лампа. От време на време котката заставаше неподвижно и вперваше за кратко жълтите си очи в Аби, после равнодушно се залавяше да ближе лапичките си.

— Хей, симпатяго — подвижна ѝ тихо момичето, — ела тук!

Но котката, разбира се, не дойде.

Наближаваше април, ала нощите бяха студени и влажни и още приличаха на зимните. Може би времето я караше да се чувства толкова умърлушена. Когато беше ясно и слънчево, животът ѝ се струваше доста по-лесен, но в такова време нямаше настроение. А когато това се случеше, единственото, за което можеше да мисли, бе да се обади на майка си.

Последния път, когато бе чула гласа ѝ, беше по телевизията, като я молеше да се предаде. Беше доста тежко да гледа това, макар че Аби не помнеше кой знае колко, защото малко не беше на себе си от хапчетата, които Ролф ѝ беше дал. Беше точно след като бяха пристигнали в Лос Анджелис и се криеха у някакви хора, които той познаваше. Дните се сливаха един с друг, седмиците — с месеците. Аби само лежеше в леглото на спуснати пердета, телевизорът постоянно бе включен, а Ролф ѝ носеше храна или нещо за пушене, после я чукаше. Тя дори не си спомняше Деня на благодарността или Коледата. Обаче още можеше да извика пред очите си картината на майка си, баща си и клетия Джош, които стояха там — толкова преbledнели, нервни и същевременно смели пред всички онези репортери, святкащи фотоапарати и щръкнали микрофони, а майка ѝ обясняваше, че е невинна и че много я обичат.

Може би ако съзнанието ѝ беше по-ясно, тя щеше да им се обади веднага или да отиде в полицейския участък и да съобщи коя е. Не че Ролф щеше да я изпусне от полезрението си достатъчно дълго, че да направи което и да е от двете. Той се безпокоеше, че тя може да направи някаква подобна глупост. Ролф не преставаше да ѝ повтаря, че трябва да мине достатъчно време, докато стихне цялата медийна лудост. И както винаги — беше прав.

Къщата, в която първоначално се криеха, беше в Уитиър, далеч от центъра, в безкрайните източни предградия на Лос Анджелис. Беше скапан, но немного просташки квартал, от онези места, където хората си гледат своята работа, а ченгетата се държат настрана, освен ако някой не бъде убит. В къщата живееха двама мъже и една жена и Аби не бе съвсем сигурна с какво се занимават те. Двама от тях излизаха всяка сутрин, сякаш отиваха на работа, но единият винаги си оставаше у дома. От постоянния поток от посетители Аби заключи, че най-вероятно търгуваха с дрога. Тя знаеше, че единият от мъжете има

пистолет и реши, че вероятно има и други оръжия. Обаче всички се държаха мило с нея, много по-мило от онези гадняри, които бе срещнала в нелегалната квартира на Ролф в Сиатъл. Отнасяха се към нея със симпатия, дори с уважение. Тя вече не беше просто малката богата студентка от патрула, скубещ бурени.

Постепенно ужасът на онази нощ в Денвър започна ако не да избледнява, то поне да се намества в своя контекст, както се изразяваше Ролф. Случилото се било инцидент, повтаряше ѝ той, и тя не трябвало да го приема по начина, по който медиите изопачаваха нещата. Аби му повярва, когато той ѝ призна, че му е мъчно за сина на Макгиган. Знаейки, че родителите му ги няма, момчето очевидно беше довело приятелката си у дома. То сигурно е погледнало навън, видяло е Аби и е излязло с пистолета, минавайки точно край Ролф. За щастие, когато къщата се е сгромолясала, момчето вече било избягало навън. Убийството на момчето е тъжно и сериозно прецакване, заяви Ролф, но на фронтовата линия тези неща понякога се случвали. Сега било важно Аби да помни какво бил сторил баща му на родителите на Тай, как бе съсипал живота им, както и този на безброй други хора. Дж. Т. Макгиган повече от всеки друг бил отговорен за смъртта на сина си, а не те.

Ролф каза всичко това, преди да видят по новините арестуването на Тай от полицията. Това беше моментът, в който Аби се пречупи и едва не се предаде. Дори си бе облякла палтото и се канеше да излезе, за да потърси по улицата телефон, но Ролф я спря и я задържа, докато тя крещеше и се опитваше да го удари. Как можеха тези тъпи ченгета да си помислят, че Тай може да има нещо общо с това? Ролф предположи, че вероятно задържането е само трик на федералните, за да я подмамят да се покаже. И се оказа прав, защото няколко дни по-късно Тай беше освободен. За щастие имаше неколцина свидетели, които доказаха, че е бил в Шеридан в нощта, когато бе загинал синът на Макгиган. Макар че според вестниците проклетите федерални още не бяха прекратили обвинението за някакъв вид съучастничество.

Аби се молеше и молеше на Ролф да ѝ позволи да се обади на майка си, но той бе непреклонен. Скоро и това щяло да стане, но още било рано. Не било безопасно. Все пак ѝ разреши да напише писмо, което внимателно прочете, за да не би да е изгървала нещо. Единственото, което пишеше, бе, че е добре, че случилото се е било

инцидент и че съжالياва за всичко, което им е причинила. Ролф каза, че не могат да го пуснат директно от Лос Анджелис. Той го изпрати на някакъв свой познат от Маями, който, на свой ред, трябваше да го изпрати по пощата в Ню Йорк. Дали изобщо пристигна там — Аби не знаеше.

Котката от другата страна на улицата все още се миеше. Автобусът се зададе. Тя се изправи, докато той намаляваше, и когато спря до нея и вратите със съскане се отвориха, се качи. Имаше малко други пътници, но едва когато тръгна към задната част на автобуса, забеляза, че двама от тях са полицаи — мъж и жена. Седяха един до друг и разговаряха. По външността им си личеше, че са приключили работа и се прибират вкъщи. Мъжът наблюдаваше приближаващата се Аби с може би най-обикновено любопитство, но това бе достатъчно да накара сърцето ѝ да се разтупти. Ролф ѝ беше казал, че най-лошото нещо, което може да направи, е да изглежда нервна или плаха. Тя погледна полицаия право в очите и се усмихна, а той отвърна на усмивката ѝ и после извърна глава настрана.

Аби седна две седалки по-назад от тях. Те все още разговаряха, но за какво — тя не можеше да чуе. После мъжът се засмя и Аби си помисли, че е извън подозрение.

Тя се загледа в собственото си отражение в прозореца, което след всичките тези месеци все още я стряскаше: късо подстригана черна коса, втвърдена с гел, прекалено тъмни вежди, очила с черни правоъгълни рамки с обикновени стъкла, сребърен пиърсинг на лявата ноздра. Не знаеше защо срещата с полицаи все още предизвиква у нея такава паника, тъй като тя самата едва се разпознаваше. Човек дори не би предположил, че може да е далечна братовчедка на щастливата руса принцеса, чиято снимка от дипломирането в гимназията беше публикувана във всички вестници и бе показвана всяка вечер по телевизията, докато не загубиха интерес към историята и за щастие я магнаха.

Единственото, което Ролф бе направил, бе да си пусне брада и да подстриже косата си. А в действителност дори и това не бе необходимо. След като в крайна сметка идиотите бяха разбрали, че *съучастникът на екотерористката Аби Купър* не беше Тай, те бяха направили художествен фоторобот на Ролф, който беше толкова неточен, че направо изглеждаше смешен. Единственото нещо, което го

наскърбяваше, беше преценката за възрастта му, която бе „около двадесет и пет — тридесетгодишен“.

Седмица след като бяха пристигнали в Лос Анджелис, Ролф беше уредил за тях нови карти за самоличност. Сега той беше Питър Бауер, а Аби беше Ребека Джейн Андерсън. Тя имаше шофьорска книжка, социален осигурителен номер и кредитни карти, с които да го докаже. Макар че скоро трябваше да започне наново и да се научи да бъде някоя друга, защото Ролф не беше доволен от качеството на изработката на шофьорските им книжки и работеше по въпроса да получи по-хубави и по-скъпи. Щяха да им струват по хиляда долара едната, ето защо се наложи Аби да стане сервитьорка в „Били 3“.

Ролф все още бе предпазлив и не й казваше много за това как се е сдобил с тези документи. Винаги беше някакъв „приятел“ отнякъде. Но тя бе научила много през трите месеца, които бяха прекарвали в Лос Анджелис, и през двата месеца и половина тук, от това, което чуваше и виждаше, а и от нещата, които й възлагаха да направи.

Знаеше например, че най-добрият начин да се сдобиеш с нова самоличност бе да следиш колонките с некролози във вестниците. Беше го видяла във филм, но въпреки че там имаше художествена измислица, беше вярно. Единственото, което трябваше да направиш, бе да откриеш някого на подобна възраст, след това да поискаш да ти изпратят по пощата официално заверено копие от акта му за раждане. Странно, но когато хората умираха, на властите им отнемаше месеци, дори години да разберат това.

А да се сдобиеш с кредитна карта беше детска игра. Хората постоянно получаваха по пощата запитвания дали искат нова карта и в девет от десет случая те просто ги хвърляха на боклука. Само трябваше да се поровиш край казаните за смет, за да намериш някоя, да попълниш формуляра, да отбележиш смяната на адреса и — готово — изпращаха ти карта. Разбира се, не бе желателно да я притежаваш дълго време, за да не бъдеш хванат, така че трябваше да харчиш много и бързо, после да се отървеш от нея и да си вземеш друга. Ролф я предупреди, че е рисковано да тегли пари в брой от банкомат с такава карта, защото всички банкомати имали поставени камери. Така че те просто купуваха неща и ги продаваха. Дори нямаше значение какво купуваш, защото Ролф винаги знаеше как да го пласира, но те

предпочитаха най-вече електронни стоки: компютри, фотоапарати, телефони, нищо твърде голямо и обемисто.

Аби се изненадваше, като се замислеше за това, дори леко се шокираше, че бе приела с такава готовност да живее *извън системата*, както казваше Ролф. Ако трябваше да бъде честна, това я възбуждаше. Понякога, в моменти на особено оживление, обичаше да си мисли за тях двамата като за някакви нови Бони и Клайд, воюващи за опазване на природата, въпреки че предпочиташе да не споделя такива романтични безсмислици с Ролф.

Пък и никой в действителност не пострадваше — поне при измамата с кредитните карти. Ролф ѝ обясни, че щетите за хората от непочтеното използване на картите им се ограничават до петдесет долара. Така че удара поемали кредитните компании, т.е. богатите корпорации, а не техните клиенти. И след като алчните копелета така или иначе през цялото време ограбвали всички, защо на човек да му е жал за тях?

Бяха се преместили в Сан Франциско през януари и след като поживяха за кратко в една отвратителна нелегална квартира в Мишън, сега най-после се бяха настанили в Оукланд и си имаха собствен дом. Не беше голям — едностаен апартамент в отдалечен квартал, но Аби го бе почистила, боядисала и го беше направила обитаем, точно както бе сторила и в Мизула. Ролф ѝ се присмя, че е отчаян от нейните буржоазни привички. Но тя му отговори, че не ѝ пука какво си мисли той. Кое не беше вярно. Пък и защо да е буржоазно това, че не иска да живее в мръсотия, с пълзящи по нея бълхи и въшки? С малко повече пари тя би могла да направи домът им да изглежда страхотно.

Сега, когато травмата беше утихнала и отново бяха само двамата, бяха по-щастливи. Харесваше ѝ да се грижи за него, да му готви и да му прави малки подаръци. Всеки петък, без изключение, Аби купуваше свежи цветя и ги слагаше в една кана на кухненската маса. И макар че той ѝ казваше, че е прехосване на пари и се преструваше, че не се интересува от такива тривиални неща, тя знаеше, че тайничко му харесва. Моментите, които най-много обичаше, бяха уикендите, когато излизаха с колата от града и скитаха дълго из хълмовете, в гората или по морския бряг. Разговаряха, смееха се и се любеха. Аби му беше признавала много пъти, че го обича, обаче той още не ѝ го бе казвал. Просто не беше в природата му да изрича такива неща. Ала тя бе

сигурна, че я обича. Преди две седмици на студения и ветровит бряг той беше нарисувал едно сърце на пясъка и бе написал в него техните свързани инициали.

За да си помогне за плащането на новите им документи, Ролф също си бе намерил работа. Той работеше в един бар на Рибарския кей и макар заплатата му да не беше кой знае колко по-висока от тази на Аби, в крайна сметка беше припечелил петдесет пъти повече. Тя не знаеше нищо за това до онзи ден сутринта, когато намери онова странно малко устройство на пода в спалнята. Беше черно и приличаше на пейджър или на някакъв чудат малък мобилен телефон. Когато го попита какво е, Ролф само се усмихна и дълго не искаше да ѝ каже. Аби обаче не пожела да му го даде и той я гони из апартамента, докато тя не го заплаши, че ще го хвърли в тоалетната.

— Добре — предаде се Ролф. — Това е скимър. А сега ми го дай.

Той тръгна към нея, но тя вдигна едната си ръка напред, а другата, с която държеше устройството, спусна надолу към водата, докато Ролф не спря.

— А какво е скимър?

Той въздъхна и посочи малката цепнатина отстрани.

— Ако прекараш кредитна карта през него — поясни Ролф, — този уред сваля всичката информация от магнитната ѝ лента. Ако знаеш къде да отидеш, можеш да продадеш тази информация за петдесет долара на карта.

От само себе си се разбираше, че Ролф знае къде да отиде. Каза ѝ, че може да осигури един скимър и за нея, за да го използва в „Били 3“, но Аби отвърна, че няма да го направи. Било твърде брутално и нахално, твърде лично. Да крадеш хората ей така, когато ги обслужваш, усмихваш им се и се опитваш да спечелиш приличен бакшиш, ѝ се струваше нередно. Ролф поклати глава и се изсмя.

Автобусът стигна до Оукланд, а кварталът на Аби бе на следващата спирка. Всички, освен полицаите, бяха слезли. Тогава за пръв път полицайката се обърна и я погледна, а Аби бе обзета от пристъп на параноя. Може би те знаеха за нея. Дори и да не знаеха, не трябваше да ги оставя да разберат къде живее. Може би трябваше да остане в автобуса, докато те слязат, а после да хване обратно някакъв друг автобус. Но беше късно, а тя бе толкова уморена. Каза си да не бъде такава глупачка.

Когато автобусът намали, Аби се изправи и се насочи към предната част. Но в своята нервност забрави за светофара в подножието на хълма. Той светеше червено, автобусът спря и тя стигна до вратите доста по-рано, така че трябваше да застане там точно пред ченгетата. Те я гледаха, а тя се опитваше да се държи естествено. Вдигна яката на палтото си.

Тогава полицаят се обади и въпреки че не го чу какво каза, Аби разбра, че говори на нея. Погледна го.

— Извинете?

— Казах да не се притеснявате, пролетта скоро ще настъпи.

— О, да. Надявам се.

Автобусът отново потегли. Аби се усмихна и погледна настрани, мислейки, че това е краят на разговора.

— Работите до късно?

Тя кимна, като се опита да си придаде уморено, но примирено-весело изражение.

— Да, така е. И вие също, а?

— Но не и утре. Утре ще патрулирам на състезанието по голф.

— Страхотно!

Автобусът спря, ала ѝ се стори, че мина цяла вечност, докато вратите се отворят. Най-накрая със силно съскане те се отдръпнаха настрани.

— Лека нощ — каза тя и слезе.

— Лека нощ.

Когато се прибра вкъщи, лампата във всекидневната беше угасена, само през вратата на спалнята се процеждаше трепкащата светлина на телевизора. Аби извика името му, докато превърташе два пъти ключа в бравата, но не получи отговор. Отиде до спалнята и го видя да лежи на матрака, който бяха извадили от един контейнер за смет. Той работеше на новия си лаптоп, но затвори капака, щом тя влезе.

— Здравсти, Ролф — рече Аби.

— Колко пъти да ти казвам да не ме наричаш така?

— Съжалявам, но и ти все още ми викаш Аби.

— Знам, ала когато това има значение, няма да сбъркам.

Тя съблече палтото си и коленичи до него на леглото.

— А какво те кара да мислиш, че аз ще го направя?

— Ти си новачка във всичко. Трябва да се упражняваш.

— Да, сър. — Целуна го по челото, а после по-дълго по устните, но нямаше и намек за ответ. — Някой е станал със задника нагоре — подхвърли тя. — Какво съм ти направила?

За момент той не отговори, само се загледа в телевизора, поставен на една щайга зад вратата. Звукът беше изключен. Президентът Буш се шляеше в някакво ранчо, облечен като каубой, а едно невероятно дребно черно кученце припкаше до него.

— Трябва да се махнем оттук — изрече загадъчно Ролф.

— Защо? Искам да кажа — какво не му е наред на това място?

— Имам предвид града, за бога!

— Да напуснем Сан Франциско ли?

— Да не си пияна? Защо, по дяволите, се забави толкова?

— Господи! Какво ти става?

Той се обърна настрани, стана от леглото и отиде в банята.

— Ролф... искам да кажа... моля те, кажи ми какво се е случило.

— Някой е проговорил. Не знам кой. Може би ти.

— Какво?

— Не знам. Чух го днес. Федералните са разпитвали тук. Както и да е, трябва да се махаме. Още утре.

— И къде ще отидем?

— Не знам. В Чикаго. А може би в Маями.

— Пристигнаха ли новите ни лични карти?

— Това също се прецака. А нямаме пари. Трябва да вземеш някакви от твоите богати родители.

23.

Джош малко или повече бе свикнал с мисълта, че всичко е свършило между него и Кейти Брадсток. Беше я виждал само веднъж, след като тя отиде в Ан Арбър. Все още си изпращаха имейли, но неговите винаги бяха по-възторжени от нейните. Може би в това беше проблемът. Някои от еротичните послания, които ѝ пишеше за интимни неща, които бяха правилни или биха могли да направят и които според Джош наистина можеха да я възбудят — те със сигурност го възбуждаха, докато ги пишеше — тя дори не си правеше труда да потвърди. Той например ѝ пишеше: „Спомням си как тъмнееха зърната на гърдите ти под лунната светлина“. А тя отговаряше: „В понеделник играхме баскетбол и после всички отидохме у Уенди“. Кейти вероятно си имаше нов приятел в колежа. Сигурно беше така.

След това Джош си помисли, че след бягството на Аби Кейти вероятно се притеснява, че всичко, което си казват се подслушва от някой перверзен негодник от ФБР. И може би бе точно така. Като си помислеше за това, и той самият се притесняваше. Както и да е, Кейти Брадсток и нейните огрени от луната зърна бяха на петстотин мили далеч, в Ан Арбър, а той беше в Сайосет и трябваше да го приеме: нямаше да се получи. Както му повтаряше Фреди от месеци, дългите разстояния провалят връзките.

Ето защо се изненада толкова много, когато получи нейното писмо, в което му пишеше, че трябва да се видят. Очевидно беше нещо важно и тайно, защото му го беше изпратила в училище и го молеше да не казва за това на майка си и баща си. Да получиш писмо в училище беше малко смущаващо, защото никой не получаваше писма там и всички подвикваха: „Хей, Джош, от кого е любовното послание?“. Единственият, на когото каза, беше Фреди, който го попита кога за последен път са се виждали с Кейти.

- Не знам, може би преди два месеца или нещо такова. Защо?
- Значи от около осем-девет седмици?
- Да, предполагам. Защо?
- И правихте секс?

— Естествено. — Опита се гласът му да прозвучи безгрижно и небрежно. В действителност тогава беше пълна катастрофа. — Защо?

— Тя е бременна.

Боже мой! Джош прекара следващите три дни в агонизиращо объркване. Това трябваше да е! Защо иначе щеше да бъде толкова потайна? Щеше да ѝ се обади по мобилния телефон и да я попита направо, но тя изрично му бе забранила да го прави. Вместо това му беше дала някакъв непознат номер и му беше писала да звънне на него точно в един часа в четвъртък. Той трябваше да го направи от уличен телефон, продължаваше инструкцията ѝ, и да се увери, че никой не го наблюдава или подслушва. Боже мой!

Когато дойде четвъртък и той звънна на този номер от една кабина пред училищното кафене, тя веднага се обади. Чуваше се шум от улично движение, така че Джош си помисли, че вероятно и Кейти ползва уличен телефон.

— Какво става? — попита той.

— Трябва да те видя. Този уикенд мога да дойда до Ню Йорк. В събота следобед. В „Блумингдейл“. Ще можеш ли?

— Да, предполагам. Кейти, за какво е всичко това, по дяволите?

— Не мога да ти кажа сега. На етажа за козметика, окей? Ще бъда до щанда на „Кларинс“. В два часа. Разбра ли?

— Чий щанд?

Тя нетърпеливо повтори името. Той преглътна мъчително.

— Кейти?

— Какво?

— Бременна ли си?

— *Какво?* Не, за бога! Разбира се, че не. Слушай, трябва да затварям. Ще се видим в събота. И още нещо, Джош?

— Да?

— Увери се, че никой не те следи.

Едва тогава му хрумна за какво може да е всичко това. Боже, какъв глупак беше!

— Това за Аб...

— За бога, Джош, млъквай! Трябва да затварям.

И го направи. И ето го сега, прокрадващ се в „Блумингдейл“. Беше пристигнал там един час по-рано и вече бе обходил всеки ъгъл на магазина, като поглеждаше през рамо в огледалата, край които

минаваше, качваше се и слизаше с асансьори и ескалатори, оглеждаше лицата за някой, който може би го гледа или подчертано не му обръща внимание. Беше цяло чудо, че детективите на магазина не бяха го хванали.

Досега Джош не беше мислил за наблюдението на сериозно. Можеше да повярва, че те четат имейлите и че телефоните вкъщи имат подслушвателни устройства, може би дори и мобилните. А за няколко седмици след изчезването на Аби, когато отиваше или се връщаше от училище, се оглеждаше за някой, който го наблюдава от спряла кола или микробус с тъмни прозорци, както ги показваха по филмите. Но скоро заключи, че ако шпионират, сигурно са дяволски добри, защото нито веднъж не забеляза нищо. А може би бяха и дяволски отегчени. За бога, дори *той* намираще живота си за скучен. Колко ли по-лошо бе за нещастните агенти, които трябваше да наблюдават как *той* го живее?

Фреди, който бе голям компютърен спец и отбираше от всякакви страхотни технологии, каза, че днес това се правело по електронен път. Камерите на сателитите били толкова мощни, че можели да регистрират дори пъпчица. Значи ако беше истина, Джош не можеше да направи кой знае колко сега. Във влака от Лонг Айланд бе наблюдавал за нещо подозрително и дори направи две обиколки на гара „Пен Стейшън“, преди да вземе такси до 55-а улица и Парк авеню. После се бе придвижил по обиколен път до 59-а и Лексингтън, като предпазливо хвърли поглед назад, дори два пъти, преди да влезе в магазина.

Най-сетне беше станало два часът и ето го щанда на „Кларинс“, до който стоеше Кейти Брадсток — руса и красива — и изглеждаше толкова притеснена в тясното си кафяво яке с кожена яка, панталони — стил милитер, и сребристи маратонки. Като я видя, сърцето на Джош подскочи. Тя също го забеляза и му се усмихна, но веднага погледна да няма някой зад него. Джош я прегърна и я целуна, а тя направи смел опит да му отвърне, но той усети колко е напрегната и уплашена.

Кейти му каза да я последва и тръгна толкова бързо, че той трябваше да подтичва, за да вървят в крак. Скоро двамата бяха навън, под априлското слънце, и крачеха с голяма скорост по тротоара. Стигнаха до заведението „Старбъкс“, което тя очевидно бе проучила преди това, защото влезе направо вътре. Докато чакаха да им донесат кафетата, той се опита да поведе незначителен разговор — каза й, че е

приет в Нюйоркския университет и как в действителност е започнал да очаква отиването си там. Но тя не изглеждаше заинтересувана. Всъщност Кейти сякаш едва чуваше какво ѝ говори. Чак когато се настаниха в задния ъгъл, където никой не можеше да ги чуе, тя най-после продума:

— Видях Аби.

— Ти си я *видяла*?

— Пристигна в Ан Арбър миналата седмица. Дойде в къщата на „Маккинли“.

— Какво, ей така просто потропа на вратата ли?

— Джош, трябва да се успокоиш и да ме оставиш да говоря!

— Извинявай. Добре.

— Беше наблюдавала мястото и ме бе проследила. Онази сутрин имах занятия. И когато излязох от залата, тя отново е тръгнала след мен, а като останах сама, се приближи и тихо каза: „Кейти?“.

— Боже мой!

— Не знаех коя е. Кълна се в Бога. Изглеждаше толкова различна. Косата ѝ, всичко. Изглежда с десет години по-стара. Носеше очила и някакво старо черно палто. Казах: „Извинете, познавам ли ви?“. А тя ми се усмихна със своята дяволита усмивка и отвърна: „Кейти, това съм аз, Аби“.

Тя се наведе по-близо до него и продължи да говори толкова тихо, че почти шепнеше, като през цялото време дискретно се оглеждаше да не би някой да ги наблюдава.

— И какво направи ти? — попита Джош.

— Поразходихме се и намерихме едно местенце, за да седнем и поговорим.

— Каза ли ти какво се е случило?

— Всъщност не. Обясни ми само, че било ужасен нещастен случай. Мислели са, че в къщата няма никой. Тъкмо щели да я палят...

— *Щели да я палят?* О, значи така!

— Слушай, ти ме попита, нали? Разказвам ти. Тя ми каза, че било, за да покажат на бащата на момчето, онзи, който притежава нефтената компания, че не може да се отнася с хората така, както се е отнесъл с родителите на Тай. Никой не е трябвало да бъде убит.

— Тогава защо не се предаде?

— Каза, че може би е трябвало, но сега е твърде късно, никой няма да им повярва.

— Значи още е с Ролф?

— Да. Призна ми, че го обича и той е единственото, което има в живота си.

— О, боже!

— Джош, тя има нужда от пари.

— Как, по дяволите, ще стане това? Мама твърди, че ФБР следи всеки цент, който харчим.

— Аби каза, че дядо ти ще знае как да осигури няколко хиляди долара в брой, които те няма да могат да проследят.

— Няколко хиляди долара!

Джош тръсна глава и погледна настрани. Навън ярката пролетна слънчева светлина правеше светът да изглежда нереален. Той се обърна отново към Кейти и видя, че тя плаче. Взе ръката ѝ между дланите си.

— Имаш ли представа колко много ме плаши това? — попита Кейти.

Джош я прегърна. Косата ѝ миришеше на нещо свежо и приятно. Боже, как му се искаше... Тя изпъна гръб, намери кърпичка в джоба си, попи сълзите си и разтеклия се грим и се посъвзе. После посегна към чантата си и извади от нея запечатан кафяв плик.

— Тя ми каза да ти го дам. Не знам какво пише в него, а и не искам да знам. Повече нямам нищо общо с това, ясно? Не искам и моят живот да бъде съсипан. Нито този на майка ми и баща ми. Обичам Аби — или поне човека, който беше — но ѝ казах да не се свързва повече с мен. И, Джош... — Кейти преглътна и за момент сякаш не беше в състояние да продължи. Избърса за последен път очите си и затвори чантата си. — Не искам и ти повече да ме търсиш.

— Кейти...

— Сериозно ти го казвам. Не ми пращай имейли, не ми се обаждай по телефона. Никога. — Тя се изправи, целуна го по челото, после забързано тръгна към вратата, излезе на огряната от слънцето улица и изчезна.

Джош седя там дълго време, гледайки плика в ръцете си. В главата му кръжаха толкова различни мисли, че му беше трудно да се фокусира върху една от тях. Боже, каква голяма бъркотия е всичко

това! Въздъхна и отвори плика. В него имаше само един сгънат жълт лист, откъснат от бележник. Не приличаше много на писмо. С елегантния почерк на Аби бе написано:

Джош, бъди на ъгъла на 58-а улица и Мадисън в три часа следобед. Увери се, че никой не те следи. А сега унищожни това. А.

Той го хвърли в кошчето за боклук, но после размисли, извади го, занесе го в тоалетната, хвърли го и пушна водата. Погледна ръчния си часовник. Имаше около двадесет минути да стигне дотам, но измина тичешком първите две пресечки, докато едва не го блъсна кола, защото бе пресякъл на червено. Воят на ядосаните клаксони го накара да дойде на себе си и извървя останалата част от пътя, като дишаше дълбоко, за да се успокои, но без особен успех.

Пристигна на мястото пет минути по-рано. Ала до три и двадесет нищо не се случи. Дотогава всеки пешеходец, минаващ оттам, всеки пътник във всяка кола се бе превърнал в агент на ФБР. Заподозря дори тълпата туристи от другата страна на улицата, които стояха там вече пет минути, преструвайки се, че гледат в уличната карта. По дяволите, единият от тях дори го снима! Безоблачното небе беше пълно със сателити, които бяха насочили своите камери към него.

Точно когато стигна до заключението, че няма да се случи нищо друго, освен параноичните му видения, едно такси спря до него, вратата се отвори и жена с тъмни очила му махна да се качи. Преизпълнен със страх и халюцинации, първата му реакция беше да откаже. Но докато отстъпваше, тя си свали очилата и Джош осъзна, че гледа сестра си.

— Здравсти, как си? — попита тя, като му направи място да седне до нея. — Хайде!

Обаче веселият тон, с който човек се обръща към приятел, когото не е виждал от известно време, го обърка. И Джош застина за миг, зяпнал като идиот, докато Аби не шляпна рязко седалката с ръка и излизайки от ролята си, му извика да си размърда задника.

Той се подчини и затръшна вратата, а когато таксито потегли, вливайки се в трафика, остана да я гледа втренчено, като отчаяно се

опитваше да открие нещо познато зад маската ѝ. Понечи да каже името ѝ, но тя го прекъсна:

— Хей, толкова се радвам да те видя!

Тогава най-сетне осъзна, че Аби иска той също да играе.

— Да, страхотно е. Как живееш?

Сестра му се наведе напред и небрежно каза на шофьора на таксито да се насочи към парка, после се облегна на седалката, погледна към него и се усмихна.

— О, чудесно! — отвърна. — А ти?

— Страхотно.

Каза го вяло, като дори не прикри сарказма си. Шокът, че я вижда, сега отстъпваше пред гнева. Как смееше тя да си мисли, че може така да го манипулира? За коя, по дяволите, се мислеше?

— Добре, това е чудесно — подхвърли весело Аби.

Тя погледна към шофьора, срещна очите му в огледалото и той извърна лице встрани. После Аби се обърна, за да хвърли бърз поглед през задния прозорец, проверявайки — Джош естествено знаеше вече практиката — дали не ги следят.

— Всичко е наред — каза той.

Аби се усмихна, този път по-нервно. Джош поклати глава и погледна навън през прозореца.

На половината път през парка Аби помоли шофьора да спре, за да слязат, и от начина, по който седеше, Джош разбра, че очаква той да плати. Сигурно се бе возила известно време, защото курсът струваше тридесет и пет долара с бакшиша. Това едва не го разори и го ядоса още повече. Тя го забеляза и тихо изрече:

— Ще ти ги върна.

— Да бе.

Поеха нагоре по хълма в парка, без никой от тях да каже и дума. Всички бяха излезли да се порадват на пролетното слънце: хора, трениращи джогинг, пързаящи се на ролери, туристи, возещи се на теглени от коне двуколки. Някои от дърветата бяха разцъфнали, на други листата сияеха в нереално зелено. Джош все още кипеше от яд. Аби мушна ръка под неговата и той едва не я отблъсна.

— Как е мама?

— О, просто... на върха на щастието. Никога не е била по-добре.

— Джош...

— За бога, Аби! — Сега отметна ръката ѝ встрани по-силно, отколкото възнамеряваше. — Какво правиш, по дяволите?

Един младеж, който профуча край тях на скейтборд, се обърна и ги изгледа.

— Джош, моля те...

— Не ме интересува. Каквато и друга тъпа игра да играеш, ние не сме длъжни да ти пригласяме. Разбираш ли?

Аби погледна настрани и кимна. Беше сложила тъмните си очила и черното палто. Изглеждаше толкова бледа и отслабнала. Черната коса някак си ѝ придаваше вид на изпосталяла от глад жертва на безименна война.

— Имаш ли представа какво причини на мама? А на татко? На мен, на Кейти, на всички? Знаеш ли на колко хора разби живота?

— Мога да си представя.

— О, наистина ли? И сега се свързваш с мен само защото имаш нужда от пари. Господи, Аби! Невероятна си.

— Написах писмо.

— Кога? Не сме получавали нищо.

— Написах писмо на мама преди месеци.

— Е, не е пристигнало.

Разхождаха се дълго в пълно мълчание. Някакъв мъж играеше футбол на тревата с две момиченца, а бременната жена, която лежеше на сянка под едно дърво, ги аплодираше. Джош погледна към Аби. Тя гледаше на другата страна, но той видя проблясващите сълзи по бузите ѝ под слънчевите очила.

— О, Аби!

Обви ръце около нея и я притисна в прегръдките си, а тя зарови лице в гърдите му и се разплака. Треперещото ѝ тяло изглеждаше крехко като на птичка. Стори му се, че ако я стиснеше по-силно, можеше да счупи костите ѝ. От нея се носеше странен аромат на мухъл — като от дрехи, стояли дълго време в килера.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не исках да направя това.

— Няма нищо.

Джош за малко не се разплака. По дяволите, не беше плакал от прогимназията и нямаше да го направи и сега.

— Ти просто ни липсваш, за бога. Сякаш остави една огромна празнота в живота ни. Мама се държа толкова храбро, но е съсипана и

ужасена от мисълта, че още нещо може да се случи и... О, по дяволите, Аби, не знам. Всичко е толкова странно и объркано. Нещата не би трябвало да бъдат такива.

— Знам.

— Защо просто не се предадеш? Каквото и да се случи, не може да е по-лошо от сега.

— О, може.

— Слушай, всички знаят, че сигурно Ролф е този, който...

Тя се отдръпна от него, свали очилата си и яростно избърса сълзите си.

— Ти нищо не знаеш за него. Дори не си го срещал.

— Знам, но...

— Тогава не говори такива неща! Не знаеш какво се случи. Никой не знае. Беше нещастен случай. Всички си мислят, че той сигурно е лошият тип и ме е подвел и разни други глупости, но не е вярно. Него го е грижа какво става по света повече от всички други, които познавам. — Тя ядосано бършеше стъклата на слънчевите си очила, но с пръсти, като полудяла, и само ги зацапваше. Джош внимателно ѝ ги взе, почисти ги както трябва с края на тениската си и ѝ ги върна. Аби не пожела да го погледне, преди да си ги сложи. — Слушай, нямам много време. Трябва да поговорим за парите.

— Аби, ти се нуждаеш от помощ.

— Това, от което дяволски се нуждая, са парите!

Джош въздъхна. Тя нервно се огледа, после отново тръгна, а той я последва и се изравни с нея.

— Трябва ли да попитам мама? Трябва ли да ѝ кажа, че съм те видял?

— Не знам, прецени сам.

— Те контролират всичките ни сметки.

— Тогава продайте нещо.

— Да *продадем* ли?

— Или говори с дядо. Той разбира от пари. Вероятно през цялото време пере пари за своите богати клиенти.

Джош я попита от каква сума се нуждае и беше шокиран, когато тя му отвърна: двадесет хиляди долара. Аби не пожела да му каже за какво са, отново се ядоса и закрачи напред, когато той се опита да я притисне.

Бяха стигнали до Сентръл Парк Уест и тя го преведе от другата страна, а после навлезе в улиците зад него. Джош си даде сметка, че изпълняват някаква задача и я попита накъде са се насочили, а Аби отговори, че отиват до „РейдиоШак“, където той ще си купи предплатен мобилен телефон, така че тя да може да контактува с него. Поясни му, че няма да влезе с него в магазина, затова той трябвало да се увери, че купува правилния вид, от тези, които могат да се активират, без да е нужно да се посочват данни от личната карта или адрес. Щял да струва около сто долара и трябвало да плати в брой, за да не бъде регистрирана покупката.

Когато Джош се оплака, че след пътуването с таксито няма толкова пари в себе си, Аби му обясни саркастично, че точно затова първо щели да отидат до банкомат, където можел да изтегли допълнително пари. Джош беше свикнал през целия си живот да бъде командван от сестра си, но сега в тази раздражителна, полупобъркана непозната жена с нейния предварително изготвен списък с инструкции имаше нещо, което го караше да изпитва желание да я сграбчи и да я разтърси, за да ѝ дойде умът. Но не го направи.

А и по всяка вероятност Аби нямаше да обърне никакво внимание. Цялата ѝ предишна нежност сякаш бе изчезнала. Очевидно бе дошла да свърши работа и явно бе обмислила всичко. Предплатеният телефон трябвало да бъде използван само за нея — да оставя съобщения, продължи тя. Никой друг, освен тях двамата, не трябвало да знае номера му, даже и майка им. А най-добре да криел и самия апарат. След като бъдел активиран, трябвало да го държи изключен, освен когато проверявал по веднъж всяка сутрин и вечер гласовата си поща. Обаче никога, никога не бивало да го прави вкъщи, където очевидно всички видове обаждания били засичани.

Намериха един банкомат на Бродуей, където братът изтегли двеста и четиридесет долара и ѝ даде сто от тях. После изминаха пеша няколкото пресечки до „РейдиоШак“ и докато тя чакаше в едно кафене, Джош влезе в магазина и купи предплатен телефон за сто и двадесет долара, с включени тридесет минути за разговор.

Като отиде да намери Аби в кафенето, тя взе да става раздражителна и заяви, че е по-добре да си тръгва. Записа си номера на новия му телефон, после му подаде едно жълто листче, на което бе записала две колонки с букви и числа. След това му каза с толкова тих

глас, че той трябваше да се наведе близо до нея, за да я чуе, че това е кодът, който тя ще използва. Той не трябвало да го показва на никого. На всяка буква от азбуката съответствало произволно избрано число от нула до девет. Когато ѝ се наложило да говори с него, тя щяла да позвъни на новия му телефон и да остави съобщение от две думи: първата щяла да бъде кодиран телефонен номер, а втората — да му покаже датата и часа на нейното следващо обаждане. Ако не се реализирало, щяла да опита отново след един час и пак след час, и така нататък. Той никога не бивало да използва друг телефон освен уличен и винаги трябвало да бъде напълно сигурен, че не е следен.

Главата на Джош вече бръмчеше от толкова много информация. Въпреки това той не можа да се въздържи да не попита дали цялата тази работа а ла Джеймс Бонд идва от Ролф. В отговор Аби само раздражено въздъхна.

Следващата сряда тя щяла да му остави съобщение с номера, на който той трябвало да позвъни в един часа следобед на другия ден. Това щяло да даде достатъчно време на майка им да уреди парите.

— Тя ще поиска да говори с теб — каза Джош.

Аби погледна настрана и се замисли за момент.

— Моля те — настоя той. — Остави я поне да чуе гласа ти.

— Добре. — Тя кимна. — Нека да се обади. Но само от уличен телефон по време, което аз ти кажа. И то на някое безопасно място, където да е сигурна, че не я наблюдават. Накарай я да разбере, че трябва да бъде предпазлива. И ѝ кажи, че ако започне да ми създава проблеми, ще затворя.

„Исусе! — помисли си Джош. — Да ѝ създава проблеми? И всички тези глупави инструкции да бъде предпазлива. Не ѝ ли минава през ума, че досега вече съм разбрал съобщението?“ Но не каза нищо, само кимна.

Аби се изправи и тръгна да излиза. За момент той си помисли, че ще го напусне просто така, без дори да му каже довиждане. Но тя се обърна, изчака го и когато я доближи, му отправи тъжна усмивка, в която Джош сякаш зърна за миг сестра си, каквато беше преди.

— Благодаря ти, Джоши.

— Всичко е наред. Аз само...

— Знам.

Тя го целуна по бузата, обърна се и бързо се отдалечи. В края на пресечката имаше спирка на метрото и той остана да гледа след Аби, докато тя — като крехък черен призрак — си проправяше път през тълпата към нея. Очакваше, че може да погледне назад, но не го направи. Тротоарът бе огрян от слънцето, но над входа на метрото падаше ъгловатата сянка на една висока сграда. Джош видя сестра си как навлезе в сянката и заслиза по стълбите, докато накрая тъмнината я погълна.

24.

Баща ѝ не слизаше от проклетата бягаща пътечка вече близо десет минути и независимо от това как се чувстваше той, Сара не мислеше, че ще издържи да го гледа повече. Той не откъсваше очи от отражението си в огледалото на отсрещната стена, въпреки че тя не можеше да проумее защо, при положение че видът му не беше гледка, която би допаднала на когото и да било. От тялото му шуртеше пот, гърдите под подгизналата му тениска се поклащаха при всяка крачка, а бузите му хлътваха и се издуваха като на пуяк.

Сама си беше виновна, че дойде тук. Сутрешните му тренировки бяха свещени за него. А тези в неделя — неприкосновени. Той вече ѝ беше отказал два пъти — когато пристигна снощи и тази сутрин отново. Но преди да потегли с колата обратно към къщи, трябваше да направи още един, последен опит.

— Татко, не можеш ли просто...

— Сара, казах ти вече. Няма смисъл да говорим повече.

— Моля те, просто ме изслушай за минута.

— Изслушах те. Чух всичко. И отговорът ми продължава да е не.

— Спри!

Ако беше обмислила предварително реакцията си, нямаше да посмее да го направи. Но в момента, в който тя изкрещя, удари и копчето за изключване на велоергометъра^[1]. Баща ѝ залитна напред и бе принуден да се хване за перилата, за да не падне.

— Какво ти става, мътните те взели?

— По дяволите, татко! Нуждая се от вниманието ти.

Никога не бе държала такъв език на баща си и едва не му се извини. Но поне за момент това, изглежда, свърши работа.

— Сара, вече обсъдихме всичко повече от десет пъти.

— Та тя ти е внучка, за бога!

Той слезе от пътечката и грабна една хавлиена кърпа от стола.

— Не става въпрос само за Аби — рече баща ѝ, докато се подсушаваше. — *Всички* сте откачили. Колко пъти трябва да ти го казвам? Това, което искаш, е незаконно, Сара. Незаконно е!

— Нима някога точно това те е притеснявало?

— Моля?

— О, я стига, татко! Не ми пробутвай подобни номера. Не ме убеждавай, че винаги си действал според закона. А какво ще кажеш за всичките онези сенчести сделки с облигации, за всичките ти офшорни машинации, за пътуванията ти до Каймановите острови, да не ме мислиш за пълна идиотка?

— Как смееш да ми говориш подобни глупости?

Той взе халата си и се запъти към стълбите, водещи към кухнята. Но Сара беше по-шокирана и от него от това, което току-що бе наговорила. Сякаш в нея се бе задействал някакъв защитен, майчински, животински инстинкт. Но така или иначе, тя нямаше намерение да се отказва. Тръгна след баща си по стълбите и го последва в кухнята. Майка ѝ седеше до плота и се преструваше, че чете вестник. Ала по жеста ѝ, с който отпи глътка портокалов сок, Сара разбра, че навярно е чула разговора им долу, в гимнастическия салон. Това беше нова територия, към която майка ѝ проявяваше интерес. Баща ѝ пък беше застанал до хладилника и си наливаше чаша вода.

— Татко, нека поговорим.

— Казах всичко, което имам да ти казвам. А ти ми каза повече от достатъчно.

— Виж какво, можех да те излъжа, че е за мен.

— Може би наистина трябваше да го направиш. И за какво ѝ са? Да прави бомби? Да убива още хора?

— Знаеш, че Аби не би направила такова нещо. Случилото се е било нещастие.

— Тогава трябва да се предаде и да им каже истината.

— Може би ще го направи. Стига да успеем да осъществим някакъв контакт с нея.

Той пресуши чашата си с вода и си сипа още. Дори не я удостои с поглед.

— Татко?

— Какво?

— Ако там, навън, бях аз, уплашена до смърт и умираща от глад... — Тя прехапа устната си. Проклетата да е, ако се разплаче! — Щеше ли да го направиш заради мен?

Майка ѝ, която все още се преструваше, че чете вестника, промърмори нещо. Баща ѝ се обърна и се втренчи в нея.

— Това пък какво беше?

— Казах, че ще го направиш, разбира се.

Той пресуши и втората си чаша и я остави шумно на плота, после отново попи потта от лицето и врата си с хавлиената кърпа.

— Ще ти дам десет хиляди.

— Петнадесет.

— Добре, петнадесет. Но то ще е всичко. Не искам да чувам повече за това. Правя го заради теб, а ти какво ще правиш с тях си е изцяло твоя работа.

Сара отиде до него и го прегърна.

— Благодаря ти, татко.

— Сигурно съм полудял.

Сара си беше мислила, че ще му трябват ден или два да подготви нещата, но след като се изкъпа и се преоблече, той отиде мълчаливо до сейфа в кабинета си и след по-малко от час тя шофираше към къщи с парите, натъпкани в найлонова торба в багажника на колата ѝ.

Беше свикнала да държи под око огледалото за обратно виждане, за да е сигурна, че никой не я следи. Досега нямаше проблеми, днес обаче всички ѝ се струваха подозрителни. Вече не се страхуваше само от полицаи, но и от крадци. Всеки пешеходец, застанал очаквателно до някой светофар, автоматично се превръщаше в очите ѝ в потенциален обирджия. Чувстваше се точно така, както Джош ѝ бе казал, че се е чувствал, докато отивал на среща с Аби.

Сара разбра, че се е случило нещо сериозно още щом синът ѝ се върна снощи от мистериозното му — и безкрайно неправдоподобно — отиване „на покупки“ в града. Той я отведе на верандата и ѝ разказа тихо какво е станало. И веднага щом усети, че е научила всичко, което момчето бе готово да сподели с нея — защото Джош не умееше да лъже и тя бе сигурна, че има неща, които премълчава — Сара взе един спален чувал, качи се в колата си и потегли право към Бедфорд. Искаше ѝ се да вземе Джош със себе си, защото мислеше, че разказът му за срещата с Аби би могъл да окаже нужното въздействие върху баща ѝ, но той се измъкна с глупавото извинение, че вече бил обещал да се видят с Фреди. Очевидно горкото хлапе все още беше объркано от срещата със сестра си, така че Сара не продължи да настоява. Но

сега, докато шофираше към къщи, обградена от въображаеми крадци и ченгета, ѝ се прииска да го бе направила.

Тогава си даде сметка, че трябва да кажат на Бенджамин, че Джош е видял Аби. Той имаше право да узнае това, въпреки че идеята да му се обади не ѝ се нравеше особено. Последния разговор, който бяха водили, беше катастрофален. След като бяха правили секс онази нощ преди пресконференцията, тя бе имала глупостта да си внуши, че нещата ще се променят по някакъв начин. Че шокът от случилото се с Аби ще прогони лудостта му и той ще се върне при нея. Той я обичаше — тя знаеше това. Беше го разбрала онази нощ. Мъжете не умеят да лъжат, когато правят секс.

Но няколко дни по-късно Бен отново я напусна. Беше се върнал в Санта Фе. И през седмиците и месеците, които бяха минали оттогава, Сара бе разбрала, че се е заблуждавала. Нищо не се бе променило. А самотата и скръбта ѝ някак се задълбочиха. И тя се почувства ужасно глупаво, че бе допуснала това да се случи онази нощ. Но как бе възможно той да я люби така нежно и разкаяно, щом не си го е мислил, щом очевидно изобщо не е имал намерение да се връща въкъщи?

Но ако тогава се бе почувствала като глупачка, нищо не можеше да се сравни с усещането ѝ миналия месец, когато се прибра в празната къща, след като бе прекарала една седмица в Питсбърг с Айрис. Времето внезапно бе застудяло отново, а парното се бе повредило, така че нямаше нито топлина, нито топла вода. Джош беше излязъл някъде да се забавлява и, изглежда, така бяха постъпили и всички останали, които потърси по телефона — Мартин и Бет, Джефри и приятелят му Брайън. Тя навлече два пуловера и едно палто, запали камината във всекидневната и изпи цяло шише „Кианти“^[2], после си отвори още едно и направи това, което се бе зарекла никога да не повтаря — да пие и да говори по телефона късно през нощта.

Бенджамин отговори на обаждането ѝ с пълна уста — очевидно се наслаждаваше на уютна интимна вечеря на свещи с новата си жена. И Сара се нахвърли върху него с порой от думи, обвинявайки го за всичко, дето ѝ хрумна, дори и за неща, които знаеше, че не е направил и няма да направи. Как никога не я бил обичал, как не бил обичал когото и да било от тях, как единственото, за което някога го е било грижа, била работата му и проклетото му его. И как той бил съсипал и похабил живота ѝ, открадвайки всички онези безценни години, през

които са можели да ѝ се случат толкова много по-хубави и по-стойностни неща, като например да има истинска, удовлетворяваща кариера, вместо да прави толкова много жертви само за да захвърлят после всичко в лицето ѝ.

Тя разбра по звуците, които се чуваха като фон, че Бен, изглежда, бе отишъл в друга стая, на някакво по-уединено място, за да спести изчервяването на Ив. Не след дълго опитите му да каже нещо в отговор станаха по-настойтелни.

— Слушай, Сара. Изслушай ме за момент, моля те. Иначе ще затворя телефона.

— Ами да, защо не го направиш? Върви да шибаш кучката, както постъпи с мен онази нощ. А междувременно си го начукай и на теб.

Това трябва да бе шокирало не на шега всички онези служители на ФБР, които подслушваха телефонната ѝ линия, докато играеха безкрайните си нощни игри на покер, за да им минава по-бързо времето.

Сара се бе надявала, че с приключването на разговора споменът за гнева ѝ ще заглъхне, но не се оказа така. И въпреки че оттогава все търсеше смелост да се обади на съпруга си и да му се извини, тъй и не намери сили да го стори. Но сега, когато имаха новини за Аби, когато Джош на практика се бе видял с нея, вече не разполагаше с никакво извинение. Трябваше по някакъв начин да уведоми Бенджамин за станалото, без да събужда подозрения.

Същия следобед, след като скри парите в пералнята — място, което ѝ се стори точно толкова подходящо за съхранението им, колкото което и да е друго — тя намигна на Джош и го помоли да излезе в градината, за да ѝ помогне да посади нови цветя. Не беше сигурна дали от ФБР не подслушваха освен телефона и самата къща. Бяха имали предостатъчно възможности да сложат микрофони навсякъде. През последните месеци тук бяха идвали толкова много агенти, за да ровят в нещата на Аби и да им задават стотици въпроси, които да им помогнат да я „профилират“ по-добре, че като нищо можеше да са скрили микрофони навсякъде. Досега не им бяха давали повод да ги подслушват, но Сара все пак не искаше да поема излишни рискове.

Джош не знаеше за ужасния разговор по телефона, който беше провела с Бенджамин, затова сега тя му го описа, като му спести най-неприятните подробности. Беше невероятно колко много бе пораснал

синът ѝ, откакто баща му ги беше напуснал. Досега Сара беше обсъждала важните семейни въпроси само с Аби. Но Джош се оказа не по-малко добър слушател от сестра си и дори по-мъдър, макар и поддържан в съветите си. Преди дори да си помисли да му го предложи, той ѝ обеща, че ще се обади на Бенджамин вместо нея.

Синът ѝ вече беше обмислил всичко. За да не вдигне по тревога евентуалните подслушвачи, Джош щеше да каже на баща си, че има да подготвя много неща за приема си в Нюйоркския университет — да попълва разни формуляри и прочее. Между другото щеше да вметне, че Сара се чувства неловко заради последния им разговор и че докато той е в Ню Йорк, тримата биха могли да се срещнат, за да обядват или да вечерят заедно. Планът му се стори чудесен на Сара.

Те влязоха в къщата и Джош хукна нагоре по стълбите към стаята си, за да се обади на Бенджамин, а тя се опита да се съсредоточи върху приготвянето на вечерята. След по-малко от пет минути той се върна. Всичко било уговорено. Бенджамин щял да долети в петък. Щели да вечерят заедно. Пращал ѝ много целувки.

Джош не искаше да издаде откъде знае на кой номер да се обади. Заяви, че е обещал на Аби да не казва на никого и че така било по-безопасно. Когато се бе върнал от училище предната вечер, той бе дал на Сара едно листче с номера върху него. Кодът беше на окръг Ню Джърси и вероятно ставаше въпрос за обществен телефон. Може би телефонът се намираше в търговски център или на бензиностанция.

След като си бе блъскала главата цяла седмица да измисли кое е най-доброто място, откъдето да се позвъни, Сара най-накрая се бе спряла на ресторант „Роберто“ — там двамата с Бенджамин често обичаха да ходят. В задната му част, зад тоалетните, имаше две телефонни кабинки, а от кухнята винаги се носеше глъчка, достатъчна да заглуши всеки телефонен разговор. Освен това ресторантът се намираше само на няколко пресечки от книжарницата. Така че в четвъртък, в дванайсет и петнайсет, тя съобщи на Джефри някак между другото, че ще го черпи един обед.

Ресторантът беше почти празен, но към един часа започна да се пълни с хора. Двамата си взеха салати „Цезар“ и разговаряха по работа. После Джефри започна да ѝ разказва някакъв френски филм,

който двамата с Брайън бяха гледали във филмовия център „Анджелика“. Сара се престори на ужасно заинтригувана от разказа му, въпреки че всеки път, когато някой се отправеше към тоалетните, единственото, за което можеше да мисли, беше какво ще стане, ако като отиде в един часа там отзад, открие, че и двете кабинни са заети. Погледна ръчния си часовник. Оставаха ѝ още четири минути.

— Добре ли си? — Джефри я гледаше намръщено. — Изглеждаш ми малко притеснена.

— Не, не, добре съм, Джефри, съжалявам. Току-що си спомних. Тази сутрин трябваше да се обадя на Алан Хърш. Изглежда, става въпрос за нещо важно, а съвсем забравих. Ще ме извиниш ли за момент?

— Разбира се.

Тя взе дамската си чанта, стана от мястото си и тръгна към дъното на ресторанта, заобикаляйки между масите, а посетителите сякаш до един я следяха с поглед. Изведнъж се почувства като Ал Пачино, запътил се да вземе пистолета си, във филма „Кръстникът“. И двете телефонни кабинни бяха свободни. Тя избра по-отдалечената от тоалетните. Имаше още две минути до един часа. Остави чантата си на малкия рафт от неръждаема стомана и извади от нея торбичка от сандвич, пълна с монети от по двадесет и пет цента, и листчето, което ѝ бе дал Джош. Щом удари уреченият час, тя започна да диша учестено, а ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва не разпиля монетите. После взе слушалката, мушна една монета в автомата и набра номера.

— Ало? — долетя сякаш от другия край на света.

Преглътна и за момент не можа да отговори. Беше изумително да чуе гласа на дъщеря си след всичките тези месеци.

— Мамо?

— Здравей, любов моя!

— О, мамо!

От кратката реплика и колебливия тон Сара разбра, че не само тя се мъчи да преглътне сълзите си. И изведнъж осъзна, че колкото и да е глупаво, не знае какво да каже. А искаше да изрече толкова много неща...

— Как си, скъпа?

— Добре съм. А ти?

— И аз.

Настъпи продължително мълчание. От другата страна на линията се чуваше приглушена музика и свирене на някакъв клаксон. На Сара ѝ се прииска да попита Аби къде се намира, но знаеше, че не бива.

— Мамо, толкова съжалявам!

— О, скъпа!

— Слушай, не разполагаме с много време...

— Ела си у дома, любов моя, моля те...

— Мамо...

— Всички ще те разберат, просто трябва да им кажеш какво се е случило...

— Не! Казах на Джош, че не бива да правиш това!

— Съжалявам, съжалявам.

Отново настъпи продължително мълчание.

— Взе ли парите?

— Аби, скъпа...

— Да или не?

— Да.

— Добре. Сега ме слушай много внимателно. Ще ти обясня какво да направиш. Много е важно да го изпълниш точно така, както ти кажа. Имаш ли химикал?

По коридора се приближаваше някакъв мъж. Сара му обърна гръб, избърса сълзите си и протегна ръка към чантата си. Предположи, че той се е запътил към тоалетната. Но се оказа, че греши. Канеше се да използва другия телефон.

— Мамо?

— Да, изчакай така за момент.

Напипа един химикал, но ръцете ѝ трепереха толкова силно, че събори чантата си от рафта и съдържанието ѝ се разпиля по пода.

— Проклятие!

Мъжът, приятен на вид младеж в кафяво спортно яке, клекна до нея и ѝ помогна да събере всичко. Гледаше я открито в очите, може би прекалено открито, и се усмихваше. Възможно ли беше да е...? Сара му благодари, изправи се и взе отново слушалката.

— Съжалявам — каза тя, като се стараяше да изглежда безгрижна, но гласът ѝ прозвуча полуистерично дори в собствените ѝ

уши. — Просто изпуснах чантата си.

— Готова ли си? — попита я Аби.

Някой я потупа по рамото и тя така се стресна, че едва не извика от уплаха. Младежът държеше червилото ѝ. Сара се усмихна, взе го и отново му благодари.

— Има ли някой при теб? — попита я разтревожено Аби.

— Всичко е наред.

— Кой е?

— Не се притеснявай, всичко е под контрол.

Сара знаеше, че трябва да звучи колкото може по-безгрижно. За всеки случай. Младежът не беше агент, едва ли биха изпратили някой да я подслушва по толкова очебиен начин. Ами ако грешеше? Усещаше, че дъщеря ѝ е готова да затвори всеки миг. Но Аби не прекъсна разговора. Попита я отново дали е готова и започна да ѝ диктува инструкциите си.

Когато Сара се върна на масата, Джефри ѝ каза, че тъкмо се канел да се обади на спасителната служба. Той вече привършваше спагетите си, а нейните беше помолил да ги запазят топли. Сервитьорът явно я бе забелязал, защото ѝ ги донесе обратно почти веднага. Никога през живота си не бе изпитвала такова нежелание да се храни. Джефри я попита дали всичко е наред и тя му отговори:

— Благодаря, всичко е чудесно.

[1] Грешно указано в книгата (Бягаща пътечка. — Б.пр.). Велоергометър е уред за фитнес, който симулира каране на колело — велосипед. — Бел.ел.кор. ↑

[2] Сухо италианско червено вино. — Б.пр. ↑

25.

Бен се добра до търговския център малко след седем и половина, цял час по-рано от уговореното време. Беше се опасявал, че трафикът ще бъде много натоварен, както и че ако това е едно от онези места с огромен паркинг, може да се изгуби в тъмното и да прецака цялата работа. В крайна сметка се оказа, че паркингът е още по-голям, но той извади късмет и откри съвсем безпроблемно нужното място.

Зона М, ред 18, в далечния ъгъл на паркинга, отвъд „Петланд“^[1] и „Олд Нейви“^[2]. Дори видя черния контейнер за боклук, третият отляво надясно, в който трябваше да хвърли торбата. Охранителни камери не се забелязваха и Аби навярно беше избрала мястото точно заради това. Хрумна му, че тя може вече да е тук и даже в момента да го наблюдава отнякъде. Ако беше така, най-добре бе да не се взира и ослушва, за да не я подплаши.

Той подкара колата през паркинга, като намаляваше от време на време заради купувачите, които бутаха към автомобилите си препълнени със стоки колички. После излезе отново на шосето и шофира на запад в продължение на половин миля, докато не видя примигващата червена неонова стрелка и една табела, на която пишеше: „Бар Родео“. Паркира пред заведението, влезе вътре, седна на бара и си поръча бира.

Беше убеден, че никой не го е проследил. Измъкна се през страничната врата на „Дъ Уолдорф“ — хотела, в който беше отседнал — прекоси Манхатън с три различни таксита, влезе през единия вход на „Манси“^[3] и излезе през другия, а после хвана четвърто такси до агенцията за коли под наем. Всеки агент, който би успял да се справи с всичко това и сетне да го проследи в трафика по целия път до Нюарк^[4], заслужаваше незабавно да бъде повишен.

„Бар Родео“ претендираше, при това неособено успешно, че се намира някъде на запад. По стените му имаше няколко картини на каубои и една препарирана бизонска глава в доста окаяно състояние, която сякаш наблюдаваше бейзболната игра по телевизора над бара. Самият барман носеше червена атлазена жилетка и малка черна

вратовръзка а ла Маверик^[5] и посрещаше всеки клиент с несъмнено задължителното, макар и леко вяло „здравейте“.

Бен все още не се бе възстановил напълно от преживяния шок. Беше отлетял до Ню Йорк, очаквайки, че ще разговаря с Джош за влизането му в колежа и че ще се помири със Сара. А ето го сега в Ню Джърси, приготвящ се да изхвърли тайно петнадесет хиляди долара в един контейнер за боклук, за да ги вземе оттам дъщеря му — терористката...

Снощи, в шумния ресторант в Ойстър Бей^[6], тъкмо когато беше започнал да си мисли, че помиряването му със Сара върви доста по-добре, отколкото се бе надявал, тя и Джош се бяха спогледали, бяха си кимнали, бяха се навели над пържолите си и му бяха съобцили новините.

В онзи момент, разбира се, те бяха много по-запознати с конспирацията от самия него. Джош непрекъснато повтаряше неща, като „разкриването на самоличността й“ и „осъществяването на доставката“, сякаш вече беше професионален конспиратор. А Бен просто си седеше и ги зяпаше с все по-широко отворени очи. Синът му явно беше по-наясно с техническата част, а Сара — с психологическата. Жена му не спираше да говори за Ролф.

— Очевидно изцяло е запленена от този тип — съобщи му тя. — Джоши каза, че се държала съвсем различно от момичето, което познаваме. И аз го усетих по време на разговора ни. Говореше решително, вманиачено. Тя се нуждае от помощта ни, Бенджамин. Трябва да я отделим от този човек.

Не беше необходимо да го убеждава дълго. Преди две седмици го беше посетил един нов агент от ФБР от Денвър, който очевидно беше поел случая от Франк Либърг. Агентът се казваше Кендрик и изглеждаше доста по-симпатичен от всички останали, с които си бяха имали работа до този момент. По едно време даже беше извадил портфейла си, за да покаже на Бен няколко снимки на собствената си дъщеря и му беше признал, че не може да си представи дори и за миг как би се чувствал, ако с нея се случи нещо подобно.

Това, което бе станало с Аби, обясни му Кендрик, било класически случай на сляпо увлечение, добило известност под името Пати Хърст^[7] или *Стокхолмски синдром*: млада жена от любящо, заможно семейство в момент на уязвимост се влюбва сляпо в

харизматичен мъж, който по правило е по-възрастен и по-опитен от нея. Мъжът я убеждава, че ценностите, в които е възпитавана да вярва, са погрешни и неморални и я въвежда в начин на живот, при който престъпността става романтична, дори вълнуваща морална алтернатива. Обикновено е налице и елемент на желание от страна на дъщерята да шокира, оскърби или дори да накаже родителите си. И често, добави агентът с леко неудобство, бил намесен и ясно изразен сексуален елемент, който замъглявал реалността и привързвал младата жена още по-силно към нейния наставник.

Тогава Бен подложи детектива на кръстосан разпит за Ролф, но установи със съжаление, че все още не знаят почти нищо за него. Бяха минали повече от шест месеца, откакто им беше съобщил какво му е казал Хакера онази вечер в Мизула: че съществува вероятност Ролф да е онзи Майкъл Крюгер или Крамер, който бил замесен в атентатите с бомби отпреди няколко години. Кендрик му беше признал, че са проверили всяка възможна връзка, но не са открили нищо, което да хвърли нова светлина върху истинската самоличност на мъжа.

Заради пиперливия им телефонен разговор със Сара, а и защото не искаше да я разстройва с неща, които тя би трябвало вече малко или повече да е разбрала сама, Бен бе премълчал всичко това от нея. А по време на вечерята снощи му се стори неподходящо да ѝ го каже, особено пред Джош. Ала ето че те заговориха за „осъществяване на доставката“, излагайки му конспиративен план, в който той, изглежда, играеше главната роля, въпреки че не знаеше всички детайли. Несъмнено това би го изпратило в затвора, в случай че го хванат. *Бог да ни е на помощ*, помисли си той, *нашето скъпо дете превърна всички ни в престъпници*.

Докато отпиваше от бирата си и наблюдаваше бейзболната игра по телевизора над главата на младия барман, Бен продължи да си мисли, че Сара в края на краищата може да е била права. Вероятно тя трябваше да е тук сега вместо него. Още преди да избяга, Аби му бе показала съвсем недвусмислено, че не иска да го вижда. При новото ѝ нестабилно психическо състояние, щом го видеше тази нощ, можеше да изпадне в ярост. От друга страна, ако зърнеше майка си, можеше евентуално да поомекне и да се разчувства. Аби, разбира се, очакваше парите да ѝ бъдат доставени от Джош и милото хлапе щеше да го стори на драго сърце. Но Сара и Бен никога не биха допуснали такова

нещо. След като обсъдиха положението миналата нощ, разглеждайки идеята от всички възможни ъгли, и тримата се бяха съгласили, че куриерът трябва да е Бен. Той беше най-силен физически. И ако се наложеше, можеше да я сграбчи, да я набута в колата и да я накара да проумее защо трябва да се предаде на властите.

Той си помисли за Ив и внезапно изпита копнеж да ѝ се обади, после си спомни, че следвайки инструкциите на Аби, беше оставил мобилния си телефон в хотела, в случай че ченгетата се опитат да го проследят по сигнала му. Пък и така или иначе беше разговарял с нея само преди два часа, без да ѝ подсказва с нищо това, което се канеше да стори. Ив обаче му бе споменала нещо, което малко го беше разстроило.

Вчера вечерта тя била заварила Пабло да гледа на телевизора видеокасета, която — по неговите думи — бил открил в шкафа в спалнята. Касетата явно била презапис на домашен филм. Ив била озадачена. Две дечица, момче и момиче, които не могла да разпознае, цамбурнали в плитчините на някакъв плаж. После камерата се завъртяла и показала Сара по бански, която държала ръцете си вдигнати и се опитвала да се измъкне от обсега на обектива. Чул се гласът на Бен, който я мърмел и се смеел, казвайки ѝ, че изглежда чудесно и че трябва да стои неподвижно.

Това беше една от видеокасетите, които бе взел тайно със себе си, когато напуснаше Сара. Веднъж, докато Ив отсъстваше, се бе опитал да я изгледа, но беше открил, че се задушаваше от вълнение и я бе спрял. Пабло, разбира се, знаеше, че той има две пораснали деца, но настоявал, че тези малчугани са нечии други и искал да знае кога ще може да се запознае с тях, за да си поиграят.

Вече беше осем и петнадесет. Бен довърши бирата си, плати я, а барманът му каза: „Елате пак“. Той го успокои, че обезателно ще го направи.

Навън почти се бе стъмнило. Въздухът беше хладен и чист, а неоновите табели от двете страни на шосето проблясваха ярко в най-различни цветни нюанси. Бен изкара бавно колата от паркинга, пое обратно към входа на търговския център и отново обиколи магазините. Нито един от тях все още не беше затворил, въпреки че колите бяха по-малко от преди. В зона М имаше може би тридесет или четиридесет

автомобила, но всички изглеждаха празни. Може би дъщеря му щеше да дойде на уреченото място пеша.

По време на втората му обиколка часовникът на таблото показва 20:28 и този път, когато стигна до „Петланд“, той зави в зона М и продължи бавно към ъгъла и към ред 18. В радиус от двадесетина ярда от третия контейнер за боклук имаше само две коли, и в двете не се виждаше никой. Можеше да паркира в непосредствена близост до контейнера. Малко по-нататък, в зона Л отвъд бетонната разделителна преграда, една възрастна двойка се опитваше да вдигне нещо тежко от количката за покупки и да го натовари в задната част на стар микробус. Но те бяха единствените хора, които се виждаха наблизо.

Бен спря на въпросното място и даде на заден ход, докато багажникът му не се озова на три-четири метра от контейнера за боклук. Когато часовникът отброи осем и тридесет, той излезе от автомобила, без да изключва двигателя, заобиколи го и застана пред багажника, оглеждайки се за последно наоколо. Възрастната двойка в зона Л спореше за нещо, но никой не го удостои с нещо повече от бегъл поглед. Бен отвори чевръсто капака, извади отвътре жълтата полиетиленова торба и я хвърли с едно-единствено рязко движение в контейнера. После затвори багажника и точно както ги бе инструктирала Аби, влезе обратно в колата и потегли.

Докато пресичаше паркинга, карайки към шосето, което минаваше пред магазините, непрекъснато поглеждаше огледалото и не спираше да се озърта за някаква следа от дъщеря си. Но не видя такава. Спря пред „Олд Нейви“, за да направи път на една преминаваща кола, после отби зад нея и я последва бавно зад ъгъла. И докато паркингът зад гърба му изчезваше от огледалото, хвърли последен поглед назад. Но нищо не се бе променило. До контейнера за боклук нямаше друга кола. Нито пък други хора.

Тя сигурно го наблюдаваше отнякъде. Нито един автомобил не се движеше след него, но той искаше да убеди невидимите очи на Аби, че все още се подчинява на инструкциите, затова последва бялата маркировка на пътя, водеща към изхода, сякаш се канеше да напусне търговския център.

Бен, разбира се, нямаше никакво намерение да го напуска. Вече беше обмислил всичко. След около триста метра шосето се издигаше леко нагоре и веднага след това имаше светофари. Когато стигнеше

дотам, щеше да е извън полезрението на Аби и достатъчно далеч, за да реши тя, че си е отишъл. При светофарите щеше да направи десен завой, после още един, който щеше да го отведе в противоположния край на търговския център, където щеше да поеме по вътрешния път и да се върне на паркинга.

След не повече от три минути Бенджамин подмина „Джей Си Пени“^[8] и „Бед Бат енд Бионд“^[9] и сега недалеч напред, отвъд една малка пресечка, се виждаше „Петланд“. Изчака три коли да минат покрай него, като се взираше през мрака в седналите във вътрешността им хора, ала Аби не беше сред тях. Но ето че пресечката остана зад гърба му и докато караше бавно към „Петланд“, той погледна надясно и видя един бял автомобил, малък форд, да се движи по паркинга към далечния ъгъл на зона М — място, прекалено отдалечено от магазините, за да пожелае някой клиент да остави колата си там. Това трябваше да е тя. Знаеше, че е тя. Но все още се намираше прекалено далеч, за да види ясно шофьора на форда.

Бен видя, че в зона Л, която в момента се намираше много по-близо до него, възрастната двойка все още се опитва да натовари багажа си в задната част на микробуса. Действайки импулсивно, вместо да продължи с колата към зона М, той зави рязко в зона и се отправи към тях. Белият форд вече беше почти до контейнера за боклук и Бен внезапно се уплаши, че ако го види, Аби може просто да обърне и да избяга. Само че вече беше прекалено тъмно и тя нямаше да успее да разпознае колата му. Все пак не искаше да рискува да бъде забелязан толкова рано, затова завъртя бързо волана и паркира между два високи джипа. След това изскочи навън и хукна.

Фордът тъкмо спираше до контейнера за боклук. Изглежда, в него имаше само един човек. Бен тичаше с всички сили, приведен, като се стараяше да държи микробуса на възрастната двойка между себе си и бялата кола. Но ето че вратата на шофьора се отвори и някой излезе от форда. Беше мъж. Аби беше казала на Сара, че ще вземе парите лично. Но това трябваше да е Ролф. Колко глупаво от тяхна страна да не предвидят подобна възможност! Ролф не би й се доверил за подобно нещо. А как биха могли да са сигурни, че после ще ги даде на Аби? Копелето най-вероятно щеше да ги задържи за себе си. Бен усети, че внезапно го обзема неконтролируема ярост.

Докато вървеше към контейнера, мъжът се огледа набързо, уж случайно. Бен беше на около двадесет метра от него и продължаваше да тича, приведен като маймуна, стараейки се да задържи микробуса между себе си и контейнера. Но възрастната жена вече го бе забелязала и потупваше съпруга си по рамото, очевидно уплашена, че се канят да ги ограбят. Бен вдигна ръце, опитвайки се да им покаже, че всичко е наред и че няма защо да се притесняват. За негово щастие те си замълчаха. Той ги подмина и скъси още повече дистанцията между себе си и Ролф, който беше измъкнал торбата с парите от боклука и вече се връщаше към колата си. Сега Бен се намираше само на десет, осем, пет метра от него...

— Внимавай! — извика някой.

Гласът беше женски и се чу откъм белия форд. Бен погледна нататък, видя едно лице, долепено до задното стъкло, и веднага разбра, че това е Аби. Явно не я бе забелязал по-рано, защото е лежала на задната седалка. Но викът ѝ предупреди Ролф. Мъжът се обърна, видя връхлитания го Бен, който беше вече на метри от него, и се втурна към шофьорската седалка.

— Спири! — изкрещя Бенджамин. — Мръсно малко копеле!

Ролф се навря в колата, но той го настигна, преди да успее да затвори вратата. Сграбчи коженото му яке, стисна го за ревера и се опита да го извлече навън. През това време Аби закрещя от задната седалка:

— Тръгвай! Тръгвай! Просто тръгни!

Ролф се обърна към Бен и се помъчи да го удари с юмрук или лакът, за да го принуди да го пусне.

— Върни си ми дъщерята, копеле!

Фордът потегли, но Бен се хвърли напред, сграбчи крака на помладия мъж и го измести от педала на газта. После се опита да грабне ключовете от таблото, но ги пропусна.

— Татко, не! Не прави това!

— Аби, моля те! — извика Бен. — Просто искам да поговорим! Моля те!

— Пусни ни!

— Моля те, Аби! Просто искам да поговорим! Кажу ми...

В този момент юмрукът на Ролф се стовари в лицето му. Пред очите на Бен изскочиха искри и той падна по гръб, удряйки тила си в

земята. Вратата на форда се затвори с трясък и колата се отдалечи, изчезвайки в тъмнината.

През сгъстяващата се мъгла, обхващаща съзнанието му, последното нещо, което Бен видя, беше долепеното към задното стъкло лице, което гледаше надолу към него. Запомни странната черна коса и широко отворените, ужасени очи на дъщеря си.

[1] Магазин за домашни любимци. — Б.пр. ↑

[2] Магазин за облекло и аксесоари. — Б.пр. ↑

[3] Верига универсални магазини. — Б.пр. ↑

[4] Град в североизточната част на щата Ню Джърси. — Б.пр. ↑

[5] Герой от комедиен американски уестърн. — Б.пр. ↑

[6] Малко градче в югоизточната част на щата Ню Йорк. — Б.пр.

↑

[7] Дъщерята на американски магнат, която през 1974 г. била отвлечена като заложник от група революционери, а впоследствие се присъединила към тях. — Б.пр. ↑

[8] Верига универсални магазини в САЩ. — Б.пр. ↑

[9] Верига магазини, продаващи различни домакински уреди и пособия, еквивалент на нашите домашни потреби. — Б.пр. ↑

26.

От всички картини от онази септемврийска сутрин — връхлитащите самолети, пламъците в светлото небе, срутващите се кули — тази, която се запечата най-дълбоко в съзнанието на Ив, беше на разрастващия се облак прах, който настигна и погълна бягащите тълпи. Защото той сякаш се разстилаше цяла вечност, за да обгърне страничните наблюдатели, а когато най-накрая се разнесе, животът на всички бе променен.

Ив ненавиждаше „сензациите“, които минаваха за сутрешни новини. Затова през лятото и в началото на есента, когато Пабло идваше да я събуди, тя си пускаше музика, отваряше вратите към верандата и оставяше звука да се лее навън, докато слънчевата светлина нахлуваше вътре. Музикалните ѝ предпочитания се меняха, но зависеха най-вече от това какво рисува в момента. Онази утрин можеше да си пусне Моцарт или Том Уейтс, Бет Нилсън Чаплин или религиозните песни на тибетски монаси. Но вместо това, тя избра Бах и неговите „Вариации на Голдберг“^[1].

Пабло беше придърпал един стол под черешовото дърво, беше се покачил върху него и пълнеше хранилките за колибрита. Ив беше все още по нощница, лежеше по гръб на верандата и правеше сутрешните си упражнения. През музиката се чу приглушеният звън на мобилния телефон на Бен, но тя не се сети повече за него чак докато той не се появи на вратата. Разбра по лицето му, че се е случило нещо лошо и първата ѝ мисъл беше за Аби. Бен ѝ каза, че обаждането е било от Сара. В Ню Йорк ставало нещо ужасно. Студентите от общежитието на Нюйоркския университет на Уотър стрийт, разположено само на три-четири пресечки от Световния търговски център, били евакуирани. Джош обаче не бил сред тях и не отговарял на мобилния си телефон. Сара била на ръба на истерията.

Докато по телевизията показваха ужаса в продължение на цяла вечност, те позвъниха на всички от Манхатън, за които се сетиха, с надеждата, че Джош може да се е свързал с някого от тях. Но никой не се беше чувал с него. Мобилните телефони явно вече бяха

неизползваеми. От двадесет набирания успешно бе само едно. Най-накрая, почти половин час след падането на втората кула, Сара се обади отново. Джош беше жив. Прозорците на общежитието се пръснали от ударната вълна, всеки от студентите грабнал каквото могъл и изтичал навън. Джош отишъл да види дали може да помогне с нещо, после си пробил път към жилищната част на града до гара „Пен Стейшън“ и оттам успял най-сетне да ѝ се обади. Момчето било полуоблечено, покрито с прах, кашлящо и шокирано, каза им Сара. Но, слава богу, било добре. С влака се прибирало у дома.

Трябваше да минат много седмици, преди семейство Купър да проумеят, че макар и ужасният ден да не ги бе лишил от второто им дете, той най-вероятно бе допринесъл за загубата на първото. Слабата надежда, която бяха хранили, че Аби може да се съвземе от лудостта си и да се предаде на закона, сега вече почти изчезна. С малко повече късмет, с добър адвокат и снизходителен съдия, преди тя можеше да получи разбиране и дори известна симпатия. Но когато държавите в цял свят започнаха да засилват мерките си за сигурност, да икономисват разходите си и да се подготвят за война, шансовете Аби да получи лека присъда се изпариха. Вече нямаше средно положение — всички бяха или добри, или лоши. А дъщеря им премина безвъзвратно в категорията на най-лошите.

Бен започна да си дава сметка за това, когато една вечер му се обади Дийн Кендрик. Разговорът по телефона го зашемети. След обичайната размяна на любезности Кендрик му бе задал цял куп, както ги нарече той, *рутинни* въпроси за евентуалните връзки, които Аби би могла да има с арабските или мюсюлманските държави. Посещавала ли е някога Близкия изток? Известно ли му е на Бен дали е имала приятели или познати от тези етнически или религиозни групи в гимназията или в колежа?

— Дай ми малко почивка, Дийн — помоли го Бен.

— Разбирам те, но съжалявам. Факт е, за нещастие, че често съществува връзка между тези различни терористични групировки...

— Терористични групировки ли!

— Бен, знам колко ти е трудно да мислиш за Аби по този начин, но тя е терористка. Пишеше по стените инициалите на една терористична група. Това е факт. Длъжни сме да проверим всяка възможност.

Аби не им се беше обадила нито веднъж след онази ужасна нощ в Нюарк. Бен имаше чувството, че вече дори не е в страната, че двамата с Ролф са преминали нелегално в Канада или в Мексико, или в някоя още по-далечна държава и са се възползвали от парите, за да започнат нов живот. Той се бе завърнал в Санта Фе с вид на професионален боксьор — с насинени очи и счупен нос. Ив, разбира се, се бе разтревожила повече от по-сериозните рани, които онази нощ дъщеря му бе нанесла — психическите.

Но най-любопитното беше, че в течение на месеците и с все по-ясното осъзнаване на новия живот на Аби, нещо у Бен се бе променило. Не говореше с Ив твърде много на тази тема, макар тя да знаеше, че той не споделя почти нищо друго с психотерапевта си. Но от това, което ѝ каза, остана с впечатлението, че събитията от онази нощ са му помогнали да тегли някаква черта. Веднъж Бен ѝ призна, че лицето, което видял на прозореца на колата, принадлежало на някаква чужда жена, в която вече не разпознавал дъщеря си. И че бил осъзнал напълно това едва когато я видял. А след като не можел да направи нищо по въпроса, оставали му само два избора: или да се потопи в скръбта, да продължи да се самообвинява и да направи собствения си живот и този на другите непоносим, или да продължи напред, приветствайки и новото, и старото, което е добро и чисто.

За тази промяна най-много, изглежда, бе допринесла работата му. Въпреки бавния старт — много телефонни разговори, безрезултатни срещи и труд на вятъра — сега Бен разполагаше с няколко добри връзки и два проекта, които го въодушевяваха. Млад холивудски филмов режисьор го беше помолил да проектира къща, разположена на двадесетакров терен сред хълмистата, обрасла с пустинни борове пустош отвъд Тесуке, с панорамен изглед към планините. Бен вече беше прочел всички съществуващи книги за югозападната архитектура, за кирпича, за „изкуственото озеленяване“ и за многото други неща, които могат да бъдат направени в днешно време, за да бъде една къща в по-голяма хармония с околната среда. Той никога не го каза на Ив, но тя знаеше, че целта му е да създаде дом, който би накарал дъщеря му да се гордее с него. Когато представи чертежите си на младия режисьор, онзи направо изпадна във възторг. Започнаха строежа на следващата пролет. Дотогава Ив не бе виждала Бен така да кипи от енергия.

През юли Джош им дойде за пръв път на гости. Ив, естествено, бе притеснена. Но тя знаеше достатъчно гадни истории за мащехи, за да осъзнае, че най-лошото, което би могла да направи (въпреки че подобни неща не ѝ бяха присъщи), бе да се опита да му се хареса колкото може повече. Оказа се, че тревогите ѝ са били напразни. Въпреки че остана само за един дълъг уикенд, Джош се държа непринудено и открито с нея от самото начало, а това я трогна и направи Бен толкова щастлив, че той не спря да го обсъжда дни наред. Ив не беше виждала Джош от онази съдбоносна седмица във „Вододелът“ и едва го позна. Беше по-висок и не толкова непохватен, сякаш най-накрая се бе превърнал в мъжа, който му бе предопределено да бъде. С изключение на новата му прическа, която изглеждаше така, сякаш е била направена на тъмно от отмъстителен морски пехотинец, Джош ѝ се стори доста по-привлекателен, отколкото го помнеше.

Пабло не го оставяше на мира. Събуждаше бедния младеж в седем часа сутринта и го измъкваше навън да играят футбол, софтбоул или фризби или пък да гонят бръмбари и гущери в джунглата до студиото на Ив. След като закусиха в събота в хотел „Тесуке Вилидж Маркет“, Бен ги закара да видят къщата, която след три месеца строене вече изглеждаше поразително. Джош бе искрено впечатлен. Непрекъснато повтаряше колко е невероятна и въпреки че баща му се опитваше да скромничи, беше очевидно как след всяко подобно изказване сякаш се надига от земята.

Преди последната нощ от престоя на Джош те си направиха барбекю и стояха до късно на верандата под мраморната луна, на която ѝ оставаха два дни до пълнолуние. Пабло отдавна си беше легнал, а Бен бе влязъл в къщата да измие чиниите, явно искайки преднамерено да остави Ив и Джош насаме. Те се взираха известно време в тлеещите под скарата въглени, докато от градината долиташе притихващо жужене.

— Пабло е страхотно хлапе.

— Така е. И той смята, че ти си страхотен.

Те се усмихнаха един на друг, после погледнаха отново към огъня. Ив усещаше, че той иска да ѝ каже още нещо, но може би не знае как.

— А вие, хора — ти и татко, вие изглеждате... добре. Имам предвид — щастливи.

— Такива сме.

— Радвам се.

— Благодаря ти, Джош. Това означава много за нас.

— Нали знаеш как всеки говори, че се чувства щастлив или нещастен, сякаш това е нещо, което се случва от само себе си?

— Да, знам.

— Ами понякога си мисля, че не е точно така. И че може би всички можем да решаваме, нали разбираш, да избираме какви искаме да бъдем. Щастливи или не. Схващаш ли мисълта ми?

— Напълно.

Айрис наблюдаваше поне от пет минути как момчето коси моравите на Сара. Гледаше през отворената към верандата врата, но беше застанала малко по-назад, в сенките, вероятно защото не искаше обектът на похотливото ѝ наблюдение да я види.

— Исусе, виж мускулите по онези ръце! — възкликна тя.

— Айрис, биологически погледнато, ти си достатъчно възрастна, за да му бъдеш баба, даваш ли си сметка за това?

— Не ставай смешна.

— Той е на седемнадесет, за бога!

— Така ли? Шегуваш се.

— Напротив.

— Боже, какво ѝ става на човешката раса? Момчетата на седемнадесет изглеждат като пораснали мъже.

Косачът, който беше рус, загорял от слънцето и гол до кръста и приличаше на нещо средно между Джон Диър и Джейсън, движеше умело косачката около сребристите брези, оставяйки малки островчета от по-висока трева, както го бе помолила Сара.

— Искаш ли още студен чай? — попита тя.

Айрис сякаш изобщо не я чу.

— Хей, госпожо Робинсън. Искате ли още студен чай?

— О, да, добре.

Тя се върна на масата и Сара ѝ напълни чашата. Току-що бяха свършили да обядват. Беше прекалено горещо, за да се хранят на верандата. Айрис беше дошла да ѝ прави компания, докато Джош беше на среща с новата жена на баща си в Санта Фе. В което нямаше нищо

лошо. Джош щеше да ходи от време на време в Санта Фе, а Сара не се чувстваше толкова зле от това, колкото беше очаквала. А да прекара уикенда с Айрис беше страхотно. Досуц като в добрите стари времена — само те двете, без никакви деца и съпрузи. Ядоха на верандата три пъти, спаха в едно и също легло, плакаха над цяла кофа сладолед с шоколадови пръчици, гледайки „Английският пациент“^[2], и разговаряха, докато ги заболяха устите. Най-вече за брака и мъжете и за това колко трогателно изостанал в еволюцията си вид са те. Но също така и за бъдещето на Сара, защото тя най-накрая се бе решила да продаде книжарницата. Е, „да продаде“ може би не беше най-точната дума.

Миналия месец Джефри беше изнесъл една от периодичните си речи в стил „време е да напусна“. Тези негови моментни състояния обикновено преминаваха, подпомогнати от похвала, увеличаване на заплатата му или някой и друг процент на дяловото му участие. Само че този път бе прозвучал така, сякаш наистина го мислеше. Брайън очевидно отново бе започнал да го навива да се преместят в Калифорния, което според Джефри трябвало да се взема толкова на сериозно, колкото думите на герой от пиеса на Чехов, казващ, че иска да отиде в Москва. След кратък размисъл Сара му беше отвърнала: „Знаеш ли какво, Джефри? Ти остани, а вместо теб ще напусна аз“.

Трябваше му известно време да осъзнае, че тя не се шегува. Сара му каза, че след като той и без това в общи линии е въртял по-голямата част от бизнеса през последните няколко години и вече притежава четиридесет и девет процента от него, може спокойно да го получи целия. Стига, разбира се, да иска. Горкият Джефри не знаеше какво да й отговори. По-скоро заради неговата гордост, отколкото за собствената ѝ изгода, те измислиха сделка, при която той трябваше да ѝ заплати няколко хиляди долара в аванс за нейните петдесет и един процента, и после още една допълнителна сума за така нареченото от него „консултантско споразумение“. А то, изглежда, включваше нещо повече от четене на предварителни екземпляри на книги, организиране на срещи с автори и ходене по обеда. Айрис смяташе, че е полудяла, но на Сара не ѝ пукаше. Беше време да промени начина си на живот.

— Добре де, но в такъв случай какво смяташ да *правиш*? — попита я отново приятелката ѝ над чашата си със студен чай. Задаваше ѝ този въпрос може би за осемнадесети път.

Сара си запали нова цигара.

— Не знам. Ще попътувам доста. С теб, ако искаш.

— Можеш да се обзаложиш, че искам. Хайде да отидем във Венеция.

— Това си е истинска сделка. Ще чета. Може дори да се опитам да напиша нещо. Ще стегна тялото си. Ще спра цигарите...

— Ще завъртиш любовна афера с Джейсън Косача.

— Точно така. Или с по-малкия му брат.

— Сериозно, откога не си правила секс?

— От снощи, когато се любихме с теб. Не помниш ли?

— Сара, питам те сериозно.

— Без да броим онази нощ с Бенджамин ли?

— По-добре без нея.

— Ами не знам — от близо три години, предполагам.

— Божичко!

— Повече ми липсва общуването с мъж, отколкото сексът.

— Знам, но три години са си време! Аз щях да мина на банани. Защо не пробваш да отидеш на някоя от онези сбирки за експресни срещи?

— Айрис, остави ме на мира.

— Мисля, че просто си се изолирала тук.

— Така е. Виж какво, ако се появи подходящият човек, ще сложа край на изолацията си. Вече мога да го направя. Ще ми хареса. Но не бих излязла специално, за да си търся мъж.

— Дори и в градината ли?

— Гаднярка такава!

Същия следобед Айрис се прибра в Питсбърг. А няколко часа по-късно си дойде Джош и отклони ловко всички въпроси, които му зададе за Ив, за това как изглежда и къщата ѝ, и синът ѝ... Дискретността му бе разочароваща, но тя прояви уважение, въпреки че така и не разбра със сигурност дали иска да я предпази от нещо, или просто проявява лоялност към баща си.

Сара бе виждала Бенджамин само два пъти през петнадесетте месеца, които бяха изминали от нощта, когато уговаряха доставката на парите. Бяха разговаряли само няколко пъти по телефона. Тя никога нямаше да забрави как Бен стоеше на прага на вратата с изподрана риза и целият в кръв, с подути очи и подпухнало като на неандерталец

лице. И после как седеше в кухнята, докато тя промиваше раните му, повтаряйки непрекъснато колко глупаво е постъпил. Как е прецакал нещата, как ако бил успял да вземе ключовете, ако имал някакво оръжие подръка или ако бил срязал гумите...

Когато следващия месец дойде на дипломирането на Джош в гимназията, отокът беше спаднал, но лицето му около кървясалите очи все още бе покрито с петна в синьо, лилаво и жълто, а изкривеният му нос вероятно щеше да си остане такъв завинаги. Идвайки, беше постъпил смело, защото знаеше, че родителите на Сара също ще присъстват. Ала те не му обърнаха почти никакво внимание и си тръгнаха веднага след церемонията. Вечерта Джош отиде да празнува, а родителите му вечеряха заедно, като през повечето време, естествено, говориха за Аби. Но нещо между тях се бе променило. Сякаш взаимоотношенията им се бяха изяснили след случилото се онази нощ в Търговския център. Въпреки че не го изразиха на глас, изглежда, и двамата бяха приели, че дъщеря им е недосегаема и няма как да я спасят. Това заключение няколко месеца по-късно се затвърди още повече от срутването на двете кули.

Сара знаеше, че е безумие да мисли за нещата по този начин, но това, което се случи онази сутрин, онези ужасни часове, през които Джош беше в неизвестност, сега ѝ се струваха като някаква зловеща сделка: синът ѝ беше пощаден, а дъщеря ѝ беше изгубена — може би завинаги.

Странно е как се защитават хората, мислеше си Джош. Сякаш като не говориш за нещо, то ще спре да съществува или пък ще изчезне. В момента и майка му, и баща му се държаха така. През четирите дни, които прекара в Санта Фе, името на Аби не беше споменато нито веднъж. А дори не можеше да си спомни кога за последно майка му бе говорила за нея. Не можеше да повярва, че вече не я мислят постоянно. Беше сигурен, че го правят. Може би просто не искаха да говорят за сестра му в негово присъствие, за да не го разстройват. По дяволите, може би бяха прави! Приказките нямаше да променят нищо.

Гостуването му в Санта Фе изобщо не бе толкова лошо, колкото си го бе представял. Даже му беше харесало, особено игрите с Пабло.

Въпреки че му беше доста странно да види баща си с това ново семейство, да гледа как прегръща Ив по начина, по който бе прегръщал неговата майка, и как се държи с Пабло така, сякаш му е роден баща. Но беше странно колко бързо човек свиква с това. А и Ив беше много симпатична. Той не знаеше какво да очаква — дали щеше да е предпазлива и студена и да се отнася с него като към враг, или щеше да се държи прекалено приветливо, стараяйки се да се представи за новия му най-добър приятел. Но Ив не бе постъпила по нито един от двата начина. Просто общуваше непринудено и приятелски, без да изсилва нещата. И Джош действително я хареса. Пък и тя беше много привлекателна и той донякъде разбираше защо баща му бе предприел тази стъпка.

Единствения път, когато му се стори, че е пообъркал нещата, беше, когато я попита дали може да види какво рисува в момента. Тя го заведе в ателието си и му показа онези големи картини на голи мъже и жени. Обясни му, че били вдъхновени от еротични статуи от индийски храмове, а Джош, който не знаеше какво да каже, бе стоял мълчаливо, опитвайки се да не изглежда прекалено смутен.

Чувстваше се зле, че премълчава повечето работи от майка си, но му се струваше, че така е редно. А и знаеше, че каквото и да й каже, само ще я направи нещастна. Ако й споменеше например, че Ив е възхитителна и че двамата с баща му изглеждат истински щастливи, тя как ли щеше да реагира? А ако я излъжеше и й кажеше, че художничката е кучка и че те двамата изглеждат адски нещастни, щеше ли да постъпи по-добре? После майка му щеше да си мисли, че нещата са два пъти по-трагични или още по-лошо — щеше да започне да храни надежди, че Бенджамин може да се върне при нея. Не, по-добре беше да не й се обяснява много.

Двамата със Сара вечеряха, после се обади Фреди и го попита дали ще му отиде на гости. Тъкмо Джош му казваше, че досега е бил извън града и възнамерява да си остане вкъщи, да прави компания на майка си, когато тя му извика от кухнята: „За бога, Джош, върви“. Така че той взе един душ, сложи си чиста риза и потегли с колата към дома на Фреди.

Родителите на Фреди Мичър бяха доста богати. Вместо собствена стая, той имаше цял апартамент над гаража, в който баща му държеше всичките онези удивителни коли, в това число две поршета и

един астън мартин. Винаги бяха позволявали на сина си да прави каквото си поиска. Майка му и баща му очевидно знаеха, че използва наркотици, но никога не му бяха създавали кой знае какви проблеми за това, просто го бяха оставили да си живее живота. Откакто ги бяха приели в различни колежи, Джош почти не го беше виждал. Сега Фреди учеше в Колорадския университет в Боулдър, който според него беше най-страхотният град на планетата, с най-хубавите мадами. И ако се съдеше по двете, които беше поканил на гости за няколко дни, изглежда, не се шегуваше. Едната от тях, Самър, му беше гадже. Имаше дълги загорели крака и многозначителна усмивка.

Ала Джош продължаваше да е обсебен от Кейти — единственото момиче, с което беше спал, при това толкова отдавна, че все едно изобщо не се бе случвало. В Нюйоркския университет имаше много девойчета, които харесваше, а някои от тях също го харесваха, но за съжаление не по начина, който му се искаше. Той се опитваше да не се самосъжалява, но си беше тъжно сексуалният живот на момче на неговата възраст — привлекателно и с добър социален статус — засега да се изчерпва с тайни посещения на глупави сайтове или с четенето на някой омачкан брой на списание „Хаслър“^[3].

За приятелката на Самър — Ники — Джош бе готов да се обзаложи, че се подписва със сърчице, цвете или усмихнато личице, вместо точката над последната буква^[4]. Тя също беше доста готина, въпреки че нямаше такова предизвикателно излъчване. След като четиримата изпушиха няколко джойнта^[5], се проснаха на леглото пред телевизора на Фреди, който беше широк цяла миля и имаше плосък екран. Гледаха някаква нова DVD-версия на „Апокалипсис сега“ — одобрена от фризьора на жената на режисьора или от бог знае кого. Тогава Ники облегна глава на рамото му и за няколко вълнуващи мига Джош си помисли, че може да му излезе късметът. Но се оказа, че тя просто е заспала.

По-късно отидоха да поплуват в басейна и Самър и Фреди се съблякоха голи, а той се престори, че е настинал и не влезе във водата, защото се опасяваше, че непокорният му паток може да го злепостави. Вместо това, остана на терасата да си играе с геймбоа на Фреди, а Ники — слава богу по бикини — любезно дойде, седна до него да си подсуши косата с една кърпа и започна да му задава безчет въпроси за Аби. Джош вече беше свикнал с ролята си на брат на прочута сестра.

Не беше много по-различно от досегашния му начин на живот, само дето прекрасната принцеса се бе превърнала в големия лош вълк. А отговорите, които даваше, зависеха изцяло от това кой го разпитва. Към Ники реши да бъде колкото е възможно по-великодушен. Което, разбира се, не означаваше, че ще ѝ каже цялата истина.

— Осъществявала ли е изобщо някакъв контакт с вас?

— Не.

— Искаш да кажеш, че не е писала на майка ти и на баща ти, нито им се е обаждала?

— Не, нито веднъж.

— Боже мой, те сигурно се чувстват ужасно заради това!

— Така е, кофти работа.

— Господи, на теб сигурно също не ти е лесно!

Джош издаде мъжествено долната си челюст и кимна, пренебрегвайки вътрешния си глас, който редеше: „Ах ти, мършо, колко ниско още ще паднеш, само и само да я накараш да си легне с теб?“.

Ники беше родом от Бостън, но родителите ѝ се бяха преместили в Колорадо още когато била в началното училище. Тя му каза, че всичко там ужасно ѝ харесва — планините, туризмът, сноубордът. И че Джош трябва някой път да ѝ отиде на гости заедно с Фреди. За да не реши, че е прекалено задръстено градско момче, Джош ѝ разказа за ваканциите им в Монтана и заяви, че винаги му се е искало да кара сноуборд в Колорадо. Във Вейл^[6] или някое подобно страхотно място. Истината беше, че никога през живота си не бе карал сноуборд. Но във всеки момент, когато се стараеше с всички сили да не зяпа гърдите на момичето, от устата му изскачаха разни подобни лъжи.

Ала какво значение имаше една лъжа в повече? Сега всички бяха лъжци. Аби се бе погрижила за това. А най-голямата лъжа беше тази, която пробутваше на майка си и баща си всеки божи ден. Защото пазеше в тайна от тях най-важното нещо на света: Аби отново беше влязла във връзка с него. Беше разговарял два пъти с нея. И не беше казал на никого за това.

Той все още пазеше предплатения телефон, който тя го бе накарала да купи, и го проверяваше всяка сутрин, точно както му беше заръчала. В деня, след като баща му се прибра вкъщи, насинен като от двубой с Майк Тайсън, Джош откри съобщение от две думи, които

разкодира и получи номер, на който да позвъни. Той отиде до един телефонен автомат и набра номера в точно определеното време, а после слуша в продължение на десет минути как Аби кълне, фучи и нарича баща им с такива нецензурни думи, които и Джош не бе чувал. Тя непрекъснато повтаряше, че в торбата имало „само петнайсет хиляди долара, мамка им стисната!“. Прииска му се да прекъсне връзката, но не го направи, просто продължи да слуша с наведена глава, докато тя, изглежда, се поуспокои и му каза: „Добре, това е. Кажи им от мое име, че няма да получат втори шибан шанс, окей?“. А той едва не ѝ отговори: „Имаш предвид: докато не ти потрябват още пари?“. Но отново не го направи.

Сетне продължи добросъвестно да проверява всеки ден тайния си телефон, който все още никой, освен Аби, не знаеше, че притежава, колкото и да бе невероятно. Но апаратът остана безмълвен в продължение на осем месеца. До последната Коледа у баба му и дядо му, когато той се измъкна незабелязано и отиде на тенискорта, за да провери гласовата си поща, и чу гласа ѝ. Този път бе колеблив, а не ядосан, и оставяше кодирано съобщение от две думи. На следващия ден се обади на новия номер и отново остана заслушан в продължение на десетина минути. Само че този път Аби не кълнеше и не крещеше, както си знае. Просто плачеше. Рида през цялото време, като обясни през сълзи колко самотна и тъжна се чувства и как иска да се самоубие. Джош направи всичко възможно да я успокои, но какво толкова можеше да ѝ каже? Освен многобройните: „Ох, Аби“ и „Недей, моля те, недей, всичко ще се оправи, просто сега е Коледа...“. Колко глупаво от негова страна да каже подобно нещо.

Дори не я помоли да се върне къщи, нито ѝ предложи да се предаде на полицията, защото не искаше тя да му крещи. Този път поне звучеше човешки. Но за сметка на това я попита къде се намира, а тя му отвърна, че пак става глупав. Този път номерът на дисплея му не беше на телефонен автомат, а на мобилен телефон, започващ с код 704. Този код не му говореше нищо. Можеше да му се обажда откъде ли не. А когато по-късно се опита да се свърже отново със същия номер, като всеки път се стягаше, в случай че тя му вдигне и му се разкрещи, не чу нищо друго освен сигнал „заето“.

Когато Джош се прибра с колата от гостуването си у Фреди, минаваше три часът сутринта. Ники му бе дала телефонния си номер,

но той подозираше, че това е всичко, което някога ще получи от нея. Може би някой ден щеше да ѝ се обади. Или пък не. Вече беше страдал заради една връзка на голямо разстояние и не му се искаше да преживее същото отново.

Лампата в стаята на майка му все още светеше и като се качи тихичко по стълбите и мина на пръсти покрай вратата ѝ, тя го повика и му каза да влезе. Седеше, облегната в леглото си, и четеше, а на нощното шкафче до нея имаше полупълна чаша с мляко. Тя се усмихна, свали очилата си и помоли Джош да седне на леглото до нея, което той и направи, като се стараеше да избягва погледа ѝ. Не се чувстваше много надрусан, но сигурно му личеше.

— Хубав ли беше купонът?

— Да. Но не беше точно купон. Просто си правихме компания.

— Как е Фреди?

— Добре.

— Върви ли училието му в колежа?

— Разбира се.

— Чудесно. А ти добре ли си?

— Просто съм уморен.

— Дай да те прегърна.

Той се наведе и обви ръце около нея и двамата останаха прегърнати дълго време. Стори му се слаба и крехка. Постоянно ѝ казваше, че трябва да се храни повече, но тя никога не се вслушваше в думите му. Майка му като че ли не искаше да го пусне. А когато го направи, той видя, че в очите ѝ има сълзи.

— Обичам те, Джоши.

— И аз те обичам.

[1] Тема с вариации от Йохан Себастиан Бах, носеща името на младия ѝ изпълнител на клавесин Йохан Готлиб Голдберг. — Б.пр. ↑

[2] Филм (драма), получил 12 номинации за „Оскар“ и „Златен глобус“ като най-добър филм за 1996 г. — Б.пр. ↑

[3] В превод: „Уличница“ — американско порнографско списание. — Б.пр. ↑

[4] На английски името ѝ се пише Nikki. — Б.пр. ↑

[5] Цигари с марихуана. — Б.пр. ↑

[6] Град в Колорадо, където се намират едни от най-големите ски курорти в САЩ. — Б.пр. ↑

27.

Аби се облегна на варосаната стена на пропускателния пункт. Гърбът я болеше. Тя се загледа с присвити очи към обширните равни поля, в които стотина прегърбени фигури все още беряха по редовете, а сенките им бяха дълги и черни под залязващото слънце. Един камион се насочи към тях откъм шосето, оставяйки златист облак прах след себе си. Тя погледна часовника на ръката си — приближаваше шест часът. Щеше да закъснее.

Пред нея все още имаше дузина берачи, които чакаха последните им подноси да бъдат претеглени и да получат парите си. Нейният поднос лежеше до крака ѝ и когато опашката се размърда, тя го побутна с ботуша си напред по сухата земя. Един от надзирателите ѝ извика да го вдигне и Аби се подчини, като го наруга тихичко. Независимо колко си уморен, независимо че си прекарал дванадесет дълги, горещи, съсипващи часове в работа, нямаш право да оставяш подноса си на земята, за да не се изцапат ягодите. Сякаш не бяха достатъчно замърсени от всичките токсични химикали, с които ги пръскаха. Никога повече нямаше да яде ягоди.

Беше началото на септември и не бе виждала Ролф цели три седмици. Но тази вечер щеше да го види и при мисълта за това и за новината, която имаше да му съобщи, сърцето ѝ се разтуптя по-бързо. Не беше правила тест, но и не беше необходимо. Вече беше сигурна. Закъсняваше ѝ с две седмици, а обикновено никога не ставаше така. А тази сутрин за пръв път ѝ бе прилошало. Не знаеше Ролф как ще приеме новината. Но се надяваше, че това ще подобри отношенията им. В едно нещо обаче беше сигурна. Каквото и да станеше, какъвто и натиск да окажеше върху нея, тя щеше да роди детето.

Трябваше, разбира се, да намери подходящ момент, в който да му съобщи. Можеха да отидат някъде по крайбрежието, в Бит Сур^[1] или другаде, и да си намерят някое хубаво местенце, където да останат и да похарчат малко от парите, които бяха припечелили.

Ролф беше този, който предложи да се разделят за известно време. Каза ѝ, че се нуждае от малко въздух, а когато Аби го попита

какво има предвид, ѝ се развика. В момента той работеше на един строеж във Фресно^[2], припечелвайки два-три пъти повече пари, отколкото получаваше тя, при това за много по-малко часове. Или поне така ѝ беше казал, когато се видяха за последен път. Тези дни не беше толкова сигурна. Вече нямаше мобилен телефон, а трите пъти, когато бе имала възможност да му се обади, той не ѝ беше вдигнал. На Аби не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява, че този път ще е в подобро настроение, че ще се държи мило с нея, че няма да е много избухлив.

Беше прекарала доста време в размишления защо нещата между тях вече не вървят толкова добре. Знаеше, че вината е по-скоро нейна, отколкото негова. Тя изпитваше към него прекалено собственически чувства, беше прекалено бедна и ревнива. Когато откри за пръв път, че ѝ изневерява, докато живееха в Чикаго, Аби направи всичко възможно да се промени и да омаловажи случилото се. За него това беше нещо незначително, тогава защо да не бъде такава и за нея? Но в Маями, когато го хвана на „местопрестъплението“, щом влезе при него и го откри в леглото с онази малка кубинска кучка, всичките ѝ разумни доводи се сгромолясаха.

Ако трябваше да бъде честна към себе си, през цялото време знаеше, че Ролф има и други жени. Но той ѝ бе казал да порасне, да не се превръща в жертва на буржоазния си произход. Каза ѝ още, че те не се притежават взаимно и че няма нищо против тя да спи с други мъже, стига да желае. Това изказване също я нарани, въпреки че не беше сигурна защо. Аби не желаше никого друг. Поне засега. Но довечера и утре, а и през целия уикенд, щеше да положи специални усилия, за да преоткрият любовта си отново и нещата пак щяха да бъдат наред. Когато той узнаеше за бебето, всичко щеше да се промени.

— Следващият!

Пред нея новата ѝ приятелка Инес постави подноса си върху кантара и копелето с намусена физиономия, което стоеше от другата му страна, започна да проверява съдържанието му. Изхвърли ягодите, които според неоспоримото му мнение бяха повредени. Инес се опита да възрази за две от тях, които изглеждаха перфектно, но той я изгледа безизразно и въобще не си направи труда да защити преценката си. Просто извика какво е теглото на мъжете, седнали отстрани на дървената маса — единият отбелязваше всичко в бележник, другият

раздаваше парите. Сетне свали подноса от кантара и го остави при другите.

— Следващият!

Аби винаги ставаше нервна, когато минаваше през пропускателния пункт, също както когато влезеше в поща, банка или някое друго място, където имаше опасност самоличността ѝ да бъде разкрита. С изключение на шепа студентки — за каквато се представяше и тя самата, останалите работнички бяха с испански произход. Винаги ѝ се струваше, че мъжете на масата за плащанията я заглеждат по-продължително, отколкото другите жени. Понякога опитваха да флиртуват с нея, но тя държеше очите си сведени към земята, и никога не отвърщаше на закачките им. Знаеше, че няма причини да се тревожи излишно. Всеки от берачите тук работеше нелегално. Никой нямаше да ѝ задава неудобни въпроси. А днес мъжът пред нея, изглежда, проявяваше интерес само към ягодите ѝ.

— Всичките са прашни.

— По дяволите!

— Какво рече?

— Казах, че не са всичките. А и дори да са, за това е виновен камионът, който мина току-що отгук. Трябва да карат по-бавно.

Мъжът изхвърли повечето ягоди от горния ред, като пренебрегна оплакванията ѝ, после я изгледа заплашително и съобщи теглото на другите мъже.

— Следващият!

Мъжът с тефтера я попита за името ѝ.

— Шепърд.

Той отчете последния поднос и натисна няколко копчета на калкулатора си, а мъжът до него отброи възнаграждението ѝ за деня — четиридесет и осем долара и двадесет цента. След това плъзна парите по масата и Ан-Мари Шепърд от Форт Майърс, Флорида, ги събра, напъха ги в джоба на ризата си и последва Инес в сградата с душовете.

Английският на Инес беше почти толкова лош, колкото испанският на Аби, но двете с нея се бяха сприятелили. Запознаха се през първия ден на Аби като берачка, когато тя все още не бе намерила къде да отседне. Вечерта Инес я качи в претъпканата каросерия на един камион, който ги откара нагоре по хълмовете над Салинас Вали. Когато пристигнаха, Аби не можа да повярва на очите си. Знаеше, че

това е родният край на Стайнбек, но не знаеше, че толкова малко неща са се променили след смъртта му.

Имаше цял лагер с мексикански берачи на плодове, до един нелегални имигранти, живеещи в горите. Късметлиите се бяха приютили в пещери, но повечето ношуваха на открито, като се завиваха с найлонови чували за боклук, които да ги пазят от росата. Аби остана изумена от любезността и великодушието им. Те ѝ намериха одеяло, рогозка, на която да легне, и найлонов чувал, дадоха ѝ храна и вода. Беше странно как тези, които притежаваха най-малко, изглежда, винаги бяха най-щедри. Тя прекара нощта, заслушана във воя на койотите, които ѝ напомниха за времето, прекарано с Тай.

След няколко дни Инес успя да им намери по-близко до полята място за нощувка — гараж със собствена мивка и тоалетна, който дяляха с още десет души, като всеки от тях плащаше за привилегията по четири долара на нощ. Инес беше по-голяма от Аби само с една година, но вече имаше две деца, които живееха при майка ѝ в Санта Ана. Те ѝ липсваха ужасно много. Баща им ги беше напуснал, когато била бременна в осмия месец с второто дете, но тя не изглеждаше особено възмутена от постъпката му.

— Абе мъже! — въздъхна една нощ младата майка, докато седяха навън под звездите и си подаваха една цигара. — Не могат да се оправят сами. Не знаят кои са, нито защо ги е създал Господ. Как да ги мразиш за това, което не знаят, можеш само да ги съжаляваш.

Аби не ѝ беше казала, че е бременна, въпреки че сутрешното гадене щеше да ѝ попречи да запази дълго тайната си.

Понеже беше петък вечер, всички бяха в приповдигнато настроение. Един камион щеше да ходи в Салинас и щом се изкъпаха и преоблякоха, двете с Инес се качиха и седнаха в каросерията му, наблъскани с дузина други работници, повечето от които бяха мъже. Аби искаше да изглежда добре за пред Ролф и си беше облякла красивата басмена рокля с черни и червени шарки, която си бе купила от един уличен пазар в Маями. Напоследък рядко се поглеждаше в огледалото, но тази вечер Инес я накара да го направи и тя остана приятно изненадана. Сякаш беше погледнала някой, когото не бе виждала от години. Вече не боядисваше косата си и тя беше пораснала и изсветляла от продължителното ѝ излагане на слънце. А и никога през живота си не бе имала такъв тен. Единственото нещо, което не ѝ

хареса, бяха ръцете ѝ — загрубели и захабени от пръстта, с изпочупени нокти.

Инес също беше облякла най-хубавите си дрехи, така бяха сторили и тримата млади мъже, които седяха срещу тях. Те флиртуваха с Аби. Тя не разбираше всичко, което си говореха, но схвана основното. Единият от тримата изглеждаше по-заинтригуван от нея, отколкото от Инес, защото не я изпускаше от очи. Той каза нещо на другите двама, които я огледаха срамежливо и кимнаха.

— Какво казва? — попита тя шепнешком Инес.

— Че приличаш на филмова звезда.

Трябваше да се срещне с Ролф в седем и половина в един бар в квартал Олдтаун, близо до кино „Фокс“, но дотам имаше половин час път пеша от мястото, където я остави камионът. Когато влезе в бара, вече минаваше осем и приятелят ѝ не беше там. Аби се настани на една маса близо до един от прозорците, така че да може да наблюдава улицата, поръча си сода и извади книгата си от брезентовата торба, в която носеше всичко, което притежаваше. Изтече един час и падна мрак, а Ролф още никакъв го нямаше. Погледите на мъжете вече я караха да се чувства неудобно, затова тя стана и излезе да се поразходи, като каза на жената зад бара, че ще се върне, в случай че я потърси някой.

Малко преди десет часа, когато вече беше започнала сериозно да се притеснява и да се пита къде ще нощува, видя колата му да спира на отсрещната страна на улицата — малкия форд, който бяха купили във Флорида с последните пари от дядо ѝ. Докато пресичаше с небрежна походка улицата, говорейки по мобилния си телефон, Ролф погледна към прозореца, забеляза я и ѝ кимна леко, но не се усмихна. Аби стана от мястото си и излезе да го посрещне, но вместо това се наложи да стърчи глупаво на тротоара до него, за да го изчака да приключи разговора си.

— Да, добре. Ти също. Чао.

Той прекъсна връзката и прибра телефона в джоба на якето си. Тя обви ръце около врата му и го целуна по устата.

— Мислех, че изобщо няма да дойдеш.

— Трябваше да се погрижа за някои неща.

Не ѝ каза колко добре изглежда, всъщност почти не я погледна, просто я подмина, влезе в бара и заяви, че мястото изглежда ужасно

лайнно и че трябва да отидат някъде другаде.

По-надолу откриха ресторант, където беше по-тъмно и имаше дървени сепарета с червени чаши със свещи по масите. Седнаха в единия ъгъл и си поръчаха две бири; Ролф изпи своята с две надигания на бутилката и си поръча още. Храната беше лоша, но Аби реши, че няма да позволи това да развали вечерта ѝ и започна да му разправя за брането на плодове, за добрите хора, които беше срещнала, и за тежките условия, при които живееха. Той кимаше през цялото време, сякаш всичко това вече му беше известно. Не каза почти нищо, а понякога сякаш изобщо не я слушаше.

— Добре ли си? — попита го най-сетне тя.

— Разбира се. Защо?

— Не знам. Много си мълчалив.

— Просто съм уморен.

— Липсвах ли ти?

В момента, в който изрече тези думи, Аби разбра, че е сгрешила. Той въздъхна и се втренчи пред себе си, сякаш тя не съществуваше.

— Дааа, скъпа, ужасно ми липсваше.

Каза го толкова подигравателно, че Аби трябваше да прехапе устни и да забие поглед в чинията си, за да не изръси нещо язвително. Не се разплака, защото знаеше, че за Ролф сълзите не са нищо повече от признак на слабост. Но той, изглежда, забеляза колко я е наранил с отговора си, защото протегна виновно ръка и хвана нейната.

— Съжалявам. Но нали знаеш какво мисля за всички буржоазни глупости.

— Включително това да чувстваш липсата на някой, за когото те е грижа.

Ролф се премести по-близо до нея, прегърна я и я целуна по слепоочието.

— Съжалявам. Липсваше ми.

Тя кимна, преглътна храбро сълзите си и се усмихна.

— Може ли да отидем някъде? Само за уикенда?

— Къде?

— Не знам, някъде на брега на океана. Искам да се поразходя по крайбрежието.

— В неделя трябва да съм в Сиатъл.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не.

Никога не ѝ беше казвал много, а напоследък я държеше в пълно неведение. Но Аби четеше вестници и знаеше за част от нещата, които се случваха и в които вероятно беше замесен и той. От канадската граница до Северна Калифорния бяха избухнали серия палежи, най-вече в дърводобивни и в биотехнологични компании, като щетите бяха за милиони долари. Ролф твърдеше, че вече е прекалено опасно за нея и не бива да я намесва повече, но тя подозираше, че истинската причина се крие в това, че в Денвър го бе провалила, беше се показала прекалено слаба и страхлива.

Имаше време, когато жестокостта на това решение би я наранила. Но вече не. Истината беше, че тя не искаше да е намесена. Все още се възхищаваше на страстта и на решителността му. Но неговите действия, които някога бе намирала за толкова героични, сега ѝ се струваха лекомислени и опасни. И вредни, защото единственото, което постигаха, беше да предизвикват симпатията на обществото към алчните корпорации, към които бяха насочени. Във всеки случай Ролф несъмнено беше открил някоя друга млада жена, която да му помага. А и да я чука, но Аби се постара да не мисли за това. Сега се нуждаеше от него повече от всякога.

— Тогава нека отидем някъде само за тази нощ и утре. — Тя го целуна по врата и сложи ръка върху бедрото му. — Моля те. Не сме се виждали от толкова време.

Пътуваха с форда на юг в продължение на час и точно преди Биг Сур, докато се изкачваха по лъкатушещия път между скалите, откриха малък мотел, от който над магистралата се откриваше изглед към океана. На прозореца имаше синя неонена табела с надпис: *Свободно*, така че те отбиха колата и паркираха. Една възрастна жена спеше, седнала пред телевизор със замъглена картина, зад бюрото на рецепцията. Те я събудиха и си наеха стая.

Аби остави торбата си на земята и се обърна към спътника си. Той затвори вратата след себе си и тя съзря в очите му тъмен блясък, който не бе виждала досега.

Ролф разкъса презрамките на роклята ѝ, хвърли я по лице на леглото и я облада толкова грубо и безцеремонно, че тя му изкрещя да спре, но той не го направи. Аби успя да се извърти и да го ритне, но той я зашлеви силно през лицето — първо с длан, после с опаката

страна на ръката си. За пръв път я удряше. После я стисна за гърлото толкова здраво, че тя си помисли, че се кани да я удуши. Уплаши се не само за себе си, а и за детето в утробата си. Спря да се съпротивлява и го остави да прави с тялото ѝ каквото си поиска, докато той се измори и се претърколи до нея.

Тя не знаеше колко време е лежала, заслушана в дишането му. Но когато се увери, че е заспал, събра кураж, изпъзля от леглото сантиметър по сантиметър и прибра тихо нещата си, като замръзваше при всяко негово помръдване. Взе от джоба на якето му ключовете за колата и пачка долари и се зачуди дали да не грабне и мобилния му телефон, но се отказа. По бедрото ѝ се стече топла струйка от семенната му течност и тя едва не повърна. Както си беше гола, отиде на пръсти до вратата и я отвори, като се молеше горещо да не изскърца. Вратата не издаде нито звук.

Луната осветяваше алеята отвън. Аби се облече набързо до стената, върху която падаше сянката ѝ, а после, като стъпваше боса по студения сив чакъл, отиде при форда. Колата беше паркирана под някакви проскубани борове на може би петдесетина метра от стаята — достатъчно близо, помисли си тя, за да чуе Ролф ръмженето на двигателя и да изтича навреме до нея. Въздухът беше неподвижен и единственият шум, който се чуваше, беше далечното лаене на куче. Аби хвърли торбата си на задната седалка, после се качи тихо, освободи скоростния лост и колата бавно се плъзна надолу към шосето, като чакълът изскриптя под гумите ѝ. Когато автомобилът излезе на асфалта, Аби завъртя ключа и двигателят се съживи с бръмчене. В океана отстрани блещукаше пътека от отразена лунна светлина и се сливаше с хоризонта. Тя превключи на скорост и пое обратно по пътя, по който бяха дошли. Не беше сигурна колко дълго ще продължи пътуването ѝ. Но вече знаеше къде ще отиде.

Шофира цяла нощ на север, докато стигна до междущатски път I-80, тогава зави на изток, към изгряващото над планината Сиера Невада слънце — неясно, червено и неумолимо. Веднага щом подмина Рино, ѝ се догади и тя спря на една бензиностанция за камиони, повърна, изми се и почисти всички следи по себе си, останали от снощи, когато Ролф я изнасили. После се върна във форда, спусна

седалката назад и спа, докато не я събудиха жегата и блясъкът на слънцето.

Трябваха ѝ осем часа само за да прекоси Невада, докато имената на табелите профучаваха край нея — Лавлок, Батъл Маунтин и Елко — а река Хумболд лъкатушеше и проблясваше отстрани. Понякога, за да си набави бензин или храна или просто за да разнообрази малко гледката, напускаше междуцатския път и минаваше през запустели, сухи градчета със заковани с дъски витрини и през обширни лагери с каравани и ограбени скелети на автомобили. Сетне навлезе в Юта по правата като копие магистрала, пресичаща равната, докъдето поглед стига, пустиня, която заблестя в розово чак до хоризонта, когато отново взе да се смрачава.

Подмина Солт Лейк Сити малко след полунощ и тогава, въпреки че стъклата на прозорците бяха спуснати до долу и по-хладният нощен въздух нахлуваше около нея във вътрешността на колата, клепачите ѝ започнаха да натежават. Тя разбра, че трябва да спре. Слезе от междуцатския път по една отбивка, откри евтин мотел и от умора едва не каза истинското си име, но се поправи навреме. Когато момчето на рецепцията я попита закачливо дали е забравила коя е, Аби се усмихна и потвърди, че наистина е забравила.

До момента беше изминала над хиляда мили, а когато погледна картата на следващата сутрин, пресметна, че ѝ остават още поне толкова. Беше обмисляла дали да не се обади предварително, но реши да не го прави. Може би телефоните им още се подслушваха. Пък и той можеше да не си е вкъщи и вместо него, да вдигне майка му, а тогава Аби нямаше да знае какво да каже. Не че вече бе намислила какво ще обяснява на Тай след трите им дълги години на раздяла. И след всичките любовни мъки и неприятности, които му бе причинила.

Прекоси Континенталния вододел в ранния следобед и при Роулинс зави на север, към Каспър. Когато слънцето започна да залязва зад планината Бигхорн, Аби най-сетне напусна окончателно междуцатския път и навлезе в Шеридан. Пое бавно по Мейн стрийт, покрай малкия площад, където някога двамата с Тай бяха седели и разговаряли, и бронзовия каубой, който продължаваше да го охранява с пушка на рамо. Откри подходящо за паркиране място и написа на един от листовите хартия, взети от мотела, бележката, която възнамеряваше да остави в пощенската кутия в края на алеята пред къщата. Но после

смачка листчето, защото извинението звучеше прекалено повърхностно и самосъжалително. При третия си опит надраска само две прости изречения.

Тай, в понеделник по обед ще те чакам до бронзовия каубой.

Ще те разбере, ако не дойдеш. С любов, А.

Понеже не беше идвала тук от много време, Аби се притесни, че може да не успее да си спомни как се стига до фермата и да се изгуби в лабиринта от чакълени пътища, но успя да се ориентира дори и във вечерната дрезгавина. Размина се с един камион, идващ от противоположната посока, отстрани на който пишеше *Макгиган Газ енд Ойл*, и името на собственика извика в съзнанието ѝ образа на сина му, умиращ на колене пред горящата зад гърба му къща. Докато минаваше през облака прах, вдигнат от камиона, тя се зачуди как е могла да бъде толкова глупава и да провали живота на толкова много хора.

Когато спря форда в края на алеята пред къщата на семейство Хокинс, нещо бяло привлече погледа ѝ. Взря се наляво в полумрака и видя малко стадо елени — майка и малките ѝ, наблюдаващи я от мястото си пред една трепетликова горичка. Аби си помисли, че ще избягат между дърветата, но те не го направиха, просто я проследиха с очи как отива до пощенската кутия. Тя спря до нея и постоя малко там, като стискаше запечатания плик и гледаше назад към елените. И дали нещо в погледите им я окуражи, или я ужаси мисълта, че ще прекара още една самотна нощ, но вместо да пусне бележката, тя се върна в колата, зави и се отправи към къщата.

Както предполагаше, кучетата дотърчаха и започнаха да лаят. Още преди да е паркирала, на кухненския прозорец се появи лице и външната лампа светна. Когато отвори вратата на форда, кучетата, изглежда, веднага я познаха, защото спряха да лаят и започнаха да подскачат около нея. Тя излезе при тях, клекна и започна да ги гали, а те се затъркаляха по земята и зализаха лицето ѝ. В този момент на верандата се разнесоха стъпки, Аби вдигна глава и видя Тай, който вече вървеше по чакъла към нея.

— Здравейте, мога ли да ви помогна с нещо?

Тя се изправи пред него и видя шока, който премина през лицето му, когато я позна. Младежът се закова на място.

— Боже мой! — възкликна тихо.

— Съжалявам. Ако искаш, ще си тръгна.

— Не мога да повярвам.

— Не знаех къде другаде... Слушай, ще си тръгна.

Но Тай продължи да крачи към нея и Аби остана неподвижна, неспособна нито да помръдне, нито да го погледне. Без да каже дума, той я прегърна и тя се разтрепери цялата. И навярно щеше да се строполи на земята, ако не я държеше. Тай я погали по косата и я остави да се наплаче, а тя само повтаряше името му и казваше, че съжалява — отново и отново, докато той не я накара нежно да млъкне и не я поведе бавно към къщата. Майка му стоеше на верандата, но очите на Аби бяха замъглени от сълзите, а светлината бе прекалено оскъдна, за да разбере дали я приветства, или я ругае. После Марта пристъпи и я прегърна, на свой ред, като я милваше и утешаваше.

— Бедното дете — шепнеше тя. — Бедното дете.

Това беше повече, отколкото Аби можеше да понесе. Първата ѝ гореща вана от години, усещането от чистите хавлиени кърпи, миризмите и звуците на готвещата се вечеря... Всичките тези обикновени неща, познати, но позабравени, отключиха клетката, в която беше затворила далечните си спомени за дома и семейството. Марта ѝ намери чисти дрехи и сипа в чинията ѝ повече храна, отколкото Аби бе свикнала да вижда за цяла седмица. И едва когато не можеше да сложи нито зальк повече в устата си, а масата беше почистена и тримата седяха и се взираха невярващо един в друг, едва тогава започнаха да говорят за случилото се и за това, което можеше да стане оттук нататък.

Аби беше забелязала вече празния стол на Рей пред телевизора. Тай ѝ обясни, че баща му починал преди близо две години и че смъртта му е донесла облекчение на всички. И че след инфаркта той не продумал. Аби каза колко много съжалява и че ѝ се иска да го е познавала по-добре. После си пое дълбоко дъх и започна да им разказва за онази нощ преди три години в Денвър. Опита се да им предаде случилото се кратко и ясно, без да се самосъжалява или да се

оправдава излишно — просто им каза какви са били намеренията им и колко трагично се бяха развили в действителност нещата.

Тай и майка му я изслушаха почти без да задават въпроси, а после чуха и цензурираната версия на събитията от последвалия ѝ живот, за който тя им каза, че прилича на обвита в мъгла долина, от която едва сега успяла да се измъкне. И въпреки че им спести най-лошото и че говори за Ролф, сякаш не е нищо повече от призрак в онази мъгла, тя завърши с думите, че е разбрала колко безумно е всичко и че не може да живее повече с него.

Марта стана от масата, отиде до бюфета и се върна с нещо, което приличаше на албум за снимки.

— Майко, моля те — обади се Тай. — Не сега.

— Мисля, че Аби трябва да го види.

Тя остави албума на масата пред нея, Аби го разгърна и веднага разбра какво представлява той. Страница след страница със залепени изрезки от вестници и списания, разказващи за ареста и влизането в затвора на Тай, както и с негови полицейски снимки, на които изглеждаше блед и уплашен, а на врата му висеше табелка с име и номер. И навсякъде до тях — снимката на Аби от дипломирането ѝ. Заглавията на статиите крещяха вината му: *Арестуван е денвърският терорист-убиец; Мъж от Шеридан е любовник на терористката Аби; Терористът Тайлър е задържан за убийство*. Имаше и снимки на Рей и Марта, обвинени като съучастници. Дори по-късните материали за освобождаването на Тай — по-малки и изрязани от по-вътрешни страници, защото новината не беше чак толкова вълнуваща — успяваха някак да го набедят за виновен.

Аби затвори албума и вдигна очи. И двамата я гледаха. Тя замълча, останала без глас.

— Искан да видиш какво ни причини — рече Марта.

Аби сведе очи и прошепна:

— Не знам какво да кажа.

Марта ѝ се усмихна тъжно, пресегна се през масата и я хвана за ръката. Тай хапеше устни. Той също се пресегна и хвана другата ѝ ръка и за известно време тримата останаха свързани и потънали в размишления, докато старият стенен часовник не отброи кръгъл час и не ги изтръгна от печалната тишина.

— Чувствам се толкова засрамена — въздъхна накрая Аби.

— Уверена съм в това, дете. Не знам за Тай, но аз ти прощавам. Всичко, което има значение сега, е какво ще направиш.

— Рей научи ли някога всичко това?

Имаше предвид, разбира се, дали арестът на Тай е станал причина за смъртта на баща му, но не можа да се насили да го каже на глас.

— Не мисля — рече тихо Тай.

Марта стана и взе албума.

— Сега си лягам. А и вие двамата несъмнено ще искате да си поговорите насаме.

Целуна Аби по челото и ги остави.

Тя имаше нужда от въздух. Двамата с Тай излязоха навън, прекосиха двора, минаха край конюшните и тръгнаха по прашния път, който се изкачваше над ливадите. Небето се бе заоблачило и над долината се бе появил лек ветреца. Той разхлаждаше лицето ѝ и носеше със себе си слабия мирис на настъпващата есен. От време на време далеч над планините облаците проблясваха в синьо от беззвучни светкавици. Тай я прегърна през раменете и двамата дълго вървяха, без да си продумат. Спряха до една порта и се облегнаха рамо до рамо на ниската ограда, загледани в подножието на хълма, където се виждаха тъмните и неподвижни фигури на коне на фона на изсветлялата от слънцето ливада.

Като говореше тихо и не смееше да го погледне, Аби му призна, че ѝ се иска всичките беди, които е струпала на главата му, никога да не са се случвали. И че има начин да поправи нещата. Каза, че знае, че майка му иска да се предаде на полицията и че тя също го желае и ще го стори, но в момента се чувства като дете на висока скала на брега на океана, което копнее с цялото си сърце да скочи от нея, а е прекалено уплашено.

— Нали знаеш, че не е безопасно да бъдеш тук — каза ѝ Тай, като продължаваше да се взира в тъмнината. — Не знам доколко се интересуват от нас напоследък, но се съмнявам, че напълно са ни забравили. Мисля, че все още подслушват телефоните ни.

— На сутринта ще си тръгна.

— Не.

— Тай, има още нещо, което трябва да ти кажа.

Той погледна към нея.

— Бременна съм.

Тай остана загледан в нея дълго време и тя видя болката в очите му и зараждането в тях на някаква нова емоция, която не можа да разчете. Той пристъпи по-близо до нея и я хвана за раменете.

— През тези три години не е имало и ден, през който да не съм си мислил за теб. Въпреки всичко, което се случи, никога не съм спирал да те обичам. И каквото и да се случи, винаги ще те подкрепям. Наистина трябва да се предадеш. Необходимо е и заради безопасността на детето. Но нека първо прекараме заедно няколко дни. Моля те, Аби.

— О, Тай, как бихме могли...

— Само няколко, само ние двамата. Можем да обмислим какво да направиш и кой е най-правилният начин. Знам едно място, където можем да отидем.

[1] Живописен курортен район по тихоокеанското крайбрежие на Калифорния, на юг от град Монтерей. — Б.пр. ↑

[2] Град в централната част на щата Калифорния. — Б.пр. ↑

28.

Боулдър беше точно толкова страхотен, колкото Фреди му го беше описал. Всъщност за вкуса на Джош беше дори прекалено страхотен. Всички бяха така дяволски красиви, че той се почувства като грозното патенце. Момчетата бяха високи и руси, загорели от слънцето, с напомпани бицепси, а момичетата до едно имаха перфектни усмивки и диамантени обеци на пъповете си. Изглеждаха така, сякаш току-що са слезли от някой моден подиум. Все едно беше попаднал в единствена по рода си колония на някаква извънземна суперраса. А може би компанията на Фреди просто си беше такава. „Какво пък, по дяволите!“ — помисли си Джош. Беше тук и времето беше хубаво, а и Ники, бог знае защо, изглежда, все още проявяваше интерес към него, така че просто щеше да се остави на течението и да се забавлява.

Планът му да прелети чак до Колорадо заради двадесет и първия рожден ден на Фреди се бе оказал доста трудно осъществим. Двамата с майка му се изпокараха жестоко заради него. Сега си даваше сметка, че не постъпи особено умно. Трябваше да я попита дали го пуска, вместо просто да заяви, че заминава за цяла седмица. Беше ѝ обяснил, че не си заслужава да бие толкова път, за да остане по-малко време, и че после лесно би могъл да вземе от някого лекциите, които щеше да пропусне. Той и без това редовно пропускаше повечето от тях, но реши, че е по-добре да премълчи този факт. Така или иначе тя побесня и през последната седмица от лятната ваканция двамата почти не си говореха. Най-накрая стигнаха до компромис; Джош да отлети в четвъртък и да се върне в Нюйоркския университет следващия вторник.

Фреди живееше в къща близо до Спрус стрийт заедно с още трима младежи — резервирани, богати и добре изглеждащи като самия него. Мястото се бе прочуло и под името *Храмът на съдбата* заради всичкия тамян, който изгаряха, за да прикрият миризмата на трева, заради ориенталските завеси и статуи и наредените покрай стените

възглавници и матраци. В цялата къща, изглежда, нямаше нито един стол.

Беше събота вечер, вечерта на партито, въпреки че то в действителност беше започнало още преди два дни, в момента, в който Фреди, Самър и Ники бяха взели Джош от летището в Денвър. Къщата беше претъпкана. Поради някаква причина, известна само на него, Фреди беше наел японски обслужващ персонал и облечени като гейши сервитьорки сновяха насам-натам, кланяха се на всеки и поднасяха суши и малки дози затоплено саке. От него Джош вече беше изпил прекалено много. Ефектът не бе неприятен, въпреки че след бирата и тревата, която пушеха, имаше опасност да се превърне в такъв. Всъщност Джош не се чувстваше пиян, а по-скоро започваше да се вцепенява. Вече не усещаше определени части от тялото си, а когато завъртя глава, лицето му сякаш остана за момент на предишното си място. Лежеше върху купчина възглавници заедно с Ники и още неколцина младежи, които до един говореха и се смееха, и явно се забавляваха чудесно. Но музиката започваше да му се струва леко празнеца, а по тялото му взе да избива студена пот.

— Добре ли си? — Ники го огледа подозрително.

— Горещо-долу.

— Бял си като лист хартия. Хайде, ела да излезем малко на чист въздух.

Тя му помогна да се изправи и като го държеше за ръка, го преведе през тълпата до коридора, където също имаше ужасно много хора, но поне не беше толкова горещо.

— Виж какво, не искам да съм ти бреме — каза Джош. — Просто ще изляза за малко навън.

— Ще дойда с теб.

— Няма нужда, наистина. Благодаря, ще се оправя. Просто ще се поразходя из квартала.

— Сигурен ли си?

— Да. Ще се върна да те потърся.

Джош намери якето си на мястото, където го бе оставил заедно с чантата си — под леглото в стаята на Фреди, след това си проправи път до входната врата, спусна се по стълбите и излезе на улицата. Планинският въздух му се стори свеж и приятен и той вдъхна с пълни гърди. Докато крачеше по тротоара, се опитваше да върви по права

линия. Когато стигна до търговския център на Пърл стрийт, бе започнал да се чувства по-добре и извървя цялата му дължина, като зяпаше витрините, които вече бяха пълни с разноцветни зимни дрехи и екипировки за сноуборд. След това се обърна и тръгна по обратния път, като сега разглеждаше витрините от другата му страна.

Мислите му се бяха проявили донякъде и му бе станало студено на ръцете, а когато ги напъха дълбоко в джобовете на якето си, напипа стария предплатен мобилен телефон. От лоялност или от глупост го вземаше със себе си, където и да отидеше. Не се беше сещал за него, откакто напусна Ню Йорк, и не беше сигурен защо изобщо продължава да го носи. Аби не се бе обаждала от онази Коледа преди две години, когато се разплака и му каза, че иска да се самоубие. Доколкото я познаваше, можеше и да го е сторила, но това бе нещо, за което се стараяше да не мисли. Той извади телефона от джоба си, включи го и за негова огромна изненада, няколко секунди по-късно се разнесе пиукане и на екранчето се появи малкият знак, показващ, че има гласова поща.

Само че на Джош от толкова отдавна не му се бе налагало да използва проклетия код, че го беше забравил. А листчето, на което беше записан, беше в Ню Йорк, мушнато между страниците на стар речник. Когато Аби произнесе за втори път двете думи буква по буква, той започна да се паникьосва. Първата дума му съобщаваше номера, а втората — кога да се обади. Но това — да го вземат мътните! — беше всичко, което можеше да си спомни. Джош продължи да натиска бутона и да прослушва съобщението отново и отново, ала все така безрезултатно. Тогава чу, че има второ съобщение. И то беше от Аби. Каза, че чакала да ѝ се обади, но че той може би е спрял да проверява този телефон или пък е забравил кода. Продиктува му един номер и го помоли да позвъни на него в шест часа в неделя вечерта. Гласът ѝ звучеше вяло и колебливо. Но някак по-нормално. Не беше рязък, заповеден или истеричен като преди.

Надявам се, че ще чуеш това — продължаваше тя. — Ако не ми се обадиш, предполагам, ще трябва да откроя друг начин да се свържа с теб. Моля те, постарай се да ми звънеш. Важно е. Засега не казвай нищо на мама и татко. Обичам те, Джоши.

По обратния път до къщата прослуша съобщението още четири пъти, докато не го научи наизуст. Какво ли можеше да е толкова

важно? Сигурно Аби просто искаше още пари. Е, ако не друго, поне беше жива. Това, което го озадачаваше най-много, беше изразът: *Обичам те*. Не помнеше някога да му е казвала подобно нещо, във всеки случай — не и откакто порасна.

Купонът, който продължаваше да тече в къщата, беше поутихнал. Гейшите си бяха отишли. Той се огледа и откри Ники. Изглежда, беше с друго момче — един от русите богове. Тя го попита как се чувства и той ѝ отвърна, че е добре. Някой му подаде джойнт и Джош го пусна нататък, без да си дръпне нито веднъж. А през остатъка от вечерта пи само вода, така че на другия ден да проведе разговора с Аби с чисто съзнание.

Всяка сутрин тя отваряше вратата на колибата, тръгваше покрай рекичката и излизаше между дърветата на стръмната поляна. Оттам на изток се виждаше долината, а на запад — планината. Винаги се опасяваше, че нещо се е променило, но знаците, които показваха, че скъпоценните дни са към края си, бяха едва забележими. Жълтият блясък на трепетликите беше може би малко по-ярък, белите им стебла — малко по-бели на меката светлина на слънцето, върховете на планините — по-заснежени, а небето — по-синьо. Всеки ден светът изглеждаше по-прелестен от предходния.

Последните няколкостотин метра от пътеката, която лъкатушеше нагоре към колибата, бяха твърде стръмни и скалисти, за да бъдат изминати с автомобил, затова те паркираха камиона на Тай между дърветата в подножието. Колибата се състоеше от една стая с два малки прозореца, беше голяма около четири квадратни метра. Вътре имаше тумбеста печка. Обзавеждането беше оскъдно, но уютно — легло, малка маса и два стола. Нямаше електричество, а с вода се снабдяваха от рекичката. Отвън, край една от страничните стени, имаше открит навес, където насичаха и нареждаха на купчини дървата за огрев и окачваха седлата и юздите. А отзад, зад външната тоалетна, имаше малък корал, където държаха конете.

Най-често излизаха на езда рано сутрин и още веднъж — късно следобед, когато слънцето заливаше земята с кехлибарен блясък. Понякога вземаха със себе си палатка и храна и яздеха цял ден нагоре в пущинака, където в каньоните отекваше тайнственият тръбен зов на

лосове. В хладните нощи палеха огън и готвеха, после седяха, притиснати един до друг, загърнати в одеяла. Тя сгушваше глава на гърдите му и двамата се вираха в пламъците и в спираловидните движения на искрите в необятното, обсипано със звезди небе.

Нежността, която бе преоткрила в себе си, понякога я изумяваше. Сутрин, ако повръщаше, Тай я държеше за раменете, а вечер, докато спеше, я притискаше в прегръдките си. Тя знаеше, че хората ценят най-много това, което скоро ще изгубят. И може би единствено назряването на нов живот в утробата ѝ правеше поносимо бавното изтичане на тези прекрасни, откраднати дни и приближаването на зимата.

Колибата бе построена на територията на няколкото хиляди акра земя, закупени преди години от застарял водещ на телевизионно токшоу. Той си бе издигнал луксозна фермерска къща по-надолу в долината и всяко лято прекарваше по две седмици в нея, всеки път с различна съпруга или приятелка. Фермата беше известна в околността като *Пондероза*^[1], защото той я бе декорирал като снимачна площадка на уестърн. А за да не си помисли някой, че се превзема, беше развъдил малко стадо бизони и няколко красиви коня, за които някой трябваше да се грижи. Ето защо бе построил закътаната колиба на върха на лъкатушещата скалиста пътека една миля по-нагоре в планината и бе наел приятеля на Тай — Джеси Уийлър — да живее там.

Аби смътно го помнеше от онова последно лято във „Вододелът“. Тай каза, че Джеси бил тих човек и му харесвала самотата тук горе, на Чала, но не и в продължение на петдесет седмици без прекъсване, затова винаги търсел някой, който да го замести и да му даде почивка. Когато Аби дошла в Шеридан и Тай му се обадил, Джеси не могъл да повярва на късмета си. През това лято той най-накрая си бил намерил приятелка. Ако можел да си вземе две седмици отпуска, за да я ухажва, казал на Тай, дори щял да я склони да се оженият. Тай му предложи да си вземе три. Джеси бе оставил ключа за колибата под определения камък и бе изчезнал още преди идването им.

Бяха дошли дотук от Шеридан с различни автомобили: Тай — с камиона си, а Аби — карайки след него колата на Ролф, която сега бе скрита в един от оборите долу, във фермата. Беше ѝ неприятно, че задига автомобила му. Особено след като Тай, проверявайки багажника

й, откри лаптопа на Ролф, увит в хавлиена кърпа и мушнат в една резервна гума. Аби искаше да намерят някакъв начин да му го върнат, но Тай не искаше и да чуе. Той каза, че в него сигурно има някакво доказателство, което би помогнало на защитата й, когато се предаде. Отнесоха лаптопа в колибата и го включиха, но той им поиска парола. Тай го сложи в полиетиленова торба и го скри в тоалетната.

През двете седмици, които бяха прекарали тук, Ролф беше единственият източник на напрежение между тях. Тай не можеше да проумее как е могла да обича човек, който се е отнасял толкова жестоко с нея. А Аби не му бе разказала и половината от преживяното. Понякога тя самата се удивляваше на себе си. За Тай всичко бе само черно и бяло: мъжът беше зъл и беше виновен за станалото. Тя завиждаше на простотата на възгледите му и навярно щеше да я споделя, ако не беше това, което се случваше в нея. Въпреки че бебето все още не се бе оформило напълно, то сякаш замъгляваше способността й да вижда в настоящето и в миналото, смекчаваше дори шока и яростта от нощта, в която беше избягала.

Каквото и да беше сторил Ролф, колкото и безсърдечно и жестоко понякога да се беше държал, нито едно друго човешко същество не беше успяло да я развълнува и завладее толкова силно. Аби, разбира се, знаеше, че той се е възползвал от нейната уязвимост. Но как би могло това да обясни чувствата й към него сега, когато бяха изминали повече от три години? Та Аби все още се възхищаваше от неговата решителност, завиждаше на смелостта и независимостта му. Дори в моментите, когато беше най-безпристрастна, си даваше сметка за тъмнината в него. Но продължаваше да го обича. Напук на разума, тази нейна по-тъмна част все още виждаше Ролф като воин, чието семе сега тя бе приютила. И тяхното дете щеше да вземе най-доброто от двамата.

Да говори открито с Тай по тази така болезнена тема, естествено, бе немислимо. Но тя се промъкваше като мътна река в многото дълги спорове как да организира най-добре предаването си в полицията.

Повече от всичко друго Аби искаше да види родителите си. И то не през стъклото на някоя бездушна стая за посещения в затвора. Трябваше да ги види, преди да се е предала, да ги прегърне силно и да им каже, че се разкайва. На майка си, че съжалява за всичко, разбира се, но най-вече за това, че е била толкова себична в гнева и в скръбта си и че й е оказала толкова малка подкрепа, когато баща й я беше

напуснал. На баща си също искаше да каже, че съжалява. За онова, което се бе случило онази нощ на паркинга в Търговския център, и за жестокостта ѝ към него, преди животът ѝ да се обърка.

Тай гледаше на въпроса по-практично. Смяташе, че ако тя се свърже първо с родителите си, те може да успеят да ѝ уредят някаква сделка. Подобни неща се случвали непрекъснато. С помощта на добри адвокати те биха могли да издействат обещание за по-лека присъда, в случай че Аби се съгласи да се предаде. А чрез информацията, която можеха да открият в лаптопа, по-голямата вина можеше да бъде прехвърлена върху Ролф. Но и двамата бяха съгласни, че първата стъпка, която трябва да предприемат, бе да се обадят на Джош.

Най-близкият град — Чото — бе прекалено малък, за да останат незабелязани двама непознати. Затова шофираха още четиридесет и пет минути до Грейт Фолс, намериха телефонен автомат, Аби се обади на предплатения мобилен телефон на Джош и му остави кодирано съобщение. На следващата вечер се върнаха и зачакаха автоматът да звънне, но той остана безмълвен. Не искаха да привличат внимание върху себе си, затова намериха една бензиностанция от другата страна на града, която имаше външен телефон и беше без охранителни камери. Този път тя остави на брат си по-пълно, не кодирано съобщение.

Когато дойдоха на следващата вечер, Тай се зае да зарежда колата с бензин, а през това време Аби застана пред телефона, като натисна незабележимо вилката му с пръст и се престори, че говори с някого. И ето че точно в шест телефонът иззвъня — обаждаше се Джош. Тя му съобщи, че възнамерява да се предаде, а той се въодушеви и ѝ каза, че това било *най-правилното* решение. А също и колко много ще се зарадват родителите им, когато научат. Аби му рече да не бърза да им казва, докато не обмисли по-добре плана си. Обясни му къде се намира и Джош едва тогава я информира, че е в Колорадо. Заяви, че ще отиде да я вземе; ще наеме кола и ще пристигне право при нея. А може би със самолет или автобус, но ще отиде на всяка цена. Тя му каза да държи телефона си включен и че ще му се обади след два-три часа, когато той ще е проверил нещата.

За да убият времето, с Тай отскочиха с колата до един супермаркет и купиха няколко неща, от които имаха нужда, после се поразходиха малко. От запад прииждаха облаци и Тай отбеляза, че му

мирише на дъжд. Намериха място, където да се нахранят, и когато приключиха с вечерята, вече приближаваше осем часът, така че Аби отиде при телефона и се обади отново на брат си. Той й каза, че не е могъл да намери кола под наем, затова си е резервирал самолетен билет от Денвър до Грейт Фолс за утре следобед. Съобщи й номера на полета и часа на пристигане, а Аби му каза, че на летището ще го чака Тай. Не искаше да рискува да бъде разпозната поради засилените мерки за сигурност след рухването на кулите.

— Ще се видим утре — рече му тя.

— Окей. Хей, Аби?

— Какво?

— Половин мир, човече.

— Половин мир.

Аби затвори телефона и понечи да се върне на мястото си, но видя, че в другия край на ресторанта Тай разговаря с един стар каубой от съседната маса. Тя взе отново слушалката. Това можеше да се окаже единственият й шанс да реализира идеята си, която обмисляше от дни. Не знаеше дали ще събере смелост да го стори. Но Ролф имаше право да научи както за бебето, така и за плановете й. Ако изпаднаше в ярост или се опиташе да я нагруби, тя просто щеше да прекъсне разговора. Но поне щеше да му е казала. Аби извади още няколко монети от джоба си и набра с разтуптяно сърце номера на мобилния му телефон. Той отговори още на първото позвъняване.

— Аз съм — рече Аби.

— Господи! Къде си?

— Ролф, слушай...

— Толкова се притеснявах. Добре ли си?

— Да. Слушай, има нещо, което искам...

— Направо бях откачил. Скъпа, толкова съжалявам за това, което се случи. Не знам какво стана, онази нощ не бях на себе си заради много гадости... Моля те, Аби, моля те, върни се.

Очарователното разкажание в гласа му я шокира. Тя очакваше, че той ще й се разкреци.

— Не мога — отвърна му Аби. — Ще се предам на полицията.

— Какво?

— Ролф, бременна съм. И смятам да се предам.

Настъпи продължително мълчание.

— Щях да ти кажа онази вечер, но... — Тя млъкна.

— О, боже! Аби, толкова съжалявам. Слушай, трябва да те видя.

Тя преглътна мъчително. През цялото време държеше Тай под око и ето че сега той за пръв път се обърна и погледна за миг към нея.

— Не мисля, че идеята е добра — хладно отвърна тя.

— Моля те, Аби. Трябва да поговорим за това. Можем да измислим нещо. Знам, че можем. Къде си, скъпа?

— Ролф...

— Моля те, кажи ми. Ще дойда незабавно.

— Не. Прибирам се вкъщи. Джош ще долети от Денвър да ме вземе.

Това беше повече, отколкото бе възнамерявала да му каже, но той го остави без коментар.

— Ти няма да се прибереш у дома, а ще отидеш в затвора. Или нещо още по-лошо. Не можеш да родиш нашето бебе в килия.

— Напротив. Те имат грижата за подобни неща.

— Аби, изслушай ме!

— Ако искаш да постъпиш по правилния начин, направи това, което правя аз. Предай се. Разкажи им какво стана. Всичко може да се оправи, знам, че може.

— Аби...

— Сега трябва да тръгвам.

— Скъпа, моля те...

— Обичам те.

Тя затвори, а по страните ѝ се стичаха сълзи. *Нашето бебе*, беше казал той. Аби се обърна рязко, изтича в тоалетната, наплиска лицето си със студена вода и се опита да се успокои. Беше направила това, което трябваше. Останалото зависеше от него. Когато излезе от тоалетната, Тай стоеше отпред и я чакаше. Изглеждаше силно разтревожен.

— Добре ли си?

— Просто си поплаках малко. Джош ми каза някои много мили неща, затова. — Тя се засмя неубедително, като бършеше очи.

— Той ще дойде ли?

— Утре.

Когато напуснаха ресторанта, небето бе притъмняло и от север подухваше студен вятър. По времето, когато се добраха до Чото, вече

бе започнало да вали.

[\[1\]](#) Име на телевизионно шоу под режисурата на Бет Съливан. —
Б.пр. ↑

29.

Джош никога не бе виждал подобен дъжд. Беше като пороите в Западна Индия по време на мусона. Човек трудно можеше да забележи каквото и да било пред себе си. Тай бе имал добрината да му донесе дъждобран, но той му стигаше почти до глезените и докато изкачваха последния участък от пътеката към колибата, Джош оплете единия си крак в него и едва не падна. Заради бученето на придошлата река Аби нямаше как да е чула приближаването им, но сигурно бе забелязала фенерчето на Тай, защото докато вървяха към колибата, вратата се отвори и сестра му се завтече да ги посрещне. Тя даже не изчака Джош да си свали дъждобрана, обви ръце около него и не искаше да го пусне.

Аби беше осветила колибата със свещи, беше напалила печката и беше сготвила вечеря. Тай бе отстрелял през уикенда две яребици и тя ги бе задушила със зеленчуци и дребни горски плодове. Джош не бе хапвал нищо цял ден и беше толкова гладен, че можеше да омете цялата тенджерка съвсем сам. Те придърпаха масата близо до леглото и Аби се настани върху него, а Джош и Тай седнаха от двете ѝ страни на столовете. Имаха да обсъждат толкова много неща, че явно никой не знаеше откъде да започне. Вместо това, вечеряха и разговаряха на други теми — за дъжда, за полета на Джош и за партито на Фреди.

На Джош Аби никога не му бе изглеждала толкова красива. Тази жена беше съвсем различна от онази вещица в Ню Йорк с гарвановочерната коса. Лицето ѝ беше румено, а доколкото Джош знаеше, това беше един от признаците за бременност. Тай му бе съобщил новината, докато пътуваха насам от летището, и слава богу, че го беше сторил, защото при срещата със сестра си Джош остана безмълвен в продължение на десетина минути. Само повтаряше „леле“ и „Исусе“ и клатеше глава като някакъв идиот. Нямаше нужда самият Тай да му казва как се чувства — скръбта от загубата беше изписана съвсем ясно по лицето на бедния човек. А Аби беше тук, лъчезарна и щастлива на светлината на свещите. Бременна и канеща се да влезе в затвора. Главата на Джош направо не можеше да го побере.

Яхнията беше вкусна и след като Джош опразни за втори път чинията си и оглозга кокалите, те най-сетне започнаха да разговарят по важните въпроси. Тай и Аби явно бяха прекарали доста време в обмисляне на нещата, така че Джош просто изслуша внимателно това, което имаха да му кажат. Те смятаха, че е най-подходящо Аби да се предаде на полицията в Ню Йорк. Но понеже да лети със самолет с нейната фалшива самоличност беше прекалено рисковано, двамата с Джош трябваше да отпътуват с колата на Ролф. Тай я беше постегнал и вярваше, че е в достатъчно добро състояние, за да ги откара дотам. Той каза, че няма нищо против да им даде палатката и спалните си чували, стига да искат да ги вземат. Джош винаги бе мечтал да пресече с кола Америка. Но дори и след един милион години не би предположил, че ще му се удаде възможност да го направи по такъв повод, заедно с издирваната му за убийство сестра.

Аби му каза, че понеже телефоните на родителите и на приятелите им вероятно все още се подслушват, ще трябва да съобщят за намерението ѝ едва когато пристигнат в Ню Йорк. Тя можеше да се укрие в някой мотел, докато Джош уведоми майка им. Баща им щеше да долети от Санта Фе, семейството им щеше да се събере отново, щяха да се свържат с адвокати... Джош зададе няколко въпроса, но засега планът му се струваше разумен. Просто трябваше да карат внимателно.

— И кога тръгваме? — попита той. — Утре ли?

Аби погледна към Тай и взе ръката му в своята. Джош изведнъж разчете по лицето на нещастника колко трудно ще му бъде да изгуби сестра му отново.

— Мислим да останем тук още един ден — каза тихо той. — Така ще имаш възможност да си отпочинеш малко. Предстоят ти доста мили път.

Те вече бяха скалпили в ъгъла импровизирано легло за Джош и след като измиха чиниите, духнаха свещите и си легнаха. Въпреки че беше много изморен, Джош не можа да заспи. Главата му бръмчеше от мисли за това, което предстоеше да се случи. Така че той остана да лежи, загледан в помръкващата светлина на печката и заслушан в барабаниящия по покрива дъжд.

По едно време Аби извика в съня си: „Не, няма!“ и Джош чу как Тай тихо я утешава. Викът го обезпокои и го накара да се зачуди какво

ли е сънувала сестра му. Представи си я в белезници и светлосини дрехи, ескортирана от пазачи по дълъг коридор към голяма стоманена врата, а от двете ѝ страни — надничачи между решетките ехидни лица. Направи всичко възможно да прогони този образ, но той не искаше да си отиде. А в неспокойната му просъница бе заменен от далеч по-зловещи картини, заимствани от филми и видеоигри с насилие или родени от най-тъмните кътчета на съзнанието му. Събуди се, облян в студена пот, и за момент не можа да си спомни къде се намира. През прозореца проблясваха милостиво първите лъчи на зората. Дъждът беше спрял и единствения шум, който чу, беше бученето на реката.

Денят беше студен и ветровит, въпреки че слънцето се показваше изненадващо от време на време между схлупените облаци. Те идеха от север и сенките им се носеха по долината като гигантски тъмни кораби. Тай каза, че това като че ли бил първият истински зимен ден. След като закусиха, той даде на Джош едно яке и двамата излязоха навън, за да нахранят конете и да донесат малко дърва за печката.

— Искаш ли да пояздиш с нас? — попита го по-късно Тай. — Можем да вземем от фермата още един кон.

— Знаете ли какво? Мисля, че ще бъде добре и за двама ви през този ден да останете сами. Ще отида до града да взема разни неща за пътуването. И без това никога не съм бил голям ездач. Аби винаги си е падала повече от мен по разходките сред природата. Аз съм по-скоро градско момче.

Тай се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Благодаря ти, човече. Оценявам жеста ти.

— Просто се надявам един ден да имате възможност да... нали знаеш...

Не знаеше как да довърши мисълта си, но по-възрастният мъж явно го разбра.

— Да, аз — също.

Те разстлаха една бала сено за конете, облегнаха се на оградата и погледаха мълчаливо известно време как хрупат. После Тай взе една брадва с къса дръжка от мястото ѝ под навеса и се захвана да нацепи малко дърва за огрев, докато Джош наблюдаваше с възхищение отстрани ловките му удари.

— Наясно ли си с компютрите? — попита го Тай.

— Май да, защо?

— Знаеш ли дали е възможно да бъде открита нечия парола?

— Мисля, че може да бъде заобиколена, стига да знаеш как.

Приятелят ми Фреди ще знае със сигурност.

Тай замахна с брадвата и я остави забита в пъна за цепене. Отиде до тоалетната и се върна, като носеше нещо, увито в черен полиетиленов чувал.

— Това е лаптопът на Ролф. В него сигурно има някаква информация, която би могла да е от полза на Аби. Тя все още не може да види Ролф в истинската му светлина, затова не е особено въодушевена от идеята. Вероятно ще е най-добре да не й споменаваш за лаптопа, но мисля, че ще е лудост да не се опитаме да разгледаме съдържанието му. Може би няма да е зле да се обадиш на приятеля си.

Джош взе камиона му и отиде в Грейт Фолс. Намери търговски център и си купи топло яке, храна и напитки за пътуването, после се обади на майка си по официалния си мобилен телефон. Каза ѝ, че се е прибрал безпроблемно в Ню Йорк. Разправи ѝ набързо за партито на Фреди и дори в изблик на самонадеяност — с добре отмерен тон — ѝ обясни, че лекцията, на която току-що е присъствал, била толкова скучна, че не си е струвало да се връща заради нея. Излъга я с такава лекота, че чак се уплаши от себе си.

Беше направил три опита да се свърже с Фреди, като всеки път му бе оставял съобщение, но той му се обади едва към три часа следобед, докато седеше пред включения лаптоп в ъгъла на една книжарница с кафене. Джош го излъга, че компютърът принадлежи на някакъв негов глупав приятел от Нюйоркския университет, който си бил забравил паролата. Фреди му зададе няколко въпроса за марката, за модела и за това колко стар му се струва. После му каза да си води бележки, в случай че онзи пак си забрави паролата, и му продиктува какво трябва да се направи стъпка по стъпка. След около пет минути на екрана на лаптопа се появи прозорецът на Уиндоус и Джош проникна в него. Фреди го накара да провери дали отделните файлове са кодирани. Не бяха.

— Фреди, ти си невероятен!

— Знам. Дължиш ми две хиляди долара.

— Имаш ги.

През следващите два часа Джош с разтуптяно сърце прегледа файловете. Имаше много неща, които не му говореха нищо, но повечето му бяха познати. Файлове с имена, адреси и телефонни номера; информация за различни компании, самостоятелни складове и магазини за продажба на едро, складове за дървесина и лаборатории; бележки, които, изглежда, се основаваха на наблюдения относно сигурността, телефонните и електрическите кабели; и което беше още по-любопитно, скрит на буквата Ч, от *ченгета*, във файл с подредени по азбучен ред телефонни номера — списък с близо две дузини имена и номера. Той се опита да влезе в папката, в която Ролф съхраняваше електронната си поща, но достъпът му отново бе блокиран от искане за друга парола.

Щеше му се да продължи с ровенето, но приближаваше шест часът и трябваше да потегля обратно към колибата. Аби и Тай щяха да се тревожат за него. Но имаше едно нещо, което му се искаше да свърши, преди да тръгне — да копира това, което беше видял досега. Като предпазна мярка, в случай че лаптопът бъде загубен, счупен или откраднат. Без да го изключва, Джош се върна забързано в търговския център, купи един флаш драйв^[1] — не по-голям от палеца му — и копира на него толкова информация, колкото успя да побере.

Когато навлезе с камиона в Чото, вече минаваше осем часът и започваше да се смрачава. Стрелката за горивото бе почти на нулата, затова той спря на бензиностанцията на Мейн стрийт и напълни резервоара. Когато влезе вътре да плати, ръцете му бяха толкова премръзнали, че изпусна всички монети и те се разпиляха по пода. Девойката зад щанда отиде любезно при Джош, клекна до него и му помогна да ги събере.

— Нощта не е много подходяща за разходки навън — рече му тя.

— Не, освен ако не си полярна мечка.

Девойката се засмя. Докато ѝ плащаше, го попита дали минава само транзитно през града и Джош потвърди, а после по някаква нелепа причина добави, че идва от Канада и че е тръгнал да види баща си. Когато излезе отново навън, при камиона, вятърът беше утихнал и валеше сняг.

Земята беше започнала да замръзва и по пътя към планината гумите му на два пъти поднесоха върху заледени участъци. Успокои се, когато настилката стана чакълена. Зад един остър завой едва не се

блъсна в стадо елени, а после сбърка пътя и трябваше да се връща назад, като през цялото време се проклинаше, че е тръгнал толкова късно към колибата. Тай и сестра му сигурно вече бяха обезумели от притеснение. Когато мина покрай фермерската къща и оборите, земята вече беше побеляла от сняг.

Една миля по-нататък, на мястото, където пътят свършваше, Джош с изненада видя една кола, паркирана под дърветата. Тук възнамеряваше да остави камиона на Тай. Спря до нея и излезе да я огледа. Вътре нямаше никой и нищо не подсказваше чия би могла да бъде. Потърси, но не намери фенерче в камиона. Стори му се глупаво да носи всичките неща, които беше купил, до колибата, само за да ги мъкне утре отново дотук, затова ги остави заедно с лаптопа в камиона и заключи вратите. Снеговалежът се бе усилил и беше станало много студено. Джош нахлупи качулката на новото си яке и тръгна да се изкачва по пътеката.

Оглеждаше се за следи от стъпки, но беше прекалено тъмно, за да ги види, а и вероятно вече бяха засипани със сняг. Не спираше да се чуди чия ли е колата. Не приличаше на полицейска, а и ако бяха ченгетата, нали щеше да има цял куп коли! Може би това беше някой отбил се на гости съсед или загубил пътя си странник. Или пък Джеси, приятелят на Джош, се беше върнал. Това трябваше да е. Едва когато приключи с изкачването и колибата се появи пред очите му, Джош усети, че нещо никак, ама никак не е наред. Някой крещеше. На прозореца се мерна нечия фигура. И тя не беше нито на Аби, нито на Тай.

Той крачеше напред-назад из колибата, а пламъците на свещите потрепваха от движенията му и хвърляха назъбени сенки върху голите дървени стени. Аби и Тай седяха на масата, както им бе заповядал, и го наблюдаваха предпазливо. Тай изглеждаше по-спокоен, но Аби все още беше в шок.

— Как посмяхте? Как, по дяволите, *посмяхте*?

— Слушай — обади се Тай. — Казах, че съжалявам. Когато се върне, ще можеш да си го вземеш. Просто го вземи и си върви.

— Я не ми казвай какво да правя, мамка ти!

Ролф погледна отново часовника си, после впери очи в прозореца, през който не се виждаше нищо друго, освен сипещия се отвесно сняг.

Когато привечер го бе видяла да излиза от полумрака, докато вкарваха конете в корала, Аби едва не припадна. Недоумяваше как изобщо бе успял да ги намери, а и беше прекалено уплашена, за да го попита. Погледът в очите му веднага направи на пух и прах наивната ѝ надежда, че бебето може да е променило нещата между тях. Трябва да е била луда, за да си въобрази, че то ще го накара да се предаде на ченгетата.

Ех, ако Тай не бе проявил такова твърдоглавие за лаптопа! Тя все още не можеше да повярва какво е направил: дал го на Джош и го изпратил ей така да се обади на Фреди, без дори да ѝ спомене за това! Призна си едва когато излязоха на езда, но вече беше прекалено късно да го спре. Той се бе опитал да убеди Ролф, че всичко е съвсем невинно — лаптопът просто бил в камиона и ще може да си го вземе веднага щом Джош се върне. Но Аби виждаше, че Ролф не му вярва. Той беше изпаднал в ярост още щом беше зърнал Тай, а липсващият лаптоп бе направил яростта му още по-страшна. Все още не бе наранил никого, но обещание за насилие имаше във всеки негов жест, във всяка негова дума.

— Къде се бави, по дяволите?

— Сигурно е заради снега — каза Тай. — Може би пътищата са блокирани.

Ролф погледна отново към прозореца, а Тай стрелна с очи за пореден път крака на леглото и едва сега Аби разбра защо. Там държеше заредената ловджийска пушка. Виждаше се подаващият се едва-едва ръбест край на приклада ѝ. Тя го изгледа втренчено. За бога, нямаше начин да е толкова глупав, нали?

— Добре, стига толкова! — викна Ролф. — Сложи си палтото!

— Какво си намислил? — уплаши се Аби.

— Казах да си сложиш палтото. Махаме се оттук.

— Няма да стане — рече Тай, като се изправи.

— Да не би да говоря на теб? Не мърдай от мястото си. Сядай и млъквай!

Ролф грабна червеното скиорско яке на Аби, което бе закачено на вратата, и ѝ го метна.

— Сложи го!

— Слушай — започна Тай, — не може ли да бъдем разумни...

— Млъквай, да те вземат мътните!

— Никъде няма да я водиш.

Тай пристъпи към него и Ролф се обърна.

— Ако не седнеш, ще те убия, кълна се.

Аби побърза да облече якето.

— Всичко е наред, Тай, ще излезем, ще срещнем Джош по пътя, той ще си вземе лаптопа и ще си тръгне.

— За нищо на света няма да те пусна с него. Вече ти навреди достатъчно.

— Защо не кажеш на твоя малък каубой да си гледа шибаната работа?

Той дръпна със замах вратата и сграбчи Аби за рамото, за да я изкара навън. Тай се хвърли към него, но Ролф го видя и го удари силно в корема, след което го блъсна с такава ярост, че Тай прелетя през стаята и се строполи върху масата, като събори и нея, и свещта, която гореше отгоре. Аби изпищя. Тай беше останал без дъх, но се изправи отново на крака.

— За бога! — изпищя Аби. — Ще дойда с теб. Стига!

Сега вратата беше отворена, а падащият сняг се открояваше мълчаливо на фона на черната нощ отвън. Тай се придвижваше странично към леглото.

— Тай, не! — изпищя Аби, след което прехапа устни.

Не трябваше да вика, защото Ролф веднага извърна очи към леглото и видя приклада на пушката. В същия миг Тай се хвърли към нея, но Ролф скочи, улови го за краката и успя да го извлече настрани.

„Боже мой — помисли си ужасена Аби, — нека всичко не започва отново!“ Сега и двамата бяха на пода и се налагаха с юмруци, мъчейки се да се докопат за гърлата. Тя стоеше до вратата и пищеше като обезумяла да спрат. В този момент Ролф сви колене и като се изтласка назад, ритна силно Тай в гърдите, след което се пресегна към пушката, сграбчи я и започна да я дърпа изпод леглото.

Когато заснежената фигура се втурна през вратата покрай нея, на Аби ѝ трябваха миг-два, за да осъзнае чия е. Джош скочи върху Ролф, уви ръце около врата му и изви главата му назад.

— Тръгвай, Аби — извика Тай. — Просто се махни оттук!
Тръгвай!

Тя не изчака да я подканят отново. Да гледа как трима мъже, които обича, се опитват да се разкъсат взаимно, беше повече, отколкото можеше да понесе. Обърна се и побягна навън в снега. Свърна покрай колибата и видя, че конете все още стоят до оградата, за която ги бяха завързали при появата на Ролф, само че сега седлата им бяха отрупани със сняг. Тя отвърза своя, яхна го, после го смушка с пети и той препусна в галоп нагоре по пътеката между дърветата.

Аби не знаеше къде отива, пък и не я интересуваше. Погледът ѝ беше замъглен от снега и от мъката и тя не можеше да различи дори пътеката пред себе си. Държеше главата си приведена и притиснала лице в снежнобялата грива на коня, остави животното да тича накъдето му видят очите. Познаваше обширната местност, но не би могла да се ориентира в нея през нощта, още повече когато беше покрита с толкова много сняг. Докато жребецът галопираше все по-нагоре в планината между тъмните стволове на смърчовете, Аби чу през тропота на копитата му един по-дълбок и по-рязък звук, последван от ехото на тътена, разбра, че някой е стрелял с пушката, извика и в страданието си пришпори коня още по-силно.

Пътеката зави наляво и надолу и те внезапно прецапаха през някакъв поток, след което с подскоци и клатушкане се заизкачваха по отсрещния бряг. Конят забави темпото и смени посоката, а под копитата му се затъркаляха камъни. После отново препуснаха в галоп. Сега склонът беше много по-стръмен от преди. Дишането на жребеца стана хрипливо и задавено.

Накрая излязоха от гората на високото, където земята беше равна. Когато Аби погледна надолу, единственото, което видя през вихрушката от сняг, беше бездънна чернота. Тя осъзна, че би трябвало да се намира на някакъв хребет. Миг след като тази мисъл мина през главата ѝ, жребецът стъпи на някакъв заледен камък, копитата му се плъзнаха, той се свлече на задните си крака, а тя излетя от стремената му в същата тази чернота. Удари се в склона и започна да пада, да се премаята, да се върти и да се търкаля надолу и все по-надолу, докато снегът летеше навсякъде около нея и пълнеше устата и очите ѝ. Прониза я рязка болка в единия крак, рамото ѝ изхрущя, след това главата ѝ се удари в нещо твърдо и светът стана по-ярък от снега и

сякаш се забави, а тя започна да се плъзга все по-надолу и по-надолу... Последното ѝ усещане за нощта и за самия свят беше едно дълго, безтегловно падане, сякаш беше въртящо се във въздуха счупено перо, и ледената прегръдка на бълбукащата вода, която се затвори над нея.

[1] Устройство, наречено още флаш памет, което се включва в ЮСБ-то на компютъра. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

30.

Бяха слушали тръбенето на лосовете цялата сутрин, но ги видяха едва сега. Под тях, покрай реката в сянката на долината имаше стадо от около двадесет женски, охранявани от голям, възрастен sameц със силно разклонени рога. Шериф Чарли Ригс накара коня си да застане неподвижно на хребета и Люси, която го следваше на хубавичкото си петнисто пони с чисто ново седло, се изравни с него и направи същото. Чарли посочи към подножието на склона и ѝ подаде бинокъла.

— Ето ги — каза той. — Видя ли ги?

Слънцето блестеше в очите ѝ, затова шерифът свали шапката си и ѝ направи заслон с нея.

— Леле, доста е голям.

— Той е само за теб, няма съмнение.

— Колко разклонения имат рогата му?

— Нали ти държиш бинокъла!

— Май са седем.

Бяха на открито от близо три часа и докато долината бавно потъваше в сянка, човек можеше да усети как въздухът захладнява. Бяха се запътили надолу към началото на пътеката, където бяха оставили ремаркетото. Шерифът работеше през уикендите и това беше една от причините нещата да потръгнат зле с Шерил. Затова когато взе Люси със себе си тази сутрин, той реши да не ѝ споменава, че ще яздят покрай Гоут Крийк. Ала в момента нямаше чувството, че е на работа, пък и на Люси, изглежда, също ѝ беше приятно. Тя естествено знаеше, както и всички други по тези краища, за мъртвото момиче, което бяха намерили в началото на пролетта. Но то бе станало преди шест месеца и вече никой не го обсъждаше. Това, което дъщеря му не знаеше — и което Чарли нямаше намерение да ѝ казва — беше, че лосовете пасяха именно на мястото, където бяха извадили Аби Купър от леда.

Когато ледовете, сковали реката, се бяха разтопили през април, те я бяха претърсили за улики, но не бяха открили нищо. Оттогава — през цялата пролет и цялото лято — Чарли се бе връщал на това място отново и отново. Понякога на кон, с Люси или сам, а понякога и пеша.

Нямаше представа какво точно огромно разстояние беше изминал, но сигурно бе обходил всички пътеки в радиус от двадесет мили, както и голяма част от земята между тях, търсейки нещо оставено, изпуснато или скрито. Въпреки многобройните часове, прекарани в търсене, шерифът не бе намерил нито една проклета улика, която да хвърли поне малко светлина върху обстоятелствата около смъртта на бедната Аби.

Обсебеността му от случая се бе превърнала в предмет на шеги в службата му. Чарли виждаше как го гледат някои от помощниците му, когато ги караше да проследят неясна следа, за която имаше само предчувствие, че ще доведе до нещо. Дори хората в ресторант „Гризли Грил“, където ходеше да вечеря, когато му омръзнеше да чете сам вкъщи или когато беше забравил да си купи храна, бяха започнали да го поднасят на тази тема, питайки го дали вече е заловил своя убиец. *Не, отвръщаше им той. Не още, но разследвам, приятели.* Ала истината бе, че нямаше нито време, нито ресурси за разрешаването на подобен случай и че навярно е трябвало да го предаде още преди месеци на щатския отдел за криминални разследвания в Хелена^[1].

— И защо един самец има толкова много женски? — попита го Люси.

— А защо си мислиш, че той им е господар? Може те да го държат като заложник.

— Абе, тате!

— Учихте ли вече за гените и всичко останало?

— Естествено.

— Добре де, добре. Както аз разбирам нещата, ролята на самецата е да разпространи гените си колкото е възможно по-надалеч и сред повече самки, затова най-силният се опитва да спре останалите самци да се доберат до женските.

— Това не е справедливо спрямо женските. По-младите лосове са далеч по-хубави от това голямо дърто страшилище.

— Така е, но някой ден един от тях ще го победи в двубой и ще заеме мястото му.

— И женските изобщо нямат думата по въпроса, така ли?

— Няма я!

— Това е сексизъм.

— Предполагам, че си права. Но все пак така животът им е далеч по-лесен. Хайде, че взех да огладнявам.

Те подкараха бавно конете си по хребета и започнаха да се спускат предпазливо в сумрака на дърветата, където въздухът беше похладен и миришеше на есен. Някъде по това време миналата година бяха настъпили големите студове и обилните снеговалежи. И въпреки че нямаше как да го докаже, Чарли смяташе, че тогава най-вероятно бе загинала и Аби. През зимата бе имало няколко затопляния, последвани от нови резки застудявания. Но от разговорите си с Нед и Вал Дръмонд и с други местни жители, ловци и рейнджъри, които обичаха да карат снегоходите си тук, горе, шерифът беше разбрал, че след първия голям снеговалеж и последвалото замръзване реката така и не беше успяла да се освободи напълно от леда.

И това, общо взето, беше всичко, което знаеше. Шестте дълги месеца на разследване едва ли щяха да му донесат наградата *Детектив на годината*. Всички версии, по които беше работил до момента, го бяха отвели до задънена улица. Съсредоточен върху идеята, че момичето може да е паднало в пропастта по време на онзи първи голям снеговалеж в края на септември, шерифът бе обиколил града, разпитвайки обитателите му дали някой не е виждал непознати хора по същото време. Единствената информация, до която бе успял да се добере и която му се струваше поне малко обещаваща, беше за някакъв младеж, който спрял да зареди колата си на бензиностанцията в нощта на бурята. Платил в брой, като при това разпилял всичките си монети по пода. Казал на момичето на касата, че бил дошъл от Канада да види баща си, а тя забелязала, че върхът на десния му показалец липсва.

Чарли беше изпаднал в силно вълнение, защото и в сградата, и в двора на бензиностанцията имаше охранителни камери. Но се оказа, че записите от тях се пазят само по един месец и че тези, които го интересуваха, отдавна са били изтрити. Момичето не можа да си спомни какво превозно средство е карал младежът, но добави най-любезно, че той изглеждал мил и изобщо нямал вид на убиец.

За известно време шерифът си мислеше, че е попаднал на гореща следа с Тай Хокинс, момчето от Шеридан, което от ФБР отначало погрешно бяха нарочили за съучастник на Аби. Но после беше открил, че Тай е приятел на Джеси Уилър, който се грижеше за *Пондероза*.

Джеси живееше на върха над съседния поток и поне на няколко мили от Гоут Крийк, но въпреки това Чарли бе отишъл да поговори с него.

Не съжеляваше, че си направи този труд. Джеси му се бе сторил някак предпазлив и нервен по време на разговора. Оказа се, че мъжът бе виждал веднъж на живо Аби, когато преди шест или седем години работел през летата в някаква туристическа ферма. Джеси се кълнеше, че оттогава не я бил срещал, че не бил виждал от доста време и Тай и че през трите години, откакто наглеждал *Пондероза*, приятелят му нито веднъж не го бил посещавал. Но шерифът не беше съвсем сигурен в думите му.

Той отиде с колата си до Шеридан, поговори със самия Тай и изпита искрено съжаление към него. Чарли познаваше Рей Хокинс и преди много години го бе виждал в действие при една от прочутите му демонстрации на майсторска езда. Не стига че бедното момче бе изгубило един чудесен баща, не стига че фермата им бе цялата надупчена и с изсечена растителност заради предполагаемото наличие на метан в почвата, не стига че го бяха вкарали за няколко седмици по погрешка в затвора и че бяха почернили името му, обявявайки го за терорист, ами отгоре на всичко младежът съвсем очевидно беше изгубил любовта на живота си.

Когато говореше за Аби, веднага можеше да се разбере по очите и по гласа му, че нейната смърт е разбила сърцето му. Той каза, че не я бил виждал от години. И Чарли му повярва. Всичките инстинкти на шерифа крещяха, че момчето по-скоро би убило майка си, отколкото да посегне на Аби. Въпреки това трябваше да си върши работата. Помоли Тай да му даде ДНК проба и я изпрати в криминалната лаборатория в Мизула, за да бъде сравнена с бащината ДНК на ембриона в утробата на Аби. И, слава богу, там не бяха открили съответствие между двете дезоксирибонуклеинови киселини.

Ето че стигнаха до камиона с ремаркетото. Чарли погледа как Люси въведе с обиграни движения понито си в ремаркетото, после направи същото със собствения си кон. Когато навлязоха по здрач в града, усети, че го обзема тъга, както ставаше винаги когато към края на деня трябваше да се раздели с дъщеря си и да я остави у дома, при майка ѝ. *Каква бъркотия е животът!* както обичаше да казва баба му. Бъркотия и половина.

Чарли се обаждаше на семейство Купър на всеки две-три седмици, даже и да нямаше какво ново да им съобщи. Просто искаше да знаят, че случаят все още е отворен и че той работи по него. Беше започнал да ги харесва и да се възхищава на благородния начин, по който, изглежда, се справяха със загубата на дъщеря си. Веднъж колебливо намекна за това на Бен и сигурно никога нямаше да забрави последвалото мълчание, а сетне и отговора му:

— Истинската ѝ загуба преживяхме още преди четири години. Сега поне знаем къде е.

Чарли се стараяше да се обажда и на двамата, но повече му харесваше да разговаря със Сара. Колкото и да не му се щеше да го признае пред себе си, именно заради нея не се отказваше от случая. Въпреки че се бяха срещали само веднъж, когато тя беше дошла в Мизула, за да прибере тялото на Аби, образът ѝ не излизаше от главата му. Шерифът се наслаждаваше на начина, по който звучеше гласът ѝ по телефона — овладян, но същевременно нежен и леко дрезгав: глас, в който човек може да се влюби. Понякога разговаряха в продължение на половин час, че и повече — значително по-дълго, отколкото би могъл да разтегли новините около така нареченото разследване.

Преди около месец, по време на един от разговорите им, тя беше подразбрала, че той е запален читател и че дори имат няколко общи любими автори. Чарли предполагаше, че вкусът ѝ ще е много по-класически от неговия, но когато ѝ каза, че обича Елмър Лионард, Пат Конрой и Кормак Макарти, Сара се бе развълнувала и му бе съобщила, че „Принцът на приливите“ и „Всички хубави коне“ са две от най-любимите ѝ книги за всички времена. После беше изразила съжаление, че съвсем наскоро е продала книжарницата, защото в противен случай би могла да му изпрати някои предварителни екземпляри и нови книги, които ѝ били попаднали.

Чуха се отново по телефона на следващия ден. Беше след ездата с Люси нагоре по течението на Гоут Крийк, където бяха видели лоса. Сара неочаквано му призна, че се опитва да напише нещо. За Аби. И че планира кратко пътуване с изследователска цел до Мизула. След което го попита дали случайно и той няма път натам, а Чарли я излъга, че често се отбива в града. В такъв случай, добави Сара, биха могли да се срещнат там. Той отвърна, че за него би било удоволствие, след което

се притесни, че това не звучи особено професионално и добави, че се надява дотогава разследването му да има някакъв напредък, за който да ѝ съобщи.

Тя му се обади няколко дни по-късно, за да му каже точната дата и да го уведоми, че си е запазила стая в хотел „Дабълтри“, срещу университета, от другата страна на реката. След което го попита дали има нещо против да обядват или да вечерят заедно във вторник. Шерифът отново я излъга, като ѝ каза, че през въпросния ден има ужасно много работа и няма как да обядва с нея, но че приема с удоволствие поканата ѝ за вечеря. И побърза да добави че по думите на всички храната в „Дабълтри“ не била за изпускане. През следващите десет дни не спря да мисли за предстоящата им среща.

Чарли пристигна на уреченото място четиридесет и пет минути по-рано и се разходи край реката под тополите, чиито листа жълтееха в полумрака. След това премина по малкия дървен мост, който водеше до университетското градче, и погледа как няколко момчета играят футбол под светлината на прожекторите.

Чарли беше подстригал косата си и бе облякъл най-хубавото си яке, чифт бежови панталони от рипсено кадифе и бледосиня риза. Беше се почудил известно време дали да не дойде облечен в униформа, но накрая реши, че с нея ще изглежда прекалено официален. Вместо това, за да си придаде малко по-делови вид, взе куфарчето си в ресторанта и влезе вътре с няколко минути закъснение, сякаш го бяха задържали на някаква важна среща.

Сара се изправи от мястото си, усмихна му се и му подаде ръка.

— Здравей, Чарли. Радвам се да те видя.

Дланта ѝ беше хладна. Шерифът отвърна, че той също се радва да я види. Тя беше облечена в черни дънки и бяла риза, която се показваше под разкопчаната ѝ морскосиня плетена жилетка, а на шията си носеше наниз от перли. Освен това имаше лек тен и косата ѝ изглеждаше някак по-различна, но може би му се струваше така, защото при миналата им среща беше мокра от дъжда. Изглеждаше зашеметяващо. Чарли никога не бе вечерял с по-елегантна и по-красива жена през целия си досегашен живот.

Беше толкова мило от негова страна да поддържа така усърдно контакт с тях, мислеше си Сара. Може би това беше стандартна процедура, когато полицаите си имаха работа с родителите на жертва, вместо с родителите на престъпник. Със смъртта си Аби, разбира се, автоматично бе преминала от едната категория в другата.

Той ѝ разказа за ездата с дъщеря си преди две седмици и как докато гледал надолу от онзи хребет, се убеждавал все повече, че Аби навярно е паднала точно оттам. Беше очевидно, че шерифът нямаше какво ново да ѝ съобщи, но това не я притесняваше, защото тя и не бе очаквала новини. Просто Чарли беше ужасно мил и Сара се наслаждаваше на компанията му. Отдавна не бе излизала на вечеря с мъж, а начинът, по който шерифът я гледаше с милите си сини очи, ѝ подсказваше, че си пада по нея.

Вече я бе попитал как върви собственото ѝ разследване. Тя беше тук от два дни и се бе срещнала с част от преподавателите и приятелите на Аби, които до един бяха проявили топлота, великодушие и желание да ѝ помогнат. Особено Мел и Скот, които бяха останали в университета като аспиранти. Единственото, което ѝ бе малко трудно да понесе, беше новината, че Мел е бременна в петия месец. Щяха да се женят в Деня на благодарността.

Сара не навлезе в подробности пред Чарли за това какво точно възнамерява да пише. Срамуваше се, а и самата тя не бе съвсем наясно. Айрис го беше нарекла *заклучителен обред* и вероятно имаше право.

— Значи Люси е единственото ти дете?

— Така е, но е жизнена за двадесет. Върти семейството на малкия си пръст, кажи-речи, откакто навърши шест месеца. Истинска фурия е.

— Аби беше същата.

— Съжалявам, аз...

— Чарли, моля те. Всичко е наред, наистина.

Той изглеждаше толкова разстроен, че тя сложи ръката си за кратко върху неговата.

— Разкажи ми повече за нея.

Шерифът започна неохотно, но след малко се поотпусна и продължи да говори за брака си: как той не беше потръгнал и че вероятно вината за това била по-скоро негова, отколкото на Шерил. Каза ѝ, че ако му се удаде втори шанс, нещата щели да се развият

различно, защото щял да обръща повече внимание на семейството си и да прекарва по-дълго време вкъщи. После — ни в клин, ни в ръкав — я попита как е Бенджамин и тя се принуди да му отговори, че не е съвсем сигурна, но мисли, че е добре.

Истината беше, че бяха разговаряли само два пъти след погребението, а и двата пъти разговорът им беше странно формален и някак скован. Сара много добре се досещаше защо. Беше заради онова, което му бе казала в самолета — че Аби е умряла по негова вина. Не можеше да повярва, че бе изрекла нещо толкова ужасно. През двата дни, откакто беше отново в Мизула, покрай разговорите си с Мел и Скот, тя бе имала време да размисли и нещо в нея се бе променило. Дори беше обмисляла идеята да му пише и да му се извини.

— Той има нов живот и нови приятели...

— Съжалявам.

— Чарли Ригс, ако не спреш да се извиняваш, ще ти се разсърдя.

Шерифът се усмихна. Тя допи виното си и той й сипа още.

— Двамата с теб сме разведени самотни възрастни хора — продължи Сара. — Би трябвало да разговаряме свободно на такива теми.

— Така е — съгласи се шерифът.

— Значи Шерил се е омъжила повторно. А ти защо не последва примера ѝ?

— Ами отчасти заради работата, предполагам. Трябва да се грижа за район от почти две хиляди и петстотин квадратни мили. Човек може да се умори само като го гледа на картата. Другата причина е, че нямам кой знае какъв избор. Там има много добитък и диви животни, дървета и голи пространства, но почти никакви хора.

Сара се усмихна и за момент двамата останаха загледани един в друг.

— Ами ти? — попита я той.

Тя се засмя.

— На колко години си, Чарли?

— На четиридесет и четири. Не, четиридесет и пет.

— А според теб аз на колко съм?

— Възпитали са ме да не разсъждавам на такива теми.

— Хайде познай.

— По дяволите, тридесет и девет може би?

— Ама и ти си...

Чарли ѝ се усмихна и отпи от чашата си с вино.

— Следващата есен ще навърша петдесет.

— Шегуваш се.

— Наистина. Понякога се чувствам много, много постара. Но друг път пък се усещам на осемнадесет.

— А тази вечер на колко се чувстваш?

— На около тридесет и девет.

Той се засмя.

— Мисълта ми е — продължи тя, — че всички свободни мъже на моята възраст, имам предвид подходящите мъже — а повярвай ми, те не са кой знае колко там, където живея — предпочитат да излизат на срещи с двадесет години по-млади жени.

— Ще ти кажа само едно: щом са толкова тъпи, значи изобщо не могат да бъдат класифицирани като подходящи.

Сара се беше питала какво ще му отговори, ако ѝ предложи да си легнат заедно. Не че той щеше да го направи. Беше прекалено учтив. Което беше жалко, защото идеята ѝ се нравеше. И то много. Но ако някой изобщо направеше първата стъпка, това трябваше да бъде тя. Само че Сара никога в живота си не бе вършила такова нещо. И навярно накрая щеше да съжалява.

— От друга страна — додаде шерифът, — ако трябва да бъде искрен, да живееш сам си има своите малки предимства. Нали знаеш: можеш да оставиш чиниите неизмити и никой няма да те навиква. Или ако искаш, можеш да си четеш книгата цял ден.

Тя последва примера му — въпреки че се съмняваше, че е изрекъл нарочно това последното — и излезе от опасната тема, като го попита какво чете в момента. До края на вечерята разговаряха само за книги. Сара обеща да му изпрати един страхотен роман, който току-що бе прочела. Беше от млад мексикански писател, най-хубавата книга, попаднала ѝ през тази година.

— Има още нещо, което можеш да направиш за мен — каза ѝ той, след като тя го бе оставила да спечели битката за това кой да плати сметката.

— И какво е то?

— Бих искал няколко по-хубави снимки на Аби. Нали знаеш как понякога хората изглеждат съвсем различно? Как може да покажеш на

някого две снимки на един и същи човек и той да го разпознае само на едната? Ако разполагам с още две-три нейни снимки, които да показвам, може би ще успея да накарам някого да си спомни нещо.

Сара посегна към пода, за да вземе дамската си чанта.

— Нося няколко със себе си.

Тя извади найлоновото пликче, което беше винаги в чантата ѝ. В него имаше дузина снимки на Аби и Джош. Преди — и на Бенджамин, но вече ги бе махнала. Подаде ги на Чарли и той започна да ги разглежда внимателно.

— Това, разбира се, трябва да е Джош. С какво се занимава в момента?

— Студент е последна година в Нюйоркския университет. А като го завърши... ще видим. През последните лета доста неща му се струпиха на главата.

— Изглежда ми свъстно момче.

— Не е свъстен, ами направо е удивителен.

Той обърна следващата снимка. На нея бяха Аби и Джош по време на последната им ваканция във „Вододелът“. Бяха снимани в едър план, засмени и вдигнали пръсти в знак на „половин мир“.

— Пак Джош, а?

— Да. Вратата на една кола откъсна върха на пръста му, когато беше малък. Знакът на мира е нещо като семейна шега. „Половин мир“.

Шерифът кимна, но продължи да се взира в снимката. После се усмихна бегло и набързо прегледа останалите.

— Някои от тях ще ми свършат чудесна работа — рече той. — Мога ли да си изкарам копия?

— Разбира се, вземи ги. Стига да ми ги върнеш после.

— Благодаря. Ще ти ги дам още утре.

[1] Столицата на щата Монтана. — Б.пр. ↑

31.

Джош се надяваше Ники да му се обади, затова въпреки че беше на лекции, където имаше строго правило мобилните телефони да се изключват, неговият беше включен на вибрация. Освен това беше седнал най-отзад, близо до вратата, така че ако Ники му позвъни, да се измъкне в коридора, уж че отива до тоалетната.

В момента им изнасяха лекция за нещо, наречено „Епохата на Просвещението“, което на Джош поне не му говореше абсолютно нищо. Преподавателката им бърбореше монотонно вече половин час, а той се опитваше да си води записки, които, като ги погледна сега, му се сториха съвсем непонятни: *Рушащ се феодален строй; Усъвършенстване и прогрес; обърната към човека религиозна система...* Беше се облакътвил на чина и беше облегал брада върху свитите си юмруци, в случай че внезапно заспи и главата му клюмне.

— Дидро обаче смятал църковната догма за абсурдна и объркана — заяви преподавателката.

Абсурдна и объркана, написа Джош. В следващия момент усети, че телефонът в джоба му завибрира и го извади крадешком, очаквайки да види името на Ники, изписано на дисплея. Но вместо него, зърна някакъв непознат номер и остави да се включи гласовата поща.

Прослуша съобщението едва когато излезе навън, под студеното ноемврийско слънце. Вървеше към квартирата си, ядейки сандвич с пуешко и салата, но щом чу от кого е, едва не се задави.

Здрасти, Джош! Обажда се шериф Чарли Ригс от Чото, Монтана. Намирам се в Ню Йорк и ще ти бъда много благодарен, ако ми отделиш около половин час от времето си. Има няколко неща, засягащи сестра ти, за които вярвам, че ще ни помогнеш. Можеш да се свържеш с мен на този телефонен номер. Въпросът е деликатен, така че ще ти бъда признателен, ако засега не споменаваш за това обаждане на майка си и баща си, нито на когото и да било. Чакам да се свържеш с мен. Чао засега.

Джош усети, че светът му започва да се разпада. „О, човече! — помисли си. — Започва се! Намерили са тялото на Ролф.“

Обади се на шерифа, като се стараеше да не звучи изплашено, а само заинтригувано и услужливо. Мъжът му се стори приятелски настроен. Може би не трябваше да се паникьосва чак толкова. Опитаха да решат къде да се срещнат, но мислите му препускаха прекалено бързо, за да се спре на подходящо място и в крайна сметка шерифът му предложи да се видят на Бруклинския мост. Обясни му, че досега само веднъж е идвал в Ню Йорк и че някой му бил казал, че гледката от моста по залез е забележителна. *Какво означава това?* запита се Джош. Да не би този Ригс да е тук на почивка? Уговориха се да се срещнат в четири следобед на южния тротоар, откъм страната на Манхатън.

— Как ще ви позная? — попита Джош.

— Аз ще съм със значка и шапка „Стетсън“.

— Ясно...

— Шегувам се. Няма страшно, знам как изглеждаш.

Това засили параноята на Джош. Откъде пък ще знае шерифът как изглежда? Оставаха два часа до четири следобед и той ги прекара в стаята си в квартирата. Тя се намираше в занемарен блок в една пресечка на Източен Бродуей. Делеше я с още трима студенти от Нюйоркския университет, които доста харесваше, но с които не беше особено близък. За щастие все още никой друг не се бе прибрал. Джош се замисли дали да не се обади на Фреди, но реши да не го прави. Беше му казал някои неща, но не всичко, не и какво се бе случило в действителност с Ролф. Сигурно Тай беше проговорил. Така ще да е станало. Може би трябва да му се обади? Но, от друга страна, вероятно те подслушваха телефона му с надеждата, че ще стори именно това. Исусе, помисли си Джош. О, Исусе!

Не беше сигурен защо го прави, но когато в три и половина облече якето си и тръгна към вратата, спря се и се върна при бюрото си. Коленичи, пъкна ръка под него и напипа малкия пакет, залепен зад чекмеджето. Отлепи го, сложи го в джоба си и излезе.

Чарли се бе подпрял на парапета и гледаше как слънцето пълзи надолу към линията на хоризонта. Градът изглеждаше поразително — слънчевите лъчи проблясваха по кули от стъкло, лампите на небостъргачите започваха да примигват. Опитваше се да определи местоположението на някогашния Световен търговски център, но представата му за мегаполиса бе доста смътна.

Видя Джош да върви към него и въпреки че се намираше на стотина метра и светлината бе доста оскъдна, веднага забеляза колко уплашено изглежда хлапето. Братът на Аби носеше черна канадка и червена плетена шапка, нахлупена до веждите. Когато го наближи, зърна в бледото му лице бегла прилика със Сара. Шерифът пристъпи напред и му протегна ръка.

— Здравей, Джош.

— Здравейте.

Ръкостискането на младежа беше слабо и предпазливо. Вече никой не учеше младежите как да се здрависват. Джош побърза да пъхне ръце отново в джобовете си, като избягваше да го поглежда в очите. Чарли кимна към откриващата се панорама.

— Бива си я гледката, а?

— Аха.

— Опитвах се да се ориентирам къде се намираха двете кули...

— Ей там. — Джош му посочи мястото, без да проявява особен интерес.

— Искаш ли да се поразходим?

— Ако вие искате.

Тръгнаха рамо до рамо по тротоара; колите преминаваха с рев под тях, а стоповете им проблясваха в пролуките между дъските.

— За какво е всичко това?

— През последните няколко месеца се опитваме да разберем какво се е случило с Аби. Как се е озовала на мястото, на което я открихме, с кого може да е била — ей такива работи... И си мислех, че ти може да ни помогнеш да си изясним някои неща. Сега ясно ли ти е?

— Предполагам.

— Колко добре познаваш Тай Хокинс?

— Всъщност почти не го познавам. Той беше наемен каубой във фермата, която посещавахме. Двамата с Аби бяха гаджета за известно време.

— Знам.

— А ченгетата се объркаха и решиха, че е замесен в онази работа в Денвър.

— Кога видя или разговаря последно с Тай?

Джош сви рамене, като гледаше право напред.

— Ами не знам...

— Горедолу.

— Преди години някъде...

— Наистина ли?

— Да, защо? Да не би той да твърди друго?

Чарли не отговори. Опитваше се да накара хлапето да повярва, че му е известно много повече, отколкото знаеше в действителност. Дори не беше сигурен защо бе започнал с въпроса за Тай, но явно беше нацелил някакъв нерв.

— Кога видя за последен път сестра си?

Шерифът забеляза как младежът преглътна мъчително.

— Пак преди години. Като всички други.

— Тогава какво си търсил в Чото в края на септември миналата година?

Джош се обърна и го погледна, като се мръщеше и клатеше глава, сякаш нещо не е доразбрал:

— Какво имате предвид? Не съм бил там.

— Напротив, бил си.

Момчето не отговори. Щастлива група японски туристи си направи снимка на фона на залязващото слънце. Започваше да застудява. Чарли и Джош заобиколиха туристите и продължиха да крачат мълчаливо, докато не останаха отново сами.

— Виж какво, Джош, и за двама ни ще е много по-лесно, ако ми кажеш истината. Знаем, че си бил в Чото, знаем, че си бил и в Грейт Фолс.

Младежът отново не отговори.

— Джош — подзе внимателно шерифът, — видях записа на разговорите ти по мобилния ти телефон.

Младежът стисна очи — явно се ругаеше наум.

— И записа от полета ти. Долетял си от Денвър. Камерите на летището са заснели как Тай Хокинс те посреща там. Заснет си и от камерата на бензиностанцията, където си разсипал всичките си

монети. Момичето, което ти е помогнало да ги събереш, те разпозна на снимките. Така че не ми губи времето и ми спести тези глупости, става ли?

Чарли спря да върви. Джош също спря няколко крачки по-напред, но не се обърна към него. Ръцете му все още бяха пъхнати дълбоко в джобовете на канадката му.

— Кажи ми какво се случи, Джош.

Какъв смисъл имаше да продължава с лъжите? Мъжът така или иначе, изглежда, знаеше по-голямата част от историята. А ако продължеше да го лъже, навярно само щеше да влоши нещата. За всички. Нямахте да допусне същата грешка като Аби. Ако тя бе излязла открито и бе разказала, че не са искали да убият момчето на Макгиган, може би все още щеше да е жива. Той отпусна рамене, отиде до парапета и се облегна на него, като се загледа в реката и в пристанището. Чарли Ригс застана до него и направи същото. Джош си пое дълбоко дъх и започна:

— Аби искаше да се предаде. Когато открила, че е бременна, избягала от Ролф. Казала на Тай, че той се отнасял зле с нея, че я биел и... Не знам. Както и да е, отишла при Тай и двамата се скрили в една колиба някъде извън Чото, високо в планината.

— В колибата на Джеси Уилър.

— Предполагам, че Тай вече ви е разказал всичко останало.

— Искам да го чуя от теб. Цялата история. Колко време са прекарвали двамата там?

— Не знам. Може би две седмици. Опитвах се да измислят най-добрия начин Аби да се предаде, нали се сещате, как да не влезе завинаги в затвора. Казвам ви, тя беше съвсем различна от онази Аби, която видях последния път... — Осъзна, че се оплита в лъжа, която вече беше казал.

— Която си видял последния път? И кога беше това?

Джош въздъхна:

— През пролетта преди единадесети септември^[1]. Тук, в Ню Йорк. Тя искаше пари. Беше като обезумяла. Като някой, когото не познавам. Както и да е, обади ми се през септември миналата година.

Аз бях в Колорадо на гости на мой приятел. Така че взех самолет до Грейт Фолс и... знаете.

— Какво искаха да направиш?

— Да я заведа у дома. Да я върна тук, в Ню Йорк. Да ѝ уредя среща с мама и татко. Идеята им беше те да изберат добри адвокати, за да видят дали не могат да сключат някаква сделка от нейно име. Тя изглеждаше толкова красива! Предишната Аби се бе завърнала.

— Как щеше да я доведеш дотук?

— С колата на Ролф. Нейната кола навярно. Тази, която е взела, когато го е напуснала.

— Срещал ли си се някога с Ролф?

Джош се изсмя горчиво и извърна очи. Това беше. Точката, от която нямаше връщане назад. Може би трябваше да спре дотук.

— Джош?

Той се обърна. Шерифът го гледаше съсредоточено. Изглеждаше му добър човек. Пък и вероятно вече знаеше всичко.

— Да, срещнах го. В нощта на бурята. Появи се най-неочаквано, сякаш изникна от нищото. Един бог знае как беше открил къде се намират. Имам предвид, че онова място беше доста забутано. Тай реши, че Аби му се е обадила или нещо такова. Или пък, че е знаел за идването ми от Денвър и ни е проследил. Предполагам, че никога няма да разберем.

— Продължавай.

— Тай откри лаптопа на онзи тип, скрит в задната част на колата, и същия ден аз отидох до Грейт Фолс, за да видя дали няма да мога да проникна... един вид дали няма да мога да кракна паролата.

— И твоят приятел Фреди ти помогна.

Младежът го погледна нервно.

— Джош, видях записите на телефонните ти разговори.

— О, боже, не правете нищо на Фреди! Той не знаеше. Моля ви.

— После ще обсъдим това. Продължавай.

— Когато се връщах към колибата, валеше сняг и видях онази кола, неговата. Той беше в колибата и ме чакаше да се върна с проклетия компютър. Леле, колко ядосан беше! Направо бесен. Предполагам — заради факта че бе намерил Аби с Тай и всичко останало. А и заради лаптопа. Те се бяха престорили, че всичко е някаква грешка, че компютърът просто е бил в багажника, но той се

досещаше, че нещо се мъти. Мисля, че знаеше, че се каним да го използваме срещу него. Този тип, казвам ви, беше като някакъв звяр, крещеше и беснееше... — Джош млъкна за момент, сетне поде по-уверено: — А после се опита да отведе Аби. Тогава Тай се хвърли към него и аз се втурнах в колибата да му помогна. Ролф се опитваше да извади пушката на Тай изпод леглото, а аз просто се метнах отгоре му и настана голяма бъркотия. Тримата се сбихме, налагайки се с юмруци, ритаме се, блъскахме се.

— А Аби какво правеше?

— Тай й извика да се маха, да избяга някъде. И тя изтича навън, взе един от конете и...

Джош усети, че в очите му нахлуват сълзи. По дяволите! Не искаше да плаче, но не можеше да се овладее.

— Всичко е наред, Джош. За никъде не бързае.

Шерифът постави ръка върху рамото му и я задържа там. Младежът си пое дълбоко дъх. От слънцето беше останал само един последен оранжево-червен отблясък.

— Та нейното бягство го разяри още повече — продължи след малко Джош. — А той беше страхотно силен. Искам да кажа, че Тай е здравеняк, но Ролф, по дяволите, беше друга работа. Той направо ни повлече и двамата навън, на снега, и после покрай колибата. Не спираше да крещи името на Аби, явно искаше да тръгне след нея. Аз го стисках здраво за гушата, а той се бореше с Тай за пушката, като всеки се опитваше да я изтръгне от ръцете на другия. После Ролф ме завъртя около себе си, запрати ме в оградата на корала и аз прелетях през нея. Мисля, че съм изгубил съзнание за момент, защото следващото, което помня, е, че лежа в снега, а те двамата са до счупената ограда и продължават да се борят за пушката. После Ролф направи подсечка на Тай и Тай изпусна пушката... О, човече!

— Всичко е наред, синко. Успокой се.

— Той щеше да го убие — беше повече от сигурно. Тай лежеше на земята пред него, а онзи просто наведе цевта, насочи я право към челото му и се опита да натисне спусъка. Кълна се в Бог! Но предпазителят беше спуснат и докато Ролф се опитваше да го вдигне, Тай го сграбчи за краката, а аз станах и го нападнах, просто се хвърлих върху него. Блъснах го странично, той залитна и падна по гръб. И пушката гръмна. Беше същинско чудо, че никой не пострада. Но Ролф,

той... — Джош виждаше всичко пред очите си. Дори го чуваше. Мъжът, който пада с трясък по гръб върху счупената ограда, ужасяващото хрущене на пронизаната плът, внезапната промяна на изражението му, шокът и ужасът в очите му. — Не исках да стане така, кълна се. Той просто падна по такъв начин. Там, където оградата се бе счупила, стърчеше един назъбен, остър като копие прът, все още прикован към опорния стълб. И той се стовари по гръб върху него. В първия момент не разбрахме какво е станало. Ролф просто остана неподвижен. И тогава видяхме избилата кръв и... дървения връх, който стърчеше през ризата му. О, боже! — Младежът започна да хлипа и мина известно време, преди да се овладее достатъчно, за да продължи разказа си. — Освободихме тялото му от пръта и Тай изтича да донесе една хавлиена кърпа, с която се опитахме да спрем кръвенето, но се оказа невъзможно. Не ни остана нищо друго, освен да стоим там... и да гледаме как умира.

Джош си спомняше потръпващото тяло, протегнатата към тях ръка с разперени пръсти, неспирно бликащата кръв.

Шерифът все още го стискаше за рамото и чакаше търпеливо.

— Какво стана с Аби?

— Така и не разбрахме. Конят се върна без нея. Препускахме през остатъка от нощта и викахме ли, викахме името ѝ. Но снеговалежът бе толкова силен, че не можехме да чуем и да видим нищо. Нямаше следи, нямаше и помен от нея. Нямахме никаква представа къде може да е отишла. Продължихме да я търсим през следващите два дни. Нищо. Абсолютно нищо.

— А какво направихте с Ролф?

— Ние... ние го увихме в найлон и го сложихме в багажника на колата му — онази, която бяха скрили в обора. А кръвта по снега — о, човече! Кипнахме вода — един бог знае колко галона — и се опитахме да го разтопим, после нахвърляхме с лопати чист сняг отгоре, но той също почервеня. Тай се сети за онова голямо езеро или водоем на около двацет мили на юг. Нагоре, в някакъв каньон. Каза, че било адски дълбоко.

— Знам го.

— На третата вечер, след като се бяхме отказали да търсим Аби и бяхме почистили колибата, след като бяхме ремонтирали оградата и бяхме направили всичко да изглежда постарому, прикривайки най-

сетне успешно кръвта, отидохме там, горе. Аз карах камиона на Тай, а той — колата с трупа в багажника. Беше цяло чудо, че успяхме да се доберем дотам при целия онзи сняг. Бутнахме колата във водата от една урва. Ролф беше наел друг автомобил — онзи, с който пристигна — от летището на Грейт Фолс. Оставих го там на следващия ден и се прибрах у дома със самолет. Това е.

Двамата с Чарли дълго и мълчаливо съзерцаваха града. На хоризонта, там, където слънцето беше залязло, имаше тясна огненочервена ивица. Всички сгради вече светеха. Някъде под краката им фучеше с рев пиковият трафик. Хората се прибираха към домовете си. Джош се зачуди какво ще му каже шерифът. Сега очевидно трябваше да го арестува.

— Кой знае за случилото се, освен вие двамата с Тай?

— Само вие, шерифе.

— Не си казал на никого?

— Не съм толкова тъп.

— Даже на майка ти и на баща ти?

— Шегувате ли се? Можете ли да си представите какво щеше да им причини това? Да открият, че и двете им деца са убийци? В никакъв случай.

— На мен не ми звучи като убийство, синко.

В продължение на минута-две никой не проговори.

— А какво стана с компютъра?

— Сложихме го в багажника.

Джош извади от джоба си малкия пакет, който беше отлепил изпод бюрото си. Беше флаш драйвът. Подаде го на шерифа.

— Тук е копирана информацията, която се съдържаше в лаптопа му.

Чарли лежа цяла нощ в леглото си в малката хотелска стая в центъра на града, като слушаше шума на колите и гледаше светлините и сенките, които рисуваха постоянноменящи се фигури по тавана. Винаги бе изпитвал затруднение да спи, когато се намираше в някой град, но тази нощ можеше да обвинява за безсънието си единствено бучащата си глава. Чувстваше я като игрален автомат, в който едни и

същи мисли се събираха всеки път в различен ред, но комбинацията им никога не беше печеливша.

Той, разбира се, знаеше какво повелява дългът му. Да постъпи според закона. Както правеше винаги. Колата и трупът трябваше да бъдат извадени от езерото, а Джош и Тай да бъдат арестувани и обвинени в убийство. Имаше шанс да се разминат с леки присъди. Ако Джош бе казал истината, че е било самоотбрана, вероятно и двамата щяха да останат на свобода.

Но не можеше да е напълно сигурен в това. Случаят щеше да се превърне в сензация, в каквата се бе превърнало и намирането на тялото на Аби. Някой умен, амбициозен прокурор можеше да надуши слава в представянето на събитията в по-различна светлина. А в сегашната обстановка на страх братът и бившето гадже на една прочута терористка лесно можеха да бъдат сложени под същия знаменател, което Тай вече беше изпитал на собствен гръб. Клетият младеж беше съсипан. Как би могъл да преживее едно повторно изправяне пред съда? Ами семейство Купър? Ами Сара? Не бяха ли изстрадали достатъчно?

Чарли се проклрнаше, че изостави Джош. Бяха слезли от моста и бяха хванали такси до квартирата на момчето, уговаряйки се да се срещнат отново на сутринта. Шерифът бе искал да има достатъчно време да премисли нещата. Но на ужасения от признанията си Джош то не бе нужно. Ами ако избягаше или, не дай боже, направеше нещо по-лошо?

Стига толкова! Ако продължаваше така, щеше да полудее. Чарли стана, взе телефона си и започна да набира номера на Джош, после осъзна, че е четири часът сутринта и го върна на мястото му. Облече се, сложи си якето, пресече сивото, осветено с флуоресцентни лампи фойе, излезе на улицата и закрачи по тротоара. Пресечка след пресечка, лампа след лампа, раздирайки се от дилемата: *да го направи или не?* Въпросите се блъскаха в главата му на всяка крачка.

Два часа по-късно, когато небето на изток изсветля зад гърба му, шерифът се озова отново на брега на река Хъдсън, загледан в обсипания със светли точки черен бряг отсреща. И най-накрая разбра какво ще предприеме. Абсолютно нищо. Знаеше мястото, на което бяха потопили колата във водоема. Там водата беше зелена, мътна и много

дълбока. Мъжът в багажника бе получил това, което заслужаваше. Така че можеше да остане там, където си беше.

Пръстите на Чарли си играеха в джоба му с флаш драйва, който му бе дал Джош. Знаеше, че трябва да провери какво има на него. А може би не. Извади го и го погледна. После го метна с всички сили в реката. И нито видя, нито чу последвалия плясък.

[1] Денят на атентата над Световния търговски център в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

32.

Идеята да отпразнуват заедно петдесетия си рожден ден беше на Айрис. Сара изобщо не възнамеряваше да го празнува, предпочитайки да остави ужасяващата дата да отmine колкото може по-незабелязано. Отначало отхвърли предложението. То беше свързано с прекалено много подготовка и стрес. А и беше съвсем непрактично, защото всички приятели на Айрис бяха в Питсбърг, а нейните — в Ню Йорк. Няма проблеми, заяви обаче приятелката ѝ. Щяха да направят партито в Ню Йорк. И без това прекалено много от познатите ѝ искаха да дойдат, а това беше хитър начин да намали бройката им. Тя я преследваше и тормозеше, докато накрая Сара се съгласи неохотно, само и само да намери малко спокойствие.

Решиха празненството да е в съботата след Деня на труда, който се падаше точно по средата между двете рождени дати. През юни Айрис ѝ дойде на гости и те проучиха половината окръг Насо за подходящо място, но не намериха нито едно, което да се хареса и на двете и да не е вече резервирано. Родителите на Сара ѝ предложиха къщата си в Бедфорд и се почувстваха леко обидени, когато тя учтиво им отказа. Но ако отпразнуваше рождения си ден там, щеше да се почувства отново като на двадесет и една, а тя бе прехвърлила отдавна тази възраст. И тъкмо когато беше започнала да се надява, че цялото начинание може да пропадне, на сцената се появи Мартин Инграм с оферта, която не можеха да отхвърлят.

Той строеше някакъв ресторант на едно приказно местенце в залива Ойстър Бей. При това беше не само негов архитект, но и съсобственик. Ако не му минеше черна котка път, което рядко се случваше на Мартин, ресторантът щеше да е завършен в началото на октомври, въпреки че нямаше да отвори врати веднага. Там имало великолепни подове от кленов паркет и просторен мецанин с панорамен прозорец, през който се виждал океанът. Щяло да бъде добре за бизнеса да остави хората да го огледат, каза им Мартин, а и за тях щяло да е безплатно. След това Сара трябваше да признае, че мястото бе превъзходно.

Наеха професионален организатор на партита — някой си Джулиан Макфадин, който беше толкова сладък и умен, че Айрис изпаднаше във възторг всеки път, когато се срещаша да обсъдят нещо. Той свърши всичко необходимо, дори разпрати поканите. И направи всичко да изглежда толкова лесно и приятно, та Сара откри, че в действителност очаква с нетърпение деня на празненството. Имаше само едно нещо, което я притесняваше.

Беше точно след Деня на труда и Айрис бе долетяла да довърши някои неща около подготовката с очарователния Джулиан, за когото все още отказваше да повярва, че е гей. Беше ранна вечер и те седяха на верандата на Сара, а Джулиан, след като беше повдигнал въпроса за тостовете и речите и бе усетил известно разногласие, се бе оттеглил тактично, оставяйки ги да обсъдят предложението му.

— И защо изобщо трябва да се държат речи? — попита Сара.

— Защото така се прави. Скъпа, колко често ти се случва да застанеш пред стотина души и да те похвалят, че си невероятна? А и даже да кажа на Лио, че не може да държи реч, той пак ще го направи.

— Много хубаво. Ами аз? Кой ще произнесе реч за мен?

— Джош може да го направи. Или Мартин. По дяволите, че аз мога.

— О, Айрис...

— Слушай, няма да задълбаваме много. Ще съобщя на Лио, че искаш речта да е кратка и мила.

— Лио кога е правил нещо кратко и мило?

— Ще засичаме по часовник като при телевизионна игра. Три минути и бам — спираме.

— Просто всички ще ме съжаляват. Няма да мога да понеса отново глупостите от сорта на *бедната стара Сара, все още самичка*.

— Ох, моля те!

Сара угаси цигарата си в пепелника.

— Не искам Мартин да говори за мен.

— Тогава помоли Джош. Вече е голямо момче.

— Нали знаеш колко е срамежлив.

Джош беше за няколко дни в Санта Фе, на гости на баща си. Сара обеща, че ще говори с него, когато се върне вкъщи.

След дипломирането си тази пролет Джош изненада всички. Заяви най-неочаквано, че иска да стане адвокат. Беше подстригал косата си, беше си купил костюм и цяло лято бе работил в града като стажант в кантората на Алан Хърш. Идваше си редовно вкъщи, пълнен с новини за различни дела, клиенти и разни специфични адвокатски работи, които тя трябваше да се преструва, че разбира. Скоро щяха да започнат да му плащат, за да им помага. Ако всичко вървеше добре, следващата година щеше да се запише в юридическия факултет. Междувременно през уикендите изкарваше по някой и друг долар, като помагаше на Джефри в книжарницата. Да го види толкова всеотдаен и въодушевен беше колкото вълнуващо, толкова и изненадващо. Понякога Сара се чудеше дали не е пропуснала кацането на някой извънземен кораб на моравата пред къщата им.

Бенджамин мислеше същото. Напоследък разговаряха по-редовно. Вместо да звъни само на мобилния телефон на Джош, сега той се обаждаше често на домашния им телефон и обикновено му отговаряше Сара. Вече не се държеше толкова резервирано с нея, може би защото и тя се отнасяше по-топло към него. Учудването и възхищението им от промяната у Джош ги бяха сблизили по някакъв начин.

— Къде сгрехихме? — попита я Бен по-миналата вечер, когато се обади да провери кога пристига самолетът на Джош.

— Какво имаш предвид?

— Никога не съм се надявал, че синът ни ще стане адвокат.

— Знам. Може би трябваше да проявим повече разбиране към навика му да пуши марихуана.

— Не мисля, че му липсва особено в онази кантора.

За по-добрите им отношения беше помогнало и писмото на Сара. По Коледа тя му писа, за да му се извини за думите си, че Бенджамин е виновен за смъртта на Аби. „Казах го в момент на умопомрачителна скръб и отчаяние“, написа му тя. Той ѝ изпрати в отговор картичка, изобразяваща безоблачно небе и океан. На нея пишеше: „Благодаря ти, с любов, завинаги твой, Бенджамин“.

Помогна им, разбира се, и фактът, че той беше научил за Чарли Ригс. Сара и Чарли бяха заминали на едноседмична ваканция през юни. Отидоха с кола до Колорадо и отседнаха в един прекрасен хотел в планината. Яздиха заедно по високопланински ливади, пълни с цветя,

и се изкатериха по една пътека по Континенталния вододел, която ги бе отвела до извора на река, чийто лъв ръкав течеше на изток, а десният — на запад. И тогава станаха любовници. Сара го харесваше страшно много. Колко сериозна щеше да бъде връзката им — не знаеше, пък и никой от тях не прищпорваше нещата. Тя го покани на партито и след като Чарли я подложи на кръстосан разпит, за да разбере дали наистина иска да присъства, той ѝ обеща да дойде.

По причини, които не ѝ бяха съвсем ясни, Джош беше далеч по-уверен от нея, че нещата между тях ще потръгнат, въпреки че никога не се бе срещал с шерифа. Може би защото това щеше да намали малко тежестта на грижите му за неговата бедна самотна стара майка. Наложил се да му припомни някогашната му теория, че връзката между двама души, отдалечени на голямо разстояние един от друг, е обречена на провал. Той я посъветва в такъв случай да се премести в Монтана и Сара се изсмя, сякаш никога не бе обмисляла тази идея.

Лио говореше за Айрис от близо двадесет минути въпреки че някои от историите бяха забавни — особено онази как отишла да го измъкне от игрището за голф пред всичките му приятели — вече започваше да прекалява, както обичаше да казва Айрис. Джош виждаше, че гостите си разменят многозначителни погледи. Е, поне щеше да има добро извинение, че собствената му реч ще е кратка.

Партито вървеше добре. Фреди, който бе над него, подпрян на парапета на мецанина в компанията на Самър и Ники, вече го беше обявил за най-доброто *старческо* парти, на което някога е присъствал. „Храната е страхотна — беше казал той, — а и групата, която са поканили, не е лоша.“

Когато Лио започна осемнадесетата си история, Джош прегледа още веднъж бележките си. Помисли си, че речта, която е подготвил, е доста добра. Огледа се за майка си и я видя да стои до Мартин, Бет Инграм и Чарли Ригс. Беше облечена в черна копринена рокля, която разкриваше раменете ѝ, и изглеждаше наистина зашеметяващо. Двамата с Чарли не се бяха отделили един от друг цяла вечер. Беше страхотно да я види толкова щастлива.

Когато беше представила шерифа на Джош, те, разбира се, се бяха ръкували, сякаш се срещаха за пръв път.

— Майка ти ми е говорила много за теб — каза Ригс.

— И аз знам много за вас.

— Как си?

— Благодаря, добре.

През десетте месеца, които бяха минали от разходката им по моста, Чарли му се беше обаждал многократно, за да чуе как я кара. И всеки път, за да може да се отпусне, му разказваше по някой виц или смешна история. Обади му се последно през юни, непосредствено преди да замине на почивка с майка му в Колорадо. Очевидно му се щеше да го пита нещо важно, но не можеше да събере смелост. Тогава Джош осъзна, че всъщност шерифът иска да получи благословията му и се постара да му я даде, както подобава.

Сега, като ги гледаше как стоят в другия край на помещението, заслушани в речта на Лио, Джош си помисли, че са чудесна двойка. От все сърце се надяваше, че връзката им ще се окаже дълготрайна. Майка му явно усети, че я наблюдава, защото се обърна към него и му се усмихна, след което направи дискретна гримаса, за да му покаже, че е крайно време някой да прекъсне Лио. За щастие се оказа, че няма да е необходимо.

— А сега, дами и господа, въпреки че мога да продължа в същия дух цяла нощ... — Сред публиката се чува викове: „Моля те, недей, пощади ни“. — ... ще дам думата на онзи очарователен млад мъж ей там, когото всички вие познавате. А ако не го познавате, повярвайте ми, скоро ще го опознаете — господин Джошуа Купър!

Всички започнаха да ръкопляскат и да аплодират Джош, който пристъпи напред и прекоси помещението. Лио му подаде микрофона, а Айрис го целуна по бузата.

— Изглеждаш великолепно! — прошепна му тя. — Давай, момчето ми, разбий ги!

Изведнъж настъпи пълна тишина и Джош се почувства притеснен. Погледна към бележките си, пое си дълбоко дъх и се позакашля. Микрофонът избуча в отговор и замлъкна.

— Благодаря ти, Лио. Нямам какво толкова смешно да ви разказвам за мама. Да израснеш с нея си е сериозна работа.

Някои от присъстващите се засмяха, но далеч по-малко, отколкото се беше надявал.

— Мога да ви разкажа как повърнах върху първото й издание на „Нежна е нощта“, но бях само на две години и всъщност не помня да съм го правил.

Сега вече всички се разсмяха. Така беше по-добре.

— Или мога да ви разкажа за деня, в който изпусна ключовете от колата в шахтата пред „Кмарт“^[1] и се наложи да дойдат от пожарната, да пробият дупка в пътя и да ни закарат у дома с пожарната кола.

Последва още по-силен смях.

— Това беше най-хубавият ден от живота ми, ако трябва да съм точен.

Да държиш реч в края на краищата май не беше чак толкова трудно. Той погледна нагоре към мецанина. Ники се усмихна и му прати въздушна целувка. Джош мушна бележките в джоба си.

— Истината е, че да израснеш с мама не беше шега работа, но аз бях много щастлив. Всеки божи ден. Тя ръководеше книжарницата, грижеше се за домакинството, помагаше ни да си пишем домашните. Ако трябва да бъда честен, на мен не ми помагаше. А направо ми ги пишеше. Получавах шестици само когато домашната ми беше написана от нея. Всъщност оскъдните си познания по литература дължа именно на мама. Тя винаги правеше всичко да изглежда забавно. Дори и когато, предполагам, на нея самата не й е било особено весело.

Той млъкна за миг и погледна към Сара. Тя се усмихваше и Джош видя, че полага неимоверни усилия да не се разплаче. Зачуди се дали да не прескочи следващата част, но все пак продължи. Призраците не изчезват, колкото и да се стараеш да не им обръщаш внимание.

— И ако Аби беше тук тази нощ, тя щеше да каже същото.

Плътната тишина, която настъпи, беше плашеща, но той продължи:

— Тя обичаше мама с цялото си сърце. Също като мен. Защото нашата майка е най-добрата, която едно дете би могло да си пожелае. Тя е красива и забавна и невероятно мъдра и умна. И има най-голямото сърце, което една майка може да притежава. Тя винаги ни е подкрепяла. Винаги. И все още го прави.

Боже, сега вече всички плачеха. Джош почувства, че и той ще се разплаче, но тогава присъстващите вероятно щяха да се депресират

окончателно. Беше възнамерявал да каже няколко думи и за другия призрак в залата — за баща си. Нищо драматично, просто да го спомене, но може би беше най-добре да спре дотук, докато все още не беше късно. Огледа се и Джулиан Макфадин дискретно му подаде чаша шампанско.

— Така. Ако всички имат чаши, нека вдигнем тост. За тези две страхотни, невероятно стари и невероятно прекрасни жени — Айрис и Сара!

Всички повториха тоста, след което цялата зала избухна в аплодисменти и Джош внезапно се оказа заобиколен от хора, които го целуваха, прегръщаха и потупваха по гърба. По-късно, когато тълпата се раздели, той видя майка си, която беше протегнала ръце към него, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Отиде при нея, взе я в прегръдките си и не я пусна дълго време.

— Обичам те — прошепна му тя. — Обичам те толкова много!

Доста по-късно, когато рожденият ден беше свършил и той лежеше в леглото си, уморен, но прекалено развълнуван, за да задреме, а Ники спокойно спеше до него, Джош си помисли какви странни създания са хората. Как могат да бъдат толкова различни понякога и да изпитват такива противоречиви емоции. Любов и омраза, радост и отчаяние, кураж и страх. Сякаш всеки от нас е голям въртящ се диск от всевъзможни цветове, който постоянно отразява по различен начин светлината. Представи си всички онези лица по време на речта му — млади и стари, смеещи се и плачещи. Явно нямаше значение колко си възрастен — дали си на седемнадесет или на седемдесет — дискът не спираше да се върти. Може би чисто и просто с времето ставаше малко по-лесно да разпознаваш цветовете и да си сигурен кой от тях виждаш и какво би могъл да означава той.

А може би разсъждаваше по този начин, защото беше спрял да пие проклетите хапчета, които му беше предписал миналата година докторът след случилото се с Аби — онези, които караха светът да му изглежда сив и еднообразен. Джош обаче предпочиташе въртящия се диск. Единственият недостатък беше, че без хапчетата не можеше да спи спокойно.

Може би защото се страхуваше от сънищата, които вероятно ще го сподобят. Когато беше малък, разполагаше със списък от десет или дванадесет неща, които си изреждаше наум, когато станеше време за

лягане: вещици, върколаци, госпожа О'Райли — чистачката в детската градина със стъкленото око и бакенбардите, и други неща от този род. Идеята беше, че ако си мисли за тях, после няма да ги сънува. И поне шест месеца след завръщането му от Монтана онази есен, дори и след като Чарли Ригс беше дошъл да го види и да му каже, че няма да предприеме нищо, че ще говори с Тай и че това ще бъде тяхна тайна, Джош всяка нощ си беше представял как Ролф се гърчи и кърви в снега или как изплува от езерото с разкапано, наполовина изядено от рибите лице.

Може би защото картините, които нарочно призоваваше в съзнанието си, бяха толкова ярки, сънят повече не се повтори и той не прибягна до нощното си заклинание. Чарли се беше тревожил, че бремето на тайната може да се окаже прекалено голямо за него, но на Джош то вече не му изглеждаше така. Да види и двамата си родители отново щастливи, всеки със собствения си живот, беше достатъчна компенсация.

Започна да се унася в полудрямка. Зачуди се дали да не събуди Ники, за да се върне в стаята за гости. Но щеше да е прекалено жестоко, пък и му харесваше да лежи до него. Освен това майка му вече не се впечатляваше от такива неща и нямаше да се смути, ако я откриеше в леглото му. Затвори очи. Дискът на живота продължаваше да се върти в съзнанието му, но вече забавяше ход и беше на път да изчезне. Джош най-сетне потъна в сън без сънища.

Бен можеше да измине пътя със затворени очи. Но за шестте години, през които не бе живял тук, доста неща се бяха променили. Бяха се появили различни универсални магазини, нова многоетажна административна сграда до железопътната гара, „Банхофс Дели“^[2] за съжаление беше затворил врати, а на негово място сега имаше готварско училище за деца. Бяха засадили редица черешови дръвчета по края на парка, здраво привързани към колове и увити в долната част с бял полиетилен, който да ги пази. На всеки завой от пътя в главата му нахлуваха спомени.

А ето я и къщата, която бе построил преди толкова много години, и сребристите брези, които бяха посадили отпред. Листата им бяха започнали вече да пожълтяват. Дрянът до алеята за коли изглеждаше

по-висок, ала леко посърнал. Може би е трябвало да засадят магнолия на неговото място. Като цяло къщата не беше лоша, въпреки че сега би я построил по различен начин. Видя, че Сара го чака на прозореца и докато паркираше малката хонда, която беше взел под наем от летището, тя се появи на входната врата. Той излезе от автомобила и тръгна към нея.

Тя изглеждаше чудесно. Беше облечена в синя ленена пола и кремав кашмирен пуловер с остро деколте. В ръцете си държеше букет бели лилии. Бен се беше спрял на същите цветя. Само че неговият букет лежеше на задната седалка на хондата.

— Изглеждаш чудесно — каза ѝ той.

— Ти — също.

Тя го хвана за ръка и го целуна по бузата и той забеляза, че парфюмът ѝ е по-различен от онзи, който ѝ подаряваше всяка Коледа.

Бен отвори предната врата на колата, но Сара не се качи веднага. Гледаше намръщено към дряна.

— Това проклето дърво — въздъхна тя. — Трябва да го махна. Чудех се дали да не посадя на негово място магнолия.

Той кимна замислено:

— Да, добра идея.

— Само че ще ѝ отнеме доста време да порасне.

Тя се качи и Бен затвори вратата.

Гробището се намираще в другия край на града, но сутрешният трафик не беше много натоварен, а слънчевата светлина беше способна да накара дори претъпканите с автомобили улици на Сайосет да изглеждат приятни и спокойни.

— Чух, че Джош бил неотразим на партито.

— Накара ги да направят всичко, което пожела. Казвам ти: ако е толкова добър и в съда, от него ще излезе страхотен адвокат.

Именно Джош бе определил този последен страхотен ден от септември за датата, на която щяха официално да почитат паметта на Аби. Беше денят на големия снеговалеж отпреди две години в Монтана и на всички им се струваше далеч по-подходящ за годишнина, отколкото случайната дата на нейното погребение. Онзи злочест ден, който всички искаха да забравят, но винаги щяха да помнят. Фотографите и филмовите екипи, които тогава ги чакаха, строени в редица на паркинга, като се бутяха и крещяха въпроси в дъжда, докато

дватамата със Сара вървяха към очакващия ги черен седан. Нейното лице под воала бе мокро и по-бледо дори от това на погребаната им дъщеря.

Сега обаче паркингът беше съвсем пуст. Те излязоха от колата с букетите си от лилии и минаха през гробищните порти покрай униформения пазач, който ги посрещна с леко кимване. Пръскачките върху зелената трева се въртяха, като образуваха разноцветни дъги под слънчевата светлина и тъмни кръгове по пътя, който се изкачваше по ниския хълм към гроба на Аби.

— Как е Ив?

Бен се зачуди дали е чул правилно. Сара за пръв път го питаше подобно нещо.

— Добре е.

— Смятате ли да се жените?

— Не знам. Може би. Не говорим много на тази тема.

— Ала все пак сте я обсъждали?

— Но какво означава това?

Тя се засмя и вдигна рамене:

— Всичко е наред. Питам просто ей така.

Известно време вървяха в мълчание. Млад градинар подкастрира розите и като минаха покрай него, им се усмихна и им пожела добро утро.

— Боже, каква свинщина прави тоя! — прошепна Сара. — Защо никой не ги учи как трябва да се подкастрират цветята?

Бен се засмя:

— Ами ти и шерифът?

Тя го изгледа:

— Аз и шерифът. Той е мил. Но връзката ни е още в самото си начало.

Сара го хвана под ръка и те не продумаха повече, докато не стигнаха до гроба. Джош вече го бе посетил, преди да отиде на работа. Неговите рози бяха облепени върху семплата гранитна плоча. Сара и Бен поставиха букетите си един до друг и останаха мълчаливо да се взират в тях, все още хванати под ръка.

— Джош ти каза, нали? — попита го тихо тя.

— За телефонното обаждане ли? Да.

Преди две нощи Джош се беше обадил на Бен в Санта Фе, за да му съобщи нещо важно, което дълго време бе таил в себе си, за да не

ги разстрои. Току-що го бил разкрил пред майка си и сега искал да го каже и на него. Отнасяло се за Аби. Преди да умре, тя му се обадила, за да му каже, че е избягала от Ролф и възнамерява да се предаде. Искала да се извини на всички за стореното. И особено на Бен — заради жестокото си отношение към него.

— Чудя се дали не си го е съчинил, за да ни накара да се почувстваме по-добре — замислено рече Сара.

— Не знам. Не ми се вярва.

Той я прегърна през раменете, а тя — през кръста и се притисна леко към него.

— Виждаш ли какво е написал ей там?

Бен си сложи очилата и коленичи до букета с рози на Джош. Към него беше прикрепена малка картичка. На нея пишеше една-единствена дума: *Мир*.

[1] Верига популярни в САЩ супермаркети. — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от „Банхофс Деликатесен“ — известна верига ресторанти в САЩ. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Никълас Еванс

Заглавие: Разделени

Преводач: Иван Атанасов

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Петя Димитрова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-26-0429-7; 978-954-26-0429-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13392>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.